

Ariel Santamaria

**EL DARRER
ALMOGÀVER**

EL DARRER ALMOGÀVER

Ariel Santamaria

© 2011 Ariel Abel Santamaria Matas. Tots els drets reservats sobre el contingut.

Aquesta és una obra literària registrada, mitjançant Copyright, al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Escrita originalment en 2006, aquesta és una primera edició de setembre de 2011, en el desè aniversari dels atemptats d'Al-Qaeda contra el World Trade Center de la ciutat nordamericana de Nova York.

La portada del llibre és obra del dissenyador Joan Bartrina, qui proposa fer un homenatge als cartells de cinema d'acció. Està inspirada en el cartell francès de la coneguda pel·lícula "From Russia with love", de la sèrie James Bond, que fou estrenada l'any 1963 i està protagonitzada per l'actor escocès Sean Connery.

Drets de lectura i redistribució:

Distribuïda inicialment en format digital -pdf i epub- a la xarxa social per a escriptors novells Literatura Nova. És un llibre autopublicat per Ariel Santamaria.

Es permet redistribuir i imprimir aquest e-book, malgrat el més interessant és enviar l'enllaç de descàrrega <http://literaturanova.com/darrer-almogaver> i que cadascú se'l baixi en el format més convenient: per imprimir, per llegir en ordinadors d'escriptori i pissarra/tauleta, o en formats adequats pels e-readers.

Dedicat a Jaume Renyer Alimbau i a Gerard Tost, dos veritables “almogàvers” catalans.

També el vull dedicar a tota la meva família Santamaria Matas i a la meva muller Katharina. I, alhora, a uns quants novel·listes que m'han influït en aquest tipus de lectures com serien Agatha Christie, Ian Fleming, Patricia Highsmith, Charles Bukowski, Xavier Amorós i Jordi Martínez.

Introducció

Capítol 1. UNA TARDA A LA VORA DEL MAR

Capítol 2. EL SÈQUIT DEL SENYOR TARRAGÓ

Capítol 3. PERSECUCIÓ INTENSA

Capítol 4. REUS AMSTERDAM

Capítol 5. UNA NOVA AMISTAT

Capítol 6. UNA NIT ROMÀNTICA A L'HOTEL HILTON

Capítol 7. PROVA NOCTURNA

Capítol 8. UNA TROBADA EXCLUSIVA AMB EL "SHEIK"

Capítol 9. UNA FUGIDA PRECIPITADA

Capítol 10. RECORDS FAMILIARS

Capítol 11. PLANIFICACIÓ PER A L'11-S

Capítol 12. UNA VISITA INESPERADA

Capítol 13. UNA NIT DE PUTA MARE

Capítol 14. UN MAGNÍCIDI MATUTÍ

Capítol 15. UN ANTIC COL·LEGA

Capítol 16. EL CAÇADOR CAÇAT

Capítol 17. PER DINS DEL CAMPANAR

Capítol 18. ALLAH VERSUS AMERICA

Capítol 19. ASASSINAT MÚLTIPLE AL NEW YORK SHERATON

Capítol 20. LA HORA 0

Capítol 21. A DINS DE LA REUNIÓ

Capítol 22. DESENLLAÇ INESPERAT

Capítol 23. 11-S, UNA JORNADA HISTÒRICA

Aquest text correspon a una novel·la negra “juantxi”, que relata uns fets històrics que van esdevenir durant el passat 11 de setembre de l’any 2001 en clau de ficció. Qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència. Tots els personatges narrats també són ficció, excepte els que vosaltres mateixos ja coneixeu.

Espero que us agradi i escandalitzi a parts iguals. No us hi canseu.

Ariel Abel Santamaria Matas.

7 de juliol de 2011

*Desperta ferro! Avant! Depressa com lo llamp
cayèm sobre son camp!*

Almugavers, avant! Anem allí a fer carn!

Les feres tenen fam!

*Veyentnos sols venir, los pobles ja flamejen:
veyentnos sols passar, son bech los corbs netejen.*

La guerra y lo saqueig, no hi ha mellors plahers.

Avant, almugavers! Que avisin als fossers!

La veu del somatent nos crida ja a la guerra.

*Fadigues, plujes, neus, calors resistirem,
y si'ns abat la sòn, pendrèra per llit la terra,
y si'ns rendeix la fam carn crua menjarem!*

Aur! Aur! Desperta ferro!

Deus aia!

“Cor dels Almugavars”

Balaguer, Víctor (1892). Òpera “Los Pirineus”.

Capítol 1

UNA TARDA A LA VORA DEL MAR

Principis de juliol de l'any 2001.

Aquell iot de color blanc d'alta eslora s'havia aturat a un quilòmetre de la platja de Vilafortuny, una acollidora urbanització estiuenca de Cambrils, ubicada entre aquest poble pescador del Baix Camp i la vila de Salou, al bell mig de la Costa Daurada.

“La Reina del Llevant” era una luxosa embarcació procedent d'alta mar, tripulada per un grup d'individus que vestien roba esportiva aguantant la calor d'aquell mes de juliol, i just a la una del migdia aquell lloc del litoral cambrilenc estava ple de gom a gom.

En Jofré Vinaixa àlies “l'Almogàver” seguia espiant la nau, recentment ancorada a les costes de Vilafortuny, amb els seus prismàtics de noranta augments. Gairebé aguantava la respiració com si estigués observant a les guiris que prenién el sol en top less. Aquell balcó de l'apartament que havia llogat al Reus Mediterrani, ofería una perspectiva increïble. Era una segona planta amb vistes directes al mar, camuflada enmig de les copes dels pins, la qual cosa provocava que allò fos un punt de vigia immillorable. En Jofré Vinaixa havia llogat l'apartament només per a la primera quinzena del mes de juliol. Una inversió que havia valgut la pena, fent-se passar per un tal Armand Dubois, un francès que cada any estiuejava en aquesta zona de la Costa Daurada. L'Armand Dubois era una de les seves múltiples indentitats falses.

Tres tripulants del “Reina del Llevant” abandonaren l'embarcació mitjançant una zodiac de motor fora borda de color taronja. A dalt del iot quedava més gent, però els païos que s'apropaven a la costa eren clavats a les fotografies, en blanc i negre, que en Jofré Vinaixa tenia esteses damunt de la taula de marbre que hi havia a la terrassa d'aquell apartament.

En Jofré Vinaixa feu un altre glop del seu cubata de JB amb Coca-Cola a punt d'acabar, mentre la fora borda s'anava apropant a la platja de Vilafortuny. Un dels seus ocupants duia una bossa de niló de color blau marí amb un contingut que semblava pesar bastant. Eren deu quilos de cocaïna pura procedent de Colòmbia a través d'un contacte balear fet en alta mar.

En Jofré Vinaixa, conegut en el món de l'hampa i del crim com l'Almogàver, ja sabia ben bé de què es tractava.

“Massa joves” - pensà vers aquells traficants. Acte seguit deixà els prismàtics damunt de la taula i escurà el seu cubata de JB amb Coca-Cola, fent dringar els glaçons de gel que quedaven a dins. Era el moment d'anar per feina...

Abans d'abandonar aquell apartament es ficà l'automàtica amb silenciador a la butxaca dreta de les seves bermudes florejadades, tancà la porta i descendí les escales del bloc d'apartaments amb passes tranquil·les per no cridar l'atenció.

Quan sortí al carrer es col·locà les seves ulleres de sol Ray-ban, que tenien un disseny modern i li tapaven mig rostre damunt d'un bigoti postís i d'espès pelam. També duia una gorra de bàisbol bastant horterera, i se la posà damunt d'una perruca de cabells rossos i arrissats, amb allò tenia aspecte de guiri total. La bossa amb teixit de xarxa, amb les sis boles metàl·liques de petanca que duia a la seva mà dreta, també era un bon complement de la seva disfressa.

Els tres traficants van arribar a la sorra de la platja i, després de saltar de l'embarcació pneumàtica, la van arrossegar uns quants metres endins enmig d'aquella multitud de banyistes

que els observaven amb una total indiferència. Aquella era una escena típica de qualsevol dia de juliol.

Tots tres duïen samarretes de màniga curta Lacoste, de tons clars i mariners, amb uns pantalonets curts de color crema, mostrant la típica pinta de joves yuppies que participen a les regates d'estiu. Els recent vinguts també donaven la impressió de baixar a terra per anar a prendre alguna cosa en qualsevol garito d'aquella platja tan concorreguda.

- On tens el carro? - preguntà amb veu baixa el qui duia la bossa de niló plena de cocaïna, mentre caminava amb certa precipitació mal continguda. Acabava de trepitjar un castell de sorra sense voler.

- Allà darrera d'aquell bosquet de pins - digué l'altre sacsejant un clauer de BMW. Era un italià que dirigia l'expedició.

- Espero que ens paguin tot el que ens han promès... - comentà el tercer home mirant per tots els costats. Era el més jove de tots tres i no podia evitar el seu nerviosisme. Cap dels tres no ho podia evitar. Si la policia els enxampava amb tot allò haurien begut oli.

- Hem d'anar al club "Las fulanas de Miami" - anuncià l'italià, que semblava ser el més veterà de tots tres- allà ens està esperant el senyor López que ens pagarà tota la pasta de cop.

Després de creuar un bosquet de pins costaner on hi havia uns quants gronxadors de tota mena, arribaren fins a un BMW de color blau marí metal·litzat model any 2000. Un vehicle que es trobava estacionat al costat de la tàpia blanca d'un luxós xalet de Vilafortuny. El cotxe havia estat a l'ombra durant quatre dies seguits, però la calor d'aquell migdia de principis de juliol era totalment insuportable.

- Ens rostirem aquí dins - sentencià el qui duia la bossa de niló a la mà dreta.

- Posarem en marxa l'aire condicionat- comentà l'italià, que era el propietari del vehicle, mentre feia saltar els pius de les portes amb el comandament a distància del clauer.

Fou justament en aquell moment quan l'Almogàver passà pel seu costat i s'aturà vers ells amb aire despistat. Era com si hagués aparegut del nores.

- Perdonin senyors, saben on hi ha una pista per jugar a petanca? - preguntà amb fort accent francès. Era com si fos de Perpinyà o d'aquella zona.

Els altres tres se'l miraren de dalt a baix, alarmats. No hi havia ningú més en aquell carreró de Vilafortuny. I aquella mena d'aparició tan estranya els començà a preocupar de debò.

- No som d'aquí... - respongué l'italià observant-lo sorprès. Aquest era un home d'uns quaranta i pocs anys, alt i cepat amb els cabells molt curts i la pell força bronzejada. Un paio que temps enrera havia estat a la Camorra napolitana i ara es dedicava a fer contraban de droga per tota la Costa Daurada.

- M'han dit que molt a prop d'on estem hi ha minigolf - preguntà aquell francès amb veu cordial- que potser també tenen pista de petanca? - insistí fent una ganyota exagerada.

- Doncs no ho sabem... ho sento molt senyor - respongué aquell italià que es deia Luiggi Acquaviva. Mentre obria la porta per entrar al BMW havia dirigit una mirada d'alerta als seus companys. Allò volia dir perill. Alerta roja, preparats per actuar.

- Desperta ferro! - exclamà en sec l'Almogàver brandant aquella bossa de petanca contra el front del seu interlocutor italià. El colpejà sentint-se un "crock" que significà la seva mort instantània. L'acció fou més ràpida del que es pensaren i aquell traficant es desplomà a terra amb un crit

ofegat. Ni tan sols tingué temps de desenfundar la seva arma de foc.

El noi que duia la bossa plena de cocaïna també es ficà la seva mà lliure a la butxaca, però fou cosit per dos trets disparats amb silenciador. El tercer es quedà totalment paralytitzat i xocat amb tot allò, era el més jove i inexpert d'aquella trepa i no sabé com reaccionar durant aquells segons, mai no havia viscut una situació tan xunga com aquella.

Era l'únic que no duia cap arma al damunt i es disposava a fugir, però l'Almogàver saltà contra ell i l'empenyé cap a l'interior del vehicle mentre li donava un fort cop de puny a la mandíbula que el deixà totalment grogui i veient les estrelles durant uns segons.

Després de rematar ràpidament els cossos abatuts també saltà a dins del BMW recollint la bossa de niló i les claus del contacte.

-Vinga! Arrenca! - ordenà asseient-se al costat del noi que ocupava la plaça de conductor.

- No tinc la clau - anuncià aquell totalment espantat, potser no tenia més de vint anys. Es deia Ismael Recasens i era de Cambrils, com el seu cosí que havia mort crivellat davant seu. Era un tal Ricard Recasens. Semblaven ser totalment neòfits en tot allò de traficar amb cocaïna per la Costa Daurada, però les males companyies els havien dut fins aquella situació.

- Aquí la tens! Engega el cotxe i no facis cap bestiesa - ordenà l'Almogàver encanonant-lo directament a les costelles.

El noi ficà la clau al punt de contacte amb un gest tremolós. El motor s'encengué en aquell instant i ficà la primera de manera aparatosa, donant el tomb en una placeta que hi havia al costat d'aquell carrer desert de Vilafortuny. Els cossos abatuts dels seus sequaços estaven estesos a terra mirant cap al cel amb els ulls sense vida.

- Escolta paio... - increpà el conductor amb cert temor- si ets un bòfio l'has cagat de debò.

- No sóc cap policia - anuncià l'Almogàver sense deixar d'apretar-li el canó a les costelles -, i tira cap al centre de Salou - ordenà amb veu aspra.

- Escolta paio... - insistí el noi amb la veu un xic nerviosa - són deu quilos de coca pura sense tallar, entaforada en dos-cents paquets de cinquanta grams, la droga ha estat importada directament des de Colòmbia, a través d'un mercant italià que ha fet escala a Palma de Mallorca.

- Ja m'imagino que no us deu haver plogut del cel - comentà el seu captor amb ironia. Ell també coneixia l'origen d'aquella perica colombiana. L'havien contractat expressament per tal d'interceptar-la.

L'altre mogué el cap amb un gest de complicitat.

- Si tu i jo ens entenguéssim bé ens ho podríem repartir, tinc contactes per distribuir-la de pressa- afegí parlant cada cop més accelerat -, faig un parell de trucades al mòbil i aquesta nit et puc aconseguir vint milions de peles en efectiu ...

- No m'interessa - comentà l'Almogàver sense deixar d'apretar-li les costelles amb la seva arma - gira a l'esquerra!

- Cap a on anem?- preguntà el noi amb veu tremolosa. No li seria gens fàcil sortir d'aquell tràngol.

- A fer unes ratlles si et sembla, així veurem lo bona que és aquesta perica colombiana- respongué el seu captor amb veu maliciosa.

El BMW arribà a la plaça Venus de Salou i creuà la via del tren en direcció recte al camping Sangulí. l'Almogàver ja sabia el lloc vers el que havien d'anar. Més endavant el cotxe torçà cap a la dreta en direcció a Salou. I al cap d'un centenar de metres es trobaren amb una immensa esplanada sense asfaltar plena de cotxes aparcats, ubicada darrera mateix de la via del tren, entre el Camping Sangulí i el Camp de Futbol Municipal, en un carrer anomenat Carles Roig.

- Aparca al final, al final de tot - ordenà l'Almogàver - allà no ens molestarà ningú per fer les clenxes.

- Ho dius de veritat?- preguntà l'altre totalment sorprès, i en el fons aquell noi tenia pinta de ser de bona família. Ves a saber com havia anat a parar al mig de tota aquella moguda.

- Abans de fer tractes amb tu, vull comprovar la qualitat de la mercaderia, no me'n fio gaire de la gent de Cambrils - comentà l'Almogàver fent-li l'ullet. De sobte la seva actitud semblava més amistosa.

El noi notà un xic alleujat com les seves costelles ja no eren apretades pel silenciador d'aquella arma.

- Com ho saps que sóc de Cambrils? - preguntà totalment intrigat.

- Ho sé tot de vosaltres, des de fa temps - sentencià el seu captor amb un somriure irònic.

Al cap d'uns segons el jove traficant estacionà el seu vehicle a la part del darrere d'una gran esplanada polserosa plena de cotxes aparcats. Gairebé n'hi havia més d'un miler. I des d'aquell racó tan apartat no es veia cap ànima vivent a cent metres a la rodona, perquè durant aquella hora del migdia tothom es trobava a la platja.

En Jofré Vinaixa treié un dels paquetets que hi havia a la motxila dels traficants.

- Tens quelcom per preparar les clenxes? - preguntà passant-li aquella bosseta de plàstic embolicada amb precinte de color marronós i opac. Eren cinquanta grams que tenia a la palma de la mà.

- Sí... ssí...- afirmà l'altre un xic nerviós, tot i observant la pistola que no el deixava d'encanonar-, a la guantera d'aquí davant hi ha un mirall i una petita navalla per foradar el paquet, només cal un DNI per preparar les clenxes.

En Jofré Vinaixa obrí el compartiment cap a baix i veié que també hi havia uns quants inhaladors d'acer inoxidable. Un cotxe molt ben equipat per a emergències com aquella.

- Al tanto com ho fas tot això - advertí passant-li aquella petita navalla esmolada juntament amb el mirallet.

El noi foradà el paquetet amb pols ferm. D'allà dins caigueren unes quantes boletes semirígides. Potser n'hi havia per fer més de cinc ratlles. També amb el seu DNI les aplanà contra la superfície polida del mirallet rectangular que no devia mesurar més de vint centímetres. En Jofré Vinaixa llegí el seu nom sencer, a través del DNI: Ismael Recasens Queralt, nascut a Cambrils el 9 d'octubre de l'any 1978.

"Vaja! El mateix dia que va néixer John Lennon" pensà mentre el noi duia a terme aquella tasca d'esclafar i separar aquella farlopa tan pura damunt de la superfície polida del mirall.

Mentre maniobrava aquelles clenxes, amb mà experta desà la navalleta a dins de la seva butxaca. Només trigà un parell de minuts en preparar-les. El pobre noi no podia dissimular com se li feia la boca aigua, malgrat que estava en perill de mort. Aquella coca tan pura procedent de Colòmbia

era boníssima.

- Convida la casa - oferí en pic havia preparat sis clenxes de deu centímetres cadascuna. L'Almogàver observà el seu somriure forçat, entre temorós i impacient.

- Gràcies, molt amable - manifestà apropant el seu nas amb certa golositat sense deixar d'apuntar-lo amb la seva arma.

Aquell jove traficant cambrilenc ja havia palpat dissimuladament una daga enverinada que hi havia a sota del seient del conductor per a casos inusuals i molestos com aquell. La clavaria directament al coll del seu captor tot just quan comencés a esnifar. Era una oportunitat entre mil que hauria d'aprofitar. Potser sortiria ferit de bala, però es podria quedar amb els deu quilograms d'aquella cocaïna tan pura procedent de Colòmbia i cardaria el camp ben lluny de la Costa Daurada. Tot allò seria per a ell solet i ningú més.

L'Almogàver llegí els seus pensaments. La inexperiència i la joventut d'aquell "pollet" no ho podien dissimular. De totes maneres li donaria una mica d'avantatge per tal que actués.

- Vinga, farem els honors - digué acotant el cap amb l'esnifador ficat en la fossa nasal dreta, la que li anava millor. L'altre li aguantava el mirall amb una mà ferma. Acte seguit feu la primera ratlla "SSNNNUUURRRPPPPFFFG" era molt bona, era com ejacular al cony d'una verge o a la boca de la Pamela Anderson. "SNNNUURRRPPPPFFG...SNNNUUURRRPPFG" en feu dues més de seguides.

Tot just en aquell moment sentí com l'altre anava a fer un gest estrany i sospitós.

- Desperta ferro! - exclamà prement el gallet de la seva arma tres cops seguits, mentre aquell jove traficant cambrilenc moria amb espasmes lleus. El mirall que sostenia caigué entre les seves cames espolsant la farina que quedava a la seva superfície. Tingué una mort instantània gairebé sense dolor com el seu parent i el seu cos es desplomà totalment inert damunt del volant del BMW, amb dos trets al cor i un altre a l'abdòmen. Evidentment la seva mà esquerra ja havia engrapat el mànec d'aquella daga triangular amb una fulla de deu centímetres enverinada amb cianur. Allò s'hagués clavat de ple si l'Almogàver hagués trigat menys d'un segon en disparar. Aquest observà la daga enverinada un momentet. Era com la que feien servir els marines americans i la llençà per la finestra després de netejar les seves empremtes digitals.

Acte seguit recollí el paquet perforat de cinquanta grams i el tapà de nou, ajuntant la superfície enganxifosa del seu precinte mentre el desava dins de la bossa de niló amb la resta de la perica colombiana.

Després d'ocultar l'arma dins de la butxaca de les seves bermudes florejades, obrí la porta i sortí del BMW blau marí observant per tots els costats. Tampoc no hi havia cap testimoni d'aquella darrera mort. Al cap i a la fi tothom pensaria que allò havia estat un assumpte de drogues, com aquell cop que un col·lega seu va aparèixer mort i lligat en un catamarà que havia quedat abandonat a la deriva. Tenia els braços lligats amb filferro al pal major i havia mort per lipotímia, sense poder aguantar el fred de la nit.

La immensa zona d'estacionament gratuït ubicada en aquella zona de Salou, encara seguia deserta de transeunts durant la calorosa hora del migdia.

A l'altre extrem de l'immens descampat només hi havia una família de turistes estrangers que dinaven sota el tendal de la seva autocaravana, però no se n'havien adonat de res.

En Jofré Vinaixa feu unes passes ràpides i es dirigí fins al seu Volkswagen Golf, de color vermell metal·litzat, que hi havia estacionat unes quantes fileres per sota.

També era un cotxe llogat fent servir una falsa identitat. Aquest cop s'havia fet passar per italià, Domenico Rossi, procedent de Gènova. El típic turista que estiuejava a Salou per lligar a les discoteques.

L'obrí amb la seva clau i després de deixar la droga al seient del costat, es posà millor aquell bigoti postís d'espès pelam que li cobria un bon tros del llavi superior. Era una bona disfressa per tal que ningú l'identifiqués cometent les seves "feines". Les ulleres de sol, totalment negres i opaques li tapaven mitja cara, i la gorra de bàisbol li cobria tota la perruca de cabell natural acabada amb rinxols, que li atorgaven l'aspecte d'un guri amb xolles roses.

Així ningú, per Salou i rodalies, podia reconèixer a en Jofré Vinaixa Mercader, un informàtic reusenc de trenta-quatre anys molt ben portats, que des de feia temps es dedicava a ser un assassí a sou altament qualificat.

L'home ja portava més d'una dècada dedicant-se a aquesta feina tan peculiar i havia triat aquest camí per guanyar-se la vida de veritat. Un camí particular i perillós per exercir un tipus d'ofici que ningú no vol fer, però que està bastant sol·licitat en l'àmbit mundial. De manera que en Jofré Vinaixa encara mantenia vigent aquella tapadora, de ser un publicista digital i traductor per Internet, alhora que dissenyador de pàgines web que treballava com autònom en un despatx ubicat al primer pis del carrer Llovera 41, damunt mateix dels baixos on hi havia aquella franquícia de Lacoste.

També pels cercles intel·lectuals de Reus, es considerava a en Jofré Vinaixa, "en Jovi" pels amics i coneguts com una mena de pintor frustrat, membre del col·lectiu ARA, un artista a qui no li acabava d'arribar l'èxit que es mereixia, i per això s'havia de guanyar la vida amb el disseny informàtic, però la realitat era ben diferent.

Durant aquella època de la seva vida en Jofré Vinaixa amb el pseudònim d'Almogàver, ja havia liquidat més de trenta persones a sang freda arreu del món i havia guanyat una petita fortuna per comprar-se un luxós xalet al Pinar de Reus com a residència fixa, de manera que també podia mantenir aquell mas heretat de la seva família que es trobava entre Reus i Cambrils, anomenat El Mas dels Cirerers.

Però el fet de dur un luxós ritme de vida, típic de playboy reusenc, que no s'estava mai de res, l'obligaven a seguir exercint aquell ofici tan brut i arriscat. Sempre li costava arribar a finals de mes i malgrat que ja feia temps que es podia haver retirat, les seves circumstàncies vitals l'havien tornat a portar al seu lloc d'origen. Més que res per culpa d'uns quants negocis extravagants que havia muntat temps enrera i l'havien deixat endeutat per uns quants anys.

Els seus pares adoptius, l'única família que tenia a Reus, eren propietaris d'una prestigiosa sabateria del carrer Major, anomenada Calçats Vinaixa, regentada pel senyor Gerard Vinaixa Pàmies, el qual havia mort asfixiat durant un incendi fortuït provocat de manera "accidental" a dins del seu negoci, l'any 1985, mentre que sa mare adoptiva, la Rosita Mercader era una venerable dama reusenca de vuitanta anys que compartia pis amb la seva germana menor, la Montserrat Mercader, en un àtic de l'edifici Kursaal. En Jofré les anava a visitar cada cop que podia, i sempre procurava dinar amb elles un parell de vegades a la setmana passant la tarda i fent els encàrrecs que els féssin falta, com acompanyar-les al metge o portar-les a passejar per

Reus i fora de Reus. I durant els caps de setmana sempre les duia a passejar per Salou, anant a dinar a l'apartament costaner que tenien a la platja dels Capellans.

Deu anys més tard de la mort de son pare adoptiu, l'any 1995, dos amics seus de l'institut l'havien convençut per embarcar-se en una empresa arriscada, que consistia en obrir un diari digital a Reus, anomenat "Inter-Reddis", durant aquell temps, que corresponia a una època on hi havia una gran manca de coneixement d'Internet al nostre país. Es tractava del primer mitjà de comunicació local d'aquestes característiques informàtiques en tota la província. Un mitjà de comunicació digital totalment revolucionari, que el va portar a obrir una fastuosa oficina en plena plaça del Prim, fent una inversió sense precedents de trenta milions de les antigues pessetes, però els seus dos socis no li van funcionar massa bé i l'empresa es dissolgué a principis del 1999, perquè allò de fer diaris digitals i trobar patrocinadors i anunciants adients, encara era un camp massa nou per tal que els comerços de Reus i rodalies invertissin en publicitat.

Quan en Jofré aconseguí quedar-se amb el nom i totes les accions de l'empresa digital, ja tenia un forat de deu milions de pessetes, a banda que també s'havia comprat aquell xalet al Pinar, un edifici de segona mà, per poder viure tranquil a la perifèria de Reus, que li havia costat vint-i-cinc milions de pessetes. Casualment l'havia adquirit a una altra família reusenca, que també s'havia arruïnat en un negoci del ram tèxtil ubicat al centre de la ciutat i se n'havien hagut de desprendre gairebé a la meitat de preu del que costava originalment.

Però abans d'allò del diari digital, en Jofré Vinaixa ja portava temps arrossegant dues pifiades més. Com allò de muntar una galeria d'art i d'antiquaris al centre de Reus, en plena plaça Mercadal per tal que els seus amics "artistes" podessin exposar i vendre les seves obres. Però allò de cal "Jovi" que era el nom oficial de la seva galeria d'art, fou en realitat un cau de vici i perversió entre les joventuts bohèmies reusenques i de fora vila. Allà es consumien i traginaven més substàncies psicotròpiques de tota mena que no pas obres d'art. Un local que estava més temps tancat que no pas obert. El seu lloguer era molt car i no sortia a compte. Encara així en Jofré aconseguí tenir-lo obert durant un parell d'anys seguits, inugurant-lo l'any noranta-dos i tancant-lo a finals del noranta-quatre, uns quants mesos abans d'iniciar l'Inter-Reddis. Les intervencions de la guàrdia urbana, per causa de les queixes dels veïns, el cosiren amb una infinitat de multes i denúncies i acabà amb el local precintat per l'Ajuntament i amb un forat de quatre milions de pessetes més.

De totes maneres a començaments del segle XXI, molta gent de Reus encara se'n recordava també de quan en "Jovi" donà la campanada per primer cop en sa vida. Fou en ple any 1987, quan el noi tenia vint anys recent fets i una suculenta herència familiar, de quinze milions de les antigues pessetes que li havia quedat de son pare adoptiu recentment mort. Llavors en Jofré Vinaixa tingué la genial idea de muntar un fast-food de característiques totalment americanes, com el McDonalds, en ple carrer Major, convertint l'antic local de la sabateria familiar en una franquícia de l'"American Hamburger Friends", però aquell experiment innovador en el ram de l'hosteleria i l'alimentació tradicional reusenca també fou quelcom massa avançat pels temps que corrien, molt abans de les instal·lacions dels McDonalds a les afores de Reus.

Encara així l'"American Hamburger Friends" ubicat en ple carrer Major a pocs metres del centre de Lectura, va aconseguir tenir les portes obertes durant els quatre mesos d'estiu que hi hagueren entre Sant Pere i Misericòrdia de l'any 1987, però no li va quedar més remei que tancar-

lo definitivament, tant ple de deutes com estava, degut a que allò havia fracassat estrepitosament. Aquella mena de fast-food havia funcionat sempre amb incidents notables.

En primer lloc sempre saltava la llum del local per la maquinària ultrapotent i moderna que hi tenia, on el quadre elèctric de l'antiga botiga de sabates era el que hi havia instal·lat des de temps de la Guerra Civil, i no s'havia canviat ni modificat per a res. El menjar sempre estava en mal estat, de manera que les hamburgueses que et servien sempre es eren fredes i mal descongelades, i les patates fregides més crues que fregides. Els proveïdors no arribaven mai puntuals, tenien una gran feinada per poder estacionar en ple carrer Major, que estava en obres de peatonalització, i a l'establiment sempre hi havia manca de productes.

Quant a les cambreres contractades en aquell lloc, totes elles eren amigues, amants i novietes d'en Jofré Vinaixa, moltes d'elles amb problemes amb la droga. De manera que entre la gent de Reus també es comentava que n'hi havia alguna que fins i tot es dedicava a prostituir-se de tant en tant per pagar-se els seus vicis. Eren unes pijetes alhora que ovelles negres pertanyents a les famílies benestants locals, que també tenien molt per desitjar com a cambreres d'un fast-food en ple carrer Major i no sabien ni servir un "hamburger friends-menú" en condicions. Així doncs, tal i com succeeix en aquestes coses i altres de versemblants, començà a sentir-se a dir com de malament anava allò i de cop i volta es quedà sense clients. Durant aquell temps, en Jofré havia sabut donar la campanada pel centre de Reus, però a l'edat dels vint anys exactes també s'havia arruïnat totalment, deixant a deure més de deu milions de pessetes al banc i gastant-se tota l'herència paterna. Sort que sa mare encara li podia donar menjar i un llit a casa seva fins que es recuperés.

Aquests motius i les males companyies que sovintejava des de feia molts anys, havien dut a en Jofré Vinaixa a desenvolupar aquella feina de pistoler a sou, tan negativa que ningú no volia cometre, però que estava tan ben remunerada.

També hi havia aquells antecedents caire polític revolucionari i terrorista alhora, on en "Jovi" també havia format part de Terra Lliure, abans que la desmatellessin l'any 1991, uns mesos previs als Jocs Olímpics. Ja llavors havia ajudat a cometre uns quants atemptats sense ser mai enxampat i finalment s'havia acabat convertint en un assassí a sou anomenat "l'Almogàver", en homenatge als antics mercenaris catalans. En realitat, aquests mercenaris eren unitats paramilitars en forma de companyies d'infanteria lleugera alçades a la Corona d'Aragó i a la Corona de Castella, coneguts també com a "Peones", durant el segle XIII. El seu protagonisme històric l'aconseguien un cop finalitzat el període de conquesta de les taifes islàmiques. Davant del problema de desmobilitzar-los i reintegrar-los a la vida civil, foren reclutats per formar la Companyia Catalana d'Orient i van participar en la Guerra de Sicília al servei del seu rei Frederic segon. Durant aquella època de l'edat mitjana els almogàvers catalans eren coneguts per la seva habilitat i agressivitat en la batalla, veritables màquines de matar que havien estat molt perfeccionades des de la seva creació en el sí de la Corona d'Aragó i en terra enemiga. Vivien del saqueig, però en temps de pau acostumaven a causar problemes saquejant la població pagesa. Aquestes bandes de mercenaris bandits dedicats a l'assalt eren anomenades pels àrabs com al-mogauar, que significa "el qui provoca algarades".

Durant aquell estiu del 2001, en Jofré Vinaixa encara tenia bastants deutes amb la Caixa de Pensions, la Caixa de Tarragona, el Banc de Bilbao i altres entitats financeres que li havien fet d'avaladores pels seus negocis, i aquells eren els principals motius pels quals havia començat a fer

aquella “feina” tan rastrera, que consistia en posar-se al servei del senyor Tarragó, ja que portava tot l’any 2000 i part del 2001 amb problemes per arribar a finals de mes, malgrat vivia sol i sense parella estable i sa mare que rebia una bona pensió de viduitat el podia ajudar de tant en tant, tapant-li petits foradets, però ell tampoc volia exprimir-la massa. Perquè catorze anys enrera ja s’havia polit tota l’herència de son pare adoptiu, el senyor Gerard Vinaixa.

De totes maneres també tenia en propietat aquell mas de les afores de Reus, on hi tenia un estudi de pintura i hi venia quadres de paisatges rurals del Baix Camp entre alguns coneguts seus, fins i tot de tant en tant havia pogut exposar a la galeria Anquin’s. Però no se’l podia vendre perquè sa mare adoptiva, la senyora Mercader, encara era usufructuària i no seria totalment seu fins a la seva mort. Malgrat tot el seu curriculum econòmic ple de forats negres, en ple segle XXI en Jofré Vinaixa encara se’n sortia prou bé dissenyant pàgines web per a clients selectes de Reus i fora de vila, gairebé en un entorn internacional. Fins i tot havia fet bones tasques per l’Ajuntament de Reus, la Cambra de Comerç i la Jove Cambra.

Però tot allò no era suficient, i quan necessitava guanyar calers fàcils i ràpids s’havia de tornar a introduir un altre cop dins del món de l’hampa, cobrant-t’ho tot en negre.

Per sentir-se lliure de culpa, en Jofré sempre pensava que el fet d’executar a persones més fills de puta que ell, era el que el motivava de debò a reempendre un treball tan digne com qualsevol altre, que estava molt ben pagat, però que a ningú no li agradava cometre. S’havia de tenir valor i coratge per viure d’allò d’assassinar gent a sang freda. Però era com la prostitució o la guerra. Algú ho havia de fer. Si hagués de treballar en un escorxador matant bestiar vuit hores cada dia li faria tant de mal a la consciència com el fet d’executar persones, que en realitat eren veritables piltrafes humanes, escòria de la societat que s’havia d’eliminar. Els mateixos contrincants que també el podien liquidar si es descuidava.

De totes maneres, a en Jofré Vinaixa com a Almogàver també li motivava sentir aquella gran sensació de risc, aquella injecció d’adrenalina tan intensa com fer escalada o llençar-se amb paracaigudes, que el tenia enganxat de debò. Un veritable vici difícil de treure’s de sobre, el qual molts cops li produïa una mena de plaer morbós, sobretot experimentava en circumstàncies de perill veritable, on podien morir ell o el seu rival.

De vegades en moments d’autoreflexió, en Jofré Vinaixa, s’havia plantejat si allò seu era degut a un instint psicòpata fruit d’alguna malaltia mental, com alguns companys d’ofici que coneixia i que estaven veritablement malalts del cap i als quals s’hauria de tancar urgentment a l’Institut Pere Mata, el frenopàtic local de Reus. Perquè n’hi havien que eren psicòpates de bo, com el cas d’aquell anglès que va conèixer temps enrera. Un paio que estava amagat a Marbella i que havia liquidat a una dotzena de capos mafiosos d’Europa de l’Est instal·lats per tot Espanya, i fins i tot havien rebut els seus familiar més íntims.

Era el cas del “Jaguar”, perquè aquell paio sempre cometia els seus crims desplaçant-se amb un vehicle d’aquesta marca. Molts cops complia ordres secretes de la CIA i del MI6 britànic. En Jofré l’havia conegut personalment mentre realitzava diverses “feines” per Europa i aquell individu era una veritable màquina de matar. Un botxí que es deleitava anihilant les seves víctimes, torturant-les prèviament de manera sàdica, tot i que podia executar feines meticuloses sense deixar cap rastre. En Jofré manteni una petita amistat amb ell, que finalitzà mentre desenvolupaven una “feina” conjunta a Holanda, on hagueren de pelar aquell líder d’un partit d’extrema dreta i xenòfob dels Països Baixos. Fou llavors quan el britànic aquell el volia traïr, per quedar-se amb

la petita fortuna de dos milions de florins que havien cobrat per part de diversos col·lectius d'esquerres radicals del país.

De manera que mentre en Jofré es dirigia cap al seu hotel amb una maleta plena de bitllets, en John Rush ordenà a dos sicaris seus que el peléssin i li prenguéssin els diners mentre caminava pels canals d'Amsterdam. En Jofré fingí la seva mort fugint d'ells amb una lanxa motora que feu estavellar contra un vaixell antic ancorat al Amsterkanaal. Tothom s'ho va creure i ningú no es va adonar que l'Almogàver havia saltat a temps mentre l'embarcació feia una corba abans de xocar. Aquella boqueta d'aire comprimit, que havia adquirit secretament allà mateix a Amsterdam, el permeté ocultar-se sota l'aigua durant més de deu minuts seguits i per això ningú no va localitzar mai el seu cadàver.

Al cap de pocs mesos, en John Rush "Jaguar" aparegué mort i forcat al seu xalet de Marbella com si s'hagués suïcidat. Però era evident que algú l'havia executat. A en Jofré no li havia costat massa localitzar-lo per la capital de la Costa del Sol. "Aquell paio sí que era boig de veritat", pensava en Jofré quan es volia comparar amb el seu company de feina, un veritable depredador humà que no valia la pena que seguís caminant pel damunt de l'escorça terrestre. Sobretot quan li ensenyava aquelles fotografies de nenes segrestades per ell mateix, violades, torturades i mutilades abans de morir. Sempre les mostrava als seus col·laboradors més íntims com a veritables trofeus de guerra. Per això l'envià directament a l'infern, a banda de passar comptes per la traïció que li havia fet prèviament.

Aquell paio no valia la pena que seguís vivint i respirant el mateix aire que la resta de la humanitat. Els sicaris que el custodiaven també van ser executats per l'Almogàver, qui alliberà a dues nenes de cinc i sis anys que tenia ocultes allà dins del seu xalet de Marbella, les quals havien estat segrestades i víctimes de les deprecacions sexuals més brutals que un paio com aquell podia cometre. En John Rush sí que era un boig psicòpata autèntic, no pas com l'Almogàver.

Per això en Jofré Vinaixa, fins llavors mai no havia anat a visitar cap psiquiatra, per tal de consultar aquell problema de liquidar a tanta pena a sang freda, però per lliurar-se de culpa o de remordiments, sempre s'escudava pensant que al món també hi havia milers d'homes amb llicència per matar, mentre desenvolupaven les feines que ningú volia fer: soldats de qualsevol exèrcit, policies, mercenaris, agents de seguretat, etc., només passava que ell es trobava fora del sistema legal, tot ho guanyava en negre i sense declarar, com els terroristes.

Degut a tot això gran part de la policia europea ja coneixia la mítica existència de l'Almogàver, però encara no havien aconseguit enxampar-lo de ple ni una sola vegada. Ni tan sols havien descobert la seva veritable identitat. Només el seu renom: Almogàver. Sabien ben bé el què significava, i per això ningú no dubtava de l'origen català o espanyol d'aquest assassí a sou que havia començat a treballar en l'àmbit internacional a principis dels anys noranta.

Aquest tal Almogàver sempre actuava d'una manera molt meticulosa i polida. Totalment fora d'allò comú, el seu renom de crim ja tenia fama mundial.

Molts cops també havia guanyat petites fortunes, com en el cas del misteriós assassinat de Lady Di a París, l'any 1997, que semblava que hagués estat un accident de trànsit. En Jofré Vinaixa havia conduït aquell Mini-Morris en sentit contrari, el qual duia un minifocus de 3.000 wats de potència que en sec va cegar el xofer del vehicle de la princesa de Gales i Dodi Al Fallet. Per portar a terme aquella escomesa, havia cobrat un quart de milió de lliures esterlines, procedents d'una font desconeguda, i semblava ser que fins i tot la reina d'Anglaterra hi estava implicada. La preparació d'allò de la Lady Di va durar tot un estiu, organitzat per la màfia corsa i uns intermediaris que

s'encarregaven de fer la feina bruta del servei d'intel·ligència britànic.

Fruit de tot aquell caleram digne de tancar uns quants forats econòmics, en Jofré l'invertí en l'apertura d'un bordell d'elit per a turistes alemanys allà mateix a Miami Platja. Era un simple traspàs que no funcionà tal com s'esperava. Havia sucuat el melindro gratis un munt de cops amb prostitutes de l'Est mentre ho preparava, però el negoci se n'anà en orris. I tornà a perdre la petita fortuna que havia adquirit durant la seva darrera feina, més els deutes acumulats que tenia d'aventures anteriors.

Més endavant, l'any 1999, d'en Jofré Vinaixa també hi havia l'assassinat d'aquell capo de la màfia italiana a Venècia, el signore Bongiorno, conegut com "il condotieri" durant un fastuós sopar celebrat a l'hotel Rialto mentre cantava l'Adriano Celentano que era el convidat d'honor. Li havia clavat un ganivet de taula al cor, mentre feia esclatar una bomba oculta en aquell menjador i durant la confusió havia aconseguit fugir pels canals de Venècia.

També hi havia aquell cop famós que havia dut a terme col·laborant amb la màfia corsa, on es van sustreure cent milions de francs d'un avió de correu bancari, que feia el vol de Còrsega a París. Allò va ser l'any 1991, en una de les seves primeres escomeses al món de l'hampa. Simplement havia ajudat a fer l'operació de camuflar-se a dins d'un enorme bagul d'equipatge, sortir en ple vol des de dins del compartiment de correu de l'avió, que casualment no duia cap vigilància a bord, buidar els sacs de bitllets autèntics, substituïnt-los per retalls de diaris, precintat-ho tot de nou i tornar al seu amagatall, deixant els bitllets autèntics en un parell de maletes buides on prèviament s'havien deixat els retalls de diari. Un simple intercanvi de valises. Quan les saques arribaren fins la seu de la banca Internacional de París, s'adonaren de l'hurt.

De manera que a principis del segle XXI, en Jofré Vinaixa, actuant com l'Almogàver, ja tenia un bon currículum de fama internacional, però en sec es veia obligat a fer cosetes més senzilles, com allò de la cocaïna a Vilafortuny, perquè cada mes s'havien de pagar les factures del banc igualment, treballés pelant a penya o no.

Capítol 2

EL SÈQUIT DEL SENYOR TARRAGÓ

En Jofré Vinaixa encengué el motor del seu vehicle i plegà la capota automàtica prement un botó. La suau brisa estiuenca d'aquell dia calorós de juliol li xiulà per les orelles.

Quan creuà el pas a nivell a l'alçada del camping Sanguli i sortí al Passeig Miramar de Salou, veié un cotxe de la policia nacional que anava embalat en sentit contrari. Segur que algú ja havia descobert aquells dos cadàvers de Vilafortuny. Potser trigarien una mica més en localitzar al tercer, que havia deixat fregit en aquell descampat proper al camp de futbol de Salou.

En Jofré Vinaixa somrigué irònicament al pensar això mentre encenia el compact disc del seu cotxe. En sec començaren a sonar els Kiss interpretant el "I was made for lovin' you", del seu disc "Dinasty", publicat l'any 1978. Era una de les cançons més horterres de la historia del hard-rock, però en Jofré sempre li trobava el seu encant. L'havia escoltat per primer cop en sa vida als quinze anys, quan estudiava primer de BUP a l'Institut Gaudí de Reus. Sempre la punxaven a la discoteca Metà•lic i més endavant s'havia comprat el disc de vinil, però ara també tenia el cd.

Al cap de deu minuts entrà directament al pàrquing del Club Nàutic de Salou. El senyor Tarragó li havia passat la targeta d'accés una setmana abans, tot just quan li va encomanar aquella darrera "feina".

Una "feina" que consistia en interceptar aquells deu quilos de cocaïna colombiana a canvi de dos milions de peles pagats trinco-trinco. Un milió per avançat i la resta després de dur la farlopa al senyor Tarragó.

L'Almogàver no acostumava a treballar massa per la Costa Daurada, però el senyor Tarragó, un soci del club Nàutic de Salou, era home de fiar, un antic conegut de la família, que tot just quan havia descobert que en Jofré es dedicava a fer treballs bruts, el contractà diverses vegades de manera discreta i pagant els seus honoraris honradament.

Fins llavors havia calat foc en diversos locals comercials de Reus i Salou, sobretot quan hi havia algú que tenia certs deutes pendents amb ell. També l'any noranta en Jofré Vinaixa, havia cremat la nòria de la Fira de Salou, per extorquir als pobres firaires. Era l'any de la independència de Salou vers Vila-seca i semblava un acte de revenja per part d'algú que no volia aquella emancipació sobtada de la capital de la Costa Daurada.

També hi havia tot aquell afer de les expropiacions de terrenys per fer el Port Aventura, conegut llavors com el Parc Bush. Allò també havia provocat alguna desaparició sobtada, algun cadàver trobat a la Pineda a principis dels anys noranta. Però malgrat la realització d'aquelles tasques, el senyor Tarragó encara no sabia que en Jofré Vinaixa era el mític Almogàver, buscat per la CIA i l'Europol. Ell només li encomanava determinades "feines" i en Jofré Vinaixa complia amb el tracte, treballant d'una manera neta, sense deixar mai cap pista per la policia i allò era molt d'agrair. Sempre acomplia la missió. Mai fallava.

En Jofré Vinaixa estacionà el seu vehicle, en una plaça lliure que hi havia al costat de l'entrada principal de l'edifici del club nàutic de Salou i abans d'obrir la porta, desà la seva arma a la guantera del cotxe. El mateix feu amb un d'aquells paquetets de cinquanta grams de cocaïna. Era el que ja estava foradat. Seria per al seu ús personal.

Quan baixà del Golf començà a caminar direcció al far del port de Salou. Allà acabava d'ancorar "La Reina del Llevant" procedent directament de Vilafortuny, on havien desembarcat aquells tres

païos que havia liquidat no feia ni vint minuts.

Tot just quan arribà davant seu, fou custodiat per dos individus vestits impecablement amb americana i corbata blau marí. Un d'ells era un home de color amb el cap afaitat, d'una gran alçada i tonatge, semblava un armari vivent, mentre que el segon home era un paio de l'Est que feia més por que el primer.

- El senyor Tarragó t'està esperant a dins- comentà el negre amb accent estranger, sense deixar d'observar la bossa de niló.

L'altre no digué res i estretà la mà d'en Jofré Vinaixa amb un gest enèrgic. Era un bosni molt perillós que somrigué amb la boca torta. La seva expressió cruel feia esgarrifar més que la seva alçada de dos metres. En Jofré observà les xolles roses que duia recollides en una cua de dos pams que li arribava fins a mitja esquena. Es veu que durant el conflicte dels Balcans havia estat un franc tirador d'elit i ara es guanyava la vida fent de guardaespalles del senyor Tarragó. Es deia Vladimir Ionescu Basiliu, i era del mateix Sarajevo.

- No he pogut arribar abans, el trànsit és molt dens durant el mes de juliol- es disculpà l'Almogàver amb veu inexpressiva mentre es deixava palpar pels dos matons. No duia cap arma al damunt.

- L'important és que ho hagi aconseguit- comentà aquell negre amb un somriure triomfal. Era un paio procedent de Guinea i les seves ulleres de sol fetes amb vidres de mirall complementaven la seva pinta xunga. També havia estat mercenari en diversos països africans, fins que també havia acabat treballant pel senyor Tarragó.

Tots tres creuaren la passarel·la que duia fins a la coberta d'aquell iot tan impressionant, que mesurava vint metres d'eslora i fou conduït a l'interior de l'embarcació.

- Bona tarda senyor Tarragó! - saludà en Jofré Vinaixa, en pic entrà a dins d'un confortable camarot que feia la funció de despatx del seu amfitrió.

- Hola noi!, veig que has complert la feineta tal com havien quedat - saludà aquest amablement, estretant-li la mà mentre en Jofré Vinaixa dipositava la bossa de niló damunt de la taula de despatx que tenia sota seu.

El senyor Tarragó era un empresari hotelier reusenc de gairebé setanta anys. Un home amb aspecte patriarcal i simpàtic, però ben ficat en negocis fraudulents i corruptes alhora que lucratiu. En aquells moments anava uniformat de capità de iot, duent aquella típica roba esportiva de color blanc tan horterà.

En Jofré l'observà atentament de dalt a baix amb una mirada irònica.

- Et queda molt bé la gorra de capità- comentà donant-li un copet a l'estòmac.

- Xec paio, que acabo d'arribar d'Eivissa...

- Com els bons...

El senyor Tarragó obrí una licorera que hi havia davant seu.

- Algun whisquet nen?

- Sí, amb molt de gel.

Mentre destapava aquell Cardhu importat directament d'Escòcia, feu un gest a un dels seus guardaespalles per tal que li portessin glaçons de gel de la nevera de la cuina. El negre guineà alt i ample com un armari anà a buscar-los.

- Te'ls has carregat? -preguntà el senyor Tarragó com si no res.

L'Almogàver afirmà amb el cap.

- Ben fet xato - comentà amb gest nerviós alhora que exultant.

- El teu soci el senyor López... sospita res? - volia saber l'Almogàver amb veu seca.

- No, mai no ho descobrirà - respongué mentre ficava un parell de glaçons de gel a dins de cada got sense evitar que li tremolés lleument el pols.

- Ja sap que pots confiar en la meua estricta confidencialitat - afegí l'Almogàver observant-lo fixament, com si també l'hagués d'assassinar.

El senyor Tarragó havia recollit els tres homes del seu soci allà mateix a Eivissa, per endur-se'ls fins a Vilafortuny amb tota aquella mercaderia. Els dos iots s'havien trobat en plena alta mar i l'embarcació del senyor López "La Sirena de Galicia" seguia navegant per les costes Balears, mentre l'altre tornava cap a la Península amb tota la droga al damunt.

El senyor Tomás Isidoro López, era un constructor gallec afincat a la Costa Daurada des dels anys seixanta, i també era soci del senyor Tarragó, en el món dels prostíbuls, discoteques i extorsió des de feia molt de temps.

Però en sec, el senyor Tarragó després de tants anys de treballar amb ell, havia decidit fer-li la pirula contractant a l'Almogàver per tal que interceptés aquella cocaïna, així ningú sabia on haurien anat a parar aquells deu quilos d'aquella droga tan pura. L'home s'havia enganxat els dits amb la construcció d'un nou hotel a la Pineda, per culpa d'uns socis russos que li havien pispat els calers i en sec necessitava tapar uns quants forats. Allò de la cocaïna li aniria bé.

Per això havia contractat a en Jofré Vinaixa perquè liquidés a aquells traficants capitanejats pel napolità Luigi Acquaviva, la ma dreta del senyor López i un membre actiu de la camorra internacional, el qual gaudia del servei d'aquells dos joves farloperos de Cambrils, per tal que l'ajudessin a passar la coca.

Evidentment el soci del senyor Tarragó encara es trobava de vacances a les Balears i de moment mai sospitaria de la pirula del seu company, que a través de l'Almogàver se li havia quedat tota la farlopa colombiana, amb un valor de dos-cents milions de les antigues pesetes amb la màxima adulteració.

El senyor Tarragó assegut en una confortable butaca, tenia el cap rodó i era totalment calb. De manera que això, junt amb la seva pell enfosquida, li donaven un aspecte com si fos de nacionalitat romanesa, malgrat que era de Reus de tota la vida, amb antecedents familiars de Riudoms i Alforja, per part de pare i mare respectivament.

Després de fer un llarg glop de Whisky examinà l'interior de la bossa de niló blanc amb cara de satisfacció. Només en obrir la cremallera veié com els paquetets de cinquanta grams estaven intactes, tal com els havia vist allà a Eivissa dos dies enrera.

- En falta un per raons de feina- indicà en Jofré Vinaixa amb cert pesar -, no ho he pogut evitar. Ja saps que molts cops hem de comprovar la mercaderia.

- Ja m'imagino que hauràs fet alguna cosa amb ella - comentà el seu amfitrió amb un gest sense donar importància al incident, malgrat que els seus ulls denotessin certa desconfiança.

- Em sap molt greu - mentí l'Almogàver inventant-se una història de les seves -, tenia la policia trepitjant-me els talons. I com que la bossa havia caigut oberta enmig del tiroteig, no he tingut

temps de recollir tots els paquets que s'havien desparramat pel terra. Aquest cop la cosa ha costat una mica. Ja saps el què vull dir - afegí amb un gest dolgut.

- Eren cinquanta grams de perica colombiana pura nen - sentencià el senyor Tarragó amb reprovació.

- Però a canvi m'he carregat els tres paios, no hi havia més remei. La resta de la mercaderia es troba totalment intacta - anuncià amb satisfacció forçada mentre l'altre deixava anar un gest de resignació.

- La bàscula si us plau! - ordenà per l'audífon que hi havia damunt de la taula, mentre observava la bossa oberta com si li sabés greu. No li feia cap gràcia que en sec hagués desaparegut un d'aquells dos-cents paquetets de cocaina. Allò podien ser més de set-cents mil pessetes, malgrat que el total del que es podia treure de la resta dels deu quilos, podia pujar entre cent setanta i dos-cents milions.

Al cap de pocs segons entrà al camarot una noia alta i rossa, de molt bones proporcions. La seva nacionalitat era estrangera i procedent de l'Est era ben evident.

- És la Irina - presentà el senyor Tarragó palmejant-li el cul de manera grollera alhora que familiar-, la meva nova secretària particular, ell és en Jofré, un conegut meu.

La noia donà la mà a l'Almogàver i dos petonets a la galtes.

- Hola, què tal? - saludà amb fort accent de l'Est, mentre es deixava tocar el seu culet tan arromangat pel senyor Tarragó, un home que podria ser son pare. En Jofré Vinaixa es sentí totalment desarmat davant d'aquella bellesa tan felina alhora que voluptuosa.

- Encantat mademoiselle - saludà amb francès macarrònic mentre li besava la mà.

“Com podia ser que aquell jaio tan repelent gaudís dels serveis d'una dona com aquella? ” pensà totalment molest. La resposta evidentment estava en tenir calers, molts calers... com totes les coses del món.

- És moscovita - explicà el senyor Tarragó endevinant els pensaments d'en Jofré Vinaixa-, va arribar aquí com a prostituta del VIP'S, fins que la vaig conèixer... ara treballa per a mi, només per a mi- afegí mentre pesava un per un, tots aquells paquetets amb la seva bàscula electrònica. Tots els cent noranta-nou paquetets pesaven cinquanta grams exactes.

- Heu fet molt bona adquisició contractant-la - comentà en Jofré Vinaixa, tornant a despullar a la russa amb la seva mirada. No ho podia evitar.

- Contractant els vostres serveis també he fet una bona adquisició- rectificà el senyor Tarragó amb una rialla, al comprovar com la resta de la mercaderia estava totalment intacta i bon estat -, la veritat és que l'italià aquell, ja m'estava tocant bastant els collons- afegí mentre obria un d'aquells paquets totalment a l'atzar i començava a preparar unes ratlles per a tots plegats-, i per això he tornat a gaudir de la vostra perícia en aquests afers. Sé que ara et dediques a empreses de més envergadura que la meva. Però sempre t'he tingut amb molt bona consideració. Actues ràpid i net... Com aquesta farlopa! OUAGH que bona! - afegí després de fer una ratlla per celebrar-ho tot plegat.

Acte seguit passà dues ratlles al seu convidat i a la seva secretària. Era una farlopa molt bona. Potser la millor que havia tastat en sa vida. - Jo faig les coses bé, sinó no m'hi dedicaria -, comentà en Jofré Vinaixa amb un somriure cruel que feu estremir lleument al seu amfitrió. Acte seguit

esnifà aquella ratlla que li passava la russa, com si fos una aspiradora.

- Ai xato, aquest negoci ha canviat molt durant aquests darrers anys - es lamentà el senyor Tarragó amb un to de llàstima mentre repartia els cent noranta-nou paquets de cinquanta grams a l'interior de dos maletins de pell negra, que la seva secretària russa havia obert davant seu -, només pots tractar amb romanesos o albanesos-kossovars -proseguí amb tristor-, que s'estan instal·lant a la costa Daurada i com un exèrcit de tèrmits ho maneguen tot. Des de tràfic de drogues, armes, tracta de blanques, fins a xarxes de pederastia.

- Jo també m'he hagut que perfeccionar amb la gent de l'Est - afegí l'Almogàver amb veu freda. Els seus ulls inquietos no paraven de vigilar el magnífic l'escot de la Irina que ajudava a col·locar ordenadament la mercaderia al senyor Tarragó.

La noia portava un monyo sotificat que ressaltava el seu coll de cigonya i la feia més atractiva a la vista. Però aquella regatera que es dibuixava entre els seus dos pits rodons i generosos, el tenia totalment perplex. En aquell punt determinat de la conversa, allò era lo més interessant de tot.

La noia sabia que l'Almogàver s'estava posant catxondo en observar-la amb atenció i per això desava els paquetets poc a poc, amb el cos lleugerament inclinat cap endavant, en contrapicat davant d'aquella mirada tan libidinosa.

El senyor Tarragó encengué un cigar havà, amb un gest que denotava certa molèstia, per l'atreviment del seu amfitrió de cara a les insinuacions de la seva russa, però en el fons fou capaç de dissimular-ho bé.

- Cagondéu! Si això segueix així, no et tornaré a presentar cap altra secretària meva - bramà emetent un bol de fum amb una certa fúria continguda.

L'Almogàver es roburitzà lleument, aquella paia el tenia totalment hipnotitzat, molt més que tota aquella farlopa que s'estava traginant davant seu.

- Ho sento senyor Tarragó, és la calor - es disculpà totalment roburitzat. L'havia enxampat de debò. Sabia que a la mínima que pogués es traginaria aquella russa tan atractiva. El senyor Tarragó era home casat amb fills i nets, i aquella senyoreta segur que se sentiria molt sola durant moltes hores del dia.

Però en sec aquell home semblava cada cop més enfadat amb en Jofré Vinaixa. Potser era la falta de respecte que havia mostrat davant seu sense adonar-se'n.

- El que és meu és meu... només deixo mirar i res més...- afegí amb un to molest, que no deixava de ser un greu advertiment d'un capo de la màfia de la Costa Daurada.

L'Almogàver l'observà en silenci. Aquella situació era totalment incòmoda i compromesa. Una cosa era fer negocis i l'altra les frivolitats, que no s'havien de barrejar. L'altre li tornà la mirada gelosa directament als ulls i de sobte un enorme somriure aparegué a la comisura dels seus llavis.

- No passa res paio! - exclamà donant-li un cop a l'espatlla mentre feia un altre glop de whisky - que sembla que no ens coneixem cagondéu!

En Jofré Vinaixa somrigué irònicament captant la broma. Havia picat com un incaut.

- És que la teva secretària està molt bona i un no és de pedra, senyor Tarragó.

- Hipòlit, nen, em pots dir Hipòlit... Hipòlit Tarragó! - exclamà l'altre tornant a palpar el cul de

rusa amb les seves mans greixoses i blanques -, qué buena estás coño! -exclamà amb d'entusiasme, picant amb la mà aquell culet tan exhuberant.

La russa s'allunyà d'ell amb un gest fingidament molest sense dir res, i tornà a somriure a l'Almogàver mentre tancava els maletins plens de farlopa.

- Adios amor mío - s'acomiadà la russa donant dos petons al seu quefe -, ya nos veremos mas tarde.

- ¡Caliente me pones mala puta! - s'acomiadà el senyor Tarragó mentre ella abandonava el camarot custodiada pels dos goril•les. En sec havien aparegut dues persones que s'esperaven damunt de la coberta de "La Reina del Llevant". Segur que venien a recollir la mercaderia. En Jofré els veié arribar per l'ull de bou que hi havia al seu costat. Eren tres païos de l'Est que tenien pinta de turistes totalment inofensius, com si volguessin llogar aquella embarcació per fer les seves orgies en alta mar.

"Ara és un moment idoni perquè hi hagi una redada de la policia" pensà observant-los com abandonaven la "Reina del llevant" amb passes tranquil•les mentre eren acompanyats per la secretaria del senyor Tarragó. Cadascun d'ells duia un maletí de cuir negre idèntic. Era evident que allò estava ben estudiat. Sempre pringaven els de sota, mai els de dalt. Per tant era impossible que la policia intervingués en aquelles circumstàncies tan determinades.

De totes maneres també era una llàstima que ell mateix no hagués intentat fer-li la pirula al senyor Tarragó i quedar-se amb amb tota la farlopa per a ell solet. Però la veritat és que no sabia treure-li tant de profit com aquells professionals de la matèria. El millor era cobrar per la seva feina, que consistia en liquidar a persones, no pas traficar amb droga. Amb aquell paquetet de cinquanta grams que s'havia quedat per a "ús personal" ja en tenia prou.

Quan era adolescent ja havia provat dedicar-se al tràfic d'estupefaents entre el seus col•legues, però també n'havia sortit escaldat. Sobretot quan algú el va enredar per anar a recollir un paquet de farlopa colombiana com aquella enviada directament per correu. Sort que finalment va anar-hi un altre, a qui van detenir. Després també hi havia allò d'aquell paio que havia aparegut lligat al màstil d'una embarcació que anava a la deriva. Havia mort d'hipotèrmia, era un col•lega d'en Jofré Vinaixa que feia de camell entre els pijos de l'insti. I després també hi havia allò altre d'aquell penjat que passava droga pel centre de Reus, a qui havien inutilitzat el braç dret com a càstig. Li havien perforat els tendons amb uns garfis en un carrer del barri del Carme. Eren exemples que havia contemplat sobre el món de la droga i que l'havien marcat de molt jove. Quan encara no tenia ni divuit anys. El fet de traficar a dojo i sortir ben parat era una cosa complicada, amb la qual havies de fer doble i triple joc, pirules a tot quisqui i tenir molta sort i molts bons contactes. Ell no servia per a allò. Era millor fer el que feia. Pelar a penya a canvi de calers. Així de senzill. Treballava sol i encara mai l'havien enxampat, només calia tenir ganes de fer-ho i prou.

- Bé, som-hi doncs- comentà el senyor Tarragó escrivint un xec en blanc per pagar els honoraris d'en Jofré Vinaixa.

- Prefereixo que m'ho ingressis directament al meu compte bancari suís si no t'importa- indicà aquell amb veu ferma -. Tot tot plegat puja dos milions de pessetes tal com havíem quedat. Si ara cobro un xec al portador en qualsevol sucursal bancària de per aquí, la policia i els d'Hisenda començaran a sospitar. En canvi si m'ingresseu els calers directament a Suïssa estaran més protegits i em donaran més interessos.

El senyor Tarragó li dirigí una mirada freda com el gel. L'altre sabia el que volia dir aquella mirada, però feu veure que no ho captava.

- No et puc pagar tants calers, sobretot perquè s'han perdut els cinquanta grams -, refutà movent el cap -. Amb un milió exacte crec que ja és una feina ben pagada, gairebé és el sou anual d'un dels meus millors homes.

- Ho trobo injust Hipòlit - replicà en Jofré Vinaixa -, tu només m'havies ordenat que liquidés en Luiggi Acquaviva, però també he hagut de pelar també als seus dos homes- afegí amb veu enèrgica-, per tant, em mereixo una compensació extra, simplement perquè he hagut de liquidar tres persones en lloc d'una. I això dels cinquanta grams, doncs mira, millor que s'hagin perdut que no pas m'hagi enxampat la policia amb tots els deu quilos oi?- preguntà sentint-se un xic dolgut.

- Bé, prou hòsties, que no se'n parli més - comentà el senyor Tarragó intentant treure llenya del foc - que ja fa molt de temps que ens coneixem home, si tot plegat puja dos milions, doncs et pagaré dos milions de pessetes, i ja està, que no se'n parli més. Que amb això tampoc sortirem de pobres.

L'Almogàver li passà la targeta amb el compte bancari de la Banca Internacional de Ginebra.

- Com m'has dit que t'ho havia d'ingressar això?

- Pagant-me una factura d'una costosa pàgina web que us vaig fer el mes passat - ordenà l'Almogàver amb el to de veu un xic ansiós.

La hipoteca que encara havia de pagar del seu xalet del pinar, li pujava més de cent mil pessetones al mes. I també tenia altres deutes. El seu somni era jubilar-se de ple i comprar-se un gran xalet costaner a Formentera que ja havia localitzat temps enrera i viure allà tot l'any per dedicar-se plenament a la pintura i a la fotografia, una altra de les seves grans passions, que encara no podia desenvolupar.

- I que consti que a tots els meus clients sempre els cobro un trenta per cent per anticipat abans de cometre qualsevol "tasca" -, afegí amb vehemència- cosa que no he fet amb tu, per ser de la casa.

- D'aquí a pocs minuts ho tindràs ingressat-, anuncià el senyor Tarragó exhalant nerviosament una alenada de fum del seu cigar havà-, ara mateix faig una trucada al meu apoderat del banc i si t'esperes a la barra del bar de la piscina, ho podràs comprovar per Internet.

- D'acord doncs- digué l'altre estretant-li la mà.

En Jofré abandonà la "Reina del Llevant" acompanyat pels dos goril•les del senyor Tarragó. Tots tres es dirigiren a la piscina del Club nàutic de Salou.

Quan arribaren a l'entrada principal, en Jofré feu el gest molest de tenir una necessitat.

- No us importa oi?

Els altres afirmaren amb el cap.

En sec pujà sol les escales del Club Nàutic i entrà als luxosos lavabos que es trobaven a la

primera planta de l'edifici. Durant aquelles hores del dia, no hi havia massa activitat allà dins. En Jofré escollí un vàter que hi havia a la paret del fons. Era un compartiment amb una finestreta entreoberta de vidres opacs que donava directament al carrer, damunt mateix de l'entrada principal de l'edifici. La seva obertura era massa petita com per intentar fugir a través seu, però era un lloc per on podia obtenir cobertura pel seu mòbil.

Quan entrà a dins es tancà passant la balda i encengué el seu telèfon. Allà tenia guardat el número privat del senyor López. Feu una trucada i al cap de pocs segons una veu amb accent gallec sonà pel auricular.

- ¿Diga?
- Soy yo señor López - respongué l'Almogàver.
- ¿Quién?
- Ya sabe quién soy.
- ¿Y la mercancía?
- Se la ha quedado su "socio" el señor Tarragó.
- ¿Aún la tiene?
- La ha pasado a un par de rusos que han venido a recogerla aquí en Salou. En el yate mismo.
- ¿Los diez kilos?
- Me temo que sí.
- El muy hijo puta ya habrá cobrado la pasta.
- Seguro...
- Gracias por la información, majo.
- De nada señor López... ¿qué hago ahora? -volia saber l'Almogàver.
- ¡Cárgatelo pues!
- ¿Seguro?
- Seguro. Ya me buscaré a otro socio. ¡Qué carallo!

El senyor López penjà el seu telèfon. Estava d'acord en pagar-li dos milions de peles més per carregar-se al senyor Tarragó. També li havia ingressat la meitat al seu compte corrent bancari suís.

De totes maneres quan es disposava a abandonar el lavabo, l'Almogàver tingué com un pressentiment estrany i decidí observar per aquella finestra exterior, treient el cap amb cautela. Una mena de sisè sentit l'advertia de quelcom sospitós.

Un Jaguar negre descapotable havia entrat també allà dins del Club nàutic de Salou i s'aturà tot just davant de les seves escales. Aquella atractiva secretaria russa del senyor Tarragó, anava asseguda de copilot i baixà del cotxe saludant als dos goril•les que encara s'esperaven a baix. El bosni de la cua de cavall li indicà on estava estacionat el vehicle d'en Jofré Vinaixa, mentre el negrot guineà observava per totes direccions abans de passar-li un objecte metàl•lic. El pati estava totalment desert.

La russa observà aquella bomba lapa sense immutar-se gens ni mica, i al cap de pocs segons es dirigí cap al Volkswagen vermell descapotable amb passes rítmiques, mentre els guardaespalles del senyor Tarragó desapareixien dins del Club Nàutic.

- “Molt enginyós” - pensà en Jofré mentre veia com aquella soviètica s’agenollava per a col·locar un artefacte explosiu imantat a sota del seu vehicle. Era una bomba lapa d’aquelles que es fan esclatar amb una trucada de mòbil. I l’estava col·locant com si ho hagués fet durant tota la vida.

Era evident que el senyor Tarragó el volia eliminar per a no deixar cap rastre d’aquella “operació”, de manera que el seu soci, el senyor López mai s’enteraria de tota aquella “pirula”. Però estava molt equivocat.

La russa es pensava que no la veia ningú mentre maniobrava, i en cas contrari, només semblava que recollís una joia, un pintallavis o qualsevol objecte versemblant que li hagués caigut rodolant per l’asfalt del pàrquing i hagués anat a parar sota mateix del vehicle que més endavant faria esclatar pels aires.

En Jofré Vinaixa sentí una petita erecció observant el seu cullet arromangat des d’aquella perspectiva en picat. La noia postrada totalment a quatre grapes damunt de l’asfalt, burxava per sota del cotxe llogat, com si ho estigués fent en les seves parts íntimes.

- “Serà mala puta” - pensà en Jofré Vinaixa, en contemplar millor aquelles calcetes de color rosa que resseguien la línia de les seves caderes tan exuberants. Duia una minifaldilla massa justa com per poder-ho ocultar.

En contemplar allò, en Jofré Vinaixa sentí una necessitat imperiosa de pelar-se-la allà mateix, observant a la paia aquella des de la finestreta del lavabo, però no pogué portar a terme aquella escomesa tan íntima i pringosa, perquè en sec la russa s’incorporà d’un bot i observant per tots els costats. Ningú l’havia vist col·locar la bomba lapa sota del Volkswaggen vermell o això pensava ella.

El pàrquing seguia desert. Acte seguit la moscovita es dirigí cap a l’altre extrem del terra asfaltat i pujà dalt del Jaguar negre descapotable, amb un paio de l’Est que l’estava esperant. Tots dos s’encarregarien de fer esclatar el cotxe pels aires quan ho creïessin convenient. El conductor engegà el motor amb un toc suau i aquell vehicle abandonà el Club Nàutic de Salou per on havia entrat pocs minuts abans.

En Jofré Vinaixa sentí les veus dels dos goril·les entrant als lavabos, feien veure que es rentaven les mans, però només era una excusa per a vigilar-lo de més a prop. Tampoc ningú se’n podia confiar d’un paio com l’Almogàver.

Aquest estirà la cadena i obrí la porta de vàter amb cara de satisfacció, donant la impressió que s’havia quedat a gust cagant bé.

El bosni l’observà pel mirall mentre es rentava les mans i somrigué de manera maligna, mentre que l’altre goril·la el deixà passar per a prosseguir el seu periple cap al bar que hi havia al costat de la piscina. En Jofré seguí el seu trajecte sense dirigir-los la paraula. Quan sortí fora tornà a col·locar-se aquella gorra de bàisbol tan hortera i es posà les ulleres de sol negres totalment opaques que li tapaven mig rostre.

Era molt important que la gent d’aquell lloc no el reconeguessin més endavant. Segur que hi

havia algú de Reus que el podia identificar, si anava “desemmascarat”. Però durant aquelles primeres hores de la tarda, el club nàutic estava totalment buit. Tothom es trobava a la platja.

- Què vol prendre senyor? - preguntà un jove barman observant-lo de manera totalment inexpressiva.

- Un gintònic amb molt de gel- demanà en Jofré Vinaixa - i dos trossets de llimona si us plau...

- Jo vull un bloody-mary- demanà el senyor Tarragó arribant a la barra al cap de mig minut. Duia un ordinador portàtil. L'encengué connectant-se a Internet i després de pulsar l'ordre de transferència amb el seu teclat, feu l'ingrés que li havia demanat l'Almogàver.

- No volen prendre res els vostres empleats? - preguntà aquest amb veu suggerent mentre els examinava millor.

- Ells no beuen mai en hores de feina- negà l'altre movent el cap.

- Doncs ho sento molt- digué fent-los l'ullet abans de prendre un llarg glop del seu gintònic. Aquells dos païos eran capaços de matar per menys de cinc-mil peles i a damunt s'hi recreaven.

- S'està bé aquí baix, oi? - preguntà el senyor Tarragó amb veu nerviosa mentre li mostrava la pantalla de l'ordinador, donant-se l'evidència que ja s'havia fet l'ingrés al compte bancari suís, mentre la pantalla mostrava un extracte del compte corrent amb l'increment de dos milions de pessetes, que després serien transferits a diverses llibretes que tenia per pagar els seus deutes.

- Sobretot quan apareixen tan bones notícies a través de la pantalla del seu aparell- comentà en Jofré Vinaixa amb un somriure irònic- però la veritat es que aquest aïret procedent del mar senta la mar de bè...

L'home rigué sonorament mentre tancava el seu ordinador.

- No saps com agraeixo el plaer que he tingut de tornar a comptar amb els teus serveis un altre cop Jofré -, digué estretant-li la mà amb gest d'acomiadament. Anys enrera l'Almogàver també havia liquidat un inspector d'hisenda que l'estava investigant massa de prop. Havia estat un tret certer al clatell. Aquell paio era tan corrupte i amb tants enemics, que ningú sabia qui l'havia liquidat. En sec havia aparegut mort en un descampat a prop del xalet d'Altafulla on estiuejava cada estiu.

- Aquell italià de Nàpols tenia un bon currículum, com a membre de la Camorra -es lamentà l'Almogàver, recordant el rostre altiu i senyorial d'en Luigi Acquaviva, al qual també havia hagut de matar complint la nova feineta del senyor Tarragó. Un fort cop de bola de petanca al front.

- El paio sempre ficava el nas on no li pertocava - afegí el senyor Tarragó com si fos un epitafi -, ja feia temps que n'estava fart que m'adulterés la mercaderia més del normal, abans d'entregar-li-la al meu soci. Si l'Isidoro López és una mica ruc, jo no...

- Suposo que per això et vas tornar a recordar de mi? - preguntà amb una mirada penetrant alhora que irònica.

- Doncs sí - prosseguí el senyor Tarragó -, era una oportunitat per a eliminar-ho del tot. Però ho havia de fer indirectament, que cap dels meus homes hi estigués implicat. D'una manera neta, i

per això et vaig tornar a contractar.

- Pots dormir tranquil Hipòlit - afegí l'Almogàver donant-li un copet a l'esquena-, aquell tal Luigi Acquaviva, ja no et molestarà mai més, me l'he carregat fa menys d'una hora allà a Vilafortuny. Aquell paio a partir d'ara només es dirà Luigi "Acquamorta" -va dir fent brometa.

El senyor Tarragó rigué sonorament davant d'aquell acudit tan fàcil, de manera que els guardaespatlles també s'afegiren a la rialla, sense saber ben bé del que reien.

Al senyor Tarragó li feia gràcia de que aquell assassí a sou, nascut a Reus i de modals tan refinats, tingués aquell humor tan negre. Allò li donava un patina totalment glamurosa com de "Dandy" local.

- La veritat és que sempre t'he tingut en molt bon concepte- comentà tornant-li el copet a l'espatlla.

- Jo també et tinc a tu dalt d'un pedestal...- respongué l'Almogàver amb un somriure totalment innocent. Era un expert en arts dramàtiques.

El senyor Tarragó feu una pausa i l'observà millor de dalt a baix.

- Deus tenir prou calerons al banc...

- També me n'he de gastar molts. Ja sap que he tingut diversos negocis que no m'han anat bé. Encara tinc molts deutes al banc. A banda dels extrems que em suposen les "feines".

- Suposo que no et deus estar de res - comentà el senyor Tarragó observant-lo millor de dalt a baix. El seu interlocutor era un paio fort i nervut. Però que també tenia molt bon aspecte, de cuidar-se molt i de no privar-se de res malgrat la disfressa que duia damunt seu.

- Arts marcial, defensa personal, cursets de supervivència... - explicà l'Almogàver com si res -, també tinc armes procedents del mercat negre. Ja sap com són aquestes coses.

- És clar, és clar - comentà el senyor Tarragó agafant-lo suaument per l'espatlla -, de totes maneres allò del fast-food que vas muntar al centre de Reus fou una veritable llàstima -, afegí recordant temps passats.

- Doncs sí. I altres tribulacions personals que he tingut. Però ara amb això de l'Internet me n'estic sortint una mica - explicà en Jofré Vinaixa fent el darrer glop de la seva beguda -, però el que em dona calers de debò és això altre que tu i jo sabem -afegí fent-li l'ullet.

El senyor Tarragó apurà el got després del seu interlocutor.

- I penses seguir fent aquestes "feines"? Si vols et puc aconseguir nous clients.

- Si és gent que paga bé i compleix amb el seu tracte, em pot interessar.

- Doncs ja en parlarem. De totes maneres hauries de centrar el cap amb alguna coseta més honrada. Algún negoci més net, ja saps el que vull dir.

- No gràcies- comentà en Jofré Vinaixa movent el cap - ja m'ho monto bé d'aquesta manera, treballa millor sol. Ara estic d'autònom amb lo de la informàtica i també vaig pel meu compte per fer això "altre". Quan em jubili me n'aniré a viure a un lloc totalment apartat de la civilització, però de moment em temo que encara falten uns quants anys per a retirar-me.

- És una manera de pensar bastant intel·ligent. Jo hauria d'haver fet lo mateix i ara no puc- es lamentà el senyor Tarragó -, acabo de complir setanta anys i encara he d'estar ficat en negocis

---

com aquest... no puc tirar enrera. Em sento molt atrapat. En canvi tu encara tens l'oportunitat de centrar el cap.

- Això és el que m'agrada pensar- digué l'Almogàver- després a veure com aniran les coses, jo encara no he obert cap pla d'estalvis.

- No deus estar casat com jo, que ja tinc fills de la teva edat.

- He tingut moltes parelles, inclús em vaig plantejar casar-me l'any 1992, amb una noia de Reus, però la cosa no va funcionar - recordà escurant la seva beguda a fons-. Des de llavors estic sense parella. Han estat a punt de caçar-me diversos cops però la llibertat que tinc com a solter no té preu.

Al cap d'uns minuts el senyor Tarragó l'acompanyà fins a la sortida del club nàutic, on hi havia l'aparcament de vehicles. Els dos guardaespalles els seguiren a unes quantes passes de distància.

- Bé, doncs me n'alegro que hagi tornat a treballar per a mi- s'acomiadà estretant-li la mà- quan s'acabi tot aquest merder i haguem distribuït ben bé la farlopa, et tornaré a trucar. d'aquí uns quants mesos s'organitzarà una regata internacional i fins i tot m'han dit que vindrà el príncep Felip. Ens podríem veure llavors pel Club Nàutic, així et podré convidar a dinar i després ens en anem de putes, ji , ji, ji - afegí fent un gest incissiu.

- Ja en parlarem- comentà l'altre amb un somriure de complicitat.

- No et voldries fer petar a una paieta de quinze o setze anys totalment verge? - li preguntà el senyor Tarragó a cau d'orella -, en conec unes quantes que fan maravelles.

- No estaria malament Hipòlit, fa temps que no ho provo - respongué en Jofré mentre li estretava la mà. Aquell paio era molt més viciós i corrupte del que semblava, un jaio verd passat de voltes.

Acte seguit entrà a l'interior del seu Volkswagen vermell descapotable i girà la clau d'engegada. Era evident que aquella bomba lapa que hi tenia a sota la farien petar tot just quan estigués ben lluny d'aquell lloc. Una trucada pel mòbil i adéu Jofré Vinaixa.

Capítol 3

PERSECUCIÓ INTENSA

Fou tot just quan el senyor Tarragó es trobava d'esquena seu, quan l'Almogàver feu recular el seu Volkswagen d'una manera ràpida i imprevisible, atropellant-li les cames, com si fos un accident.

El senyor Tarragó caigué a terra amb un crit de dolor, i els seus guardaespalles intentaren treure les seves armes amb un gest de sorpresa, però en Jofré Vinaixa fou més ràpid i els disparà directament a bocaterrosa, només seure ja havia obert la seva guanterera i havia agafat la seva automàtica amb rapidesa, tenint temps de sobres per apuntar bé. Desava la pistola sense l'assegurança posada.

- Desperta ferro! - cridà mentre aquell goril•la negre amb el cap rapat, es desplomava amb un tret al mig del front. El seu company bosni també rebé dos trets a l'estòmac i un altre al canell, caient-li la seva arma a terra. Era una magnum platejada.

En Jofré sortí en sec del vehicle i li disparà un altre tret al cap, per a rematar-lo del tot.

El senyor Tarragó seguia retorçant-se pel terra asfaltat sense parar de xisclar de dolor i l'Almogàver l'arrossegà ràpidament fins a l'interior del seu Volkswagen, asseient-lo al seient de copilot. Acte seguit arrancà el vehicle col•locant la primera, mentre algú sortia de l'interior del Club Nàutic alarmat per tot aquell aldarull.

- Si us plau deixa'm anar- suplicà el senyor Tarragó amb un gest ple de dolor, mentre l'altre introduïa la targeta perquè s'alcés la barrera

del pàrquing amb pols ferm. Aquell impacte sec i certer amb el paraxocs del darrera potser li havia trencat tots els osos de les cames, des del genoll fins a la planta del peu.

- La propera bala serà per a tu si no em deixes conduir- amenaçà encanonant-lo amb la mà dreta.

El seu Volkswagen girà directament pel carrer Barcelona fent una maniobra prohibida, tot just per agafar la carretera de Reus i fugir d'aquell punt de Salou el més ràpidament possible.

Fou llavors quan pel seu mirall retrovisor aparegué aquell Jaguar negre descapotable seguint-lo a uns vint metres de distància. Aquell cotxe procedia directament del passeig Jaume I i el conduïa aquella russa mentre el seu company estava manipulant el mòbil per fer-lo esclatar pels aires. Però en sec havien descobert que hi havia el senyor Tarragó atrapat allà dins al seient de copilot. Eren moments de dubte i incertesa.

- Deixa'm anar si us plau!- cridà totalment ple de pànic, quan també els veié pel mirall retrovisor. Estava intentant obrir la porta del cotxe en marxa, però l'Almogàver li propina un cop de pistola al front.

- Ara tens por de saltar pels aires com jo, oi?

L'home sacsejà el cap sagnant amb un gest de dolor.

- No sé de què em parles.

- Li has ordenat a la teva puta russa, que em col•loqui una bomba lapa a sota d'aquest cotxe - manifestà en Jofré Vinaixa amb més fúria que mai -. De manera que si hem de saltar pels aires saltarem tots dos junts.

- No sé de què em parles! - manifestà el senyor Tarragó totalment esporuguit com si l'altre en sec s'hagués tornat boig del tot.

- Xec!, que he vist a la teva fulana remenant el cul a quatre potes, mentre em col•locava una bomba lapa sota d'aquest cotxe! -, exclamà totalment fora de si -, i ara ens segueix per fer-lo esclatar amb una trucada pel mòbil...

- Escolta noi, jo no sé res de tot això... deixi'm anar si us plau. Jo he complert el meu tracte, t'he pagat el que em demanaves... deixa'm anar si us plau...- suplicà el senyor Tarragó.

- Desperta ferro! - tornà a exclamar l'Almogàver, prement el gallet de la seva arma dos cops seguits i tota la tapisseria capdavantera del Volkswagen llogat quedà xopa de sang. El senyor Tarragó també havia mort a l'instant i el seu cos inert es desplomà davant del seient.

En Jofré Vinaixa premé l'accel•lerador i girà cap a l'esquerra d'aquella rotonda que dividia el carrer Barcelona amb la via Roma de Salou. La barrera del tren estava aixecada i no hi havia massa trànsit en aquella hora de la tarda, plena d'un calor tan enganxós com la sang regalimada que rajolinava d'aquell cadàver que tenia al costat.

El món en sec havia començat a girar molt de pressa i carregant-se'l a sang freda havia complert també amb la seva darrera feina. El senyor López estaria content i el seu compte bancari tindria dos quilos més si sortia il•lès d'aquella persecució.

Acte seguit agafà la direcció de l'antiga carretera de Reus i apretà l'accel•lerador a fons, perdent de vista als del Jaguar descapotable gràcies a una corba pronunciada. Només seria qüestió de segons. Tot just abans d'entrar al túnel que donava a la autovia de Reus, accel•lerà el cotxe a màxima velocitat i saltà cap a l'exterior.

El seu cos rodolà pel terra del voral, per on antigament passaven les vies del Carrilet i s'amagà a l'interior d'un espès canyissar que hi havia al costat d'aquell tros de carretera que anava cap a Reus. Al cap de pocs segons sentí un fort esclat a dins del túnel.

Els seus perseguïdors ja havien detonat la bomba lapa i aquell vehicle circulant sense conductor a més de cent quilòmetres per hora esclatà en mil bocins amb el cadàver del senyor Tarragó allà dins. Aquella explosió va provocar que una espesa fumarada, més negra que la boca del túnel, sortís cap a l'exterior juntament amb amb restes calcinades de l'automòbil que havia volat pels aires.

Al cap de pocs segons hi havia un dotzena de cotxes aturats i sorpresos per l'esclat d'allà dins, els conductors que baixaven de l'autovia de Reus pel carril contrari, també s'afegiren com a espectadors, aturant els els seus vehicles totalment espantats. La policia de Salou i Cambrils aniria bastant de bòlid durant aquella tarda estiuenca. Ja sumaven sis cadàvers, contant als tres camells de Vilafortuny.

En Jofré Vinaixa sortí del seu amagatall un centenar de metres més avall, en un lloc on el canyissar es transformava en un solar polserós, perquè encara no s'hi havia construït res. El seu cos es fusionà amb la multitud que s'estava congregant cap aquell indret on hi havia hagut l'explosió.

Fou llavors quan veié al Jaguar negre descapotable, que es trobava embussat ben enmig d'una immensa cua de vehicles aturats. No podia tirar ni endavant ni enrera. Els seus dos ocupants es mantenien asseguts a dins, mantenint la calma.

L'Almogàver es tragué la gorra de bàisbol i les ulleres fumades, quan veié a la russa i al seu acompanyant que encara conservava el mòbil a la mà dreta. Havia fet detonar la bomba lapa a

una distància ben prudent. Tots dos miraven en direcció al túnel d'on surtia tant de fum que es trobava un centenar de metres més amunt. Era evident que es pensaven que l'Almogàver havia mort, junt al seu cap, el senyor Tarragó. Potser aquells dos també havien rebut alguna ordre per a liquidar-lo, procedent de més amunt.

En sec sonaren les sirenes de la policia, l'ambulància i els bombers. Els membres de la Guardia Civil foren els primers en aparèixer. L'exprostituta russa que conduïa el vehicle intentà donar mitja volta, però el carril contrari també estava envaït per una llarga cua de cotxes aturats que baixaven de Reus. Allò havia semblat un veritable caos en aquell lloc de Salou. L'alarma es propagaria pels diaris i tots els mitjans de comunicació de l'endemà i molta gent es pensaria que tot allò havia estat un atemptat terrorista.

En Jofré Vinaixa seguí aprofitant aquell camuflatge que oferia la multitud de turistes que corrien espantats per aquell lloc de Salou, mentre entrava a l'interior d'un bloc de pisos ubicat a la part esquerra del carrer on es trobava. Pujà les escales de tres en tres i arribà al primer pis.

En sec notà com els genolls i els colses li feien mal, per les rascades que s'havia fet al saltar del cotxe en marxa.

En pic arribà a la primera planta, observà els quatre portals que tenia davant seu i trucà el timbre en un d'ells. S'esperà uns vint segons. No hi havia ningú, els seus ocupants devien ser a la platja. Allò era una casualitat que s'havia d'aprofitar, pensà, mentre disparava dos trets contra el pany i obria la porta amb una forta patacada.

L'Almogàver creuà aquell pis buit molt ben amoblat, pertanyent a gent que vivia tot l'any a Salou i es dirigí directament cap a la terrassa, on hi havia un magnífic tendal de color groc gairebé abaixat del tot.

El Jaguar descapotable seguia aturat sota mateix dels seus nassos, no podia tirar enrera ni donar la mitja volta. La russa havia posat els intermitents per donar el tomb però encara no ho havia aconseguit, malgrat els seus esforços de demanar espai per maniobrar als conductors del carril contrari. Aquell carrer estava colapsat de debò per culpa de la gran confusió que s'havia creat.

L'altre rus que seia al seu costat no podia dissimular el seu nerviosisme. Despertarien massa sospites si de cop i volta s'aixecaven i abandonaven el seu luxós vehicle enmig de la carretera colapsada.

L'Almogàver ajustà millor el silenciador de la seva arma, encara li quedaven uns quants trets al carregador. Després es posà de genolls, recolzant-se darrera de la barana del balcó i apuntà amb sang freda cap avall. Des d'aquell primer pis, trobava a una distància d'uns deu metres en diagonal, no podia fallar...

“Desperta ferro!” pensà mentre premia el gallet dos cops: CLAC... CLAC...

El rus que fela de copilot sacsejà el cap dos cops i caigué mort damunt del tauler del Jaguar. Les dues bales li entraren directament per les cervicals.

L'exprostituta russa emeté un xiscler ofegat de pànic i sortí del vehicle amb el motor en marxa. Mirà per totes direccions sense saber d'on procedien els trets que havien liquidat al seu company. En Jofré Vinaixa s'havia amagat de ple darrera la barana. Tenia ganes de jugar amb ella, tal com fa el gat amb el ratolí.

Aquella atractiva moscovita amb la seva minifaldilla ajustada i les seves sabates de taló negre, començà caminar de pressa cap al centre de Salou, durant el camí intentà trucar pel seu mòbil

demanant ajut, però els nervis li impediren concentrar-se per fer-ho bé. Era evident que l'única opció que li quedava, era agafar qualsevol taxi d'aquells que hi havia sempre estacionats al final del carrer Barcelona per fotre el camp de Salou.

Al cap de pocs segons se sentí com algú cridava espantat, en descobrir el cos mort d'aquell rus, que es deia Alexander Ivanovitch, una altra bèstia del sèquit del senyor Tarragó. Un expert en explosius procedent de Kiev buscat per l'Europol, des de feia molt de temps. Allò encara seria molta més feina per a la policia local. Aquell dia tindrien un veritable trencacoscles muntat, per a resoldre aquella honada de crims que s'havien produït gairebé des de la una del migdia. I és que cada cop que actuava l'Almogàver, ho feia de debò...

La noia acabava d'entrar al carrer Barcelona, caminant amb passes ràpides i mirant per totes direccions com si la perseguís un fantasma. Intentà creuar el pas a nivell amb la barrera baixada, però no pogué perquè el tren ja començava a passar davant dels seus nasos. Era un llarguíssim comvoi de mercaderies, d'aquells que potser tenen trenta vagons i triguen més de cinc minuts de relloige en creuar el pas a nivell. Una dotzena de turistes estaven esperant com ella, mig estabornits pel sol calorós i penetrant d'aquella tarda de juliol.

Tot just quan la russa decidí prendre una altra direcció, notà com algú s'arrecerava darrera seu mentre sentia la punta del silenciador d'una pistola encanonant-li la part dreta de la seva cintura.

Aquell paio que havia portat la farlopa al senyor Tarragó, duia l'arma cargolada en una tovallola de platja infantil amb dibuixos de l'Asterix, procedent de la terrassa des d'on havia disparat per a liquidar al seu company. La russa no l'havia vist arribar. Era com si hagués aparegut del nores.

- Queda't quieteta davant meu sense fer tonteries- li ordenà a cau d'orella parlant amb rus perfecte.

La noia l'observà amb els ulls desorbitats. Primer no acabava de reconèixer-lo sense aquella disfressa de "guiri" amb la qual havia visitat el despatx del senyor Tarragó. Però el tacte d'aquella arma prement-li les seves costelles era inconfusible.

- Fes-me dos petons a la galta i no facis res que aixequi sospites entre la penya - li ordenà un altre cop, mentre els vagons d'aquell tren de mercaderies no cessaven de traquetejar davant seu.

- Parles bé el meu idioma - indicà la noia amb veu tranquil•la sense mirar-se'l. En sec havia començat a remenar el seu cul rodoó i voluptuos fregant-li el paquet.

- Ja saps que em poses molt catxondo mala puta - li xiuxieujà sentint una trempera increïble.

- Si apretes més, serà més ràpid - afegí la russa amb veu humida, sabent ben bé el que es feia.

L'Almogàver observà per totes direccions. Els turistes que hi havia al voltant només observaven el tren, sense fer massa cas d'aquella parella d'enamorats que s'estaven escalfant mutuament i de manera discreta en aquell extrem esquerre del pas a nivell del carrer Barcelona de Salou.

Ella també volia jugar amb ell. Seduir-lo i fer-li la pirula, una trampa mortal, el que fos. L'Almogàver acceptà el repte i la deixà fer mentre el seu cos tan sensual es recolzava en aquella barana de ferro que hi havia davant de la barrera.

No passaren gairebé ni vint segons quant l'Almogàver ejaculà damunt d'aquell cul inquiet i vibrant. La noia ho havia aconseguit amb un discret "lap-dancing" en públic. Recolzant-se a la barana de ferro havia mogut el seu traser a poc a poc però amb intensitat.

- Merda! - exclamà entredents. Havia utilitzat el gallet de la seva arma dos cops seguits mentre ejaculava amb espasmes lleus. Ho havia fet sense voler, però ho havia fet. Era evident que en

el fons tenia la intenció de liquidar la russa aquella, però no pensava fer-ho tan aviat. Primer de tot volia tenir-la presonera a casa seva durant uns quants dies, per follar-se-la del tot i fer-li totes les marranades i perversions possibles. Quan se'n cansés d'ella, la liquidaria i l'enterraria en aquell mas familiar que tenia a la carretera de Cambrils, després d'incinerar el seu cadàver. Fins i tot podria rodar una snap movie pornogràfica i penjar-la per Internet, perquè aquella llorda es mereixia el pitjor. Darrere del seu escot voluminós s'hi amagava una dalla com la de la mort.

De totes maneres l'havia liquidat sense voler. Havia mort crivellada de manera accidental. La noia restà uns quants segons quieta i petrificada amb els ulls oberts, abans de desplomar-se a terra. Ho feu tot just quan ja havia passat el tren de mercaderies i ja s'havia aixecat la barrera del pas a nivell uns quants segons abans.

Mentre tots aquells turistes ja creuaven la via del tren, amb certa impaciència, algú començà a cridar histèricament quan veié el cos de la russa inert i ple de sang. L'Almogàver amb el seu membre encara pringós per l'escorreguda, fou el primer en creuar la via del tren cap a l'altra banda del carrer Barcelona. Les seves passes rítmiques i ràpides el dugueren aviat fins a la parada dels taxis que hi havia més avall, al carrer Major. Malgrat que tenia l'entrecreix humit, ningú no ho notà, perquè s'havia tret la seva camisa florejada per fora dels seus pantalons pringats d'esperma.

Capítol 4

REUS -AMSTERDAM

Aquell Boeing 624 de les línies d'IBERIA, s'elevà de l'aeroport de Reus a les tres de la tarda d'aquell dissabte 7 de juliol del 2001. Era un vol charter especial que anava directament de Reus a Amsterdam amb una cabuda de 80 passatgers.

En Jofré Vinaixa s'acomodà millor en la seva butaca a punt de realitzar una nova "tasca".

Dos dies abans ja havia cobrat dos milions de peles més per la mort del senyor Tarragó i per desmantellar el seu sèquit, però aquest cop no havia volgut afegir les morts col·laterals en la factura del senyor López. Aquest encara es trobava de vacances a Eivissa. Mai recuperaria aquella farlopa de Colòmbia, però així s'havia pogut desempellegar d'un soci tan molest i corrupte com el senyor Tarragó, al qual li devia tants favors.

L'Almogàver ja coneixia el doble joc que portaven a terme les dues parts des de feia molt de temps i havia decidit treure'n profit, però a partir de llavors procuraria no treballar mai més per gent d'aquesta calanya que pul·lulava per la Costa Daurada. Només es dedicaria a buscar "feines" de més envergadura i de més categoria, tal com feia sempre. Per aquest motiu s'havia tret bitllet a Amsterdam aquella tarda mateix. Li havia sortit un nou encàrrec en plena capital holandesa.

Aquest cop tornaria a moure's per l'estranger i allò li feia bullir la sang ple d'excitació. Durant el matí anterior, mentre es trobava al seu despatx del carrer Llovera dissenyant una nova web per a una empresa reusenca dedicada a l'exportació de fruits secs, algú li havia deixat un missatge al seu ordinador. Un e-mail escrit en anglès perfecte, per tal que es presentés a l'hotel Hilton d'Amsterdam a les deu en punt del vespre d'aquell dia set de juliol del 2001.

Allà hi tenia una habitació reservada sota un nom fictici: Pere Barceló Bonet, traductor sol·licitat per una editorial holandesa. Aquella habitació l'havia pagat un tal Ramsi Binalshib, secretari i relacions públiques del "Sheik", qui prèviament havia contactat amb ell.

Aquell tal Binalshib era un terrorista iemení d'Al-Qaeda i que treballava personalment pel propi Osama Bin Laden. El qual havia sentit parlar de l'Almogàver i coneixia també la seva manera d'actuar i el preu que cobrava per les seves feines. Les més netes d'Europa. D'una manera o altra havia aconseguit el seu correu electrònic a través del seu peculiar contacte amb una cèl·lula a Catalunya, que mantenia bones relacions amb alguns exmembres de Terra Lliure que podien proporcionar dades fidedignes de com localitzar personalment l'Almogàver.

En Jofré Vinaixa també havia format part de Terra Lliure des de l'any 1988, arran de la frustració personal que sentia que tot plegat li hagués anat tan malament i tenia la necessitat d'expressar els seus sentiments rebels i mortífers a través de la política més radical que hi havia a Catalunya a finals dels anys vuitanta. En Jofré tenia amics de Reus que l'introduïren de ple en aquella organització armada independentista catalana fundada l'any 1978, la qual s'havia donat a conèixer oficialment al Camp Nou de Barcelona durant el 23 de juny de 1981, en el marc de la campanya "Som una nació", on es va produir l'anomenada "Crida de Terra Lliure", un document fet públic durant l'acte multitudinari que organitzà la Crida a la Solidaritat al Camp Nou de Barcelona, que es distribuï de manera massiva entre els assistents, tot i que prèviament, durant el mes de maig, del mateix any 1981, un escamot de l'organització ja havia actuat contra el periodista de la COPE, Federico Jiménez Losantos, propinant-li un tret a la cama dreta, de manera que només pogués caminar bé amb l'esquerra. Allò era com una mena de petita broma macabra que es comentava entre els membres de Terra Lliure que en Jofré Vinaixa havia conegut.

L'organització titllada com a banda terrorista per la justícia espanyola i les forces de seguretat, va existir fins l'any 1995, i durant aquest temps es van cometre més de dues-centes accions, provocant una sola víctima mortal i desenes de ferits.

En Jofré Vinaixa llavors estava sortint amb una tal Cori Clariana, la típica noia progre de Reus que estudiava dret a Barcelona i entrà de ple a dins de Terra Lliure, de la mà del germà gran de la seva xicota, en Miquel Clariana, un noi de vint-i-cinc anys, un enginyer de ciències químiques recent llicenciat, el qual havia estat membre d'EPOCA (l'Exercit Popular Català), i ho feu de manera totalment secreta durant l'estiu de 1988, tot just quan s'havien col·locat els artefactes explosius contra la comissaria de la Policia Nacional del Prat de Llobregat. En Jofré era qui conduïa el vehicle amb el qual havien fugit.

Allà a Reus ja s'havia creat aquella cèl·lula adormida, on també hi havia un tal Pere Llobet de Cambrils, estudiant de periodisme i una tal Mònica Balaguer, estudiant de filologia catalana a la URV. Però qui manava de debò era en Miquel Clariana, un químic que havia après a fabricar bombes casolanes com la que havia fet volar el repetidor de TVE a Blanes l'any 1989 o el bust de Joan Carles I a Sant Cugat del Vallés, el comunicat de Premsa justificava aquella acció per anar contra les companyies elèctriques.

En Jofré també havia ajudat a fabricar aquell artefacte explosiu que s'havia col·locat a l'oficina de Banesto a Montblanc, però que fou desactivat per la policia.

De totes maneres l'atemptat més sonat d'aquell escamot de Terra Lliure reusenc, fou la col·locació d'unes bombes a la petroquímica de Tarragona el mes de setembre de 1989. Allò havia provocat un caos d'alarma i situació de pànic general com mai havia succeït des de la Guerra Civil.

En Miquel Clariana havia treballat en les petroquímiques tarragonines fent pràctiques d'estudiant i es coneixia molt bé tot el percal, perquè les bombes explotessin sense provocar grans danys, simplement una gran flamarada molt vistosa alhora que inofensiva. Però que causaria un immens caos total en la capital tarragonina i les seves immediacions.

En Jofré Vinaixa, al qual mai havien enxampat i estava totalment net d'antecedents penals, perquè encara no havia estat fitxat per la policia. També havia participat en la col·locació d'aquell artefacte explosiu contra una oficina de l'INEM a Vilafranca del Penedès i contra les oficines de Telefónica a Lleida.

De totes maneres finalment arribà aquell 6 de juliol de l'any 1991, quan la IV Assemblea de Terra Lliure va fer pública la seva dissolució, havent-hi aquell acord de Pere Bascompte, un dels seus fundadors, amb el polític d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Angel Colom, conegut com el sis ales (Àngel Colom i Colom), i allò provocà en sec que molts militants independentistes d'aquesta organització pasessin a formar part d'Esquerra Republicana, mentre que hi havia un altre sector de Terra Lliure, que rebutjava aquest acord, concretament els membres empresonats, els escamots actius i les formacions polítiques satèl·lits.

En Jofré Vinaixa recordava aquell any 1991, com l'any en què havien de cometre un atemptat contra en Pascual Maragall a Reus, tot just durant el mes de gener, quan havia de venir a inaugurar la col·locació de la primera pedra al Pavelló Olímpic de Reus. Llavors els membres de Terra Lliure del Baix Camp havien tingut una reunió secreta en el seu mas familiar, que tenia a la carretera de Cambrils, on es pensava col·locar un artefacte explosiu allà al Barri Juroca de Reus mentre es duia a terme l'acte públic, però en sec l'operació fou abortada per ordres procedents de més amunt.

Era evident que les autoritats catalanes havien decidit desmantellar Terra Lliure, de cara als Jocs Olímpics de Barcelona. Tothom sabia que el President de la Generalitat ho estava fent amb totes

les seves forces a través de militants d'Esquerra Republicana de Catalunya. I tothom sabia que allò era fruit d'unes negociacions políticoeconòmiques que havia fet amb el President de Govern espanyol de llavors, el senyor Felipe Gonzalez. El pacte consistia en que aquest li taparia el forat de Banca Catalana, a canvi que en Jordi Pujol l'ajudés a desmantellar Terra Lliure.

Així per llavors es va produir la detenció de la seixantena de militants a través de l'Operació Garzón, poc abans de les Olimpíades de 1992, gràcies a la presumpta col·laboració d'un agent doble de dins de la banda que es feia dir Jordi Palau.

De totes maneres durant l'estiu de l'any 1991, un sector radical de Terra Lliure decidí formar un nou braç armat i més agressiu que la resta de l'organització, que hauria de ser conegut com "l'Exercit dels Nous Almogàvers Catalans" (ENAC), un escamot terrorista de recent creació i que s'estava a punt d'estrenar durant la cerimònia d'inauguració dels Jocs Olímpics, on es pretenia liquidar al propi Rei d'Espanya. Una fita que ni tant sols ETA, havia aconseguit realitzar. Aquell escamot ultrasecret que només era conegut per la cúpula de Terra lliure, constava d'una vintena d'integrants, dispersos per tots els Països Catalans, on també hi havia un tal Jaume Balsells un estudiant de filologia catalana de Castellvell a qui agradava manegar les armes de son pare, que era caçador. Allà dins també hi havia un tal Quimet Rabascall de Riudoms, que opositava per ser mosso d'esquadra i el propi Jofré Vinaixa que havia estat el darrer en ser reclutat pel seu amic cambrilenc Pere Llobet, un estudiant de periodisme de l'Autònoma. Ells tres eren els únics del Camp de Tarragona que formaven part d'aquest nou braç armat de Terra Lliure, coordinats per en Pere Llobet, mentre que la resta eren gent de Barcelona i Girona que feien servir una indentitat falsa. Eren veterans que volien portar la lluita armada contra les forces d'ocupació espanyoles de la mateixa manera en què ho feia ETA.

Allò de l'ENAC s'havia de fer públic a través d'un comunicat de premsa, durant l'onze de setembre del 1991, i ja tenien diversos objectius polítics per assassinar impunement. Fins llavors a diferència d'ETA, Terra lliure no havia executat directament a ningú i amb allò de l'Exèrcit dels Nous Almogàvers s'havien de donar mostres de poder, començant per aquells alts càrrecs polítics que havien traït al país, com el senyor Pascual Maragall, el President González i el mateix Rei d'Espanya si era necessari.

De manera que els Nous Almogàvers Catalans havien passat uns quants mesos de l'any 1991 entrenant-se en camps de tir de terroristes internacionals, tant a sudamèrica com en països àrabs. En Jofré Vinaixa havia estat uns quants mesos a Palestina, Síria i el Líban, on havia après a parlar un àrab perfecte.

Però en sec, quan els nous almogàvers catalans havien de començar a actuar, es reberen ordres estrictes des de dalt de tot, les quals consistien en abandonar la lluita armada i enterrar les armes, amb l'opció de col·locar-se en un bon càrrec de la Generalitat o bé de ser detingut i torturat per la policia espanyola.

D'aquesta manera es va tallar qualsevol font de suport polític i subministrament econòmic procedent des de més amunt. La cúpula sabia allò de l'ENAC, però van decidir dissoldre-ho, convenent als seus capitosts perquè ho deixessin estar, col·locant-los en bons càrrecs de la generalitat o rebent unes bones subvencions públiques de caràcter secret per a les seves empreses, o als seus comptes corrent.

En Jofré Vinaixa optà per una tercera alternativa, que ningú s'esperava i es convertí en un assassí a sou professional, ja que abans de dedicar-se al terrorisme ja tenia uns quants contactes per a "treballar" i guanyar molts calers pelant a gent i fent feines brutes. I arran de que havia estat un dels cadets ensinistrats per formar part d'aquell nou escamot de Terra Lliure, s'apropià d'aquell

pseudònim “d’Almogàver” com a nom clau, o nom de guerra. Però igualment acceptà aquella subvenció de cinc milions de pessetes de llavors que li permeté obrir aquella galeria d’art al centre de Reus que després se’n va anar en orris, a canvi de que deixés estar tot allò de l’ENAC.

Així doncs, aquells nous Almogàvers, es trobaren en sec sense cobertura i com que la majoria eren nois joves als que esperava un bon pervindre si es portaven bé, acceptaren gustosos tot allò que els oferí l’administració d’en Jordi Pujol, a través del senyor Colom i altres mediadors.

Més endavant a Reus va sorgir tot allò del KAGANT (Komando Avellana Grup d’Alliberament Nacional i Terrorista), però no era ben bé el mateix, malgrat que havien pispat la samarreta de l’Undargarin al Palau Blaugrana.

En Jofré Vinaixa sempre recordava amb nostàlgia aquella època de formar part de Terra Lliure, quan tenia poc més de vint anys. Allò de la col·locació d’aquella bomba en les petroquímiques de Tarragona durant el setembre del 89, li havia deixat un bon record. Ell havia fet de xofer d’en Pere Llobet i d’en Miquel Clariana i els esperava a dins del cotxe aparcats en un lloc discret de la nacional 340, mentre els altres col·locaven l’artefacte explosiu a dins de la factoria de REPSOL. Durant aquella espera nocturna que havia durat poc més de vint minuts, s’havia traginat la seva novia a dins del cotxe, ho havia fet al seient del darrera, tant ell com la Misericòrdia Clariana, la germana petita d’en Miquel, estaven excitats per aquella situació tan morbosa i peculiar i no pogueren evitar fotre un polvo salvatge mentre els altres estaven col·locant la bomba de rellotgeria entre els tubs conductors de la petroquímica de Tarragona, que esclatà a les tres en punt de la matinada.

Més endavant en Jofré Vinaixa visitaria un bon ventall de camps terroristes fent turisme per diversos països d’orient mitjà de la mà d’en Miquel Clariana, el qual havia trobat feina en prestigioses refineries dels emirats àrabs. Realment la cultura oriental era un altre món i li havia agradat molt, passar tot aquell estiu del vuitanta-nou pul·lulant per diversos indrets d’Orient mitjà i entrenant-se en camps de terrorisme internacional que hi havia en llocs com Palestina, Síria i el Líban, recordà, mentre passava pel seu costat l’hostessa d’aquell avió que es dirigia cap a Amsterdam.

En Jofré Vinaixa li demanà un gintònic amb quatre glaçons de gel. Sempre els prenia molt freds. Mentre encetava aquella beguda tornà a recordar el missatge del seu ordinador, el qual havia esborrat només llegir-lo. Es tractava d’un missatge molt especial. Com els de les pel·lícules d’espies. En primer lloc li ordenava que s’allotgés a l’habitació 609 de l’hotel Hilton d’Amsterdam. Una habitació amb un llit de matrimoni.

A les deu de la nit en punt d’aquell divendres 7 de juliol, rebria noves intruccions telefòniques a través del seu mòbil, per presentar-se en un lloc determinat de la capital holandesa. “Esperem que l’Almogàver acudeixi a la cita”. Deia aquell missatge. “Pagarem molt bé. Ramsi Binalshib, secretari financer del “Sheik”.

En Jofré Vinaixa començà a rondinar sobre aquell fet mentre observava l’atractiva holandesa que seia al seu costat llegint un llibre sobre Van Gogh. “Ramsi Binalshib, secretari financer del Sheik” pensà mentre se li feia la pell de gallina. Però ja era massa tard per fer-se enrera. Si el tal “Sheik” volia gaudir dels seus serveis, citant-lo a Amsterdam, era perquè allò seria una de les feines més peculiars alhora que més importants de la seva vida, fins i tot podia ser la més lucrativa.

El tal “Sheik” només podia ser un dels homes més buscats del món pels seus actes de terrorisme internacional. El tal “Sheik” era el pseudònim de l’àrab Osama Bin Laden. Un paio que tenia els pebrots de liar veritables pollastres amb els Estats Units.

Aquella sí que era bona, potser no hi havia ningú tan qualificat a l’Al-Qaeda com per realitzar la

feina que s'encomanaria a l'Almogàver, l'únic mercenari que no els podia fallar, perquè cap policia del món coneixia la seva veritable indentitat. L'historial policial d'en Jofré Vinaixa Mercader, aquell informàtic reusenc bon vivant, exmembre de Terra lliure i de l'ENAC estava net com una patena. Però també hauria d'estar preparat pel pitjor si allò era una trampa de l'Europol per capturar-lo.

En Jofré Vinaixa sempre havia estat una persona temerària i no es deixava acovardir per res, però era evident de que si sortia viu de tot allò, es podria retirar durant una bona temporada i pagaria tots els seus deutes ja d'una vegada. Segur que allò seria la tupinada de la seva vida. De manera que cobraria una paga veritablement selecta, per la feina que li oferís el propi Osama Bin Laden en persona, fos la feina que fos.

Un milió de dòlars com a mínim segur. Allò podia suposar una remuneració tant sucosa com la mateixa recompensa que oferia el propi govern dels Estats Units, per capturar-lo viu o mort per arreu del món. Aquell estiu del 2001, seria força mogut si els de l'Al-Qaeda el contractaven per a alguna cosa especial.

En Jofré Vinaixa, apurà el seu gintònic enmig d'aquestes reflexions tan lucratives a dalt de l'avió. En sec s'aixecà del seu seient, amb ganes de fer un parell de clenxes més, ja que abans d'agafar l'avió ja s'havia fotut tres ratlles d'aquella cocaïna colombiana, pura com la neu recent caiguda, als vàters de l'aeroport de Reus. Aquest cop ho volia fer en ple vol i es dirigí cap al lavabo de la nau, que en aquells moments es trobava lliure.

En Jofré entrà al seu interior i s'observà al mirall. Hi hauria alguna càmera de vídeo vigilant-ho? No valia la pena arriscar-se en ple vol cap a Amsterdam. Abans de fer qualsevol tonteria observà totes les parets d'aquell compartiment. Podria ser un terrorista kamikaze amb un paquet bomba i fer esclatar l'avió...

Finalment decidí acabar la farlopa que li quedava, escurant aquella paperina amb la punta del seu DNI i estirà la cadena del vàter un parell de cops, abans d'observar-se de nou al mirall.

Sempre ho feia meticulosament cada cop que podia. La seva cara inexpressiva sempre havia tingut aquella mirada tan atractiva i fotogràfica, alhora que freda com la mort.

Una mirada que havia heretat directament per part del seu pare biològic, en Ramon Mercader del Río, un senyor que havia nascut a Barcelona l'any 1914, cosí germà de la seva mare adoptiva la Rosita Mercader. Un personatge que, a banda de tenir la peculiaritat de ser membre del PSUC, i haver lluitat durant la Guerra Civil Espanyola fins que fugí cap a Mèxic l'any 1939, havia passat a la posteritat gloriosa en convertir-se en l'assassí d'un tal Lleó Ivanovich "Trotsky", ideòleg polític soviètic alhora que un dels màxims artífexs de la revolució russa.

Durant la Guerra Civil, en Ramon Mercader ja havia ingressat als serveis secrets soviètics, i fins i tot s'havia infiltrat en els cercles trotskistes de París, fins que l'NKVD, precedent estalinista del KGB, li va assignar la missió d'executar al revolucionari rus exiliat a Mèxic a canvi d'una bona quantitat. Mig milió de dòlars dels anys trenta.

Hi ha historiadors que parlen de que en Ramon Mercader s'havia fet passar per un traductor belga exiliat anomenat Jacques Mornard, afí a la causa trotskista i per això va aconseguir colar-se a dins de la casa del mític revolucionari rus, fent les tasques de secretari i traductor particular, fins que va rebre l'ordre de l'NKVD, liquidant-lo amb un cop de piolet a la closca del cap.

Mentre que hi ha altres versions sobre l'assassí d'en Trotsky, com el fet que havia arribat a Mèxic l'any 1939, fent-se passar per un tal Frank Jackson, un comerciant canadenc amb molts calers, que parlava francès i anglès, la llengua amb la qual es comunicava en Trotsky amb els qui no

sabien parlar rus.

Durant aquell temps, amenaçat de mort pel propi Stalin, en Trotsky vivia totalment custodiat. Fins i tot el 24 de maig de 1940, havia sofert un atemptar fallit per part d'un famós pintor muralista mexicà, anomenat David Alfaro Siqueiros. Una de les poques persones que tenien accés directe fins al mític revolucionari rus exiliat i que s'havia deixat subornar per l'NKVD. Finalment, quan no hi havia manera de comprar ningú més, en Ramon Mercader entrà en acció, el seu atractiu físic acompanyat d'una galanteria digna d'una estrella del cinema, havia conquerit a una de les secretaries privades d'en Trotsky, una dona madura i vídua exiliada de Rússia, que s'encarregava de transcriure les cartes que en Trotsky escribia contra el seu camarada Josif Stalin, les quals eren publicades en molts mitjans de comunicació internacionals, amb la intenció de ridiculitzar la figura política "socialista" del nou dictador soviètic.

Així, doncs després de diversos mesos de relació amb la secretària d'en Trotsky, en Ramon Mercader, fent-se passar per aquell comerciant canadenc atret per la ideologia marxista pura i sense corrompre pel comunisme estalinista, aconseguí entrar a dins del cercle de confiança de l'antic líder revolucionari, fins i tot molts cops havia regalat bombons a la seva muller Natasha, i també havia dut amb el seu flamant Chevrolet a la pintora Frida Kalho fins al domicili d'en Trotsky mentre mantenien una relació amorosa clandestina i totalment adúltera.

D'aquesta manera en Ramon Mercader s'anà guanyant la confiança de la seva víctima, fins que durant el matí del dia 20 d'agost de 1940, aconseguí concertar una entrevista a soles amb el dirigent comunista. En Ramon li duia uns escrits que havia fet sobre el nou socialisme soviètic, que podrien servir per a inspiració d'en Trotsky. Aquest s'apropà a la finestra del seu despatx per poder llegir-los millor sota el sol matiner, i en aquell instant tot just quan li donava l'esquena, en Ramon Mercader li propinà un ferotge cop de piolet a la closca del seu cap, enterrant gairebé la totalitat d'aquella eina a dins del seu crani. Encara així en Trotsky va trigar dotze hores en morir definitivament entre espasmes i convulsions plenes d'agonia i dolor.

La seva secretària, la russa Sylvia Angelof, es veu que intentà suïcidar-se a l'assabentar-se del fet de que el seu amant canadenc era un veritable assassí a sou que havia enviat l'NKVD fins a Mèxic per matar Trotsky. Tot allò va transcórrer en una casa suntuosa del barri de Coyoacán de la Ciutat de Mèxic.

En Ramon Mercader fou detingut pels guardians del líder soviètic sense oferir cap mena de resistència, tenia els ulls humits i semblava un xic dolgut pel crim que havia comès, fins que fou dut a les autoritats mexicanes i posteriorment condemnat a vint anys de presó, lliurant-se d'una pena de mort que s'havia derogat recentment a Mèxic.

En un principi la mort d'en Trotsky no fou relacionada de manera oficial ni amb Stalin ni amb l'NKVD, l'assassí sempre havia justificat el seu crim declarant que simplement tenia problemes personals amb el líder revolucionari i no fou gairebé fins l'any 1953, quan aquell Franc Jackson fou descobert com un impostor i les autoritats mexicanes van descobrir la seva veritable identitat, Ramon Mercader Carranza.

L'any 1960 després de complir vint anys de condemna amb bon comportament i donant classes de llengua francesa i anglesa als presoners, l'assassí d'en Trotsky fou alliberat i fixà la seva residència a Moscou, on va residir durant tota la dècada dels seixanta i fou nomenat Coronel del KGB en afers internacionals. Va ser condecorat com a Heroi de la Unió Soviètica pel propi Josif Stalin.

Més endavant a principis dels anys setanta, desil·lusionat per la desestalinització que es duia a terme a tota la URSS, es traslladà a residir a Txecoslovàquia i finalment a Cuba, on encara hi vivia la seva mare, una antiga activista revolucionària d'esquerres, anomenada Caridad Carranza del

Río.

En Ramon Mercader morí d'un càncer pulmonar, perquè fumava com un descosí, l'any 1978 a l'edat dels seixanta quatre anys i fou enterrat en el cementiri de Moscou sota una identitat falsa.

En Jofré se sentia orgullós del seu pare biològic en Ramon Mercader. Mai li havien agradat els comunistes renegats. I aquella mirada tan glaçada, que coronava aquell posat d'atractiu galant de cinema dels anys quaranta, era clavada a la del seu progenitor mort a Cuba l'any 1978, però en Jofré no coneixé la veritat fins al cap de molts anys, sempre havia pensat que el senyor Gerard Vinaixa Pàmies, un prestigiós comerciant reusenc que regentava una botiga de calçats al carrer Major, era el seu pare autèntic, aquell home estava casat amb la seva tieta paterna, Rosita Mercader Bové cosina germana del seu pare biològic, el senyor qui va pelar en Trotsky.

El matrimoni Vinaixa era una parella estèril sense fills i aquell nen recent nascut, fill il·legítim de l'assassí de Trotsky i d'una espia alemanya de l'Est, fou donat en adopció al matrimoni reusenc.

La veritable mare d'en Jofré Vinaixa es deia Karla von Schneider i era una atractiva germànica oriunda de Postdam de vint-i-dos anys quan va néixer en Jofré l'any 1967. La noia havia estat reclutada pel KGB des de molt joveneta i abans de ser destinada a Espanya, per treballar d'espia diplomàtica mentre es feia passar per una simple turista alemanya, fou enviada a Moscou per aprendre millor l'espanyol de la mà d'un tal Ramon "Pavlovich" López, que era la identitat russa d'en Ramon Mercader, considerat pels adeptes purs a l'estalinisme com una mena d'heroi local, que havia estat tancat vint anys seguits a la presó de Mèxic per pelar a en Trotsky, però tot allò gairebé ningú no ho sabia, simplement les altes esferes del KGB, per això aquell senyor exiliat, llavors era un simple funcionari del govern rus que havia ocultat el seu veritable cognom i durant aquells anys només es dedicava a traduir llibres de política estalinista a diversos idiomes i a donar classes secretes d'espanyol, als espies que el KGB volia enviar a països sudamericans o a Espanya mateix.

La Karla von Schneider era soltera i allà a Moscou se sentia molt sola, de manera que aquell senyor madur de cinquanta-tres anys, un coronel del KGB que havia pelat en Trotsky temps enrera, tenia quelcom afable i atractiu, era com una mena de ídol per als joves idealistes que coneixien la seva veritable identitat i que també volien ser grans herois en pro del comunisme soviètic i estalinista.

Però la veritat era que aquella jove alemanya, també es sentí prendada del morbo que li donava aquell instructor del KGB, que havia passat a la història mundial com l'assassí d'en Lleó Trotsky, pseudònim de Lev Davidovich Bronstein, revolucionari rus nascut a Ucraïna l'any 1879, casualment el mateix any que el seu camarada-rival Josif Stalin, el qual va néixer a Georgia.

Així doncs, després de diverses nits de passions descontrolades en aquella aula secreta ubicada en la "Casa de España" de Moscou, la jove espia es quedà embarassada del seu "professor", el senyor Mercader. I després de dos mesos d'una relació secreta i molt apassionada, fou destinada directament cap a Mallorca per fer la feina d'espia a alts embaixadors de països de l'Europa Occidental i capitalista que estiuejaven a les illes Pitiuses.

La Karla von Schneider sempre es feia passar per una simple turista alemanya adinerada i marxosa, que sovintejava els clubs nocturns per on pul·lulaven aquests senyors ben entrats en edat. Era una gran especialista en camelar-se vells verds de tot el món i treure'ls tota la informació possible a canvi d'unes quantes sessions de folleteig en xalets privats o en suites reservades dels millors hotels de Palma. I si de pas també els treia diners o algunes joies comprades en les millors joieries de Mallorca, millor que millor. Fins i tot també tenia llicència per a matar, si es feia necessari.

La Karla era prou atractiva com per seduir-los ràpidament i passar la nit amb ells, emboraxant-los o drogant-los vilment i treure'ls totes les confidencialitats possibles de les seves tasques diplomàtiques, de manera que aquella informació era enviada ràpidament cap als seus superiors del KGB, a través de missatges claus escrits en espanyol perfecte. Eren simples targetes postals escrites en alemany adreçades a diverses localitats germàniques de l'oest. Allà eren llegides, reescrites i reenviades directament cap a Berlin de l'Est i passades directament cap a Rússia, sobretot quan la informació que proporcionava la Karla valia la pena.

Un cop també havia hagut d'eliminar un doble agent nordamericà de la CIA que l'havia descobert, un paio que aparegué mort a la piscina del seu xalet amb una bala allotjada al cap. Havia pres un bany nocturn amb la Karla i aquesta el liquidà amb una pistola que la policia també trobà a la piscina.

Quan s'adonà que estava embarassada de deu setmanes i que Mercader era el pare de la criatura que esperava, l'espia alemanya li envià una carta secreta curta i sincera, el qual la rebé en un apartat postal secret que tenia en una oficina de Correus moscovita. La missiva escrita en castellà l'informava que esperava un fill seu, ja que quan aterrà a Mallorca ja feia un mes i mig que no li venia la regla.

De manera que, calculant les dates exactes de l'embarç, va arribar a la conclusió que el nen que esperava aproximadament pel gener de 1967, era fill seu i d'en Ramon Mercader del Río, l'assassí de Trotsky. Sempre havien fet l'amor sense prendre cap precaució i era una relació molt apassionada que va concloure en sec.

Aquest senyor, temorós de fer trontollar el seu matrimoni amb la mexicana Roquelia Mendoza, amb la qual ja tenia tres fills, li donà instruccions secretes per avortar, però la noia s'hi negà. Dient que ella mateixa s'encarregaria d'educar al seu fill, però que volia tornar a Alemanya de l'Est amb la seva família de Postdam i retirar-se de les missions espanyoles durant una bona temporada. Per això li demanava el seu ajut. Perquè sabia de sobres que l'assassí d'en Trotsky encara mantenia bons contactes amb les altes esferes del KGB soviètic i estava segura que, si movia fils adequats, encara la podrien col·locar en alguna administració comunista inofensiva de l'Alemanya del Est.

Encara així en Ramon Mercader no s'atreví a comunicar aquesta notícia als seus superiors del KGB, perquè el fet de tenir un fill secret amb una exalumna de vint-i-dos anys, una noia que podia ser sa filla, destrossaria totalment el seu matrimoni i fins i tot potser l'apartarien de la seva feina d'educador, per la qual rebia un bon sou de l'Estat.

Així que només li quedà l'opció d'encolomar a la seva examant que esperava una criatura seva, vers algú de confiança per quan nasqués el nadó. Perquè de moment la noia tenia ordre de no abandonar Mallorca fins que li ordenessin els del KGB, la qual tenien controlada molt de prop. Ella no sabia ni qui eren, però es veu que estava vigilada les vint-i-quatre hores del dia per si en sec desertava, amb més èmfasi quan feia molt poc que havia pelat al doble espia nordamericà.

De manera que l'únic que se li va acudir al futur pare de la criatura, fou donar-li l'adreça particular d'una cosina germana seva que es deia Rosita Mercader, la qual estava casada amb un botiguer de Reus i amb qui tenia molta confiança, malgrat que feia molt de temps que havia perdut el contacte, gairebé des de la Guerra Civil, trenta anys enrera.

El seu marit en Gerard Vinaixa Pàmies, pertanyent a la "Quinta del Biberó" havia estat un desertor del bandol republicà i condemnat a mort per un tribunal del PSUC reusenc, però com que aquell jove "desertor" ja festejava amb la Rosita des de feia un parell d'anys, la noia, temerosa de perdre al seu noi, li demanà personalment al seu cosí Ramon Mercader que fes tot el possible

per salvar-li la vida.

El futur assassí d'en Trotsky, malgrat que era de Barcelona, tenia molt bones relacions amb aquella branca familiar reusenca que l'allotjava a casa seva i justament llavors es trobava pul·lulant entre les milícies de Reus, perquè acabava de tornar del front d'Aragò. De manera que durant aquell temps, era una autoritat local en la junta d'aquest partit i mentre es procedia aquell consell de guerra contra aquell jove milicià desertor, intercedí favorablement pel Gerard Vinaixa, el xicot de la seva cosina, salvant-li la vida de ser fusellat l'endemà mateix, dient que el noi patia atacs d'esquizofrènia paranoide i que la seva malaltia era molt difícil de curar, i més en plena Guerra Civil, on l'escassetat de medicaments i calmants que havia de prendre era total. A banda de que la situació era la que era, molt poc adient per a un malalt mental com en Gerard Vinaixa.

De manera que el noi, després d'estar-se un parell de mesos internat al institut psiquiàtric Pere Mata de Reus, fou condemnat a treballar de franc en la fàbrica d'avions de Reus fins que s'acabés la Guerra Civil, i no podia sortir de Reus sense permís del cap de les milícies locals.

Així doncs, tres dècades després de tot allò, el favor secret que en Ramon Mercader els demanava per tal que tinguessin cura d'aquella alemanya de l'Est que esperava un fill seu, era el mínim que el matrimoni Vinaixa podien fer per ell, tornant-li el favor de trenta anys enrera. Sobretot en Gerard Vinaixa, al qual havia salvat la vida de ser afusellat. Allò d'estar internat al Pere Mata fou dur, però millor que morir executat, i lo de treballar a la fàbrica d'avions que hi havia als sòtans de la Escola del Treball de Reus, era millor rebre trets al front de l'Ebre.

Quan arribà aquell telegrama procedent de Suïssa i signat pel propi "cosí Ramon", ja sabien que havia estat l'assassí d'en Trotsky, però com que encara eren temps de dictadura franquista, no es parlava mai de política i allò d'aquelles disputes, enfrontaments i passar comptes entres líders comunistes de l'antiga unió soviètica, quedava com a quelcom lluny i gairebé desconegut entre les ments reusenques de llavors. El matrimoni Vinaixa, eren simples botiguers venedors de sabates i prou.

D'aquesta manera en Jofré Vinaixa arribà al món, una freda nit d'un 10 de gener de 1967. La seva mare havia fugit precipitadament de Mallorca en un ferri directe cap a Barcelona, disfressada de monja i portant una simple maleta damunt seu. Duia els cabells tenyits de color caoba i unes ulleres de coquina negra, que la feia difícilíssim de reconèixer. Allò va passar només començar les vacances de Nadal. I agafant un taxi al passeig de Colom, arribà fins a l'estació de França, on fou recollida pel matrimoni Vinaixa, coneixedors de tota la història i fou traslladada amb el seu seat 1800 de color blanc fins a Reus per la carretera del Garraf. I des de la nit de Nadal del 1966, la tingueren amagada en el seu mas ubicat a la carretera de Cambrils, un terreny familiar que empraven els Vinaixa per estiuejar, i conrear arbres fruiters de tota mena, on hi havia més cirerers que una altra cosa, per això aquell mas dels Vinaixa, era conegut com el Mas dels Cirerers.

La jove alemanya va donar llum al seu primogènit i únic barò, durant aquella nit de principis de gener, una de les poques nits en que tothom havia vist nevar a Reus. El part anar bé, però la Karla Schneider va morir al cap de dos dies de ser mare, per culpa d'una anèmia molt forta provocada per una considerable pèrdua de sang durant el part. Fou una hemorràgia molt forta, gairebé imparable.

Aquell nadó pesava quatre quilos i mig i nasqué sà i estalvi a les sis del matí d'aquella freda matinada del deu de gener, 48 hores abans que la seva mare deixés aquest món. Encara així, enmig d'estertors agònics el va poder abraçar i acomiadar-se d'ell definitivament.

El jove metge contractat totalment en secret pels Vinaixa, era un amic de tota la vida, i el pobre

noi no s' havia atrevit a practicar-li la cessàrea preventiva, de manera que la forta pèrdua de sang acabà amb la vida d'aquella jove i atractiva espia alemanya que havia estat amant de l'assassí d'en Trotsky.

El seu cos fou incinerat i enterrat en secret al cementiri de Reus, en el propi panteó dels Vinaixa. I els del KGB que l'haguessin obligat a avortar si ho haguessin descobert, perderen el seu rastre definitivament quan la noia fugí de Mallorca disfressada de monja, gairebé dues setmanes abans de néixer el seu fill.

D'aquesta manera, en Jofré Vinaixa Mercader fou adoptat pel matrimoni reusenc i batejat a l'església de Sant Pere de Reus, quinze dies després de néixer durant aquell fred 1967, perquè els Vinaixa llavors encara residien al carrer major, damunt mateix de la sabateria, fins que es van comprar aquell luxós àtic a l'edifici Kursaal de la plaça Llibertat.

Malgrat que la cerimònia se celebrà de manera totalment discreta, molta gent de Reus s'estranyà moltíssim de que aquell matrimoni tan adult que ja passaven de la quarantena podéssin arribar a tenir un fill d'una manera tan sobtada. Però malgrat la xafarderia dels veïns, familiars i coneguts dels Vinaixa, acabaren per creure's el fet de que el nen havia estat adoptat, perquè els seus pares biològics, parents llunyans de la Rosita, havien mort imprevisiblement.

Encara així, el propi Jofré Vinaixa patí un gran trauma quan s'assabentà de tota la seva veritable història familiar, tot just quan complí divuit anys, arran d'un document secret que el seu pare biològic havia deixat sota custòdia a un notari de Barcelona abans de morir. Aquest s'encarregà d'entregar-lo personalment al seu fill il·legítim, en el moment que complí divuit anys.

De totes maneres, en Jofré Vinaixa ja havia conegut personalment al seu pare biològic Ramon Mercader visitant-lo diversos cops a Ginebra, quan podia creuar la frontera de Txecoslovàquia. Era el "tiet" Ramon, que sempre li feia bons regals i se l'estimava com un fill. L'últim cop que el va veure en vida, fou en un viatge a Cuba durant l'estiu de 1978, uns mesos abans de la seva mort per càncer pulmonar, gairebé trenta-vuit anys després de pelar a en Trotsky. Ramon Mercader també va viure a Txecoslovàquia durant una temporada i fou quan fent alguna escapadeta a Suïssa, va poder conèixer personalment al seu fill il·legítim per primer cop en sa vida, l'any 1970, després el veuria l'any 1975 abans de morir Franco, i finalment en ple agost de 1978, quan els metges de Cuba només li donaven un parell de mesos de vida. De manera que va morir a l'Havana un 19 d'octubre de 1978 comprovant lo maco que havia sortit aquell nen, que tenia la mateixa atractiva mirada germànica de la seva mare, la difunta Karla von Schneider, barrejada amb els seus trets físics, de galant de cinema dels anys quaranta, també tan catalans i mediterranis. Aquell cabell negre amb tons caoba també l'havia heretat del seu pare.

Així doncs cal dir que a en Ramon Mercader, també li havia sabut molt de greu, no poder-li dir la veritat en vida. Però en canvi havia fet els tràmits pertinents perquè al nen no li manqués res de res, malgrat que els Vinaixa eren bona gent i també sabien fer calerons amb la sabateria del carrer Major. Per això a casa sempre es parlava del "tiet" Ramon, com un gran amic de la família, que tenia gran interès pels seus cosins i nebots de Reus. De manera que els seus pares adoptius sempre l'acompanyaven cap a l'estranger, perquè el nen pogués conèixer al seu veritable progenitor. El fet d'anar a Suïssa, no era massa complicat, perquè ho feien agafant avions des de Barcelona o Reus mateix durant l'estiu. Però el fet traslladar-se fins a Cuba, un país comunista a l'altre costat de l'Atlàntic, ja fou més laboriós. Ho camuflaren com un viatge turístic cap a Mèxic per a visitar a uns parents llunyans, i un cop allà, els Vinaixa volaren en secret fins la illa de Carib, perquè la gent de Reus no parlessin massa, sobre el fet d'anar directament fins a Cuba. El propi Mercader s'encarregava de proporcionar-los tota la documentació burocràtica i permisos pertinents per tal que podéssin entrar a dins de la pàtria d'en Fidel Castro sense mases problemes. Fins i tot tenia

uns quants centimets estalviats per pagar despeses per la trobada familiar.

El fet de viatjar fins a un país comunista durant aquells anys, no era massa ortodoxe en els ambients socials, reusencs de tota la vida, on es movien els Vinaixa durant aquells primers anys de la transició. I seria quelcom mal vist, si a sobre havien anat a la propia pàtria d'en Fidel Castro a visitar a un paio que havia pelat en Trotsky i que per més inri era el cosí germà de la Rosita Mercader i pare biològic d'aquell nen, amb trets d'angelet germànic, que havien adoptat temps enrera.

Capítol 5

UNA NOVA AMISTAT

Al cap d'uns minuts de meditar sobre el seu passat, quelcom que també li havia marcat de per vida, en Jofré Vinaixa apartà la seva vista del mirall, amb els ulls humits per l'emoció que li produïa reviure els records familiars i sortí del lavabo d'aquell avió, tornant a prendre seient en la fila que li pertocava. Allà havia deixat el seu mòbil apagat i un exemplar del Diari de Tarragona que havia comprat a l'aeroport de Reus abans d'embarcar-se.

El seu lloc es trobava entre un matrimoni holandès de la tercera edat i una atractiva holandesa de cabells curts i rosos amb un elegant pentinat a lo Garçon, que la feien ser molt bufona, gairebé fora de lo comú, era com una model amb molta classe. En aquells moments estava mirant per la finestra mentre el sol començava a amagar-se per l'horitzó.

Era una noia de mirada felina, però no era la típica guiri que ve a Salou a follar amb italians després d'emborratjar-se en qualsevol garito nocturn de la Costa Daurada, era quelcom més elevat alhora que distingit.

“Molt de glamour i molta classe” pensà en Jofré Vinaixa observant-la amb atenció. Era diferent a les típiques turistes holandeses, segur que treballava en alguna empresa o administració d'estatus elevat.

Després d'examinar-la millor de dalt a baix arribà a la conclusió que aquella noia li donava bastant de morbo. El morbo era el que realment feia vibrar els seus instints sexuals més perversos.

La gràcia i l'encant que tenia aquella “guiri” holandesa, es centrava en la seva careta tan atractiva, tan de bona nena, que despertava desig de fer-se una “palleta” i escórrer-se directament damunt mateix de la seva cara tan pura i innocent, empastifant aquelles galtetes tan joves i turgents.

En Jofré Vinaixa sabia parlar més de cinc idiomes diferents. L'holandès era un dels seus preferits i decidí practicar-lo de nou, com quan era jove i anava a lligar amb els seus col·legues per les discoteques de Salou. L'havia après fent de conserge al camping Sangulí durant més de dos estius seguits.

- Fa molt bona tarda, com per tornar cap a Amsterdam, no? - preguntà amb el millor dels seus somriures.

La noia es girà cap a ell totalment sorpresa. No s'esperava que aquell “espanyol” que tenia assegut al seu costat parlés tan bé la seva llengua. Era com si el seu gos comencés a parlar-li en holandès perfecte en lloc de bordar.

Observant-lo fixament abans de contestar, veié que era un home força atractiu i galant, com si fos un model o un actor de cinema. No tenia pinta de ser cambrer o recepcionista d'hotel que saben xapurrear una mica l'holandès, era quelcom més profund i distingit. Un paio interessant i amb molt de carisma.

- Demà mateix torno a treballar -, respongué l'holandesa amb tota la naturalitat del món-. És una pena que ja se m'hagin acabat les vacances d'estiu- afegí movent el cap.

L'altre l'observà amb un somriure triomfal. Aquella paio tenia una certa semblança a l'actriu Mila Jovovitch fent de Joana d'Arc, però amb les faccions més endolcides.

- Doncs jo demà mateix començo a treballar al teu país- anuncià l'Almogàver en un to burleta.

- De veritat? Quin tipus de feina? - volia saber la noia mentre arquejava les celles amb un gest de coqueteria.

- He rebut un encàrrec força important - digué ell amb veu seductora.

La noia l'observà millor de dalt a baix. El seu interlocutor vestia impacablement un model d'estiu, el polo lacoste color taronja lluent era autèntic, com aquells pantalons de pinces de la mateixa marca.

- Ets guia turístic? - se li ocorregué preguntar.

En Jofré rigué entre dents, com si fos el llop davant de la caputxeta vermella.

- Guia turístic? Què va!, sóc un assassí a sou... Veus aquestes rascades? M'acabo de barallar amb la meva noia- digué ensenyant-li les petites cicatrius que s'havia fet al colze quan havia saltat del cotxe en marxa una setmana enrera.

La noia esclatà a riure amb aquell acudit. Aquell company de vol en sec li era força atractiu i molt simpàtic. Ja la tenia al pot. Ho sabia només iniciar una conversa amb elles. Sobretot amb la certesa evident de que aquella nit mullaria amb aquella guiri tan impressionant.

Només intercanviant unes quantes frases introductòries amb la seva parella de torn, en Jofré ja podia endevinar si aquella nit se l'emportaria a l'hort o no, només amb el fet d'estudiar les seves reaccions primerenques. Era una de les grans qualitats que tenia vers el sexe contrari, com un do innat que potser havia heretat del seu pare biològic, en Ramon Mercader. Al capdavant sempre triaven elles. I allò també ho havia après a base de fotre's moltes trompades.

- He tallat amb la meva noia abans de pujar a l'avió... Ara estic lliure, totalment lliure- afegí fent una ganyota.

La noia deixà de riure i es roburitzà lleument. Era evident que aquell paio anava per ella.

- Doncs jo encara conservo boyfriend. També ens vam barallar una mica abans d'anar-me'n de vacances a Salou, però aquesta nit mateix quan arribi a casa, el trucaré per fer les paus...

En Jofré observà les seves cames tan generoses enfundades en uns pantalonets curts de color blau cel molt cenyits.

- Oh, doncs espero que tinguis sort - anuncià amb veu afectada mentre arquejava les celles amb gest de condolència-. Si jo fos ell, no t'hagués deixat anar sola de vacances a un lloc com Salou.

- Sí, ja m'ho va dir. Però ell ja sap que no sóc gaire festiva, malgrat que només tinc vint anys recent fets - explicà la noia amb vehemència.

En Jofré no podé evitar devorar-la amb la mirada. Vint anys recent fets. Catorze menys que ell. Gairebé podia ser sa filla. Així d'entrada no semblava que la noia fos tan jove, potser vint-i-cinc o més. Però la seva manera de parlar i de gesticular, sí que la feien ser molt cria. Per llepar-se els dits.

- Si però Salou no és un lloc molt adient per venir a parar, malgrat que no siguis gaire festiva, i menys una noia tan maca com tu...

Aquella holandesa es tornà a roburitzar lleument.

- M'agrada molt anar a la platja, però he vingut també a Salou per un nou encàrrec que m'ha sortit a principis de l'estiu -explicà l'holandesa amb més soltura que abans -, sóc venedora de souvenirs del museu Van Gogh d'Amsterdam, i a banda d'estiuejar a Salou, he visitat una llibreria de Tarragona, on volen comprar litografies autèntiques del museu. Els he portat unes mostres, perquè facin la comanda a través meu... i guanyaré una bona comissió.

- Doncs deus saber parlar espanyol o català -preguntà en Jofré amb un to de veu incissiu.
  - Sí un poco... però me gusta más que me hablés en holandés...-digué amb accent molt pronunciat. En Jofré rigué davant d'aquella gracieta. La noia també. Tenia uns ulls blaus preciosos, que coronaven la seva careta tan innocent.
  - O sigui que ets l'encarregada de vendre souvenirs i litografies al museu van Gogh d'Amsterdam?
  - preguntà en Jofré. No s'ho podia creure, justament ell que temps enrera havia regentat una galeria d'art i encara es dedicava a la pintura com a hobby.
  - Exacte - digué - I tu a què et dediques? - volia saber la seva interlocutora - quin és el motiu que t'ha portat a viatjar fins a Amsterdam, assegut aquí al meu costat i donant-me la tabarra?
  - “Touché”- pensà l'Almogàver mentre observava els seus pitets rodons sense sostens, que es perfilaven a través de la seva brusa de licra cenyida.
  - Ja t'ho he dit abans - respongué amb el seu holandès correcte - sóc un assassí a sou... Fa una setmana que vaig liquidar vuit persones i fa temps que em busca la policia de tot Europa... No t'has assabentat d'aquells païos que van apareixer morts a Salou i a Vilafortuny? Els vaig liquidar jo mateix - afegí una veu cavernosa.
  - Va vinga- digué la noia colpejant-lo suaument a l'espatlla.
  - Està bé... - digué en Jofré amb un somriure encomanadís - sóc traductor i una editorial del teu país m'ha encomanat una feina per Internet, volen que faci un seguit de traduccions del català a l'holandès i a l'inrevés...
  - Parles molt bé el meu idioma- digué la noia amb una mirada gatuna.
  - Són molts anys de pràctica i aprenentatge...
  - I quina editorial t'ha donat aquesta feina si es pot saber?
  - L'editorial Van Loo. Una editorial de prospectes de viatges...
  - Ah, estupendo...- digué la noia.
- El seu interlocutor la despullà amb la mirada un altre cop atansant-li la mà.
- Em dic Pere Barceló- mentí -, i també m'agrada la pintura. En realitat sóc un pintor frustrat.
  - Tània Vanderberg, sóc d'Amsterdam capital - anuncià la noia donant-li la mà -, jo també sóc una gran amant de la pintura. Quan pugui també m'hi dedicaré de ple.
  - Doncs a veure si intercanviem talents - increpà l'Almogàver donant-li dos petons a la galta. Tot i que no era costum al seu país, la noia feu el mateix amb ell.
  - En quin lloc t'allotges a Amsterdam? - volia saber.
  - A l'hotel Hilton, en una habitació totalment reservada.
  - Sí que et paguen bé les teves traduccions...
- Semblava que no s'ho acabava de creure.
- Ja t'he dit que sóc assassí a sou, però com que no em vols creure, t'haig de dir una mentida.
- La noia esclatà a riure sonorament. Realment aquell paio tenia un humor negre molt peculiar, però li queia molt bé, cada cop li queia millor.
- Si vols venir a sopar amb mi estàs convidada- proposà en Jofré amb veu suspicax. Sabia actuar com un veritable latin lover.

- Oh, ja m'agradaria- respongué la noia movent el cap amb actitud de dubte -. És que tinc moltes coses que fer aquest vespre i demà al matí ja començo a treballar...

- Pots trucar al teu boyfriend i quedar un altre dia...

La noia rigué nerviosament.

- La veritat es que mai he sopat a l'hotel Hilton...

- Algún cop haurà de ser el primer... - comentà en Jofré Vinaixa mentre pensava el que vindria després del sopar.

Els altaveus de l'avió anunciaren l'aterratge cap a l'aeroport d'Amsterdam. Gairebé havia estat una hora i mitja de vol. La veu d'una hostessa anunciant en diversos idiomes que els passatges es cordessin els cinturons de seguretat van interrompre aquella conversa tan interessant.

En Jofré s'inclinà cap enrera mostrant el seu paquet descaradament.

- A mi abans de viatjar en avió sempre m'agrada veure pel·lícules sobre catàstrofes aèries- digué amb un somriure irònic-, aeroport 74, Hinderburg, Viven... Ja saps...

- Avui en dia l'avió es el mitjà de transport més segur del món segons les estadístiques- replicà la noia un xic molesta pel darrer comentari del seu acompanyant.

- Però els moments d'aterratge són els més perillosos - digué en Jofré entre dents - falta que no s'obrin les rodes, un mal càlcul del pilot... I a la merda.

- Oh calla si us plau!

Les ales d'aquell Boeing d'Ibèria començaren a trontollar sonorament, eren les hèlix laterals que semblaven que no funcionaven bé del tot.

- A més hi ha aquella pel·lícula del Bruce Willis la "Jungla de Cristall 2a. part", on uns terroristes alemanys segresten uns avió a Nova York, no sé si te'n recordes mmmm...

La noia tapà la boca d'en Jofre mentre el Boeing no parava de traquetejar amb aquell soroll inquiet. Semblava que s'anava a desmuntar al cap d'un moment. Tots els passatgers aguantaren la respiració, molts d'ells no tornarien a viatjar mai més amb Ibèria.

Aquella holandesa també semblava un xic espantada, tampoc no tornaria a viatjar mai més amb la companyia aèria espanyola. En Jofré Vinaixa agafà la seva mà dreta i la besà suaument.

- Por favor, ordenamos a los señores pasajeros que permanezcan quietos en sus puestos durante unos minutos, mientras la tripulación realiza las maniobras de aterrizaje en el aeropuerto de Amsterdam, muchas gràcies - anuncià l'hostessa pels altaveus un altre cop. Aquest cop només ho feu amb l'idioma de Cervantes. El pitjor de tot és que la seva veu també denotava un cert nerviosisme.

- Què ha dit? -volia saber aquella holandesa.

- Que xocarem directament contra la torre de control.

La noia feu com un gest de rebuig, i en Jofré Vinaixa àlies l'Almogàver l'estirà de la mà i li besà els llavis.

La Tània se'l mirà totalment sorpresa i en Jofré insistí de nou, obtenint resposta. No era el primer roscó que es fotia a dalt d'un avió.

La seva llengua es cargolà amb la de l'holandesa, mentre l'aparell aconseguia aterrar damunt l'asfalt de l'aeroport d'Amsterdam sense cap incident. En Jofré no es separà d'aquella noia per

a res del món. Temps enrera, quan era més jove, ja s'ho havia fet amb unes quantes holandeses que s'havia lligat a les discoteques de Salou. Fins i tot n'havia desvirgat a més d'una en plena sorra de la platja. Però aquell bombó que acabava de tastar era massa exquisit com per deixar-ho perdre així per les bones. Se la faria petar aquella nit mateix, costés el que costés. Aprofitaria allò d'Amsterdam per viure un petit romanç. Les holandeses sempre tenien allò especial, aquella bellesa germànica i aquella dolçor plena de simpatia que tornava tan bojós als llatins, sobretot als italians. Eren com les alemanyes, però amb un caràcter més obert i cosmopolita.

- Només duus aquest equipatge?- preguntà la noia tota sorpresa després de recollir la seva maleta a la cinta transportadora. L'Almogàver només duia aquell maletí amb una sola muda de roba.

- Mai porto equipatge -afirmà amb veu serena- només la Visa, el mòbil, les claus de casa, el meu raspall de dents, un xampú preferit i la màquina d'afaitar elèctrica, a més d'un sol recanvi de roba, si en necessito més, me'l compro al mateix lloc que visito.

La Tània rigué mentre estirava la seva maleta amb rodetes.

- Vols que t'ajudi? - preguntà en Jofré amb un gest de galanteria.

- No cal, ja puc sola- respongué ella amb un somriure. Era evident que podia ser la dona dels seus somnis. No seria mala idea mantenir una relació estable i casar-se amb ella quan es retirés de la seva feina d'assassí a sou. Sempre pensava això cada cop que seduïa una noia normal i corrent.

Però aquella holandesa, era un cas totalment diferent. Segur que seria la seva mitja taronja definitiva. Ho deïa el seu instint, potser l'endemà mateix ja li regalaria un anell de compromís. Era un impuls romàntic alhora que temerari però tenia la sensació d'en sec havia rebut un cop de sageta de Cupid. Estava totalment enlluernat per ella.

- Pere...

- Què?

- Fes-me un altre petó - demanà la Tània mentre caminaven del passadís de l'aeroport.

Aquest s'ajupí lleument per besar aquell rostre tan dolç que irradiava tanta puresa i tanta innocència alhora. La noia tenia molta classe i distinció. La qual cosa donava ganes de trobar-te-la de cara dormint amb tu cada cop que et llevessis pel matí. La Tània no mesurava més d'un metre seixanta. Uns vint centímetres menys que en Jofré. Però per la seva manera de caminar, entre cursi i esnob, també li agafaven ganes de foradar-li el cul allà mateix als passadissos de l'aeroport. En definitiva, aquella holandesa tenia molt, molt, però que molt de morbo.

- Ai fora! - es queixà la Tània mentre en Jofré li engrapava una natja.

- Què passa? És que mai t'han pessigat el cul? - preguntà amb el seu holandès més correcte.

- Doncs no! - digué ella un xic empenyada.

- Cap paio t'ha pessigat mai el teu culet tan preciós fins ara? - preguntà en Jofré tot sorprès - no m'ho puc creure...

- Doncs ja t'ho pots creure - respongué ella fingint estar un xic molesta.

- Els païos del teu país deuen ser uns mariques...

La noia s'aturà en sec i apropà els seus llavis a la boca d'en Jofré.

- És veritat - li digué a cau d'orella amb la veu humida - els païos del meu país deuen ser mariques, i aquesta nit m'ho demostraràs - afegí acaronent-li suaument el paquet.

Tot allò el tragué de polleguera. Era increïble que una noia tan refinada com aquella, en sec li

manifestés els seus pensaments íntims més perversos. Però l'Almogàver sabia conservar la sang freda.

Capítol 6

UNA NIT ROMÀNTICA A L'HOTEL HILTON

A l'arribar a l'entrada de l'aeroport, es trobaren amb un home que duia un cartellet plastificat on hi deia Hotel Hilton. Era un sudamericà que observà de manera libidinosa a la Tània. No ho podia evitar. Era un cubà que conduïa un minibus que recollia als clients de l'hotel recent arribats a l'aeroport. També estava inclòs en el servei.

- Em pensava que només vostè s'allotjaria a la habitació reservada senyor Barceló - comentà amb puteria en pic observà les credencials del seu client.

- Doncs no, ja veu que passaré la nit amb companyia- respongué l'Almogàver fent-li l'ullet -. També vull que el sopar sigui per a dues persones - afegí donant-li un bitllet de cinquanta florins holandesos com a propina.

▫ Ja m'encarregaré de parlar-ho amb el recepcionista- comentà el conductor del minibus amb un gest d'agraïment.

La Tània no havia deixat d'observar en Jofré totalment bocabadada. Aquella mena de latin lover català que parlava tan bé el seu idioma i que tenia tants calers per malbaratar, l'havien deixat totalment intrigada. D'on cony havia sortit aquell paio? Realment treballava com a traductor per a l'editorial Van-Loo? A més tenia aquell magnetisme animal. Aquella mirada tan freda d'ulls grisos incandescents, com la mar d'una tempesta nocturna. Aquell rostre tan prim, de mandíbula quadrada, denotava una expressió entre cruel i irònica, que si et paraves a pensar, només podia pertànyer a una persona molt dura de caràcter, gairebé sense escrúpols.

Un rostre i una mirada que només podia pertànyer a un ésser humà fora del comú, a un assassí, un geni, una rockstar, un líder de masses o un actor de cinema en la línia de Clint Eastwood o Steve McQueen, però amb els trets més germànics barrejats amb una calidesa mediterrània.

De totes maneres qui era aquella mena de playboy, que havia conegut durant aquella tarda mateix a dalt de l'avió, i que en un tres i no res l'havia convençut de manera tan senzilla per sopar a l'hotel Hilton i passar la nit junts?

- Què et passa Tània? - preguntà en Jofré passant-li el braç per l'esquena.

La noia mugué el cap amb inquietud, sense saber que es trobava al costat d'un dels assassins a sou més buscats per la policia europea.

Quelcom instintiu la feia defugir del braç d'aquell home que ja havia liquidat més de trenta persones a sang freda. El minibus circulava pels carrers centrals d'Amsterdam i aquell entusiasme del principi havia minvat del tot. Tota aquella situació en sec li donava mal rotllo.

En Jofré coneixia el motiu: els deu minuts de paranoia diària que sempre pateixen la majoria de les holandeses. Ja ho havia viscut amb altres noies dels Països Baixos temps enrera. Era, o és, un símptoma que tenien un o dos cops al dia. En els moments més inesperats, durant els quals es millor deixar-les estar soles i no dir res. Era com una mena d'atac d'epilèpsia mental, fruit d'una paranoia sense fonament provocada durant molts casos durant els moments en els quals feien coses fora del que és comú.

Així doncs malgrat lo atrevit que era l'Almogàver, en sec decidí anar amb peus de plom. Aquella nina tan preciosa també era molt delicada i sensible. Tota una artista. Si fos per ell la tindria tot el dia tancada en una vitrina.

- Què et trobes bé?- preguntà amb una veu molt dolça i galant, gairebé inusual en ell.

La noia es girà amb els ulls humits.

- No ho sé... això nostre, tot ha estat massa ràpid- manifestà asseient-se amb la veu plena d'indecisió -, gairebé no et conec de res, i ja em portes a l'hotel Hilton per a una nit de sexe. No ho sé... hi ha quelcom que no encaixa... no sóc una dona d'aquest tipus. Trobo que tot això no està bé...

- Què és el que no està bé? - preguntà en Jofré prement-li la mà molt suaument - follar amb mi? Només això? et fa por follar amb mi aquesta nit? - afegí mostrant-li el millor dels seus somriures. El seu rostre inquietant adquirí una expressió de ser un paio legal. Un paio que no la deixaria tirada després d'uns quants polvos i prou. L'Almogàver també havia assistit a moltes classes d'art dramàtic, però aquest cop ho sentia de debò. En sec s'havia enamorat d'aquella guiri. Un veritable cop de sageta, allò que diuen "un flechazo". Una simbiosi química...s egur que la noia també n'era conscient, però li costava més que a ell acceptar-ho.

Així doncs calia filar prim...

- És que primer hauria de trucar als meus pares, que ja he arribat sana i estàlvia procedent de Salou -comentà la noia deixant-se seduir un altre cop.

- Fes-ho amb el meu mòbil...

- La meva maleta, primer hauria d'anar a casa meva a desfer-la.

- Pots anar-hi abans de sopar... et demanaré un taxi.

- Ja són gairebé les set de la tarda. A Holanda ja es hora de sopar... no ho sé, crec que no puc quedar-me amb tu aquesta nit.

En Jofré bufà deixant-li la mà.

- Ja ho entenc, també has de trucar al teu xicot per a dir-li que has tornat sencera i fidel des de Salou.

- No... no... no cal que el truqui - digué la noia fent-li un petó a la galta amb gest de disculpa-, ja t'he dit que ens vam barallar abans d'anar-me'n de vacances.

- No, si ja us conec...- manifestà l'Almogàver amb un somriure irònic- vulguis o no vulguis l'has de trucar abans de cardar amb mi. Les dones sou així de perverses... com els homes, és clar...

- T'he dit que vam tallar...

- Abans m'has comentat que talleu i us reconcilieu cada dos per tres...

- Aquest cop ja no vull saber res més d'ell!- exclamà la Tània amb la veu un xic enfurismada.

- És clar, és clar - comentà l'Almogàver apropant el seu rostre. Aquest cop fou ella qui el besà frenèticament. Aquell home emetia un magnetisme animal força exultant, molt difícil de controlar. En Jofré notà els seus llavis més humits que abans. Ja li havia passat l'estoneta de mal rotllo.

El minibús de l'hotel s'aturà al pàrquing privat de l'Amsterdam Hilton. Un hotel ubicat al núm. 138 del carrer Apollollaan. Davant seu hi havia una gran esplanada de gespa que vorejava el Noorder Amstelkanal. El lloc no era tan cèntric com el Grand Hotel Krasnapolsky (ubicat en plena plaça Dam, al costat del Palau Reial i de l'ajuntament), però les vistes que tenia enfront d'unes luxoses mansions, valien la pena.

L'hotel Hilton d'Amsterdam s'ubicava en un barri un xic apartat del centre anomenat "Costa Daurada" en holandès, la qual cosa no deixava de ser irònica, tot i sabent d'on provenia l'Almogàver.

Els que li havien reservat l'habitació de cara a una nova feina, no s'estaven de res...

Aquell edifici de l'Amsterdam Hilton, tenia 276 habitacions i la fama de ser un dels hotels més agradables i prestigiosos de la ciutat. També fou el primer hotel inaugurat per una cadena americana a la capital holandesa, en ple anys seixanta... i sempre hi havia aquella anècdota morbosa, de que el propi Johnn Lennon havia fet aquella roda de premsa per la pau mundial, estant-se al llit amb la Yoko Ono durant uns quants dies.

En Jofré pensà que realment era un bon lloc per liar-ne una de grossa: un cotxe bomba, assassinar algun ministre d'afers exteriors dels Estats Units, robatori de la caixa forta... li passaren moltes idees pel cap mentre se li feia la boca aigua, tot just quan baixava del cotxe i respirava profundament l'aire de la capital holandesa.

La seva temperatura estieunca era menys calorosa que la de Salou. En sec uns núvols sospitosos començaren a tapar l'horitzó i amenaçaren fer ploure a bots i barrals, abans que fos de nit.

En Jofré seguit de la Tània, es dirigí directament cap a la recepció de l'hotel Amsterdam Hilton, on també hi havia una sucursal de l'American Express.

Allà fou atès per una atractiva recepcionista holandesa amb els cabells llargs, rossos i lluent. Tenia un somriure blanc i enlluernador. Gairebé la despullà amb la mirada quan la saludà. Ho feu de manera involuntària, perquè sempre observava així a les dones que li agradaven de bones a primeres, però la Tània estava al seu costat agafant-lo de la maneta com si fossin una parella d'enamorats adolescents. I de cop allò frenà l'impuls de seguir despullant amb la mirada aquella voluptuosa recepcionista que tenia davant seu. Una bona famella nòrdica.

- Sóc en Pere Barceló - digué mostrant el seu DNI fals - tinc reservada l'habitació 609, per tres nits seguides.

- Si, ho van pagar els de la Editorial Van-Loo - anuncià la recepcionista observant-lo amb ulls de gatona -, però no m'havien comentat que vostè vindria amb companyia - afegí observant a l'acompanyant del seu client amb certa enveja dissimulada. El seu instint femení havia pogut percebre la intenció d'aquella mirada inicial del seu client.

- Doncs passaré la nit amb companyia, ja pagaré el que sigui - demanà en Jofré, imaginant-se aquella recepcionista fent un ménage à trois amb la Tània.

La noia que duia una americana verda com la menta feu un gest de coqueteria. Un paio jove i de bona planta com aquell latin lover que tenia davant seu no es veia cada dia entre els clients de l'hotel. La majoria eren homes de negoci americans amb panxa, de cinquanta anys en endavant.

- Pagant un suplement de setanta florins, podem aconseguir inscriure a la seva parella-, comentà la recepcionista amb certa brillantor de malícia als seus ulls germànics.

- Molt bé, no passa res - respongué en Jofré gairebé sense immutar-se gens ni mica. La seva mirada en sec s'havia tornat més agresiva que abans. Gairebé com la d'un depredador. Com aquella llorda li xafés els plans que tenia amb la Tània, l'esperaria a la sortida de l'hotel i després de violar-la salvatgement l'ofegaria a dins del canal.

- Malgrat que l'habitació ja té un llit de matrimoni, s'ha de pagar el suplement si hi dormen dues persones en lloc d'una - anuncià la noia un xic pertorbada per aquella mirada freda com l'acer que en sec li havia dirigit el nou client. L'expressió del seu rostre s'havia tornat de cop cruel i mortífera-. Aquí té les claus senyor Barceló, i disculpi les molèsties...

- Moltes gràcies- digué en Jofré observant-la de manera penetrant mentre pagava els setanta florins que mancaven. Tenia una mirada de psicòpata que feia por.

La noia mogué el cap amb cert rebuig i es girà cap al mostrador per donar-li un sobre de correus.

- Això també es per a vostè, senyor Barceló- afegí amb vehemència - ho acaba de portar un missatger privat. Entrega en mà. Ha de signar el rebut.

L'Almogàver signà l'etiqueta de color blau cel i tornà l'estil•logràfica a la recepcionista.

- Gràcies senyor, el sopar es a partir de les set, però el menjador romandrà obert fins a les nou en punt de la nit.

En Jofré i la Tània, seguiren al grum que duia les dues maletes, el seu uniforme tenia el mateix color que el de la recepcionista i tot just abans de tancar-se la porta de l'ascensor, en Jofré dirigí una darrera ullada a la recepcionista des de l'altra punta del vestíbul. La noia estava tractant a un nou client, però la seva mirada es creuà amb la de l'Almogàver, que li feu l'ullet a uns deu metres de distància. Aquest cop es roburitzà lleument. Potser també hi havia alguna cosa per fer, o potser no.

En Jofré observà a la Tània de nou. Cada cop la trobava més atractiva, malgrat que la recepcionista tampoc estava gens malament. També li hauria molat fer alguna cosa amb ella. Però la Tània era la Tània.

En sec alçà el sobre davant dels seus ulls. El seu nom fals Pere Barceló Bonet estava imprès amb ordinador. El sobre era de color blanc, de dimensions normalitzades. El remitent era l'editorial Van-Loo.

L'ascensor s'aturà a la sisena planta de l'hotel Amsterdam Hilton i el grum conduï a la parella fins a la seva habitació.

- Gràcies senyor! -digué després de rebre una generosa propina de trenta florins. La noia calculà que el seu acompanyant havia gastat cent vuitanta florins holandesos en propines des que havien baixat de l'avió. Tot allò no era normal. Potser aquell paio tan seductor era una mena de milionari excèntric que viatjava d'incògnit.

En Jofré obrí la porta de l'habitació 609.

- Jo aniré un moment al lavabo...posa't còmoda -digué deixant-la entrar abans que ell amb un gest de galanteria.

La noia emeté un petit xiscle involuntari d'admiració al contemplar la maravellosa vista de la capital holandesa que es perfilava des d'aquell lloc. Era una veritable suite de turistes milionaris.

Mentre trucava als seus pares des del telèfon de la seva habitació, en Jofré tancà la porta del lavabo i obrí l'aixeta de la dutxa. S'assegué a sobre de la tassa del vàter perquè també tenia ganes de cagar. Després d'observar el sobre amb atenció l'obrí poc a poc sense estripar-lo gaire. Era una carta manuscrita en àrab. Eren noves instruccions per l'Almogàver:

“Canvi de plans. No hi ha trucada telefònica. El propi “Sheik” el vol conèixer en persona. Presenti's al pont del Kunfurstdamen Kanal a dos quarts de cinc de la matinada.. Millor que agafi un taxi, però vagi al tanto amb els traïdors de la Fe que cantaven els de Damasc”. Signat: Ramsi Binalshib.

En Jofré volia cremar aquell missatge, però com que no duia cap encenedor al damunt, estripà la carta en uns quants bocins i la llençà al fons de la paperera del lavabo.

Què caram volia dir aquella darrera frase “vagi al tanto amb els traïdors de la Fe que cantaven els de Damasc”? Evidentment només podien ser traïdors de l'Islam o de la mateixa Al-Qaeda. S'hauria d'anar en compte, però no es faria enrera.

Després d'un minut de reflexionar sobre el contingut d'aquell nou missatge d'en Ramsi Binalshib, començà a despullar-se del tot i es col·locà sota la dutxa després de graduar-se la temperatura de l'aigua adequadament. Aquell canvi sobtat de plans l'intrigava. No duia cap arma. El propi Osama Bin Laden el volia conèixer en persona. Era estrany. Molt estrany.

Toc-toc... Trucaren a la porta. Era la Tània que demanava per entrar amb veu entusiasmada. Ja havia telefonat als seus pares comunicant-los que passaria la nit fora de casa amb un nou boyfriend.

En Jofré obrí la porta esquitxant el terra i la noia es llençà directament als seus braços, anava nua com ell. Una grata sorpresa pels seus ulls ansiosos. Aquest es dirigí amb ella cap a la dutxa un altre cop i començaren a fer-ho frenèticament, precipitadament, sense tenir temps de ficar-se cap anticonceptiu...

Fou breu però intens. En Jofré tingué força suficient per ejacular al cap de cinc minuts i mig. Ellà deixà anar el seu flux vaginal al mateix temps. Fou pel darrera, amb la noia aixafada contra la paret de vidre de la dutxa. Ella havia trobat una parella perfecta per fer l'acte sexual... ell també.

Aquella holandesa era mona, tenia certa classe i podria fer-li els actes sexuals més aberrants i més morboses que mai podria imaginar. Fins i tot provaria d'eixugar-li el cul ple de merda amb paper de vàter. Era una mena de coprofilia morbosa que de tant en tant també el ficava molt catxondo. Però abans provaria de pixar-se-li directament damunt de les seves mamelles en un “jacuzzi” selecte. Aquelles marranades també el fotien bastant catxondo en situacions com aquella. Primer havia d'anar pas per pas. Sense pressa. Tot arribaria.

Allà sota la dutxa, en Jofré seguí xuclant aquells mugrons rodons i rosats que coronaven aquells pitets tan blancs i punxeguts. Eren com els d'una eterna adolescent amb llavis carnosos i el culet respingó. Aquella holandesa era de lo millor que s'havia fet petar mai. Si anés vestida de monja encara el fotria més catxondo.

En Jofré en sec s'agenollà darrere seu i començà a passar-li la llengua pel forat del cul humit amb l'aigua dolça que seguia caient de la dutxa. La noia tornà a gemegar sense moure's de la vitrina on estava recolzada. En aquella banyera amb portes de vidre hi cabien molt bé dues persones. L'Almogàver baixà la seva llengua inquieta fins arribar al forat de la vagina. Encara estava humit i lubricat. La noia tancà les seves cames amb més intensitat que mai, prement-li el seu cap. El seu amant la volia obsequiar amb un nou orgasme mitjançant un expert cunilingus. Un cunilingus fet amb una tècnica que només es reservava per a certes ocasions. Un cunilingus que li havia ensenyat a fer una antiga novia alemanya que havia estat lesbiana i educada en un col·legi de monges.

Estadísticament les dones lesbianes sabien fer bastant millor els cunilingus que els homes. Potser era un tòpic com el fet de que els homosexuals feien millor mamades que les dones. O potser no.

En Jofré provà de fer-li la millor mamada que aquella noia havia tingut en sa vida. Com no fos que també hagués experimentat amb lesbianes. Per això feu servir tota la seva tècnica adquirida. Delicadament, suaument, com si ell mateix fos una altra dona. Els crits de l'holandesa foren cada cop més aguts i frenètics en aquella dutxa. Eren de dolor total. L'orgasme li feia dolor, molt de dolor i plaer al mateix temps. En sec començà a donar cops contra les parets de la dutxa, esgarrapant per totes direccions. Mentre en Jofré seguia maniobrant la seva llengua, movent-la

de manera experta.

- PROU... NO PUC MÉS...¡PARA SI US PLAU O EM MORIRÉ... EM MORIRÉ DE GUST FILL DE PUTA-cridà estirant-li dels cabells.

L'altre li havia trobat el seu veritable punt G amb llengua experta. Aquells consells que li havia donat la seva noia alemanya nou anys enrere tingueren efecte.

- AAAGH! - cridà la noia abans de desplomar-se damunt seu. Havia deixat anar molt de flux vaginal.

- Merda! - exclamà en Jofré entredents esperant-se el pitjor. Però la noia encara estava conscient. A punt de desmaiar-se del tot, però encara estava conscient.

- Ets el millor - li murmurà amb els llavis entreoberts i humits.

L'Almogàver tornà a besar la seva boca bulbosa i l'aixecà a pèl de la dutxa, deixant-la descansar damunt del llit de l'habitació. En sec s'aturà a observar-la amb deleitació, la veritat es que no fingia. Veritablement l'havia deixat molt feta pols. Totalment extenuada. Amb el cos regalimat per l'aigua de la dutxa va jeure al seu costat i l'abraçà delicadament amb els seus braços nervuts i musculars. Aquella noia ja es podia acomiadar definitivament del seu boyfriend si es que encara hi havia alguna cosa entre ells. En teoria els de l'editorial Van Loo li havien pagat l'habitació per a tres dies seguits. Tres dies seguits follant amb ella, cardant com a conills.

Els de la recepció l'avisaren per telèfon de que ja hi havia el sopar a taula i en Jofré els respongué que tant ell com la seva parella, no estaven en condicions físiques per baixar al menjador i demanaren que els el portessin a la seva habitació.

Després de sopar salmó fumat, llagosta, caviar iranià i mitja dotzena d'ostres, l'Almogàver tornà a cardar amb l'holandesa gairebé fins a dos quarts d'una de la nit quan tots dos es quedaren dormits i totalment exhausts.

L'alarma del seu rellotge digital sonà en sec a les quatre en punt de la matinada mentre dormia abraçat al cos nu de la noia. Ja era l'hora d'anar a treballar.

Capítol 7

PROVA NOCTURNA

En Jofré arribà superpuntual al lloc que li havien marcat a la missiva. Durant aquelles hores de la matinada, feia una pinta de turista molt poc sospitós. S'havia comprat aquell suèter de màniga llarga on hi deia "Amsterdam forever" amb l'escut de la ciutat en una botiga de souvenirs que hi havia al costat de l'hotel. Malgrat que encara era el mes de juliol, les nits de la capital holandesa ja començaven a ser fresquetes.

La Tània s'havia quedat clapanant a l'habitació de l'hotel, totalment exhausta.

Mentre s'esperava en aquell pont de les afores de la ciutat, l'Almogàver encengué un porro d'herba afgana, que havia comprat en un coffee shop que estava a prop de la parada dels taxis. Era un lloc que estava obert durant tota la nit.

L'herba bona li donava més clarividència malgrat que perdia reflexos. Però encara així era prou ràpid per actuar i el seu lema era que "en aquesta vida s'havia de provar tot o res de res".

El pont del Kunfurstdamen kanal, era un lloc terriblement solitari on mai no passava ningú. Cap cotxe ni cap vianant, i menys en aquelles hores de la nit d'un dia entre setmana. El fanal que hi havia a prop seu, emetia una llum taronja bastant depriment, era com si estés al pàrquing d'un tanatori.

"Un lloc idoni per a una emboscada" pensà amb resignació. No duia cap arma al damunt. Només el mòbil, les claus de casa i la cartera amb sis targetes de crèdit i la seva falsa indentificació.

Al cap de vint segons, un immens Volvo de color gris metal·litzat s'aturà davant seu. A dintre hi havia tres àrabs vestits amb americana i corbata, impecables. Tots tres duien bigoti de mitja lluna, un espès bigoti negre. Tenien pinta de ser yuppies del petroli o de les altes finances d'Àrabia Saudita.

- Bona nit senyor Almogàver- saludà un d'ells amb un anglès macarrònic.

- Em pots parlar en àrab si vols, ja t'entenc...- suggerí en Jofré Vinaixa aixecant les mans per tal que el registressin-, no duc cap arma al damunt, tal com em va dir.

Un dels dos àrabs que sortiren del cotxe el registrà minuciosament, fent servir un detector de metalls manual, tal com feien antigament als aeroports. L'altre seguia parlant amb veu amable.

- És estrany que un assassí a sou tan important com vostè, no dugui cap arma al damunt, ni que sigui camuflada.

- El meu mòbil es una bomba de rellotgeria -respongué l'Almogàver rient mentre s'estretaven les mans. Sempre sabia causar bona impressió als seus clients des d'un bon principi.

- Em dic Mustafà Adjani - digué l'àrab.

- Pere Barceló, sóc l'Almogàver - mentí.

L'altre àrab l'empenyé suaument al seient del darrera del cotxe.

- El propi Osama Bin Laden et vol conèixer en persona abans d'encomanar-li una nova feina- digué seient al seu costat-. Ha vingut fins a Amsterdam totalment en secret per poder parlar amb vostè. Realment serà un veritable luxe conèixer al "Sheik" en persona- afegí aquell àrab. Era l'únic que parlava de tots tres.

El conductor que no s'havia mogut del seu seient encengué aquell immens volvo, últim model esportiu amb matrícula holandesa. Era molt ampli i confortable. Potser l'havien llogat, o no...

- Així doncs, per parlar amb el "sheik", l'hem de portar a un lloc secret, absolutament secret-afegí en Mustafà Adjani oferint-li una bena de seda negra. En Jofré comprengué la situació i es tapà els ulls mentre el vehicle arrancava suaument.

- Com heu pogut localitzar-me? - preguntà acabant-se de fer el nus.

- nosaltres la gent de l'Al-Qaeda tenim molts contactes per Europa Occidental. Sobretot a l'antiga Al-Andalus. La vosta fama d'assassí a sou d'elit ha transcendit fronteres. Sabem que quan es troba inactiu fora del seu país, el podem localitzar preguntant per la Costa Daurada- digué pronunciant "Costa Daurada" amb català original- . Allà al camp de Tarragona, entre Reus i Salou tenim una petita cèl•lula estable que ens pot informar de qualsevol cosa relacionada vers la seva persona.

L'Almogàver sentí en sec com la pell se li posava de gallina. Hauria d'anar més en compte amb els seus darrers contactes.

- A Reus sempre hi ha hagut gent molt important del nostre sector, potser es la ciutat dormitori de la gent més xunga de Catalunya o de tot l'Estat - explicà amb veu irònica-. Allà fins i tot hi viu penya encara més perillosa que jo mateix. Tenim caporals de màfies estrangeres molt importants-, afegí mentre notava que aquell cotxe girava per l'esquerra després de detindres en un stop o un semàfor vermell.

Tornaven cap al centre d'Amsterdam, calculà. Pel soroll del motor tampoc devien anar a més de 30 km per hora.

- El "Sheik" té interessos determinats en la Costa Daurada i per això ha volgut comptar amb els seus serveis professionals- proseguí en Mustafà Adjani amb veu suau- d'aquesta manera ens ha enviat a cercar-lo en el lloc indicat a través d'una carta que deu haver rebut en mà a dins del vostre hotel.

En Jofré Vinaixa afirmà amb el cap mentre aquell vehicle frenava un altre cop davant d'un semàfor. En Jofré calculà que potser havien fet dos quilòmetres des del punt on l'havien recollit.

El cotxe tornà a girar cap a l'esquerra i en sec es podia olorar la sal del mar, segur que es dirigien a una zona portuària de magatzems.

De sobte escoltà amb atenció la música que sortia de la ràdio del cotxe, havien canviat les emissores holandeses, per una música àrab gravada en CD.

Era una cançó que tractava sobre el pelegrí que anava a la Meca. En Jofré no se'n recordava del títol d'aquell tema folclòric compost a mitjans del segle XII i cantat amb una mena de dialecte àrab que parlaven a Damasc. Però sabia que la cançó era com una mena de contrasenya secreta o senyal d'alarma que empraven els membres d'Al-Qaeda quan detectaven perill i volien alertar als seus companys o camarades. Els àrabs instructors que havia conegut en un camp d'entrenament de Palestina temps enrera li ho havien explicat de manera detallada.

- Com es que en Ramsi Binalshib no ha vingut amb vosaltres a buscar-me? - preguntà tenint com una mena de presentiment sospitós.

- En Ramsi Binalshib?- preguntà aquell àrab després de trigar uns segons en parlar - . És algun amic del Sheik que nosaltres no coneixem? - insistí amb un to un xic nerviós en la veu.

L'Almogàver respirà profundament. En Ramsi Binalshib era un peix molt gros a dins de l'organització com per a no conèixer-lo. Allò era molt estrany.

- És la persona que ha contactat amb mi -comentà com si no passés res.

- nosaltres no sabem qui ha contactat amb vostè, només hem rebut l'ordre del propi "Sheik" per anar-vos a recollir - comentà en Mustafà Adjani després de trigar uns segons en respondre.

L'Almogàver compregué perquè en sec sonava aquella melodia. Aquella cançó que només els veritables mujahidins d'Al-Qaeda podien identificar com un senyal d'alarma. Tot just quan escoltà aquells versos que tractaven sobre la mort del Creuat infidel que volia conquerir la Terra Santa i entrar a dins de la Meca per profanar la tomba del profeta, se'n recordà d'aquella carta d'en Ramsi Binalshib que havia rebut a la recepció de l'hotel, on hi havia aquella estranya frase enigmàtica amb la qual finalitzava la missiva : "ves al tanto amb els traïdors de la Fe que cantaven els de Damasc", eren com unes instruccions alternatives dins del context general del missatge. En Ramsi l'avisava de manera indirecta que seria recollit per uns impostors, no hi havia dubtes.

"Desperta ferro!" pensà fent un bot al seient, i propinant-li un fort cop de colze al rostre d'en Mustafà Adjani, qui anava assegut al seu costat, deixant-lo estabornit. Sempre sabia actuar ràpid com el llamp. Acte seguit s'arrancà la bena dels ulls amb un gest rapidíssim i brandà l'automàtica que li havia caigut al seu company de seient. Els del davant exclamaren una maledicció en àrab, però en Jofré fou més ràpid i disparà dos trets al cap del qui l'havia registrat abans d'entrar al Volvo.

- Atura el cotxe o et mato aquí mateix- cridà al conductor clavant-li punta del canó damunt de l'orella dreta.

- No em mati si us plau! - implorà aquest totalment espantat.

- Atura el cotxe!

L'àrab frenà el Volvo en sec. Es trobaven en un carrer desert ple de naus industrials portuàries, tal com sospitava. L'Almogàver apretà el gallet dos cops més i el conductor caigué endavant amb el cap foradat esquitxant-ho tot de sang.

El tercer àrab, l'únic que havia parlat amb ell obrí la porta intentant fugir, però fou crivellat per l'esquena. Gairebé li buidà el carregador amb un gest de ràbia. En Mustafà Adjani caigué a terra totalment mort.

Després de rematar-los a tots plegats amb un tret al cap, ocupà el seient del conductor llençant el cadàver pel terra asfaltat i acce•llerà el cotxe en direcció contrària. Què cony faria a partir d'ara? Per què en sec aquells païos de l'Al-Qaeda havien decidit eliminar-lo abans de començar la seva feina? Ja no entenia res.

Durant aquells segons només pensà en dirigir-se directament a l'aeroport i fotre el camp d'aquell país amb el primer avió que sortís cap a qualsevol lloc de l'estranger. Com més lluny millor. Tot just veié el cartell que indicava l'aeroport. Una veu humana metal•litzada començà a sonar pels altaveus del Volvo.

- Aquest és un missatge pel senyor Jofré Vinaixa, àlies l'Almogàver- digué algú parlant en àrab-. Els de l'Al-Qaeda no hem volgut fer-li mal de veritat, això només ha estat una prova de la seva efectivitat com assassí i mercenari professional. Perquè li volem encomanar una feina perillosa de debò. Molt més del que ha acabat d'experimentar i n'ha sortit il•lès.

En Jofré observà incrèdul aquell ràdio-CD del cotxe, que en un principi li havia provocat un ensurt. No s'esperava una cosa com aquella. Quelcom digne de la pel•lícula d'espies més cutre que hagués vist en sa vida.

- Hem estat observant tots els seus moviments a través d'una webcam disposada en el mirall

---

retrovisor i ens comuniquem directament amb vostè a través d'un circuit d'Internet tancat.

L'Almogàver veié que hi havia una petita camera col•locada al retrovisor del vehicle, tan diminuta com un botó de la seva camisa, gairebé imperceptible.

- Us parla el propi Osama Bin Laden, líder de l'Al-Qaeda. Aquests tres homes que acaba de matar, sabien exactament el lloc on m'amago aquí a Amsterdam i m'han oferit la seva vida per protegir-me. Malauradament són agents secrets de la CIA infiltrats a dins de la nostra organització. Cosa que no em pogut esbrinar fins fa unes quantes hores sense que ells ho sabessin. Els havíem enviat a recollir-lo tal i com havíem quedat en un principi, amb l'ordre expressa de dur-lo fins a mi...

En Jofre seguia flipant pepinillos escoltant aquella veu que deia ser la del propi Osama Bin Laden.

Aquest feu una petita pausa mentre tornava a sonar aquella música folclòrica de fons.

- En primer lloc mati a algú d'ells si encara es viu-, prosseguí en àrab perfecte-. Desprengui's dels cadàvers com pugui i vingui directament cap a l'aeroport d'Amsterdam. Vagi al lavabo i si algú li pregunta "En quin hotel s'allotja l'Almogàver?" en llengua àrab, segueixi'l sense por. El conduirà directament fins a mi...-. la veu de la ràdio deixà de parlar i aquella música àrab començà a sonar més forta que mai.

En Jofré observà per tots els costats del vehicle per veure si localitzava algun micròfon.

- Escolti senyor Bin Laden o qui sigui -s'adreçà amb la veu un xic desesperada- com puc saber si no es tracta d'una nova trampa? - però aquest cop no obtingué cap resposta.

Era evident que si aquells païos sabien que si l'Almogàver no se n'hagués sortit d'allò, hagués quedat confirmat com a persona no apta per a la missió que li havien d'encomanar i buscarien a algú altre per fer-ho. Era ben senzill: la llei de l'oferta i la demanda.

- Espero que aquests cabrons d'Al-Qaeda no em posin més a prova- pensà en veu alta- sinó m'emprenyaré amb ells de veritat...

Capítol 8

UNA TROBADA EXCLUSIVA AMB EL "SHEIK"

Al cap de vint minuts l'Almogàver aparca aquell vehicle al pàrquing de l'aeroport d'Amsterdam. No l'abandonà fins netejar les seves empremtes digitals, malgrat que la policia ja tindria prou feina en investigar l'origen d'aquelles taques de sang que empastifaven la moqueta del Volvo esportiu model any 2000.

Després de llençar les seves claus en una paperera de l'aeroport entrà de ple al vestíbul, dirigint-se directament cap als lavabos. Quan arribà estaven totalment deserts, però al cap de vint segons entraren tres homes a pixar i a rentar-se les mans. Eren turistes italians que no paraven de cridar i riure totalment fumats. Després aparegué un holandès amb dues criatures. L'Almogàver feia veure que pixava, però no deixava d'observar a la gent que entrava i sortia dels urinaris.

Algú li tornava la mirada estranyat, altres no... tot just quan portava deu minuts i anava a fotre el camp de l'aeroport, entrà un home amb aspecte àrab. Tenia la mateixa pinta que els altres tres que havia liquidat vint minuts abans. Aquell home es col·locà a orinar a la pila del costat.

- En quin hotel s'allotja l'Almogàver?- preguntà amb un murmur mirant a la paret d'enfront.
- A l'hotel Hilton d'Amsterdam. Habitació 609 - respongué en Jofré Vinaixa acaronent la culata de la seva pistola per sota de l'americana.
- Segueixi'm si us plau... -ordenà amb veu inexpressiva.

L'Almogàver caminà darrera d'aquell home a través de l'aeroport sense dir-se res més mentre els altaveus començaven a anunciar els darrers vols nocturns.

Al cap de cinc minuts arribaren fins a una cafeteria que hi havia a l'altre extrem de la sala d'espera. Encara estava plena de passatgers dels quatre continents, que havien de despegar amb els seus respectius avions malgrat que gairebé ja eren les cinc de la matinada.

Allà hi havia des dels típics espanyols o italians que havien anat a Holanda per visitar els seus coffee shops i a veure les putes dels aparadors, una infinitat de turistes americans o japonesos, que havien visitat el museu Van Gogh d'Amsterdam i unes quantes famílies holandeses que estaven disposades a passar la primera quinzena de juliol en països més càlids com Espanya, Portugal, Itàlia o Grècia

En una taula al fons del tot d'aquella cafeteria hi seia un altre àrab com el que l'havia anat a recollir al lavabo. Vestia una americana negra amb corbata i duia un bigoti finet. Era molt més jove que els que havia vist abans. Un paio esprimatxat amb una mirada llastimosa, com si hagués de demanar almoïna, Estava prenent una tassa de te fumejant.

En Jofré Vinaixa prengué lloc al seu costat seguit de l'altre home que l'havia anat a buscar als urinaris.

- És l'Almogàver -anuncià aquest assenyalant-lo discretament.
- L'altre feu una reverència reconeixent-lo amb la mirada.
- Sóc en Ramsi Binalshib, el qui ha contactat directament amb vostè -saludà de manera humil.
  - Jofré Vinaixa -digué estretant-li la mà amb un gest enèrgic. Aquell era un dels homes de més confiança d'en Bin Laden.

Acte seguit en Ramsi teclejà el seu mòbil que tenia damunt de la taula enviant un missatge.

- Què voleu prendre? -preguntà mentre cridava a la cambrera amb un gest.

- Un gintònic...- demanà en Jofré Vinaixa estudiant amb cert recel els moviments d'aquells dos homes que seien amb ell. No volia tenir una altra desagradable sorpresa com abans.

- Jo un te amb llimona - digué el segon àrab endevinant els pensaments del mercenari.

- Pot estar tranquil a partir d'ara, senyor Almogàver... no som agents de la CIA -anuncià en Ramsi Binalshib amb un somriure innocent després de que la cambrera deixés les begudes damunt de la taula rodona.

En Jofré Vinaixa observà la seva generosa minifaldilla, era una altra holandesa de bon veure, la majoria estaven molt bones.

- Ja m'imagino que no sou agents de la CIA- digué amb veu freda mentre encenia un Lucky Stryke, tal com ho faria en Humphrey Bogarth en una escena de "Casablanca".

- Sento molt el que li ha succeït de camí a l'aeroport -es lamentà aquell iemení que era del mateix poble que la família Bin Laden-. No el volíem posar a prova intencionadament, la situació d'aquells infiltrats a dins de la nostra organització, se'ns havia escapat de les mans. No ens podíem arriscar a eliminar-los nosaltres mateixos. Havia de ser vostè, si realment vostè es el mític Almogàver, a qui el propi "Sheik" vol conèixer en persona per encomanar-li una bona "feina".

- Més val que hagi estat així -digué en Jofré Vinaixa fent un llarg glop del seu gintònic-. A més us penso cobrar un suplement, per aquells tres païos que m'he hagut de carregar.

- Molt bé senyor Almogàver, ho tindrem en compte- comentà el seu interlocutor prenent el te amb tota la parsimònia del món.

Justament en aquell moment arribaren tres àrabs més a la taula d'aquella cafeteria de l'aeroport d'Amsterdam.

- Salam alai-kum- saludà el que anava davant de tots ells. Era un àrab que duia ulleres fumades i anava vestit de paisà, amb americana, corbata i un vel de color blanc que li tapava el cap, com els que duen els típics emirs o prínceps acabdalats que fan turisme a Marbella. Els altres dos també empraven la mateixa indumentària.

- Alai-kum salam- saludaren els de la taula desfent-se en reverències. Tots tres agafaren cadira i s'assegueren allà mateix. El que duia les ulleres fumades es col·locà enfront de l'Almogàver, i aquell notà com la seva presència transmetia una solemnitat sobrehumana. En Jofré Vinaixa reconegué en sec aquella barba llarga i grisa de profeta i sentí un calfred per tota l'espina dorsal. Es tractava del propi Osama Bin Laden en persona, que seia davant dels seus nassos, a menys d'un metre de distància.

- Hola senyor Almogàver- saludà aquest amb veu pausada mentre es treia les ulleres de sol, mostrant els seus ulls verdosos que l'escrutaren fins a la mèdula. En Jofré Vinaixa estretà la seva mà mentre se sentia fulminat per aquella mirada tan sobrenatural. Només Jesucrist, Moisès o Mahoma podien tenir aquella brillantor tancelestial en els seus ulls.

- El meu cor es ple d'alegria, podent compartir aquesta taula amb vostè- prosseguí el nou profeta del terrorisme mundial-, malgrat que hagi estat sota unes circumstàncies tan peculiars, funestes i molestes per a vostè. Si us plau accepti les meves disculpes- demanà fent una reverència i acotant el cap davant de l'Almogàver.

- Tranquil, senyor .... "Sheik" - respongué en àrab -, ja me'n faig càrrec, la meva feina es

plena de riscos imprevistos com el d'abans. Ja hi estic acostumat -afegí mentre es disposava a apurar el seu gintònic. Allà mateix estava sorprès per la humilitat d'aquell home, líder de l'organització terrorista més perillosa del món. En sec tornà a estudiar millor la seva mirada de persona il·luminada. També era digne de Hitler, Stalin o Charles Manson. Grans líders de la humanitat.

Osama bin Laden havia nascut a Aràbia Saudita el 10 de març de 1957, fou el dissetè fill, entre cinquanta germans i germanes, d'un tal Mohammad bin Laden, un dels empresaris de la construcció més rics d'Aràbia Saudita. Un paio que ja de ben jove, quan assistia a l'escola ja sentí la crida d'Allah i es convertí en un fervent creient de la restauració de la llei Sharia entre els països de religió musulmana. També havia participat en la Guerra d'Afganistan, unint-se a la resistència que volia expulsar als soviètics. De manera que pel 1980, l'Osama bin Laden començà a reclutar guerrillers per lluitar contra els soviètics i al mateix temps es deixava entrenar com agent de la CIA, on començà a aprendre a manegar molts calers a través de societats fantasmes i paradisos fiscals, a emprar tot tipus d'armes, a fabricar bombes i explosius i a ocultar-se de manera adequada per no ser capturat mai per les autoritats soviètiques. Fou una època on els Estats Units van entregar prop de tres mil milions de dòlars a la Resistència Afgana entre els anys 1979 i 1989.

Després de la retirada de les tropes soviètiques, en bin Laden tornà al seu país com un heroi de guerra, però en sec va esclatar allò de la Guerra del Golf Pèrsic i no li va sentar gens bé l'augment sobtat de tropes americanes al seu país, que era Aràbia Saudita, allò li provocà una profunda desavinença amb els líders de la seva nació.

De manera que durant aquesta època va crear una xarxa terrorista anomenada Al-Qaeda, que en català seria "La Base", la qual estava integrada per militars musulmans que havien participat a les guerres d'Afganistan, i allò que al principi era un simple arxiu amb dades sobre l'enemic, en sec es convertí en el veritable assot dels EUA en el sí dels països àrabs. Organitzant atacs per tot el món que anaven des de les detonacions de cotxes bomba contra els bancs americans d'Aràbia Saudita (1996), l'assassinat de turistes occidentals a Egipte (1997), l'atac de les embaixades de Nairobi a Kènia i a Dar es Salaam a Tanzània (1998), on van morir 224 persones de cop amb milers de ferits. L'any 1994 després que el govern d'Aràbia Saudita li havia confiscat el seu passaport, acusant-lo de subversió, en Bin Laden ja havia fugit a Sudan, on havia organitzat camps d'entrenament per a terroristes internacionals, i després de ser expulsat d'aquest país, tornà a l'Afganistan, on va rebre protecció per part dels talibans, que llavors governaven el país.

Durant aquest temps, la fama de bin Laden augmentà mentre emetia tot un seguit de fatwas, o sigui decrets religiosos, declarant la Guerra Santa contra els Estats Units, als quals acusava de saquejar els recursos naturals del món musulmà i d'ajudar als enemics de l'Islam. De manera que per llavors era evident que la veritable meta d'en Bin Laden, era involucrar els Estats Units i els seus països aliats en una guerra a gran escala contra el món musulmà, que acabaria amb els governs moderats i així es podria restablir un nou califat únic com en temps de Mahoma. Amb aquesta intenció Al-Qaeda començà a entrenar i equipar a terroristes fanàtics de la fe islàmica, mitjançant l'ajut econòmic de la inestimable riquesa d'en Bin Laden, el qual ja feia temps que tenia milers de seguidors per tot el món àrab, en llocs com Aràbia Saudita, Iemen, Líbia, Bosnia, Txetxènia i Filipines.

Just llavors a mitjans de l'any 2001, aquest senyor àrab estava en busca i captura per tot el món occidental, i la CiA havia posat preu al seu cap per una mòdica quantitat de cinc milions de dòlars. Tot just en aquells moments, en Jofré Vinaixa el tenia davant seu prenent un te fumejant com si res.

- Abans de tractar sobre la feina que vostè ha de desenvolupar, m'agradaria comentar-li que

em vull assegurar que l'arma que du al damunt no la farà servir contra mi -comentà en Bin Laden mentre el seu interlocutor se sentia encanonat per les costelles en ambdós costats. Aquells païos havien desenfundat les pistoles per sota la taula mentre l'altre l'hipnotitzava amb la mirada.

- Els meus homes fidels no volen desarmar-lo aquí mateix, enmig d'un lloc públic, així que haurem de negociar sota aquestes circumstàncies, són mesures que sempre prenc amb la gent de fora de l'organització...

- Tranquil senyor "Sheik"- respongué en Jofré Vinaixa amb un somriure forçat-, ara per ara no tinc ganes de disparar contra vostè, Déu me'n guardi!... vull dir... Al•là me'n guardi!

L'altre rigué per aquella gracieta inesperada. Aquell paio sabia mantenir la sang freda, malgrat que els seus homes més perillosos l'encanonessin per les costelles.

La veritat es que en Jofré Vinaixa se sentia orgullós de compartir taula amb ell, en una cafeteria de l'aeroport d'Amsterdam a les tantes de la matinada. La situació semblava surrealista i molt absurda. Però no ho era.

- És una llàstima que no haguem pogut quedar en un lloc més discret...- es lamentà l'Almogàver observant al voltant seu. Si algú reconeixia al terrorista àrab se'n liaria una de grossa.

- En el fons no hi ha lloc més discret que aquest, per a una conversa com aquesta - replicà el líder de l'Al-Qaeda amb parsimònia mentre es tornava a col•locar les seves ulleres fumades-. Tinc una gran habilitat de desaparèixer a temps... sense deixar cap rastre, ni jo, ni els meus homes. Tal com sabia fer vostè, que segur que ha estat a punt de ser exampat per la justícia diverses vegades...

- Desaparèixer de l'escena sense deixar cap pista, també es una de les meves virtuts -reconegué l'Almogàver-, sóc una persona força camaleònica i experta en aquest aspecte...

- També sembla ser que vostè coneix molts idiomes i els costums de molts països, pel que veig.

- La llengua àrab em va costar dos anys seguits d'aprendre-la bé. Ho vaig fer en camps d'entrenament del Líban i Palestina - explicà recordant temps passats.

- Ah sí? Com ho va fer?- preguntà l'Osama Bin Laden aixecant les celles un xic sorprès.

- Tenia un amic del meu poble, que va estudiar enginyeria química i el van traslladar als emirats àrabs per dirigir i gestionar unes refineries en ple desert- explicà recordant al seu amic de Terra lliure en Miquel Clariana, qui després va organitzar aquells atemptats a les refineries de Tarragona -. Una feina molt ben pagada, amb cursets de llengua àrab intensius. Jo m'hi vaig afegir per motius professionals i de pas, vaig visitar tots aquells llocs tan interessants, un any abans que esclatés la guerra del Golf Pèrsic a l'any vuitanta-nou. Tot just quan vaig contactar amb una organització catalana, integrada per col•legues meus, que s'anomenava "Ajudem al poble de Palestina". Allà n'hi havia uns quants que tenien contactes amb membres terroristes que treballaven en camps d'entrenament, ajudant al poble àrab de Palestina és clar. Un lloc ideal per aprendre a manegar armes de guerra. I allà mateix vaig anar a parar, mentre m'entrenava en camps de terroristes internacionals, on vaig rebre també uns bons cursets per aprendre àrab de manera intensiva. Fou llavors quan vaig conèixer a gent que llavors ja militava en la vostra organització i van ser instructors meus en el maneig d'armes i d'emprar la llengua àrab com cal. Per això puc parlar amb vostè emprant directament el seu idioma. I per això també he pogut reconèixer aquella cançó que cantaven els traïdors de la Fe - afegí fent-li l'ullet a en Ramsí.

- Interessant el seu currículum- comentà l'Osama Bin Laden després d'escoltar atentament aquella explicació del seu interlocutor.

- El vostre tampoc està gens malament...

L'altre tornà a riure sonorament per la nova gràcia del mercenari català, un infidel que li queia simpàtic.

-Per què voleu que treballi per a vos? Per què m'heu escollit a mi? -li preguntà en sec canviant el to de la veu. Aquest cop era més fred i professional.

- Perquè vostè es la persona idònia per la feina que li volem encomanar. Ha de ser algú de fora d'Al-Qaeda, un infidel que no desperti cap sospita i que sigui eficient complint els seus objectius. En Ramsi Binalshib sempre ha estat al tanto del seu curriculum. Cap policia del món coneix la seva veritable identitat i això ens va de perles-, explicà mentre el iemení dipositava un sobre color crema damunt de la taula de vidre opac.

- M'ha costat molt contactar amb vostè Sr. Almogàver, però finalment ho hem aconseguit -comentà aquest amb un somriure.

- A dins del sobre hi ha les instruccions -prosseguí l'Osama Bin Laden amb veu pausada-, es un treball que vostè ha de desenvolupar per l'onze de setembre d'aquest any, a Nova York.

- Nova York?- preguntà l'Almogàver un xic estranyat.

- Al World Trade Center... les Torres Besones...

L'Almogàver xiulà pels aires al sentir aquest nom.

- Volen posar un altre cotxe bomba com vau fer a l'any noranta-tres? - comentà amb certa ironia mirant-lo fixament als ulls.

- No es tracta d'això... -negà Osama Bin Laden movent el cap un xic molest-, a dos quarts de nou del matí del proper dia 11 de setembre, un alt càrrec de l'Arabian Oil Holding Company, pertanyent a l'administració Bush, asisitirà a la inauguració de les noves oficines que té instal·lades la seva empresa en el pis setanta-nou de la torre Nord del World Trade Center. El fill de puta aliat i amic dels jueus americans, ha comprat tota aquella planta per obrir la seu de les noves oficines. I aquell matí oferirà un esmorzar previ a una conferència inaugural davant de tots els seus principals socis i accionistes d'arreu del món. Però serà el darrer acte que farà en sa vida, perquè vostè el matarà justament llavors.

En Jofré observà el sobre de color crema dissimuladament ficant-se'l a l'alçada de l'entreuix per tal que no el veiés ningú des de fora. A banda d'unes fotogràfies i uns fulls impresos per ordinador també hi havia un feix de bitllets de mil dòlars.

- Es tracta de l'iraquíà Jaffar Lamqaddem, un àrab que va renegar de la nostra organització fa deu anys i ara es la ma dreta de l'administració Bush en els afers petrolers d'Orient Mitjà-prosseguí Osama Bin Laden amb la seva parsimònia característica, mentre remenava la seva tassa de te lentament com si estés preparant un verí molt potent-. Vostè l'ha d'eliminar perquè la nostra organització l'ha amenaçat de mort pel dia 11 de setembre d'enguany, si els americans no desmunten els nous pous petrolers que estan a punt d'estrenar al Iemen del Sud. I com que no ho volen fer, nosaltres complirem la nostra amenaça.

L'Almogàver bufà lleument amb resignació.

- He d'estudiar la situació millor... aquest paio segur que anirà custodiat per mil guardaespalles, sobretot aquell dia... l'onze de setembre, data en que vostè el vol anihilar... no podria ser un altre dia?- preguntà amb un somriure irònic.

El rostre de l'àrab l'observà sense immutar-se.

- Ha de ser el mateix dia onze de setembre -sentencià amb veu ferma -Segons tinc entès, vostè es el millor per infiltrar-se al World Trade Center sense ser descobert. A vostè no el coneix ningú ni té cap antecedent penal. nosaltres els d'Al-Qaeda no ho podem fer, perquè estem totalment fixats. Per això hem contactat amb una persona de les seves característiques. Pensem que es l'element ideal per eliminar en Jaffar Lamqadem. Pagarem bé. El que vostè ens demani.

L'Almogàver desà la fotografia a dins del sobre.

- Això li costarà molts calers... i aquest cop necessitaré col•laboradors, malgrat que sempre treballo sol...

- Li penso pagar el que em demani- insistí en Bin Laden-, i si vol col•laboradors, aviat els tindrà. Un d'ells es en Ramsi Binalshib a qui vostè ja coneix- afegí assenyalant-lo lleument amb el cap-. Però qui dirigirà totalment l'operació i us donarà tot el suport logístic que calgui, serà un tal Mohamed Atta, que ara es troba a Estats Units i aviat anirà a Salou, on es reunirà amb en Ramsi Binalshib i vostè mateix si accepta la missió. Allà podreu ultimar tranquil•lament tots els detalls de l'operació.

- Ens hem de reunir a Salou mateix, més o menys d'on provinc?- preguntà totalment estranyat.

- Així ho tenim planificat - respongué en Bin Laden -, es un lloc discret per passar desapercebut i planificar millor tot això de l'11-S.

- I quants diners esteu disposats a pagar-me? - preguntà amb veu freda, observant també al Ramsi Binalshib que seia al costat del propi Bin Laden.

- Quant demaneu? - volia saber aquest amb un to impacient.

- Un milió de dòlars com a mínim. Potser s'haurà d'afegir algun extra per afers col•laterals - demanà l'Almogàver parlant amb la boca torta -, potser que tot plegat pugi un milió i mig de dòlars.

- Us puc pagar fins a dos milions de dòlars si compliu totalment la vostra missió - respongué en Bin Laden sense immutar-se.

En Jofré Vinaixa l'observà un xic petrificat, aquell paio encara era capaç de pagar més del que ell li demanava. Allò si que era fer bons negocis.

- Una quarta part abans de complir la feina i la resta quan hagueu acabat. Sempre actuem així -sentencià en Bin Laden oferint-li la mà dreta.

- Tracte fet -respongué l'Almogàver estretant-li la mà amb certa satisfacció continguda-, també cobro uns deu mil dòlars supletoris si he de liquidar a més gent del compte, sobretot si surten imprevistos per raons col•laterals de feina. Però ho inclouré tot a dins del menú general - afegí amb un somriure cruel.

- No hi ha cap problema, com si liquida a tots els nostres Enemics infidels durant la missió -rigué en Bin Laden.

- Seguim doncs amb la "missió" - ordenà l'Almogàver amb un entusiasme encomanadís. De cop i volta tindria tres-cents quaranta milions de pesetones en el seu compte corrent. Si s'ho muntava bé es podria tancar els forats de tots els seus deutes pendents amb el banc i retirar-se de per vida. A banda que es podria frotar unes bones vacances al setembre.

- Doncs tal com he dit abans, vostè es reunirà a Salou, en plena costa daurada amb en Mohamed Atta, en Ramsi Binalshib i amb uns quants altres membres de la nostra organització, que aniran apareixent de progressivament- prosseguí en Osama Bin Laden amb veu parsimoniosa-. Allà

ultimareu els detalls de l'operació "Allah Versus America", que serà el nom clau de la missió. Un gran gesta que consistirà en un atemptat directe en contra d'en Jaffar Lamqadem allà a les Torres Besones... serà un cop molt fort a l'espina dorsal de l'administració Bush. De manera que a partir del dia onze de setembre d'enguany cap alt càrrec de la seva administració se sentirà sà i estalvi en qualsevol lloc del món. I menys un traïdor de la Fe com en Jaffar Lamqadem que s'ha venut de ple al "Dimoni" americà.

- Per què ho voleu fer l'onze de setembre?- volia saber l'Almogàver. Era la data que coincidia amb la diada nacional de Catalunya. Un fet curiós.

- L'onze de setembre es un dia molt significatiu per a nosaltres, els musulmans que lluitem contra els americans infidels- explicà en Bin Laden amb veu pausada-, que ens imposen la seva influència satànica, ocupant casa nostra, perforant, saquejant i robant la nostra terra, a través de les seves companyies petrolieres. Ja fa molts anys que ho fan a sudamèrica, creant repúbliques bananeres i posant a dictadors com a titelles seves. Ara no fa massa que també ho estan fent a dins dels països àrabs, però nosaltres, els de l'Al-Qaeda, i els qui pensen com nosaltres, ens hi neguem. A més l'Onze de setembre, es la data en la qual el nostre profeta Mahoma peregrinà fins a la Meca per transmetre el missatge d'Al•là als creients. Una data d'emancipació del poble àrab, de passar a ser simples nomades del desert a crear un imperi, que anava des d'Orient mitjà arribant fins al'Al-Andalus occidental. Símplement per aixó, l'onze de setembre tornarà a ser recordat en el món musulmà... assassinant un alt càrrec de l'Arabian Oil Holding Company, la que té més accions invertides en tot el món àrab...

L'Almogàver es mogué nerviós des del seu seient, les pistoles dels seus companys de taula ja no li premien les costelles durant aquella negociació amb el propi Bin Laden, però el seguien apuntant.

- Potser seria millor actuar en un altre lloc, on l'àrea de tir estigués més desbrossada -comentà amb un gest pensatiu-, posant-li una bomba lapa al seu vehicle, disparant-li a distància mentre surt de casa seva per anar a treballar... no ho sé, trobo que hi ha altres possibilitats d'anihil•lar a aquell paio, més segures i decents, que no pas fer-ho en ple World Trade Center. I menys si ja l'heu amenaçat de mort per aquesta data.

En Bin Laden mogué el cap rebatent els arguments del seu interlocutor.

- Aquesta es la grandesa de la nostra organització senyor Almogàver- anuncià aixecant el dit índex de la seva mà dreta amb veu solemne-. Complirem la nostra amenaça, costi el que costi. Ens donarà més prestigi i poder persuasiu davant dels nostres enemics. Ara que els infidels acabeu d'iniciar un nou segle, sereu conscients del gran poder d'Al•là i dels seus guerrers defensors de la Fe - afegí com si estigués en trànsit espiritual.

- Molt bé, cap problema, si ho voleu així, serà en ple onze de setembre-, manifestà l'Almogàver temorós de perdre aquella nova feina tan lucrativa-, es que m'estranya molt que vulgueu perpetrar l'atemptat durant aquesta data. Perquè dóna la casualitat que durant aquest dia de l'any, es produeix un esdeveniment força important pel meu poble. L'onze de setembre es la data que commemora la derrota i la pèrdua de la independència dels Països Catalans per les forces d'ocupació de l'Estat Espanyol...

- Ja ho sé des de fa cert temps- manifestà l'Osama Bin Laden-, ja fa uns quants anys que tinc una cèl•lula de la meva organització terrorista pul•lulant per la Costa Daurada, la qual sempre ha tingut bones relacions amb membres d'organitzacions terroristes del vostre país que vostè deu conèixer força bé. Alguns d'ells viuen camuflats a Reus, Salou, Vila-seca...

- No cal donar més detalls ara -ordenà l'Almogàver movent el cap nerviosament-, la veritat es

que això vostre de liquidar a en Jaffar Lamqadem en ple onze de setembre m'interessa, encara que aquest cas en concret no tingui res a veure amb la Diada Nacional de Catalunya...

- Sí que té a veure, i tant! -increpà l'Osama Bin Laden amb un gest molest-, la vostra Catalunya ocupada també es un país explotat i saquejat per l'estat espanyol i el seu capitalisme internacional, tal com succeeix amb Euskal Herria, d'on prové ETA. Per això nosaltres lluitem per la nostra llibertat, la llibertat del poble àrab contra l'opressió de l'imperialisme nordamericà. Primer vàrem lluitar contra els russos d'Afganistan i ara farem el mateix contra els empresaris ianquis que saquejen el petroli dels nostres deserts, enganyant als nostres emirs àrabs amb la falsa brillantor del dòlar. Primer vam perdre l'antiga Al-Andalus a l'edat mitjana, però ara no deixarem perdre la nostra terra sota el domini de l'infidel americà i els seus aliats.

-Bé, accepto la vostra feina -digué l'Almogàver-, i espero que els meus honoraris no siguin massa elevats per a vostè i la seva organització.

- Tal com he dit abans, no tinc cap problema en pagar-vos dos milions de dòlars. Al millor se li ha de pagar el millor. I vostè Sr. Almogàver es el millor- manifestà l'Osama Bin Laden amb certa excitació continguda -, però espero que no em decebi ni em falli.

- Avui en dia només hi ha una persona en tot el món que pugui cometre una tasca com la que desitja -manifestà l'Almogàver amb cert to d'altaneria-, i sóc jo mateix...

- A dins del sobre hi ha un anticip dos-cents mil dòlars, per trencar el gel, i si en vol més només cal que ho demani.

- Perfecte - agrai l'Almogàver palpant el seu gruix. Ja sabia que aquells bitllets de mil dòlars eren autèntics. I que n'hi havia més de cent mil -. Quaranta vuit hores abans d'executar al senyor LamQadem, el dia nou de setembre mateix, em pagareu en metàl•lic els tres-cents mil dòlars que falta pel mig milió, tal com heu fet ara. Aquest cop ho deixareu en una maleta a dins d'una consigna de l'estació de metro que hi ha a Central Park, a Nova York. El número de la clau el triareu vosaltres mateixos i me la donareu unes setmanes abans de cometre l'atemptat -explicà amb veu ferma-. A partir del dia onze de setembre, tot just hagi liquidat al vostre home, em pagareu el milió i mig de dòlars restant, ingressant-m'ho en un compte bancari suís, de la banca internacional de Ginebra.

- Molt bé senyor Almogàver, es farà tal com desitgeu - manifestà el nou profeta del terrorisme mundial amb veu solemne -, a dins també hi ha les fotografies i un dossier complet del nostre objectiu. Allà a Salou es reunirà també amb en Mohamed Atta, un arquitecte enginyer egipci procedent de la cèl•lula d'Hamburg que exercirà de veritable cervell de l'operació 11-S. Tan aviat com torni cap a Salou el senyor Ramsi Binalshib, que farà d'intermediari de tots plegats, ja l'estarà esperant. Miri'l de trucar-lo al mòbil que hi ha apuntat a dins del sobre- afegí mentre en Jofré observava el rostre inexpressiu del iemení que era una de les mans dretes del propi Osama Bin Laden -,...memoritzí'l i cremí tot el contingut d'aquest sobre quan ho hagi fet.

- Molt bé senyor Bin Laden- digué passant-li una targeta -, aquí té el número del meu compte corrent bancari suís. Aquí m'ingressareu el milió i mig de dòlars quan finalitzí la meva "feina" - comentà amb veu cruel.

- Així ho farem, tal com vostè m'ho acaba d'indicar -manifestà el terrorista àrab observant aquella targeta de la banca internacional de ginebra- doni's per mort si ens traeix. Cosa que suposo que mai farà -, afegí sense immutar-se -, perquè sempre hem tingut molt bones referències de vostè.

- Jo mai traeixo als meus clients, si ells no em traeixen abans -, replicà l'Almogàver amb una

mirada tan freda com la mort que feu estremir lleument al propi Bin Laden -, sóc una persona bastant decent en aquest aspecte.

- El mateix pensem nosaltres els d'Al-Qaeda -digué el seu interlocutor amb un gest nerviós. En sec presentí quelcom molt xungo vers l'àura que transmetia aquell assassí a sou que acabava de contractar. Quelcom diabòlic i antinatural-, i perdoni la meva observació impertinent - afegí observant-lo directament als ulls.

- Ja hi estic acostumat - comentà l'Almogàver relaxant la seva actitud-, per cert... -afegí amb un gest de descuït-, tal com li he dit abans, cobro un plus de deu mil dòlars per cada home que hagi de liquidar de més en la meva feina. Vull dir per causes col•laterals imprevistes. Ja sap a què em refereixo. Si algú es posa pel mig de l'objectiu i l'he de pelar, doncs són deu mil dòlars més. Sigui qui sigui. Sense distincions.

- Molt bé senyor Almogàver- digué l'Osama Bin Laden apuntant-ho en una agenda daurada-. Li juro que no descuidaré aquest detall. Evidentment li hauré d'abonar la mort dels tres homes de la CIA, que vostè acaba de liquidar abans d'arribar a l'aeroport. Per això suposo que amb els dos milions de dòlars que li penso pagar, ja n'hi haurà prou.

L'altre somrigué amb cara de serp.

- Això d'aquesta nit ha estat cortesia de la casa- comentà amb veu freda-, però si s'ha de tornar a repetir una situació molesta com aquesta, vull que se m'avisí amb antel•lació i d'una manera més explícita si es possible-, demanà observant als cinc homes que custodiaven el líder de l'Al-Qaeda. Aquest rigué sonorament treient-se de nou les ulleres fumades per rascar-se les celles. En Jofré Vinaixa tornà a veure els seus ulls verds de profeta il•luminat, sentint un altre calfred a la seva esquena.

- Me n'alegro molt d'haver conegut al millor sicari d'Europa Occidental-, saludà estretant-li la mà dreta un altre cop, mentre feia una reverència d'acomiadament-, espero que no em falli -afegí inclinant el seu cap vers ell.

- No li fallaré Sr- Bin Laden, l'Almogàver mai falla -sentencià amb veu ferma -, ni que fos un atemptat contra el propi president dels Estats Units...

El líder d'Al-Qaeda l'observà emetent un somriure irònic.

- D'això ja en parlarem Sr. Almogàver -manifestà en sec amb una veu totalment canviada-, primer acabi amb la vida d'en Jaffar Lamqadem, que ja serà una gran proesa per part seva, i per part nostra que l'hem contractat. Després ja en parlarem del President dels Estats Units, en George Bush.

Acte seguit en Bin Laden i la seva escorta personal de cinc homes, s'aixecaren tots al mateix temps i abandonaren parsimoniosament el racó d'aquella cafeteria holandesa, i l'Almogàver se sentí alleugerit quan aquells àrabs deixaren d'encanonar-lo per les costelles.

- Ara mateix me'n vaig cap a Hamburg a ultimar uns preparatius - li comentà en Ramsi Binalshib mentre s'acomiadava -, però demà passat dilluns dia 9 de juliol, aniré directe cap a Salou a través de l'aeroport de Reus, però nosaltres no ens trobarem fins dimarts dia 10, quan quedarem per dinar amb en Mohamed Atta, la "nostra família" d'Egipte.

- Molt bé - digué l'Almogàver observant-lo amb atenció.
- De manera que em posaré en contacte amb vostè durant el dimarts 10 de juliol a les 11 del matí, per quedar per dinar a les dues del mateix dia -afegí en Ramsi Binalshib movent el cap amb

impaciència.

- En quin lloc serà? - volia saber l'altre.
- Encara no ho sé. Dimarts mateix us ho comunicaré.
- Teniu el meu mòbil doncs.
- Doncs no, doneu-me'l si us plau - demanà amb un gest nerviós observant per totes direccions.

L'Almogàver li passà una targeta de la seva feina d'informàtic on hi havia el mòbil de l'empresa. E-dicions Inter-Reddis S.A. Jofré Vinaixa Mercader, disseny de pàgines web i traductor d'empreses per Internet.

En Ramsi memoritzà el número de mòbil que hi havia imprès i la hi tornà.

- Tingui, no cal que la desi, ja em sé el seu número de memòria - indicà amb precaució.
- Doncs molt bé - digué l'Almogàver guardant-se-la un altre cop -, ja ens veurem dimarts a Salou.
- Encantat de conèixer-lo en persona -s'acomiadà en Ramsi Binalshib estretant-li la mà, abans d'allunyar-se amb els seus companys d'Al- Qaeda.

L'Almogàver els observà mentre s'allunyaven del vestíbul de l'aeroport. No semblaven mala gent ni tenien aspecte de terroristes, més aviat donaven la impressió de ser homes de negocis àrabs acabdalats, que havien vingut fins a Amsterdam per fer contactes o tràmits empresarials.

En arribar a la sortida de l'aeroport es dividiren en tres grups i agafàren taxis per separat. En Ramsi Binalshib s'acomiadà efusivament d'en Bin Laden quan aquest entrava a dins del vehicle i es dirigí al mostrador de la Lufthansa, per agafar un vol directe d'Amsterdam a Hamburg.

Aquella conversa tan entranyable havia durat gairebé mitja horeta. Durant aquell temps ja havien despegat un parell d'avions cap a l'estranger, i la cafeteria de l'aeroport començava a buidar-se en aquelles altes hores de la matinada.

Mentre es relaxava assegut en aquella taula que en sec havia quedat buida, feu un llarg glop del seu gintònic fins que se'l va acabar del tot. Encara no s'havia recuperat del xoc de tractar personalment amb el propi Osama Bin Laden. Ell era el nou profeta el terrorisme mundial, que s'atrevia a plantar cara directament al govern dels Estats Units a través d'un ventall d'atemptats sanguinaris. A sobre havia tingut els pebrots de fotre's aquell gintònic davant seu. Un àrab seguidor fanàtic de la fe islàmica que devia odiar a mort l'alcohol. Però no havia passat res.

- Vol alguna cosa més senyor?- preguntà la cambrera holandesa que els havia atès abans. Duia aquell uniforme amb forma d'esmòquing que li quedava tan sexy. En Jofré s'adonà llavors, que durant la intensa conversa amb en Bin Laden, ningú no havia pagat el compte.
- Un altre gintònic com aquest... molt fred si us plau -demanà mentre la noia prenia nota amb un somriure. En Jofré l'observà millor de dalt a baix. Tenia un bon polvo, però no estava tan bona com la Tània. Poques dones ho estaven.
- Molt bé senyor -digué la noia mentre recollia la vaixela de les consumicions anteriors. La regatera dels seus pits era prou interessant quan s'inclinà davant seu.

L'Almogàver encengué un altre cigar, examinant millor aquella panoràmica tan interessant del seu escot.

- I porti el compte de tot plegat -demanà amb un holandès perfecte.

Capítol 9

UNA FUGIDA PRECIPITADA

En Jofré tornà a l'hotel Hilton amb un taxi agafat des de l'aeroport. La recepció havia canviat de personal durant aquelles hores de la matinada. Aquella rossa atractiva de la tarda anterior, havia estat substituïda per un holandès de mitjana edat amb cara afable que li passà la clau de l'habitació on s'hostatjava.

Quan en Jofré tancà la porta sense fer soroll, la Tània seguia dormint plàcidament. Les sessions de folleteig l'havien deixat totalment exhausta.

Després d'observar-la fascinat durant uns segons es dirigí cap al lavabo per dutxar-se de nou. Sempre prenia una dutxa abans d'anar a dormir. Allà dins, es fumaria aquell altre porro liat de Jamaica, que també havia comprat en un coffee shop a prop de l'hotel. Amb allò tremparia com una mala cosa per fotre-li un altre clau quan es fes de dia. Aprofitant allò que diuen que la "trempera matinerà no té frontera".

Encara podria gaudir tot un dia sencer amb ella, malgrat que era una llàstima que hagués de tornar a Reus tan aviat. Ho faria també durant aquell dilluns dia 9 de juliol. I allò li sabia greu, justament quan llavors estava segur de que havia trobat la seva mitja taronja. Era estrany que ho hagués fet durant aquella ocasió tan estranya i amb tot lo d'en Bin Laden pel mig. Però les coses anaven així i amb la Tània havia sentit la sageta d'en Cupid travessant-li el cor. Aquell "flash", allò que només passava un cop a la vida, quan coneixies de debò a la dona dels teus somnis. Malgrat la infinitat de novies i amants que havia tingut, que es podien contar per centenars, només la Tània podia ser la seva muller, la seva parella definitiva amb la qual es casaria i viuria fins que la mort els separés. No hi havia cap dubte. Era un presentiment que tenia des que l'havia conegut allà dalt de l'avió.

De manera que tot just s'acabés tot allò del World Trade Center, i cobrés els dos milions de dòlars, li demanaria que es casés amb ell, el més aviat possible. Tindria un fotimer de peles a dins de les seves butxaques i ella mai coneixeria la seva indentitat secreta si s'ho muntava bé. Acabaria de pagar el xalet on vivia allà al Pinar i podria viure de renda sense problemes la resta de la seva vida, compartint-ho tot amb la Tània. Seguiria dissenyant pàgines web i pintant quadres de pintura abstracta en companyia de la seva dona. Seria tot perfecte.

En Jofré Vinaixa trigà gairebé mig minut en graduar-se l'aigua de la dutxa tal i com li agradava. Acte seguit començà a despullar-se i col·locà aquella pistola automàtica, dels agents de la CIA, damunt mateix de la tassa del vàter entre la roba entortolligada.

Demà mateix es compraria noves vestimentes en les botigues d'aquella zona i portaria a dinar a la Tània al millor restaurant d'Amsterdam, amb dos-cents mil dòlars al damunt, no es podria estar de res. Fins i tot li regalaria l'anell amb el diamant més car que pogués comprar a la capital holandesa, perquè allà mateix se'n feien molts, ja que hi havia bones factories de diamants procedents de Sudàfrica. Potser la noia tenia parents allà baix. Ja li ho preguntaria. Si fos així anirien de viatge de nuvis fins a l'altra punta del món.

En Jofré Vinaixa s'ensabonà precipitadament tot el seu cos musculós i fibrat i notà un lleu plaer quan passà la seva mà oberta pel damunt dels testicles. En sec tenia ganes de tornar a cardar amb l'holandesa. Seria el tercer clau des de que l'havia conegut dotze hores enrera. De manera que hi havia ocasions on podia ejacular fins a cinc cops al dia si s'ho proposava. Tot era qüestió de pràctica, com liquidar persones.

Després d'aclarir-se el cap amb aigua freda, s'eixugà amb una tovallola blanca que duia el nom i l'escut de l'hotel Hilton, brodat de color blau cel. Fou llavors quan encengué el petit porro de Jamaica i examinà millor el contingut d'aquell sobre color crema que li havien passat els terroristes de l'Al-Qaeda.

Després de llegir les instruccions i memoritzar el mòbil que havia de picar, descobrí que en Ramsi Binalshib i aquell tal Mohamed Atta passarien unes minivacances a Salou, hostatjant-se a l'hostal Montsant del carrer Barcelona. Aquelles instruccions del propi Bin Laden li ordenaven també trobar-se amb ells a les dues en punt del dimarts següent dia 10 de juliol, en un lloc encara per confirmar.

A sota de tot, hi havia tres fotografies en blanc i negre tamany quarteta de la seva víctima, en Jaffar Lamqadem, un alt càrrec de les companyies petrolieres d'en George Bush que treballen de ple a l'Orient Mitjà. L'home sortia donant la mà al president dels Estats Units, en el propi despatx oval de la Casa Blanca. També hi havia una altra instantània fotografiat amb la seva família al menjador de casa seva, a dins d'una gran mansió americana, amb un immens arbre de nadal i un foc encès al fons. I a la tercera sortia fotografiat amb tot el clan Bush, amb un cercle de rotulador vermell que li envoltava el cap.

Tal com li havien explicat, era un àrab que havia trait a l'Osama Bin Laden després de la guerra d'Afganistan i s'havia passat de ple a la CIA. L'home fins i tot s'havia casat amb una cosina germana d'en George Bush i s'havia convertit en el seu braç dret per controlar millor les seves companyies petrolieres dels Estats Units a Orient mitjà.

Era evident que aquell paio era un peix gros i potser costaria molt eliminar-lo.

L'Almogàver observà millor el seu careto. Era el típic àrab totalment reciclat a occidental. Cabell curt i negre com els seus ulls, mandíbula quadrada i somrient, quaranta-cinc anys, bigotet superperfilat de mitja lluna. El típic àrab acomodat i americanitzat al cent per cent.

En sec decidí eliminar aquelles proves i com que aquest cop tenia l'encenedor a la mà, els calà foc damunt mateix de la tassa del vàter. Quan acabà fins i tot amb el sobre de color crema, estirà la cadena.

Però en sec tingué un presentiment. Havia d'haver fet el mateix amb aquella carta d'en Ramsi Binalshib que li havien donat a la tarda a la recepció de l'hotel. L'havia estripat en molts bocins en lloc de cremar-la. Però allò tampoc podia ser suficient. Decidí en sec, que també havia de fer desaparèixer les seves restes, eliminant-les del tot.

L'Almogàver obrí la tapa de la papera de plàstic que hi havia en aquell lavabo, pitjant un pedal amb el seu peu nu. Llavors contemplà totalment sorprès que aquella paperera havia estat buidada durant la seva absència. Era estrany perquè de nit no hi havia servei d'habitacions. En sec gratà per dins de la bossa de plàstic de la brossa a veure si quedava realment alguna resta de la carta estripada, però no hi havia res de res. Estava totalment buida. Era estrany.

Fou llavors quan la Tània va trucar a la porta del cuarto de bany, l'Almogàver sentí una petita esgarrifança. Ocultant la seva arma sota la tovallola que hi havia amuntegada damunt del dipòsit del lavabo obrí la balda que havia posat abans. I aquella jove holandesa tan atractiva amb la qual s'havia de casar, entrà totalment nua i endormiscada però amb una actitud molt amorosa.

- Hola carinyo, me n'alegro que hagis tornat -saludà com si fos sonàmbula mentre mantenia els ulls semitancats.

- Hola Tània, sento molt haver-te despertat- digué l'Almogàver besant els seus llavis. En sec anava a preguntar-li per lo de la brossa. Havia vingut el servei de neteja de l'hotel durant aquelles

hores de la nit?

- On has anat amor meu?- preguntà ella amb veu somnolenta- t'he trobat molt a faltar- afegí abraçant-lo de manera sensual.

- A donar un tomb, perquè no podia dormir -respongué l'Almogàver posant-se com una moto al sentir com els mugrons eriçats de la noia li roçaven la seva pell. Realment li hauria de preguntar tot allò sobre l'afer de la paperera del lavabo, o seria una simple paranoia?... Pensà mentre li engrapava les seves natges turgents poc a poc.

▫ Mmmm...quina oloreta que fa el cuarto de bany -comentà amb veu viciosa, havia pogut ensumar el fum d'aquella marihuana jamaicana. En Jofré Vinaixa, tornà a besar els seus llavis humits mentre començava a trempar de nou.

Però en sec sentí un fort cop entre les cames que el deixà totalment fora de combat. Aquella atractiva holandesa de vint anys, que deia que treballava a la secció de souvenirs del museu Van Gogh, li propinà un expert i precís cop de genoll a l'entrecreix, que el feu caure a terra doblegat totalment pel dolor.

L'Almogàver caigué bramant amb veu greu mentre veia les estrelles. Feia molt de temps que ningú no li fotia una puntada tan directa als testicles, i allò li havia fet mal de de bo de bo. Aquella paia en sec s'havia tornat boja, o li agradaven els jocs sadomasoquistes.

Tot just quan intentà incorporar-se per recollir la pistola que havia deixat damunt del dipòsit del vàter, la Tània li propinà un cop de karate a l'esquena amb un gest ferotge. L'arma metàl·lica s'entreveié per sota de la tovallola blanca que l'ocultava.

L'Almogàver caigué rodó a terra sense deixar de gemegar pel dolor que sentia en les seves parts baixes.

L'holandesa recollí l'arma i l'apuntà directament al cap després de treure-li l'assegurança amb mà experta, com si ho hagués fet tota la vida. L'altre l'observà totalment sorprès des del terra, amb els ulls humits recuperant-se del xoc i del dolor.

- Vinga aixequi's, senyor ALMOGÀVER! -ordenà amb la veu totalment canviada. Era evident que allò no era cap joc eròtic. Aquella paia també coneixia la seva indentitat secreta. NO PODIA SER!

- Ei Tània, no facis ximpleries -suplicà en Jofré amb veu tremolosa mentre s'incorporava poc a poc.

- Sóc agent de l'Europol holandesa-, s'identificà la noia amb veu triomfal- a partir d'ara quedes detingut per la policia del meu país, acusat de la mort de tres agents de la CIA i per mantenir contactes amb l'organització terrorista internacional Al-Qaeda, i probablement amb el propi Osama Bin Laden.

En Jofré abandonà aquell lavabo davant seu, gairebé no podia ni caminar pel dolor que sentia a l'entrecreix. No s'acabava de creure's allò que li estava succeïnt.

La noia l'obligà a vestir-se del tot sense deixar d'apuntar-lo amb aquella automàtica dels agents de la CIA. Com podia haver caigut en una trampa tan estúpida com aquella?

- Tornava de vacances cap al meu país -explicà la Tània amb un somriure maliciós-. I quan a dalt de l'avió m'has confessat que eres un assassí a sou, he informat als meus superiors per tal que investiguessin, mentre feia veure que trucava als meus pares. Ho he fet quan t'estaves duxant. A més a més, no tens pinta de traductor i els de l'editorial Van-Loo no et coneixen de res, perquè es una editorial holandesa totalment inexistent malgrat que t'hagin reservat aquesta habitació

en la qual he estat fornicant amb tu per motius exclusius de feina - afegí amb una expressió desagradable.

“Touché” pensà l’Almogàver. La policia europea s’havia tornat més sofisticada.

Acte seguit algú obrí amb clau la porta de l’habitació i entrà el recepcionista nocturn que l’havia atès. Darrera seu hi havia el grum de la tarda que havia dut les maletes fins a l’habitació. Tots plegats eren agents de l’Europol holandesa disfressats de personal de l’hotel. Gràcies a la Tània el podrien detenir aquella mateixa nit a l’hotel Hilton d’Amsterdam.

L’Almogàver observà a l’holandesa amb un somriure irònic, encara el seguia encanonant d’una manera professional amb el seu cos totalment nu. El grum tancà la porta darrera seu i el recepcionista nocturn també apuntà a l’Almogàver, amb una pistola automàtica italiana.

- Pots vestir-te si vols Tània - digué observant la seva nuesa inexpressivament-, nosaltres dos ja ens encarregarem d’ell.

- Gràcies inspector - digué la noia recollint la roba d’estiu que hi havia pel terra emmoquetat. Se l’havia tret precipitadament només arribar a l’habitació per seduir la seva víctima. Justament abans de cardar allà dins a la dutxa.

En Jofré veié com l’holandesa es ficava unes calcetes netes que tenia desades dins de la maleta.

- Sabíem que els de l’Al-Qaeda, estaven pul•lulant pel nostre país durant aquests darrers dies. Segur que procedents d’Alemanya -explicà aquell inspector de l’Europol amb el rostre afable-, i un dels nostres agents col•laboradors de la CIA infiltrat en la cèl•lula d’Hamburg, ens havia informat que el propi Osama Bin Laden, havia sol•licitat els seus serveis com assassí a sou, fins i tot el volia conèixer en persona.

Aquell inspector de l’Europol holandesa amb seu a l’Haia desplegà un full de paper tret de la seva butxaca. Eren els bocins d’aquella carta estripada, agafats amb pinces de la paperera del lavabo i ajuntats un per un amb cinta adhesiva, com si fos un trencaclosques. Ho havien fet durant la seva absència.

- “Canvi de plans” -llegí el policia en un àrab perfecte- “no hi haurà trucada per demà al matí... Presenta’t aquesta nit mateix al pont del Kunfrstdammen Kanal, a dos quarts de quatre de la matinada” -afegí amb una mirada incisiva vers l’Almogàver-, “vine amb taxi, el propi “Sheik”, et vol conèixer en persona, abans d’encomanar-te la feina. Signat Ramsi Binalshib.”... Ens haurà d’explicar moltes coses sobre tot això senyor Almogàver -increpà quan acabà de llegir la carta-. A més a més, tampoc sabíem quan ni com arribaria vostè al nostre país, per contactar amb el propi líder de l’Al-Qaeda-, prosseguí amb veu ferma-, fins que sortosament es va topar amb la Tània, una de les nostres agents especials encarregada de vigilar tots els vols possibles que entren al nostre país procedents de l’estranger, amb passatgers sospitosos com vostè. I per casualitats de la vida, li va tocar asseure’s just al seu costat i vostè li va comentar tot allò de que era un “assassí a sou professional”, mentre se la volia lligar. Encara que va ser en clau de broma, ella va sospitar alguna cosa de vostè.

- Les bales d’aquesta arma són de la mateixa calibrada que les que van matar els tres agents de la CIA assassinats -anuncià la Tània amb veu inexpressiva mentre observava el carregador de l’arma del seu “amant”.

L’Almogàver somrigué de nou a l’holandesa que ja s’havia vestit del tot. El seu darrer roscó era una agent de l’Europol, qui ho havia de dir... primer la russa que li havia posat la bomba lapa sota del cotxe i ara això altre. La seva vida amorosa anava de mal en pitjor.

La noia tornà a carregar l'arma apuntant a l'Almogàver un altre cop. Ja anava totalment vestida amb els seus pantalonets ajustats i la seva brusa blanca folgada. Aquell inspector de l'Europol disfressat de recepcionista, feu un gest al grum perquè l'enmanillés.

- Ves en compte, aquest paio es molt perillós -advertí la Tània dirigint-li una mirada freda i plena de menyspreu-, ha pelat a molta gent com si res.

En Jofré observà a la noia que es trobava a una distància de dos metres en línia diagonal. Tots tres sabien l'immens risc i perill que corrien en detenir un individu com ell. Actualment era l'assassí a sou més buscat d'Europa.

- Giri's de cara a la paret! -ordenà l'agent disfressat de grum.

L'Almogàver no es mogué, seguia amb les mans aixecades.

- Ja que a vosaltres, els de l'Europol holandesa, us agrada remenar el contingut de les papereres, acabo de llençar més coses ara mateix- mentí observant els ulls de la Tània-. El propi Bin Laden m'ha donat instruccions per la meva nova feina, amb fotografies i tot. No us agradaria saber de què va tot això? -afegí amb un somriure burleta.

- És veritat el que diu? -preguntà l'inspector amb una expressió plena d'incredulitat.

- Ja pot ser -digué l'holandesa després de dubtar uns quants segons-, quan m'he fet l'adormida he sentit un altre so de papers al lavabo, podrien ser noves pistes del que volen preparar els de l'Al-Qaeda a través d'aquest paio.

- Ves i comprova-ho -ordenà l'agent de l'Europol amb veu nerviosa.

- Giri's contra la paret - insistí el grum intentant emmanillar-lo pel darrere. L'Almogàver veié com es ficava la seva arma sota l'estoig de la sobaquera per maniobrar millor amb les seves dues mans. Aquelles manilles eren d'acer inoxidable, com les que feia servir ell mateix per cardar amb alguna de les seves amigues més vicioses. Llàstima que no ho hagués provat amb la Tània.

- No hi ha res estripat com abans, només restes de cendres-, anuncià la Tània des de dins del lavabo-, aquest cop el molt fill de puta ha cremat les proves, no podem seguir amb la investigació.

Aquell inspector de l'Europol holandesa que l'apuntava fixament amb la seva arma de foc, havia desviat la seva mirada durant una fracció de segon en direcció d'on provenia la veu de la Tània. Una petita espurna d'ansietat investigadora havia aparegut en el seu rostre.

L'Almogàver aprofità aquella ocasió per actuar ràpid com un llamp i propinà un fort cop de colze al coll del jove agent que estava a punt d'emmanillar-lo. Era un paio inexpert, ros i blanc com un formatge holandès, massa tendre per a una missió com aquella.

Mentre emetia un crit gutural i deixava caure les manilles, l'Almogàver s'apoderà del seu braç amb una clau de judo i s'escudà darrera seu, tot just quan l'inspector de l'Europol començà a disparar nerviosament la seva arma. Els dos trets seguits petaren de ple en l'esquena del pobre grum, l'Almogàver arrancà l'arma que duia desada en la seva funda sota la seva sobaquera i, prement el gallet tres cops seguits, disparà totalment a bocaterrosa contra aquell home que tenia davant seu. L'arma del fals grum no duia l'assegurança posada, i allò li provocà la seva mort instantània. Una de d'aquelles bales li afectà directament al cor i l'inspector de l'Europol holandesa, amb canes als cabells, retrocedí agonitzant cap a la finestra oberta del darrera que tenia tan bones vistes d'Amsterdam, i caigué pel seu buit d'esquena al carrer des de l'alçada d'un sisè pis. El seu cos s'estavellà contra el terra com si fos una pizza recent treta del forn.

La Tània començà a disparar des del lavabo totalment sorpresa per la rapidesa de l'Almogàver,

tot allò havia succeït en menys de cinc segons. En Jofré s'estirà totalment pel terra enmoquetat i rodolà sobre ell mateix amb un moviment cilíndric, sense deixar de disparar contra l'holandesa amb energia i el pols ferm.

Al fer-ho apuntà directament a les cames de la noia i aquesta emeté un esgarrip de dolor, caient ferida damunt del llit de matrimoni de l'habitació. L'Almogàver rodolà fins sota seu i disparà tres cops més, foradant el somier, el matalàs i el cos ferit de la Tània fins que morí cosida del tot. La noia emeté un crit ofegat i no sense sorpresa.

Al cap de pocs segons, l'Almogàver sortí de sota d'aquell somier foradat i es col·locà lentament al costat del seu cadàver amb un gest dolgut. L'atractiva holandesa havia trobat una mort instantània i estava estesa boca amunt, observant el sostre de l'habitació amb els ulls desorbitats, com si fos un corder degollat. Ja era morta, morta del tot, en Jofré sentí un nus a la gola mentre li prenia el pols. O era ella, o ell pensà amb els ulls humits. En sec començà a plorar de dolor. Acabava de pelar a la noia dels seus somnis. Una maleïda agent de l'Europol holandesa. Allò no era just.

Tot just en aquell moment també notà com el jove policia disfressat de grum encara es retorçava per terra amb espasmes rítmics. Les bales del seu superior li havien tocat l'espina dorsal, però encara era viu. Viu, però paraplèxic per a tota la vida, si els metges l'aconseguien salvar.

- Fill de puta!- cridà l'Almogàver ple de ràbia disparant-li un tret certer al front. La seva mort també fou instantània.

Però de cop sentí l'udolar frenètic de les sirenes de la policia, holandesa, era evident que els de l'Europol havien demanat reforços.

Ja eren les cinc de la matinada, i tot aquell aldarull en un país europeu com Holanda, era com si hagués caigut la bomba atòmica. A punt de fugir, l'Almogàver tingué la sang freda d'acomiar-se del cos mort de l'holandesa. La dona qui realment havia robat el seu cor. La qui podia haver estat la seva mitja taronja definitiva.

- Adéu amor meu, - murmurà entre dents observant-la amb tendresa. Acte seguit besà aquells llavis pertanyents a una boca morta. Segur que si hagués tingut més temps, també se l'hauria follat com a acte final d'aquella relació amorosa tan intensa. Allò de fer-s'ho amb una paia bona recent morta com aquella, també havia de ser molt morbós. La necrofília, o fer l'amor amb cadàvers, era quelcom tan pervers i insà com la zoofília. Sentí ganes d'ataforar-li la seva titola per aquell culet fred i mort, però ja no hi havia temps.

Amb un gest ràpid li abaixà els seus pantalonets cenyits de color blau cel que li tapaven mitja natja i els els tragué del tot donant-li el tomb pel darrere. Després estirà les calcetes amb ansietat i se les desà a la butxaca dels seus texans, olorant-les amb deleïtació un parell de cops.

Durant la seva estada en aquell dormitori havia deixat moltes empremtes digitals, pensà mentre raspava el seu encenedor zippo de gasoil amb la seva flama posada a la màxima potència.

Havia decidit calar foc a l'habitació de l'hotel, encenent les seves cortines i els llençols del llit. Després agafà un esprai del seu desodorant i polvoritzà una flama blava pel damunt del terra enmoquetat, amb l'ajut del seu encenedor. Allò també començà a cremar ràpidament gràcies al seu teixit sintètic.

Aquell era el moment de fugir de l'habitació 609, que aviat es convertiria en un infern, cremant pels quatre costats. La Tània tindria un enterrament digne, al ser incinerada damunt del llit mateix on havia fornicat amb el seu assassí per darrer cop en sa vida. Segur que mai cap home l'havia apreciat i estimat tant com ell mateix. El foc ho purificava tot. I allò de provocar incendis

a dins de béns immobles ja ho havia fet moltes vegades. La piromania també era una altra de les debilitats i passions de l'Almogàver. Quants incendis forestals havia provocat temps enrera només per diversió o per calers? A quants edificis i cases de penya que no li queia bé havia calat foc? Quants cotxes aparcats de nit havia cremat amb gasolina?

Tot just quan estava a punt de fugir de l'habitació en flames, algú picà des de fora, intentant girar el pany de la porta. Eren els agents de seguretat de l'hotel Hilton, que anaven a veure què caram succeïa allà dins. Segur que no sabien res d'aquella operació secreta de l'Europol.

L'Almogàver obrí la porta amb un cop sec i disparà a bocaterrosa contra el primer dels dos segurats de l'hotel que volien entrar a dins.

- Deixeu-me sortir fills de puta! -crià totalment ple de ràbia mentre li buidava la resta del carregador de l'arma de la Tània. Encara duia dues pistoles més damunt seu: la de l'inspector i la de l'agent disfressa de grum.

Aquell Vigilant caigué mort i foradat com un colador, gairebé sense tenir temps de reaccionar, mentre que el segon havia aconseguit fugir i parapetar-se darrera d'una cantonada de la paret del passadís, justament on hi havia el buit de les portes dels ascensors.

En aquell espai de l'hotel també s'havia congregat mitja dotzena de persones, procedents de les habitacions veïnes, despertades pel soroll dels trets i per l'olor de socarrimat que ja feia tota la sisena planta de l'hotel Hilton.

Davant de tot allò començaren a córrer presoners del pànic. Alguns s'ajupiren a terra totalment estirats i altres fugiren escales avall, cridant com a posseïts. A més de que s'estava cremant l'hotel, hi havia un paio boig que es liava a trets amb els de Seguretat.

- Tiri l'arma o disparo! - ordenà el segon vigilant amb veu tremolosa des del seu amagatall.

L'Almogàver llençà la pistola buida a terra i es dirigí cap al centre del passadís amb les mans totalment aixecades. Darrera seu l'habitació 609 ja cremava pels quatre costats. El vigilant de seguretat, un noi de vint i pocs anys, sortí de l'amagatall apuntant-lo millor amb la seva arma, però no parava de tremolar-li el pols. El seu instint li estava dient que es trobava davant d'un paio molt xungo alhora que perillós.

L'Almogàver caminava amb passes lentes cap a ell, amb les mans aixecades, observant-lo fixament als ulls com si l'intentés hipnotitzar.

El noi restà quiet, intimidat sense poder dir res. Semblava un petit ratolí de bosc abans de ser empassat per una serp.

- Quedi's quiet i posi's de cara a la paret! -ordenà amb veu nerviosa.

L'Almogàver s'aturà a dos metres d'ell, observant-lo fixament amb un somriure maliciós. Tenia més ganes de matar que mai. No es podia treure del cap el rostre de la difunta holandesa.

- Si us plau, posi's de cara a la paret o li dispararé! - insistí el vigilant de seguretat, més nerviós que mai.

En sec sonà l'alarma d'incendis més fort del que era normal, espantant-lo lleument.

- A prendre pel cul imbècil! -crià l'Almogàver disparant-li amb una pistola que tenia amagada a la butxaca del darrere del seu pantaló texà. Fou prou ràpid, gairebé una fracció de segon, com a les pel·lícules del Far West. El segon vigilant, tan inexpert com el primer, caigué a terra ferit al genoll mentre disparava pels aires i l'Almogàver el rematà disparant-li dos trets més a bocaterrosa. Un d'ells es clavà en ple crani i el noi deixà anar la seva arma. Una magnum 840,

semblant a les que empraven els Mossos d' Esquadra.

L'Almogàver la recollí justament quan, en sec, s'obria la porta d'un dels ascensors. Eren dos americans borratxos que tornaven de festa del Barri Roig, ignorants del perill que hi havia en aquell lloc de l'hotel Hilton. L'Almogàver els empenyé cap a dins de la cabina encanonant-los amb les dues pistoles.

- Qui de vosaltres té cotxe? -preguntà amb veu ferotge mentre premia el botó del pàrquing soterrani de l'hotel.

Els dos ianquis, d'uns cinquanta tacos, l'observaren com si no s'acabessin de creure el que els succeïa. Potser allò eren efectes de la borratxera que portaven a sobre, o dels porros de marihuana que s'havien fumats per diversos coffee shops mentre anaven de putes.

- Qui de vosaltres té cotxe?- insistí encanonant el front d'un d'ells.

- Jo en tinc un de llogat- digué l'altre enseyant-li el clauer com si estigués despertant d'un mal somni.

- Vostè es boig, no sap amb qui se l'està jugant!- exclamà el primer americà amb veu violenta-, som directius de la Texas Oil Trust Company...

- I jo sóc l'Almogàver, imbècil! -insultà aquest ple de fúria, mentre li disparava dos trets al front a dins mateix d'aquell ascensor. L'altre s'agenollà totalment esporuguit, sense deixar de cridar com un posseït en veure el cadàver del seu company estès a terra.

- No em mati si us plau, no em mati! -implorà amb veu histèrica- li puc pagar molts diners.

- Si et portes bé, no ho faré... però aixeca't! -ordenà l'Almogàver amb la mirada assassina. Allò de la Tània li havia sabut molt de greu i ho estava pagant amb la resta de la humanitat.

Al cap de cinc segons, arribaren al pàrquing soterrani de l'hotel Hilton. Allà hi havia diversos cotxes estacionats. L'americà borratxo obrí la porta d'un Toyota esportiu llogat amb matrícula holandesa, com si estigués en trànsit. Encara no havia assimilat tot allò que li estava succeïnt.

- Encèn el carro i surt del pàrquing a tota llet -, ordenà l'Almogàver tot nerviós mentre l'encanonava damunt de l'orella dreta.

- Sí però no em mati, si us plau -suplicà el pobre turista.

Aquell americà arrancà el seu vehicle amb un bram horrorós i sortí disparat cap a la rampa de la sortida del pàrquing, estava tan nerviós que no se'n recordà de ficar la targeta per tal que s'aixequés la barrera automàtica, de manera que xocà contra ella amb una forta trompada.

- Catxundena! -cridà l'Almogàver tapant-se els ulls davant de la pluja de vidres trencats que queia cap a dins des del parabrises esmicolat.

L'americà aprofità aquells segons de confusió per a llençar-se damunt seu, intentant agafar-li l'arma mentre el cotxe retrocedia cap enrera d'aquella rampa, fins que col·lisionà contra una columna de formigó del pàrquing soterrani.

L'Almogàver disparà dos trets desviats cap a fora mentre l'altre li volia prendre l'arma. En sec aconseguí propinar-li un fort cop de cap al front i aquell americà obès que devia pesar vora cent quilos, retrocedí cap enrera cridant de dolor. Tenia una cella trencada. L'Almogàver l'apuntà directament sota la barbata i apretà el gallet de la Magnum dos cops seguits. Aquelles bales li travessaren el seu crani de baix a dalt, morint al instant.

Acte seguit deixà rodolar el seu cadàver corpulent per terra i es col·locà al volant del Toyota, que

malgrat les dues trompades que havia patit encara tenia el motor encès. Abans d'arribar a la barrera abaixada, disparà contra el control de comandament i aquesta s'aixecà automàticament.

Fou llavors quan decidí accelerar ràpidament aquell vehicle i fugir pitant del pàrquing de l'hotel Hilton, perquè a dalt acabava d'arribar un cotxe de la policia holandesa que li barrava el pas. Aquell vehicle era l'únic que es dirigia cap a la part posterior de l'hotel, volent cobrir el pàrquing, al qual s'accedia per la carretera del canal.

L'Almogàver premé a fons l'accelerador del Toyota i aconseguí xocar de front contra la part lateral del cotxe patrulla. Aquest fou empentat cap enrera amb fúria, fins que xocà contra la barana metàl·lica del Norder Amsterkanaal. Els dos agents de policia que hi havia a dins no van poder sortir del vehicle atrapat. Encara no sabien ben bé què carai succeïa allà dins de l'hotel Hilton, simplement havien rebut ordres dels seus superiors per tal que cobrissin aquella sortida del pàrquing. Ni tant sols coneixien el fet que l'Europol holandesa havia intentat capturar un dels assassins a sou més perillosos d'Europa... potser del món sencer.

En Jofré tornà a apretar l'accelerador a fons i aquell cotxe patrulla de color groc caigué directament a l'aigua del canal, mentre ell saltava a temps del seu vehicle.

Aquell Toyota llogat pels americans també caigué a dins del canal, un parell de segons més tard. La seva carcassa xocà damunt del cotxe patrulla mig enfonsat. El pet fou increïble, produïnt-se una explosió múltiple, de motors en flames que il·luminà els voltants d'aquell canal com si fossin focs artificials.

En Jofré s'incorporà després de l'explosió. Ja estava acostumat a saltar de vehicles en marxa abans que esclatessin. En sec començà a córrer com un desposseït en direcció contrària a l'hotel. Els altres policies que estaven cordonant l'entrada principal i la recepció del Hilton, no s'assabentarien del que havia succeït allà baix fins al cap d'un parell de minuts.

L'Almogàver contemplà com un camió dels bombers arribava fins aquell lloc d'Amsterdam, circulant en el sentit contrari. El foc que cinc minuts abans havia provocat a la seva habitació, ja s'havia extès per dues plantes més de l'edifici, obligant a desallotjar a tots els seus clients. Era una confusió idònia per fugir de la policia holandesa.

Després de llençar les seves armes al canal quan no el veia ningú, i de palpar-se les butxaques dels seus pantalons amb tota la documentació que necessitava, s'endinsà tranquil·lament per aquells carrers deserts que hi havia a l'altre costat del canal. Era una barriada plena de mansions antigues i luxoses que s'ubicava al nord d'Amsterdam i que casualment també s'anomenava Costa Daurada, algú estava mirant per la finestra en direcció a l'hotel Hilton, que ja començava a cremar pels quatre costats, malgrat que molta gent encara estava dormint i no se n'assabentaria fins l'endemà mateix...

Al cap de cinc minuts de caminar com si estigués passejant tranquil·lament en lloc de fugir, en Jofré Vinaixa arribà fins una parada de taxis. Allà n'hi havia un d'aparcats i en ple servei nocturn.

- A l'aeroport de Rotterdam - indicà asseient-se al costat del taxista, que l'observà amb cara de sorpresa. No era normal recollir un turista estranger a aquelles hores de la matinada.

- No seria millor que anéssim a l'aeroport d'Amsterdam "monsieur"? - preguntà prenent-lo per un turista francès.

- El meu avió surt de l'aeroport Rotterdam a les set en punt del matí - replicà l'altre amb veu nerviosa. Aquell taxista holandès, no devia tenir massa ganes de fer tants quilòmetres. Rotterdam es trobava una mica lluny d'Amsterdam, gairebé a l'altre extrem del país.

- Molt bé “monsieur” - digué el taxista arrancant el seu cotxe amb rapidesa. Era un holandès de mitjana edat amb el cabell castany curt, gairebé rapat al u. També tenia una poblada barba vermella i unes ulleretes rodones graduades. Semblava ser més aviat un rellotger o un pastisser, que no pas un taxista.

Tot just quan agafava la carretera nacional que duia d'Amsterdam a l'Haia, començà a ploure una pluja fina.

- Puc fumar aquí dins? - preguntà l'Almogàver.

- De dia no... però ara sí... -respongué aquell taxista agafant-li un dels seus Chesterfields. Semblava ser bon paio.

Capítol 10

RECORDS FAMILIARS

Aquell Boeing de les línies holandeses, aterrà a l'aeroport del Prat a un quart de dotze del migdia de l'endemà mateix diumenge dia 8 de juliol de 2001. Havia sortit amb tres hores de retard, perquè les línies de vol estaven totalment saturades durant aquell mes d'estiu, on tots els holandesos fotien el camp del seu país, per anar-se'n de vacances a països més càlids.

En Jofré Vinaixa havia decidit agafar el vol de tornada des de Rotterdam per passar més d'incògnit. Aquell mateix matí, tota la policia holandesa estaria registrant la ciutat d'Amsterdam pam a pam. No diguem l'aeroport i l'estació de trens, més les sortides per l'autopista. Evidentment aquell taxista l'havia pres per un turista francès i no proporcionaria massa informació a la policia fins que fos interrogat al cap de molts dies.

Durant aquell viatge aeri aconseguí dormir una hora seguida en ple vol. Aquest cop decidí no parlar gens amb dues joves holandeses que seien al seu costat i que estaven força bé. A més no paraven d'observar-lo amb atenció. Segur que volien rotllo. Però en Jofré havia sortit prou escaldat amb la seva darrera parella holandesa. No fos que també fóssin agents de l'Europol o quelcom versemblant.

Quan arribà a Barcelona capital, agafà un taxi que el portà fins al passeig de Gràcia i allà agafà un tren directe cap a Reus.

En pic arribà a l'estació de trens de Reus dues hores més tard, agafà un altre taxi que el dugué directament fins a la urbanització Pinar, on hi residia habitualment.

En Jofré Vinaixa vivia en un xalet de segona mà totalment moblat que havia comprat dos anys enrera per viure sol i que li havia costat trenta milions de les antigues pessetes. Aquella casa de dues plantes, tenia més de dos-cents metres quadrats, amb garatge, piscina i jardí de mitja hectàrea de terreny. Però com que no volia gos, perquè no li agradaven gens els animals de companyia, havia tret la caseta dels antics propietaris.

El primer que feu en arribar a casa seva, fou donar-se una bona dutxa amb aigua freda, dinar una pizza prosciutto funghi congelada de la trattoria Alfredo, que havia comprat al Lidl uns dies abans de volar cap a Amsterdam, i la va escalfar al microones marca Balay. Quan conclogué aquell àpat es prengué dos somnífers superpotents com a postres. Necessitava descansar més de vint-i-quatre hores seguides, com per no dir quaranta-vuit. El dimarts següent havia quedat amb els d'Al-Qaeda i volia estar fresc com una rosa.

Així doncs amb l'aire condicionat posat al tope, es quedà clavat al seu llit fins a les onze del matí del dimarts següent. Quan es despertà se sentí si hagués ressucitat. Havia aconseguit dormir gairebé quaranta hores seguides, però havia tornat a tenir aquell somni estrany i terrorífic, on el seu pare adoptiu el senyor Gerard Vinaixa, el perseguia des de l'ultratomba. Sempre es veia a ell mateix corrent per uns carrers deserts del centre de Reus i sempre anava a parar al mateix lloc, al Campanar de Sant Pere. Tot just quan el tenia damunt seu, una explosió súbita, provocava el seu enderrocament i esborrava a tots plegats del mapa, la qual cosa provocava que en Jofré Vinaixa es despertés amb un bot i tremolós, amb la suor regalimant-li al front. Allò era el complex de culpabilitat, els remordiments de consciència que tenia vers la mort del seu pare adoptiu, el senyor Gerard Vinaixa Pàmies. Ell mateix l'havia assassinat quinze anys enrera, quan encara vivia amb els seus pares en aquell pis de l'edifici Kursaal, una vivenda que estava ubicada al vuitè pis, amb vistes a la plaça Llibertat i el carrer Llovera, perquè feia cantonada.

El seu pare adoptiu el senyor Vinaixa, propietari d'aquella prestigiosa sabateria del carrer Major, era la primera persona qui havia descobert la veritable vocació assassina, l'autèntica cara fosca i psicòpata del seu fill adoptat. Gairebé una de les primeres conxorxes d'en Jofré en el món del crim i després de passar uns moments d'incertesa, el volia denunciar plenament a la policia. Sobretot arran que havia descobert les fotografies d'aquella noia assassinada, al calaix de la seva tauleta de nit. Allò va passar el març del 1985, quan en Jofré només tenia divuit anys i era un possible sospitós d'haver perpetrat aquella mort.

Tot allò pertanyia al cas dels "Criminals de la Mussara", un afer gairebé sense resoldre per la policia nacional. En sec havien aparegut els cadàvers d'una noia i dels seus presumptes segrestadors, uns cadàvers que s'havien trobat al poble abandonat de La Mussara, per un grup d'Escoltes Catalans que havien anat allà d'acampada. La notícia va sortir per tota la premsa estatal. Des dels temps d'en Mayayo que no havia succeït res semblant a Reus. La noia en qüestió era l'Elisabeth Vallverdú, una alumna de COU amb força calers de la qual en Jofré i dos companys d'institut havien fingit el seu segrest, i la tenien retinguda en una casa buida de l'antic poble abandonat de la Mussara, per cobrar un rescat dels seus pares, acabadats empresaris reusencs, i repartir-s'ho entre tots plegats. Però la cosa sortí malament. Molt malament per a tots els participants d'aquell engany.

La noia aparegué escanyada i morta, junt als seus dos captors que havien estat apunyalats per una tercera persona que no deixà cap empremta ni cap pista a seguir per la policia. La cosa sortí pels mitjans de comunicació de tot el món. I la totalitat dels alumnes de l'institut Gaudí, on anaven tots plegats, havien estat interrogats un per un per la policia nacional. Inclòs en Jofré Vinaixa, que fou declarat tan innocent com la resta de companys investigats.

La gent només parlava de tres persones, una noia i dos nois que anaven d'excursió a la Mussara amb un sis-cents blanc de segona mà, propietat de l'Elisabeth, jugant-se la classe d'història un divendres assoleiat de principis de març. Tothom sabien el que anaven a fer: beure cervesa, fumar porros i sexe amb "ménage à trois" inclòs. Tots tres eren punkis de l'època amb crestes d'un pam de llarg. Molt col·legues tots plegats. Molta gent murmurava de que aquella "guarra pija" de l'insti s'ho havia fet amb en Joan Pere Tost, un dels punkies més salvatges del Gaudí, gran amant del Sid Vicious i de les drogues dures i en Quico Balcells, un altre punki amb una cresta de pam i mig que tocava en un grup de música que s'anomenava "Sierras Mayayo", en homenatge al famós psicòpata reusenc.

Aquella història dels dos punkis amb l'Elisabeth Vallverdú era totalment refrendada per la profe de Gimnàsia, la Joana Figuerola, que ja els havia enxampat a tots tres practicant sexe a les dutxes dels vestuaris masculins que hi havia al gimnàs del Gaudí. I quan narrava el que havia vist, semblava l'argument d'una pel·lícula porno italiana.

Però en sec, la cosa es transformà en un segrest oficial, amb la història aquella d'un rescat infructuós, que els pares no volien pagar perquè ja sospitaven que era quelcom fingit per la "nena" rebel i que tant ella com els seus amigots punkis que la xulejaven es quedarien amb els diners que demanaven, per gastar-s'ho en droga. El rescat que s'havia de pagar era d'un milió de pessetes de les de llavors.

De manera que al cap d'uns deu dies del "segrest", la Guardia Civil de Prades, trobà els cossos sense vida dels tres joves, estesos a dins d'un casalot abandonat de la Mussara, un lloc al qual també temps enrera s'havien fet misses negres per part de sectes satàniques de la zona. Fins i tot es deia que s'hi havien sacrificat nadons acabats de néixer i adquirits al mercat negre.

Aquell escenari, on el 1985 aparegué una noia escanyada acompanyada de dos nois apunyalats, podia semblar també un ritual de màgia negra. Però no ho era. Tots tres presentaven símptomes

d'haver ingerit alcohol i drogues dures durant la nit de la seva matança. Els monitors del grup d'Escoltes Catalans que estaven fent una gimcana en aquell lloc del Baix Camp donaren l'alarma en descobrir aquells cadàvers. Eren pioners de quinze o setze anys i molts d'ells van haver de rebre assistència psicològica per haver vist aquell espectacle tan lamentable i macabre.

Durant les primeres investigacions de la policia, sempre sorgia la incògnita d'una misteriosa quarta persona, un veritable culpable que els havia liquidat a tots plegats i que no havia deixat la pista més mínima.

La veritat es que tots tres havien decidit fingir el segrest de l'Elisabeth Vallverdú, amb el recolzament logístic d'en Jofré Vinaixa, que era el veritable cervell de la moguda i havia trobat la casa abandonada de la Mussara on havien tingut "retinguda" a la noia. En Jofré també tenia vehicle propi, un Ford Fiesta vermell de segona mà i ja havia trobat l'amagatall pel seu compte, l'havia descobert gràcies a les múltiples excursions per anar a buscar bolets que havia fet amb el seu pare i alguns amics seus. Fent allò conegut popularment com "lo rovelló". Però durant aquella època de l'any no hi havia massa gent collint bolets a la Mussara.

Era cert que l'Elisabeth Vallverdú s'ho muntava amb els dos nois de sempre, però feia temps que també anava darrere d'en Jofré Vinaixa, una mena d'esnob de l'insti, a qui li agradava la política d'esquerres i la música punk com a ells. Però aquest no volia tenir relacions sexuals amb l'Elisabeth, degut a que llavors estava enamorat d'una altra noia de l'institut.

Ell passava de sucar el melindro amb la futura "segrestada", perquè la considerava una buscona i una veritable "ionqui" de disset anys que et podia posar en problemes de tot tipus, malgrat que a casa seva estiguessin forrats de pasta.

La cosa anava bé al principi de tot, complint-se allò que s'havia planificat. En Jofré ideà el segrest amb els dos companys de classe i ell mateix faria les trucades a la família Vallverdú i a la policia nacional. De manera que quan cobressin el rescat, es repartirien la pasta entre els quatre implicats a parts iguals. Si la cosa no sortís bé, deixarien anar a la noia al cap de quinze dies i prou.

Així doncs que fou ell mateix qui envià les tres cartes a la família Vallverdú, també fou ell qui trucà des d'una cabina dissimulant la seva veu, també feu aquelles fotografies del segrest amb una Polaroid pròpia regal de la primera comunió.

Però el cinquè dia de l'avís, quan el senyor Alfred Vallverdú, el pare de l'Elisabeth, un prestigiós empresari reusenc decidí no pagar cap rescat, perquè ja sospitava de l'enganyifa de la seva filla, la cosa es posà pitjor.

Un dels nois, concretament en Joan Pere Tost, un veritable punky heroinòman des dels setze anys, qui sempre anava necessitat de quartos per les seves adiccions, li va donar una brutal estomacada a l'Elisabeth durant un dels seus cegos. Després volia obligar en Jofré que li fes noves fotografies amb la Polaroid, perquè es veiés que allò del "segrest" era seriós i que la noia es trobava malferida pels seus captors. De manera que havia decidit que aquella era la veritable manera de convèncer als seus pares que paguessin el rescat d'un milió de pessetes que li demanaven.

En Jofré Vinaixa havia sortit a donar un tomb pels voltants amb el seu cotxe, vigilant la zona, i al tornar al casalot abandonat, es va trobar amb el fet que la noia havia estat brutalment apallissada per un dels seus col•legues, totalment drogat d'amfetes i borratxo, mentre que el seu company patia una mena de coma etílic i no s'havia assabentat de res.

L'agressor li demanà la camera Polaroid que tenia guardada al cotxe, amb la intenció de fer noves fotografies a la noia colpejada, la qual estava ajupida en un racó sense deixar de plorar, de

manera que la cosa tingués més credibilitat de cara als seus pares.

Però en Jofré, obeïnt un gest de ràbia instintiva, desembeinà el seu ganivet de muntanya i l'apunyalà diversos cops fins que el va matar. Aquella paia era com la fulana d'aquells punkys, però no es mereixia que ningú li fes allò i menys en Joan Pere Tost, qui havia estat la seva parella de debò, malgrat que la compartís amb el seu company. Durant aquella nit en Jofré Vinaixa també havia begut i fumats més del compte, però la seva ràbia frenètica el treié totalment de polleguera. Aquell paio morí dessagnat al cap de vint minuts, perquè en Jofré l'havia cosit a punyalades i no oferí massa resistència, perquè portava un colocón que el convertí en una víctima fàcil.

L'altre segrestador s'incorporà amb els crits histèrics del seu company i, presa del pànic, intentà fugir d'aquell lloc dient que ho explicaria tot a la policia, però en Jofré fou més ràpid i també l'apunyalà diversos cops per l'esquena, executant-lo amb tota la sang freda del món. Durant aquells moments pensava que havia de liquidar a aquelles piltrafes humanes, fent un bé per la humanitat.

La noia no podia creure's el que havia succeït en tant poc temps. Els seus dos amants punkys havien estat assassinats vilment per en Jofré Vinaixa. Aquest observava totalment inexpressiu els cossos abatuts dels seus companys de classe, mentre netejava la sang del seu ganivet de muntanya amb una fulla que mesurava més de trenta centímetres.

De manera que quan ella comprovà que estaven totalment morts i dessagnats, començà a insultar-lo i agredir-lo amb les mans, acusant-lo d'assassí psicòpata i que ho xivaria tot a la policia. En Jofré Vinaixa, observant la seva cara plena de blaus, l'empenyé contra la paret, intentant que entrés en raó, però la noia no parava de xisclar demanant auxili i cridant que el delataria com a causant de tot allò.

En sec, sota l'efecte de l'alcohol i els narcòtics, en Jofré sentí l'impuls frenètic de fer-la callar prement-li la gola, ho feu amb totes les seves forces, de manera que al cap de dos minuts i escaig, acabà escanyant a l'Elisabeth Vallverdú amb les seves pròpies mans. En un principi només era per ofegar els seus crits histèrics que podien alertar tota la comarca del Baix Camp, però com que ell mateix també anava passat de voltes, li apretà el coll fins assassinar-la per asfíxia.

Durant la resta de la nit, després de recuperar el seny i aclarir les seves idees alterades per les substàncies químiques que havia pres durant el vespre, en Jofré Vinaixa, maleïnt el seu error estigué esborrant qualsevol empremta digital que hagués pogut deixar en aquell casalot de la Mussara, fent una feina impecable, i va tornar cap a Reus amb el seu Ford Fiesta de color vermell, gairebé quan eren les cinc del matí.

Durant el trajecte pensà en l'atrocitat que havia comès, pelant a tres persones en una sola nit, no es podia creure com podia arribar a fer quelcom tan horrorós i sanguinari. Però tenia la certesa de que mai l'enxamparien. Estacionà el seu vehicle en plena plaça Llibertat i tornà a casa com si hagués sortit de festa durant tota la nit.

Durant el temps que havia durat aquell fals segrest, havia anat cada nit a aquell casalot abandonat de la Mussara a controlar la situació, fent creure als seus pares que sortia de festa amb els amics.

Durant aquell temps el pare adoptiu d'en Jofré Vinaixa, no aprovava gens ni mica la conducta del seu fill adoptiu, que començava a desmadrar-se més del que és habitual, malgrat que seguia treient bones notes quant als estudis. I era llavors quan el senyor Gerard Vinaixa investigava el fet de que el seu "nen" fumés porros de tant en tant, fruit de les males companyies que en sec havia agafat, però necessitava una prova definitiva per acusar-lo directament i aplicar-li un càstig exemplar.

Per això, un dia de principis de maig mentre en Jofré es trobava al institut, registrà el seu dormitori pam per pam per trobar una xina de xocolata o una bosseta d'herba que el delatés, i quan veié que el calaix d'aquella antiga tauleta de nit estava tancat amb clau, sospità quelcom dolent. En Jofré sempre duia la claueta de la taula de nit amb la resta de claus de casa. El que no sabia gens ni mica, era que el seu padastre tenia una còpia secreta i guardada des de feia molt de temps.

Aquell moble de caoba tenia més de cent anys, però el truc de la clau havia passat de pares a fills. De manera que el Jofré sempre havia tingut la primera còpia de la clau del calaix des de petit, per guardar els seus secrets i mai no havia enxampat al seu pare adoptiu intentant obrir allò pel seu compte.

Aquell dia el senyor Gerard Vinaixa decidí trencar el gel i emprà aquella altra clau de la tauleta de nit, que tenia guardadeta en un lloc ocult que ni la seva muller coneixia.

De manera que quan es decidí a obrir l'amagatall del seu fillastre, entre els seus objectes personals, descobrí totalment escandalitzat aquells vint grams de xocolata per fumar, un paquet de paper de liar i un sobre de correus amb unes fotografies fetes amb aquella Polaroid que tenia el nen des que havia fet la seva primera comunió a l'església de Sant Joan de Reus.

Aquell home s'atreví a observar-les com el més normal del món. N'hi havia quatre. En totes elles apareixia aquella noia segrestada dos mesos enrera, lligada en una cadira amb la boca tapada, eren idèntiques a les que havien publicat els diaris quan havien trobat el seu cadàver. Però les que hi havia a la tauleta de nit, eren les originals i autèntiques. I gairebé li donà un atac de cor quan observà la darrera de totes, allà sortia en Jofré en un primer pla llepant un ganivet de muntanya tacat de sang i treient les banyes amb la seva mà esquerra, fent un gest sinistre i diabòlic digne de la fama sinistra que tenia aquell lloc de la Mussara. En Jofré mostrava una mirada passada de voltes per culpa de les drogues, amb un fons ferèstec on es veien els tres cadàvers morts, col·locats un al costat de l'altre, tal com els havia trobat la policia al cap de tres dies d'escorcoll.

En Gerard Vinaixa sentí un bot al cor a l'observar aquella expressió tan psicòpata en el del rostre del seu fill adoptat. Mai no s'hauria pogut imaginar que el seu fill pogués presentar aquella doble cara tan fosca, tan oculta i tan maligna. L'home s'espantà i tornà a deixar-ho tot en el seu lloc, no podia acabar-se de creure que hagués criat a un monstre com aquell sense adonar-se'n. Allò era pitjor que lo del Mayayo.

Degut a la forta impressió de trobar aquelles fotografies que feien culpable al seu fill, autor indubtable d'aquell múltiple assassinat, en Gerard Vinaixa entrà en estat de xoc i les desà en ordre diferent a com les havia trobat a dins calaix.

No feia gaire que a Reus també havia succeït tot allò de l'Angel Mayayo, que havia pelat i esquarterat la Maria Teresa Mestre, amiga de la família. De manera que va arribar a la conclusió de que el seu nen adoptat, fill biològic de l'assassí d'en Trotsky i d'una espia secreta del KGB que es veu que tenia llicència per matar, també podia patir els mateixos símptomes homicides que els seus pares biològics i ser un perillós psicòpata com l'arxifamós Mayayo, un compatriota reusenc que també havia comès el seu crim en una edat gairebé adolescent, com la d'en Jofré.

En Gerard Vinaixa, que ja tenia més de seixanta-cinc anys, no podia dissimular allò que havia descobert. No tenia pebrots de denunciar-ho a la policia així de bones a primeres, perquè allò seria un gran escàndol per la seva família i pel seu negoci familiar i tampoc tingué collons de comentar-ho amb el seu "fill", al qual sempre havia estimat tant, fins aquell dia tan nefast. Era com aquell refrany que diu "la curiositat ha mort al gat". En sec tenia ganes de preguntar-li sobre allò, però la veritat era tan evident que no s'atreví mai a fer-ho.

Al cap d'unes setmanes de pensar-ho fredament, en Gerard Vinaixa decidí portar a terme el pas definitiu de denunciar el seu fill adoptiu a la policia nacional, seria quelcom dur, molt dur, però ho havia de fer, pel bé de tots plegats. Segur que el pobre Jofré necessitaria assistència psiquiàtrica, pels crims que havia comès.

Aquest ja havia endevinat de sobres que “algú” li havia obert i registrat el calaix, perquè era molt ordenat i meticulós. Era evident que havia estat el seu pare adoptiu, el senyor Gerard Vinaixa. Malgrat que ho mantingués en secret, totes les proves indicaven que ell mateix havia obert el calaix de la tauleta de nit i havia descobert aquelles fotografies secretes del fals segrest i que implicaven al propi Jofré com autor d'aquell assassinat múltiple. Havia comès un error en no fer desaparèixer aquelles imatges tan comprometedores a temps, abans de que les veiés qualsevol altra persona. Però un impuls macabre li havia fet conservar-les en el lloc més segur que hi havia al món, que era el calaix de la seva tauleta de nit, al qual només el podia obrir ell solet, o allò pensava fins aquell dia en que se sentí descobert.

No feia massa temps que en Jofré estava totalment decebut amb els seus pares adoptius, els quals li havien confessat que no eren els seus veritables progenitors, explicant-li que el tiet Ramon que havia mort a Cuba l'any 1978, era el seu pare biològic i una tal Karla Von Schneider, una alemanya de l'Est, espia secreta del KGB, era la seva autèntica mare. Allò passà durant la nefasta tarda d'un 10 de gener de 1985, tot just quan en Jofré complí divuit anys. Tot havia estat fruit d'aquella carta que havia estat lliurada en mà al propi Jofré quan complí divuit anys i ja era major d'edat. Ho feu un notari de Barcelona que havia treballat també a Suïssa i coneixia al “tiet Ramon”. Allà s'explicava el seu veritable origen.

El noi, que no sospitava res, pensant-se que el matrimoni Vinaixa Mercader eren els seus pares verídics, no es podia creure tota aquella altra història rocanbolesca que li explicaven en sec. La primera impressió que li va rondar pel cap fou pensar que els seus pares s'havien tornat bojós.

Unes fotografies en blanc i negre, de la seva mare autèntica abraçant-lo recent nascut abans de morir víctima d'una anèmia, eren la prova definitiva de tot allò. Després hi havia una carta secreta del “tiet” Ramon, on corroborava aquella peculiar història sobre el seu origen. Aquelles proves havien estat l'única herència dels seus pares biològics.

Tot allò li suposà un veritable trauma, ja que no acabava d'entendre perquè no li havien explicat tot allò molt abans i no pas d'aquella manera tan estranya. Però els seus pares adoptius havien fet un jurament al propi Ramon Mercader que no explicarien res al nen, fins el dia que fos major d'edat, tot just quan complís els divuit anys.

Així doncs, malgrat que en Gerard Vinaixa li regalà aquell Ford Fiesta de segona mà, comprat a cal Godo i que li havia costat quatre-centes mil pessetes, per consolar-lo, en Jofré se sentia totalment traït i decebut per ells. Tenint la sensació com si li haguessin fotut una bona punyalada per l'esquena i molt dolorosa. Aquella nit en Jofré es jurà a ell mateix que els tornaria tot allò un dia o altre.

Al cap d'uns mesos havia trobat l'ocasió de fer-ho. Aquell mateix dia en tornar de l'institut s'adonà que algú havia obert el calaix de la seva tauleta de nit, l'havia escorcollat i havia trobat les fotografies. Era quelcom molt estrany perquè ell sempre duia la clau al damunt. Però el rostre que mostrava son “pare” a l'hora de dinar, era la prova evident que havia estat ell. No hi havia cap dubte que tenia una còpia secreta de la clau, perquè el pany no havia estat forçat amb cap estri que servís per obrir-lo.

Era estrany que no es xivés a la policia de bones a primeres i que tampoc no li comentés res personalment. Tampoc no ho havia dit a la “mare”. Eren moments d'incertesa que s'havien

d'aprofitar abans que es liés la troca.

De manera que en Jofré seguí fent-se el longuis, donant la impressió a son pare de que no s'havia adonat que li havien regirat el calaix i havien descobert aquell secret tan macabre.

Aquella tarda del dia 30 d'abril de 1985, era un dimarts assoleiat amb núvols procedents de les muntanyes de Prades. Era una jornada prèvia a la Festa del Treball del dia 1 de maig. De manera que son pare s'havia quedat sol a la botiga de sabates, acabant de classificar el nou gènere que havia rebut del distribuïdor i repassant les comptes, pèrdues i despeses de finals de mes. Era l'única ocasió en que se'l podia veure fumar com un descosit, per l'estrés que tenia i perquè ningú no el controlava.

En Jofré s'havia quedat estudiant i repassant, per un exàmen de llatí que tindria el proper dilluns, a la biblioteca del Centre de Lectura amb un company d'institut que es deia Ramon Pagès. Aquell establiment reusenc no tancava portes fins a les deu de la nit. Mentre que sa mare, la Rosita Mercader, s'havia quedat a casa cuinant un sopar lleuger pel vespre, unes bajoques tendres amb patates.

Tot just quan eren dos quarts de deu, en Jofré sortí de la biblioteca disposant-se a anar-se'n als urinaris que hi havia en la planta baixa del Centre de Lectura, tot just en una hora on gairebé no hi havia ningú. La Mari Martorell, la seva bibliotecària, ja havia plegat a les nou del vespre, però el conserge no tancaria la biblioteca fins les deu en punt de la nit, donant l'avís als lectors i estudiants deu minuts abans del tancament de portes definitiu.

Tot just després de baixar d'una arrebolada les escales del centre de Lectura sortí cap a l'exterior, observant com llavors el carrer Major de Reus, es trobava totalment desert. Allà enfront, uns portals més amunt hi havia la sabateria de sons pares. Amb el pis del dalt que feien servir de magatzem. "Calçats Vinaixa", indicava aquell rètol apagat. La persiana estava mig abaixada, però la porta de dins encara estava oberta, tal i com feia sempre el senyor Vinaixa cada cop que es quedava allà dins treballant a dins de la sabateria.

En Jofré sabia com entrar ràpidament sense fer soroll. Allà veié son pare assegut en una tauleta que hi havia en una petita cabina de vidre, ubicada al costat del mostrador, on hi havia la caixa registradora i aquella tauleta que feia les funcions de despatx. Tot allò eren mobles d'abans de la Guerra. Allà també hi havia el seu padrastrer amb el cap cot, repassant despeses, guanys i beneficis del negoci familiar. Tenia el semblant greu, amb aquell rictus de preocupació que se li havia dibuixat al seu rostre, des que havia descobert tot allò del seu fill.

En Jofré ja duia aquella bossa de plàstic preparada. Son pare aixecà la vista observant-lo totalment espantat. No s'esperava que ningú pogués entrar d'aquella manera tan ràpida a dins de la botiga ni tan sols el seu fill. Tot just quan anava a obrir la boca per cridar, en Jofré saltà pel damunt del mostrador i li enfonsà el cap a dins d'aquella bossa de plàstic transparent, prement-la pel seu coll. El seu pare era un home vell i afeblit per les circumstàncies i no va poder lliurar-se d'aquella mort tan horrible. En Jofré seguia agafant-li el coll amb totes les seves forces impedint que el senyor Vinaixa es pogués aixecar del seu seient, un incòmode taburet rodó de fusta vell, d'aquells que tenien les típiques botigues de Reus.

El senyor Vinaixa intentà cridar, però en Jofré li havia tapat la boca amb perícia experta, com si ho hagués fet durant tota la vida. Allò durà menys de cinc minuts i en sec el cos del senyor Vinaixa es desplomà asfixiat i amb el rostre totalment cadavèric damunt de l'escriptori on estava repassant les factures.

En Jofré s'apressà a encendre aquella moqueta que hi havia en la botiga, dipositant un parell de burilles que havia fumat prèviament son pare per despistar a la policia, allò cremaria poc a

poc fent molt de fum i tot plegat semblaria un accident. El senyor Vinaixa, havia llençat a terra enmoquetat una cigarreta mal apagada, degut a que en dies d'estrés com aquell patia transtorns d'ansietat i no ho havia fet tot just al cendrer que hi havia en aquell taulell.

Tot just quan la cosa començava a cremar de debò provocant una bona quantitat de fum, en Jofré Vinaixa decidí abandonar ràpidament la sabateria familiar. La persiana encara estava mig abaixada quan es disposà a sortir. Abans tregué aquell mirallet de butxaca per sota, comprovant que durant aquella hora del vespre no passés ningú per aquell tram del carrer Major. I amb un gest ràpid com el llamp s'escapolí d'aquell lloc, tornant corrent cap al Centre de Lectura, que estava gairebé enfront de la sabateria dels Vinaixa.

Allà tornà a pujar de pressa les escales de la biblioteca ubicada al primer pis i tornà a estudiar amb el seu company com si només s'hagués absentat per anar al lavabo. Allò li serviria de coartada.

Quan ell i el seu company estaven a punt de marxar, després de fer unes quantes traduccions de llatí de COU, sentiren les sirenes dels bombers i la policia. En Jofré contemplà totalment espantat com s'estava produint aquell incendi a la botiga dels seus pares. S'estava cremant la sabateria Vinaixa, la de tota la vida.

D'allà dins sortia una fumerada increïble amb les seves flames pertinents. Just llavors quan arribà, enmig d'una dotzena de transeünts contemplant aquella escena, veié com els de la Creu Roja treien el cadàver de son pare, que tenia unes quantes cremades però havia mort per asfíxia, a l'inhalar aquell fum de l'incendi, que havia començat a propagar-se a partir de la moqueta de la botiga.

En Jofré no va poder evitar cridar i xisclar ple de pànic i espant.

- Pare, pare! - ressonava la seva veu pel carrer Major -, què t'ha passat pare?

Havia fet bé el seu paper. La seva mare tampoc no es podia creure l'incendi fortuït de la sabateria que havia provocat la mort del seu marit, tot just quan el nen estava estudiant al centre de Lectura. Era l'últim que l'havia vist en vida.

El forense dictaminà que la mort del senyor Vinaixa s'havia produït per inhalar el fum d'aquella moqueta que cremava de manera lenta i silenciosa. I la causa d'aquell incendi s'havia produït per una burilla mal apagada en aquella mateixa alfombra, degut a un gest de distracció per part de la víctima mentre estava absort amb els seus negocis. En Gerard Vinaixa era un home molt despistat quan tenia moments estressants com aquell dia de final de mes, on havia de repassar tots els comptes de la botiga.

El senyor Vinaixa era un home que fumava de manera bastant freqüent, sobreot durant els dies en que tenia molta feina, jornades com aquella on havia de treballar més hores del compte. Així ho havia testimoniado la seva dona i el seu fill i evidentment molts clients i coneguts de la casa.

El funeral del senyor Gerard Vinaixa Pàmies, fou un acte multitudinari que es dugué a terme a l'església de Sant Joan, la seva dona i el seu fill estaven totalment desfets. No feia massa temps que havia mort l'Alcalde de Reus i el seu enterrament també havia estat un acte tan multitudinari com el d'en Gerard Vinaixa. Fins i tot vingueren autoritats locals a donar el condol als seus familiars.

L'herència del senyor Vinaixa passà totalment a la seva muller: el local de la botiga, el pis del Kursaal i el Mas dels Cirerers, que tenien a la carretera de Cambrils. El senyor Vinaixa també havia aconseguit estalviar una quantitat de cinquanta milions de pessetes, perquè era un home que no gastava massa, i també hi havia aquelles ajudes que el senyor Ramon Mercader, el pare biològic de la criatura els havia anat passant de tant en tant per la manutenció del seu fill secret.

Total, que en Jofré heretà uns quinze milions de pessetes d'aquella quantitat i sa mare adoptiva li deixà que se n'encarregués ell mateix de gestionar la botiga de sabates. Perquè ella, una dona de seixanta-tres anys a punt de jubilar-se com el seu marit difunt, no tenia massa perícia en portar un negoci com aquell. Finalment en Jofré acabà tancant la sabateria al cap de dos anys i ho convertí en una franquícia de l'American Hamburger Friends, on es va gastar també un munt de calers, però no va funcionar. Després, a l'any 1992, va muntar una galeria d'art i antiguitats comprant un local cèntric de la plaça Mercadal però tampoc va funcionar, i embargat pels deutes va haver malvendre's l'antiga sabateria dels seus pares, que romania tancada des del fracàs del fast-food, després va venir allò altre del diari digital ubicat en plena plaça del Prim i finalment podia mantenir el seu estatus amb l'altra feina secreta, la que ningú coneixia ni tan sols la seva mare, la Rosita Mercader, que ja feia cinc anys que vivia allà al Kursaal, en companyia de sa germana menor la Montserrat, una mestra d'escola que sempre havia estat soltera i ara vivien juntes en aquell luxós àtic de la plaça Llibertat.

En Jofré Vinaixa havia viscut amb sa mare fins l'any 1995, quan es va aparellar amb aquella alemanya que havia conegut a Eivissa, una noia un xic més gran que ell, que es dedicava al contraban de cocaïna en alta mar, fins que va morir crivellada a trets per una patrulla de guardacostes de la Guardia Civil, abans que esclatés el iot on transportava tota la mercaderia. En Jofré Vinaixa aconseguí fugir de tot aquell enrenou. La pobre noia es deia Ingrid von Meller, havia nascut a Múnic l'any 1963 i era la germana petita d'una exmembre de la Baader Meinhof que l'havia introduït de ple en l'hampa internacional.

Al principi de la seva relació, la parella havia viscut en un luxós apartament de Heidelberg amb vistes directes al Castell. I quan venien a Reus, ho feien al mas familiar que tenia en Jofré a la carretera de Cambrils, el Mas dels Cirerers. De totes maneres alguns cops també podien estiuejar en aquell apartament de Salou que la seva tieta materna, la Coia Mercader, tenia a la platja dels Capellans damunt mateix dels penya-segats.

De manera que quan en Jofré va tornar a Reus, trist i dolgut pels records que li provocava el fet de viure allà sense la seva parella, va decidir anar-se'n a viure primer al carrer Llovera, on tenia el seu despatx d'informàtic i més endavant es va comprar aquell xalet d'El Pinar, una urbanització de Reus.

La relació que tenia llavors amb la seva mare adoptiva, la Rosita Mercader, era molt bona, gairebé sempre la passava a veure una estona al dia i, si no podia, la trucava per telèfon i també anava a dinar a casa seva diversos cops a la setmana. Sabia fingir molt bé el seu rol de fill exemplar i bon xiquet. Molts cops havia tingut la idea de pelar-la i quedar-se amb tota l'herència per pagar els seus deutes, però com que ella cobrava una bona pensió de viduitat i sempre li passava a ell una bona quantitat cada mes, no ho va fer. A la fi va decidir deixar-la viva. Per qüestions sentimentals era millor així, perquè també era l'única família que li quedava.

Ella mai no havia sabut la veritat sobre la mort del seu marit, que de tant en tant se li apareixia en somnis a en Jofré Vinaixa, fruit d'un profund sentiment de culpabilitat, en Gerard Vinaixa Pàmies, no era l'única persona del món que en Jofré havia pelat però sí l'única que veritablement no s'ho mereixia.

Capítol 11

PLANIFICACIÓ PER A L'11-S

En Jofré Vinaixa es fregà els ulls humits i plorosos abans d'aixecar-se del seu llit. Aquell somni espantós dels seu pare adoptiu el perseguia de tant en tant a les nits, sobretot quan tenia molt d'estrès acumulat. Sempre era el mateix. Finalment tot acabava en una immensa bola de foc del campanar en flames i aquell fantasma patern que el perseguia cridant-lo pels carrers de Reus, amb una veu fosca i tèrbola, desapareixia en sec. "Jofreee... Jofreee" feia la veu d'en Gerard Vinaixa abans d'esfumar-se en el no res.

El que li estranyava més es que sempre sortien els mateixos carrers cèntrics, amb el campanar de Reus com a decorat de fons. On la seva silueta durant el somni, es perfilava tan sinistra com si fos el castell del Dràcula. I tot allò sempre es produïa mentre sonaven tretze campanades. Fins i tot les podia comptar en somnis.

Si en Jofré Vinaixa pogués retrocedir gairebé quinze anys enrera no hagués liquidat al seu pare adoptiu de la manera que ho va fer. Segur que hagués trobat una altra manera d'arreglar la situació i convence'l a perquè no el delatés. Però l'any 1985 en Jofré era jove, li bullia la sang, bebia i es drogava molt. Més del compte. De totes maneres més endavant va centrar el cap una mica més i aconseguí arribar als trenta anys sense estar enganxat en cap substància psicotròpica. Només al cafè i la nicotina.

Encara així, tota aquella estranya història sobre els seus pares biològics, l'assassí d'en Trotsky i una alemanya de l'Est, espia secreta del KGB que fins i tot es veu que tenia llicència per matar, semblava l'argument d'una veritable pel·lícula d'espies i li havia afectat molt el cervell durant aquells darrers anys de la seva adolescència. Sempre recordava que durant aquells temps, amb divuit anys recent complerts, tenia la seva ment molt trasbalsada i se sentia molt malament amb ell mateix, era un veritable trauma juvenil.

En sec també s'havia adonat de que si el seu pare biològic, el senyor Ramon Mercader visqués en ple any 2001, seria un home molt vell, gairebé de noranta anys. Mentre que el pobre Gerard Vinaixa, el seu pare adoptiu que l'havia criat i educat de debò, nascut durant el 1921 ja tindria vuitanta anys justos i faria una bona vida de jubilat junt a sa mare adoptiva la Rosita Mercader. Però les coses havien anat tal com havien anat, recordà amb una profunda sensació plena d'amargura.

Però el pitjor de tot es que no havia conegut a sa mare amb vida, la Karla von Schneider, només tenia un parell de fotografies en blanc i negre d'ella. Una atractiva alemanya rosa, amb cara de gatona, amb el carisma i bellesa suficient per ser una actriu de llavors, sobretot amb aquell look de Brigitte Bardot germànica que duia al damunt, molt semblant a la de l'actual top model Claudia Schiffer. La pobra dona tindria cinquanta-sis anys si encara estigués viva, pensà amb tristor.

En mig de tots aquells records familiars i amb el rostre desfet per l'emoció, es dirigí al lavabo del seu xalet del pinar i decidí prendre una dutxa ben freda per estar totalment despert i eixorivit.

Aquella trobada amb els d'Al-Qaeda seria a les dues de la tarda d'aquell mateix dimarts dia 10 de juliol de 2001. O sigui que quedaven unes tres hores per estar allà.

Just en aquells moments sonà el seu mòbil. Era un número desconegut, però al comprovar que eren les 11 en punt del matí, ja sospità qui era l'autor de la trucada.

- Sóc jo -, anuncià l'àrab iemení qui havia memoritzat el seu número de mòbil perfectament.

- Ja sou aquí? - preguntà en Jofré Vinaixa amb cert recel.
- Si, vaig arribar ahir al migdia. Hem dormit a l'hotel Diana de Cambrils al costat del Club Nàutic
- prosseguí en Ramsi -, avui ens hostatjarem al Casablanca de Salou. Quedarem allà per dinar a les dues en punt. Sabeu on és oi? - preguntà amb certa ansietat continguda.
- De sobres que ho sé - respongué amb un somriure irònic.
- Quan heu arribat vosaltres? - volia saber el terrorista àrab.
- Abans d'ahir a primera hora de la tarda.
- Ja sabem el que s'ha liat a Amsterdam, a l'hotel Hilton - replicà l'àrab amb la veu un xic excitada.
- No cal que ho parlem per telèfon - ordenà l'Almogàver amb veu severa -, ara mateix estic a Reus sà i estalvi, confirmant la vostra reunió amb vosaltres per avui a les dues del migdia.
- Queda confirmat, de moment no hi ha cap canvi de plans. Ens veiem a l'hotel Casablanca a les dues en punt - corroborà en Ramsi parlant amb veu automàtica.
- Molt bé, ens veurem allà doncs - digué l'Almogàver abans de penjar el seu mòbil.

En sec li començava a fer respecte la situació en la que s'havia ficat. Allò era molt pitjor que la darrera feina que havia tingut, però que havia acabat tan malament per culpa del senyor Tarragó.

Després de dutxar-se es vestí amb un barnús i es dirigí cap a la cuina, obrí la nevera i mossegà un tros de pastís de poma que havia deixat tres dies abans, tot just quan agafà el vol cap a Amsterdam des de l'aeroport de Reus.

Aquell menjar encara era bo perquè ho havia comprat a Cal Padreny, una de les millors pastisseries de Reus. Després es posà una tassa de cafè que hi havia a la cafetera elèctrica i s'ho begué d'un llarg glop sense sucre ni cap altre additiu. Així era com li agradava el cafè: negre, calent i amarg com la vida mateixa.

Després s'assegué a la taula de la cuina i es preparà un parell de ratlles d'aquella farlopa colombiana tan bona, procedent d'aquell paquetet de cinquanta grams que li va pispar al senyor Tarragó, i de la que encara en tindria per a una bona temporada.

Quan ensumà les dues clenxes respirà alleugerit, li semblava que havia dormit tota una setmana sencera i els efectes del somnífer que l'havien fet dormir gairebé dos dies seguits, es dissiparen ràpidament.

Durant aquells dies, la televisió no deixava d'emetre la notícia de la mort d'aquells homes assassinats a trets a Vilafortuny, més tot allò del pàrquing del Club Nàutic i de la sobtada explosió d'aquell Volkswagen vermell, més les morts d'unes quantes persones, inclosa la del senyor Tarragó, aquell prestigiós empresari reusenc.

Tot allò, segons els informatius, semblava ser una guerra de bandes mafioses que pul•lulaven per la Costa Daurada. La locutora de la tele local també parlava d'un altre cadàver trobat a dins d'un BMW, en l'esplanada del Camping Sanguli. I tot just quan treien imatges de les restes del vehicle que havia esclatat per culpa d'una bomba lapa, es parlava de que duia una matrícula falsa i que havia estat llogat a Tarragona capital tres dies abans que esclatés a dins del túnel. Havia estat algú que havia adoptat una identitat falsa fent-se passar per italià.

Mentre escoltava les notícies d'aquells fets en Jofré Vinaixa es dirigí al seu dormitori. Allà dins tenia un armari amb una vintena de vestits diferents fets a mida a Cal Queralt, el seu sastre preferit

de Reus i de tot el món. Del seu interior recollí aquell vestit de color blau marí, confeccionat amb cotó lleuger, tan poc calorós i tan elegant. Es va posar una camisa de color rosa, del Massimo Dutti, ja que des del principi volia causar una molt bona impressió als païos aquells d'Al-Qaeda.

Després d'afaitar-se amb la seva Braun elèctrica i pentinar-se amb la ratlla al costat esquerre, es dirigí cap al garatge i agafà el seu cotxe particular, un BMW esportiu de color blau marí. Era el seu vehicle propi amb totes les dades personals correctes, i fins i tot la matrícula era autèntica. Sempre duia el dipòsit ple de gasolina, per si s'havia de fugir corrent.

- Estic fet una merda - pensà mirant-se pel mirall retrovisor mentre abandonava la urbanització del Pinar, direcció cap a Reus. Allà agafaria l'Avinguda Marià Fortuny per baixar fins a Salou.

L'Almogàver arribà a la capital de la costa Daurada a les dues i tres minuts de la tarda. Era un dia assoleiat, humit i força calorós. Però de tant en tant corria una brisa de la mar que refrescava els ànims.

Després d'entrar amb el seu vehicle pel passeig Miramar, l'estacionà a la plasseta que hi havia darrera mateix de l'hotel Casablanca, anomenada Mossèn Muntanyola, gairebé a cinc metres de l'edifici. L'Almogàver agrai a la providència trobar un lloc com aquell sota l'ombra dels pins i sense haver de pagar zona blava.

En sec es repentina el seu serrell un altre cop, mirant-se pel mirall retrovisor amb la intenció de tornar a voler causar bona impressió als qui l'estaven esperant. No tenia cap símptoma de calvicie i el seu cabell es conservava en bon estat. Però els seus ulls exaltats i vidriosos com un cadàver delataven la farlopa que s'havia fotut abans de sortir de casa, malgrat que allò li donava corda per una bona estona. Per això també es posà aquelles ulleres de sol Ray-Ban de color negre opac.

Al cap de cinc segons tancà la porta del cotxe observant al voltant, la platja de Ponent on hi havia el passeig Miramar de Salou, estava plena de gom a gom i feu unes passes rítmiques cap al lloc on l'estaven esperant.

HOTEL CASABLANCA, llegí en sec, era un nom exòtic. CASABLANCA... com la pel·lícula del Humphrey Bogart. CASABLANCA... la residència del president dels Estats Units...

CASABLANCA... allà dins s'havia de reunir amb dos membres de l'Al-Qaeda, que preparaven l'assassinat d'en Jaffar Lamqaddem pel dia 11 de setembre d'aquell any 2001.

En sec se'n recordà que l'hotel Casablanca de Salou era l'establiment on s'allotjaven tots els militars i pilots professionals de l'aviació, cada cop que anaven a la Base Aèria de l'aeroport de Reus per motius de feina aeronàutica. O allò era el que li havien explicat.

Les taules exteriors del restaurant d'aquell hotel salouenc s'ubicaven a sota d'un bosquet de pins i palmeres. Petita resta arqueològica, de tot aquell frondós pinar que antigament cobria gran part del terme municipal de Salou i altres llocs de la Costa Daurada.

Allà hi havia una dotzena de taules ocupades per turistes clients de l'hotel, que estaven dinant. En una d'elles, oculta totalment a l'ombra, reconegué el rostre amb bigoti d'en Ramsi Binalshib que seia amb un altre àrab jove com ell. Tots dos anaven vestits de turistes. Passaven totalment desapercebuts entre aquella multitud de mitjans de juliol.

- Bona tarda senyors - saludà en àrab correcte, plantant-se davant seu -, vostè és el senyor Mohamed Atta oi? - preguntà estretant-li la mà.

- Sí jo mateix - saludà aquest aixecant-se de la taula. Era un egipci d'uns trenta i pocs anys, cabell curt i mirada penetrant. Vestia de manera totalment occidentalitzada, com el seu company en Ramsi Binalshib -, vostè es el senyor...?

- Vinaixa, Jofré Vinaixa... - digué aquest amb un murmur mentre observava pel seu voltant amb desconfiança, allà hi havia taules ocupades per turistes estrangers que començaven a dinar com ells -, el meu nom clau es “Almogàver”.

- Sí ja ho sé - digué l'egipci amb somriure amable -, en Ramsi m'estava posant al corrent de tot allò relacionat amb la vostra persona, segueix a la nostra taula senyor Almogàver.

- Hola Ramsi - saludà estretant la mà al iemení, abans de col·locar-se en aquella cadira.

- Bona tarda senyor Almogàver - digué l'altre observant-lo amb admiració. Tot allò que havia passat a l'hotel Hilton d'Amsterdam era increïble. No l'havien atrapat ni sabien res més de la seva localització ni de la seva identitat.

- Abans d'ahir al matí vaig arribar d'Holanda, a punt de ser atrapat per l'Europol holandesa - explicà en Jofré Vinaixa amb llengua àrab -, però em vaig desempallegar d'ells i vaig cremar l'habitació de l'hotel sense deixar cap rastre- completà davant de la mirada atenta dels dos àrabs que el contemplaven un xic intrigats alhora que fascinats.

- Així doncs l'Europol saben allò de la nostra reunió a Amsterdam? - preguntà en Ramsi Binalshib un xic temorós.

- Sí, aquells agents de la CIA que vaig liquidar prèviament a la vostra trobada a l'aeroport d'Amsterdam els havien donat el xivatasso, però els hi ha sortit tot malament, només m'havien localitzat a mi - narrà l'Almogàver fent un gest de superioritat -, em van preparar una trampa quan vaig tornar a l'habitació de l'hotel, però no saben actuar bé quan han de detenir algú com jo. Son purs aficionats - afegí amb un gest de menyspreu que feu riure als altres dos.

- Així doncs no saben res de la nostra trobada aquí a Salou? - preguntà en Mohamed Atta amb un to de cautela. Era un paio que tenia un carisma molt fort. Emanava molta energia magnètica. Una veritable “central elèctrica” pensà l'Almogàver. Hauria d'anar al tanto amb aquell paio, pensà fixant-lo de bones a primeres. A dins de l'organització terrorista semblava ser molt més important del que semblava.

- No, podeu estar tranquils. Mai se'ls acudirà investigar aquest lloc d'Europa-, explicà amb veu serena- es deuen pensar que tots plegats ens trobem a Hamburg.

- Sí per això, vam decidir trobar-nos aquí, un lloc perfecte - afegí en Ramsi Binalshib amb un somriure de satisfacció -, crec que de moment no ens hem de preocupar, encara que estem a casa vostra.

- I el vostre “Sheik” on ha anat a parar? - volia saber l'Almogàver -, em va caure bé el paio.

- Es troba en un lloc secret i confidencial que ningú pot saber ara per ara - respongué en Ramsi Binalshib després de trigar uns quants segons -, tal com vostè pot comprendre.

- Ni nosaltres mateixos ho sabem -afegí en Mohamed Atta.

- Ja me'n faig càrrec -comentà l'Almogàver fent un gest com per treure-li importància a la cosa.

- Estavem a punt de demanar el menú, però hem preferit esperar la vostra arribada -anuncià en Mohamed Atta, obrint la seva carta del restaurant de l'hotel Casablanca amb la intenció de canviar de tema.

- Molt amable per part seva - agrai l'Almogàver fent el mateix gest que el seu comensal.

Al cap de cinc minuts arribà el cambrer per prendre nota. Els dos àrabs demanaren un Cus-cus

amb carn de vadella com a plat únic, mentre que l'Almogàver demanà un rap a la marinera amb patates al caliu. També com a plat únic. De postres van demanar una mousse de llimona per cadascun d'ells i aigua mineral freda per beure.

Quan el cambrer s'allunyà de la taula encengué un altre cigar, oferint-ne prèviament als dos àrabs. Cap dels dos fumava.

- S'està bé aquí - comentà amb veu animada.

- Sí, en aquest hotel sembla poder-se estar a cos de rei -manifestà en Mohamed Atta amb un somriure estricte. Semblava ser un paio molt seriós i fred en la seva manera d'actuar. Una ment molt calculadora i sense escrúpols pensà l'Almogàver.

- No ens podem queixar de l'hospitalitat espanyola- afegí en Ramsi Binalshib amb certa ironia.

- Catalana! No pas espanyola - corroborà l'Almogàver amb un gest patriòtic.

L'altre rigué sonorament. Ho havia dit per provocar-lo.

- Anem al gra si us plau - ordenà movent el cap amb un xic d'ansietat. Estava molt cansat i no tenia massa ganes de gresca i bromes patriòtiques amb aquells dos àrabs.

- Millor que primer dinem tranquil•lament... no li sembla?- preguntà en Mohamed Atta amb cortesia-, amb l'estòmac ple es pot raonar millor... nosaltres els egipcisensem així...

- Molt bé senyors, com vosaltres vulgueu - indicà l'Almogàver apagant el seu Chesterfield dins del cendrer.

- Quina sensació heu tingut amb el fet de poder conèixer al propi "Sheik" en persona? - volia saber en Atta. Hi havia un subto d'enveja en la seva veu.

- Impressionant conèixer-lo en persona! - exclamà l'Almogàver -, es el nou Profeta del Món Islàmic...

- Ja ho diuen...- es lamentà en Mohamed Atta amb un sospir -, jo encara no he tingut el plaer de tenir-lo davant meu com vostè. Només he pogut parlar amb ell per telèfon, rebent instruccions seves. A diferència d'en Ramsi que el coneix perfectament, és com de la família Bin Laden -, afegí donant-li un copet a l'espatlla. Aquest somrigué tímidament.

L'Almogàver estudià més detingudament les faccions del seu nou interlocutor, tenia allò inquietant a la mirada, una mena de fanatisme contingut en la seva disfressa occidental. Allò que el propi Bin Laden ja no sabia dissimular. Aquell paio amb barba de molts anys i un turbant àrab, tindria l'aspecte d'un digne deixeble del "Sheik". Però no deixava de ser estrany el fet que en Mohamed Atta, un egipci procedent d'una família acomodada i alhora un dels principals cervells operatius d'Al-Qaeda en plena Europa occidental, el qual havia ajudat a muntar la mítica cè•lula d'Hamburg, encara no hagués pogut conèixer al seu líder en persona. No s'ho podia acabar de creure.

- Com es doncs que en Ramsi sí que coneix al propi Bin Laden i algú tan important com vos a dins del sí d'Al-Qaeda, no ho ha fet encara? - preguntà l'Almogàver.

- Tots els contactes que tenim amb el nostre líder són indirectes, així funcionen les Cè•lules de l'Organització - explicà en Mohamed Atta- amb l'excepció d'en Ramsi que fa de coordinador de totes les cè•lules amb el propi "Sheik", es com el seu missatger particular.

- És bo saber-ho. Ho teniu tot molt ben muntat -, comentà en Jofré

Vinaixa amb un to d'alabança mentre el cambrer arribava amb els cus-cus que havien demanat els àrabs. Realment començava a sentir-se orgullós de ser un dels pocs éssers humans occidentals que havia parlat cara a cara amb el nou profeta del terrorisme mundial. Era com haver conegut

al Che Guevara amb vida.

- Vostè es d'aquí oi? -preguntà en Mohamed Atta amb humilitat.

- Sóc de Reus de tota la vida, es el meu cau segur i confortable, malgrat que sempre m'he mogut per l'estranger.

- Nosaltres ja feia temps que havíem sentit parlar de vostè, de la

seva professionalitat i habilitat per fugir de l'escena del crim sense deixar cap rastre -, explicà en Ramsi Binalshib que havia estat diversos cops a Reus. Sempre s'havia mogut a través dels seus contactes que pul·lulaven al voltant de la mesquita salafista ubicada en un polígon de les afores de la capital del Baix Camp - però ens costava molt localitzar-lo de manera directa. Els nostres contactes secrets amb la policia espanyola no eren suficients.

- La policia espanyola es la que menys sap de mi... l'Europol internacional es la qui em fa realment respecte.

Aquella conversa entre l'Almogàver i els dos terroristes s'estava portant a terme exclusivament amb llengua àrab. Per tant quedava palesa en la més estricta de les confidencialitats.

- Finalment, un contacte que vaig aconseguir a Reus em va donar la seva adreça electrònica no fa massa. I després de rebre el vist i plau del "Sheik", que també el volia conèixer en persona, vaig comunicar-me amb vostè demanant-li tenir una cita a Amsterdam, un lloc més segur que Hamburg -, conclogué en Ramsi Binalshib amb veu satisfeta -, ens va sorprendre que visqués aquí mateix, en lloc de Barcelona o Madrid...

- En un lloc com Reus i els seus voltants sempre pots passar més

desapercebut - indicà l'Almogàver observant-lo amb actitud interrogativa -, per cert, qui us ha passat el meu contacte? - volia saber.

- Encara no li podem dir...- respongué en Ramsi Binalshib clavant-

li una mirada inexpresiva -, es algú de confiança a qui vostè coneix molt bé.

- Ja m'imagino qui deu ser - digué l'Almogàver després de rumiar

una estona. Però no volia parlar més del tema.

- El vostre nom té molt de prestigi a nivell mundial... no sé si ho sabeu...- digué en Ramsi Binalshib amb certa admiració.

En Jofré somrigué irònicament.

- Ja m'ho imagino...però m'ha costat lo seu fer-ho. Sobretot acceptant treballs que no volia ningú per lo dificultosos que eren...

L'àrab iemení mogué el cap afirmativament.

- És clar, és clar...

- I ara m'ha sortit això del vostre "Sheik", on vosaltres sereu el meu suport logístic. De manera que no em queda més remei que estar-me a la vostra disposició - comentà amb un to de veu sarcàstic.

- El dia nou de setembre anirem tots cap allà, per separat. Prenent posicions pel dia onze - explicà en Mohamed Atta-, nosaltres dos sortirem directament des d'un vol procedent d'Hamburg...

- Hamburg?- preguntà sorprès l'Almogàver.

- Sí, allà hem de finalitzar les classes d'aprenentatge per a pilotar un avió. En volem segrestar un

pel dia onze de setembre...

- Voleu segrestar un avió, mentre jo liquido a aquell paio del World Trade Center? - preguntà totalment sorprès. No s'ho podia creure.

- Amb passatgers és clar - respongué en Mohamed Atta amb una brillantor estranya en els seus ulls-. Sempre va bé assistir a classes de vol abans de fer-ho, per si de cas el pilot es nega a col·laborar amb els segrestadors.

- És l'operació que farem per a distreure a la policia de Nova York- , afegí en Ramsi Binalshib, acabant d'explicar aquella missió de l'11 de setembre que havia ordenat el propi Bin Laden-. Ho farem aviat a primera hora del matí, amb uns vols que fan la línia Boston-los Angeles. Mentre vostè actua lliurement per l'interior del World Trade Center i ens elimina al traïdor Jaffar Lamqadem.

- Voleu dir que és una bona idea?- preguntà l'Almogàver totalment incrèdul.

En Ramsi Binalshib anava a respondre de nou però en Mohamed Atta l'aturà amb un gest. Respirà profundament i començà a parlar amb veu pausada i monòtona, com si estigués orant. Tenia una mirada penetrant, plena de fanatisme.

- Primer havíem pensat posar diverses bombes pel metro de Nova York, però allò dificultaria la seva tasca de fugir pel centre de la ciutat, fins i tot potser se suspendria la trobada dels alts càrrecs de l'Arabian Oil Holding Company allà al World Trade Center - explicà com si res.

En Jofré Vinaixa ja s'imaginava l'escena com una pel·lícula del Bruce Willis, però deixà que l'altre seguís explicant els seus plans per l'11-S.

- En canvi segrestant un avió de vol de línia regular procedent de Boston, i fent-lo aterrar a l'aeroport de Nova York, tens a tota la policia distreta i centrada en aquest punt de la ciutat. Totalment allunyada del World Trade Center, mentre vostè tindrà l'àrea desallotjada i lliure per actuar pel seu compte, ho farem tot just quan obliguem al nostre avió que aterri a l'aeroport JFK. Allà es concentrarà tota la bòfia de Nova York, i esperem que fins i tot hi hagi l'exèrcit dels Estats Units.

- I vosaltres què fareu en pic m'hagi carregat a en Jaffar Lamqadem i hagi fotut el camp del World Trade Center? - volia saber l'Almogàver.

- Demanarem que alliberin sis companys nostres de les presons nordamericanes, els donarem quaranta-vuit hores i després començarem a liquidar hostatges americans.

L'Almogàver rumià després de sentir aquelles paraules, hi havia alguna cosa que no li quadrava. Segrestar un avió de la línia Boston-los Angeles, per distreure a la pasma i cobrir així la seva fugida, era una barbaritat.

- Ho hem estudiat durant molts mesos, no pot fallar - increpà en Mohamed Atta davant de l'actitud dubtosa de l'altre.

El cambrer recollí els plats buits i s'allunyà de nou cap a l'interior de l'hotel.

- No es preocupi per nosaltres senyor Almogàver, - afegí en Ramsi Binalshib donant-li un copet al braç - tot sortirà bé. El que importa és l'objectiu principal de la missió, liquidar a en Jaffar Lamqadem al World Trade Center i només ho pot fer vostè mateix, sense que la policia el capturi, mentre nosaltres cobrim la seva fugida, segrestant l'avió i fent-lo aterrar directament a l'aeroport de Nova York.

L'Almogàver mogué el cap dispersant els seus dubtes. Aquells dos terroristes semblaven tenir les idees clares. El que volien tots plegats era que ell mateix s'encarregués d'assassinar a aquell àrab

renegat de la seva organització. Era com un càstig dictaminat per la llei suprema del que mai no es podria escapar.

En Mohamed Atta l'observà amb aquella estranya brillantor en els seus ulls abans de parlar un altre cop.

“No m'estan dient tota la veritat” pensà l'Almogàver de manera dissimulada “hi ha alguna cosa que no acaba de quadrar”.

- Però ara mateix ens hauria de solucionar un greu problema que tenim aquí mateix a Salou- demanà en Mohamed Atta amb la seva veu habitual-, es un dels altres motius pel qual el propi Osama Bin Laden, l'ha fet venir fins aquí per ajudar-nos de manera urgent.

- És una qüestió de vida o mort perquè la nostra missió funcioni- afegí en Ramsi Binalshib amb veu pausada.

L'Almogàver desvià la seva atenció cap a dues atractives russes que sortien de l'hotel passant pel seu costat i que es dirigien directament cap a la platja.

- Fà pocs dies hem descobert que tenim a un altre desertor a dins de la nostra organització - ,anuncià en Mohamed Atta passant-li una fotografia en blanc i negre d'un altre àrab. Era del tamany d'un cromó.

- Es tracta d'en Ahmed Hussein, un dels nostres contactes que tenim a Catalunya i que ens acaba de vendre a la CIA -afegí en Ramsi Binalshib.

- És iraquiana, cosí germà del propi Saddam Hussein- indicà en Mohamed Atta.

L'Almogàver bufà lleument observant aquella fotografia tamany cromó. Les coses cada cop eren més enrevesades. Era evident que aquest cop treballaria per a un equip de primera divisió.

- En Ahmed Hussein, ja fa set anys que milita a la nostra organització, però en sec ha decidit fugir a Estats Units i demanar asil polític a Washington. Tot i havent cobrat una bona recompensa per entregar-nos a la CIA - explicà en Mohamed Atta -. En Ahmed Hussein s'ha assabentat del nostre objectiu, de que volem liar-ne alguna als Estats Units i pressionat pel propi Saddam Hussein, el qual té por de les repressàlies dels Estats Units contra el seu règim totalitari, ha decidit traïr-nos del tot.

L'Almogàver tornà la foto d'aquell iraquiana després d'observar-la bé i en Mohamed Atta se la desà un altre cop a dins de la seva cartera.

- Passat demà a les cinc de la tarda hem quedat amb ell a l'hotel Negresco de Salou - prosseguí el terrorista -, el paio ens ha citat allà per acabar de planificar l'atemptat de l'onze de setembre contra en Jaffar Lamqadem. Però en realitat ens ha parat una trampa i ens vol capturar amb l'ajut d'uns quants agents de la CIA, que també es troben ubicats aquí mateix a Salou, esperant la nostra arribada. Però tenim la sort de que encara no ens coneixen personalment, ni ens tenen indentificats, de manera que malgrat que sàpiguen els nostres noms, encara podem passar desapercebuts i tenim un gran avantatge sobre ells, dels quals sí que ho sabem tot, sinó no tindríem aquesta fotografia d'en Ahmed Hussein.

El cambrer portà les postres i en Mohamed Atta feu una pausa.

- El meu company i jo hem decidit eliminar-ho demà a primera hora del matí. El paio s'allotja a l'hotel Negresco des de fa dos dies junt amb els agents de la CIA, però no hem volgut actuar fins a rebre l'ordre d'execució del propi Osama Bin Laden.

- Creieu que aquest paio els haurà dit tot el que sap als de la CIA? - preguntà l'Almogàver amb

veu tèrbola.

- És evident que sí, fins a un cert punt - respongué en Mohamed Atta com si tingués el rostre il·luminat -, sap que planegem un fort atemptat als EUA, contra un càrrec important de l'administració petrolera del clan Bush, per això ens havíem de reunir amb ell per a informar-lo i demanar-li suport logístic en quant als afers econòmics d'aquesta operació.

- Així doncs tenim l'avantatge de que el puto iraquí no ens coneix en persona- prosseguí en Ramsi Binalshib -, només sap els nostres noms claus. La seva cèl·lula fins ara només actuava pel nord d'Àfrica. No sap res de nosaltres. Només que formem part de la cèl·lula d'Hamburg.

- Però deu rebre ordres del propi Bin Laden, oi? - preguntà l'Almogàver arquejant les celles.

- Sí, més o menys es així - explicà en Mohamed Atta-, el propi Osama Bin Laden, li va ordenar contactar amb nosaltres la setmana passada aquí mateix a Salou. Simplement li hem de fer una trucada telefònica per confirmar la nostra assistència a la reunió de demà passat a la tarda...

- Tenim tot aquest temps per rumiar com anihil·lar-lo- afegí en Ramsi Binalshib.

- I aquí es on entro jo, oi? - preguntà l'Almogàver amb la boca torta.

- Exactament! - manifestà en Mohamed Atta-, nosaltres ja tenim un pla, només ens falta una persona com vostè per dur-lo a terme, i li pagarem un extra de dos milions de pessetes al comptat en pic l'hagi liquidat -afegí amb una brillantor fanàtica als ulls-. Ho troba bé?

- Perfecte, no hi ha cap problema. Dos milions de cuques més m'aniran bé per acabar de passar el mes -respongué amb un somriure.

Després, en Jofré Vinaixa mogué el cap amb un gest de dubte.

- Suposo que no em fareu assaltar la seva suite custodiada per homes de la CIA - preguntà amb un somriure irònic-, jo sóc l'Almogàver, no pas en Rambo.

Els àrabs somrigueren lleument davant del humor d'aquell personatge que tenien davant seu.

- Aquest cop gaudirem de la col·laboració de dos membres d'ETA, que s'oculden a la Pineda, aquí al costat- afegí en Ramsi Binalshib poc a poc.

- Un intermediari nostre ens acaba de comunicar que aquesta matinada volen perpetrar un atemptat a Salou, mitjançant un cotxe bomba que faran esclatar davant mateix de l'entrada de l'hotel Negresco, on s'allotja l'Ahmed Hussein amb els agents de la CIA - explicà en Mohamed Atta.

- Molt bona idea - manifestà l'Almogàver -, això sí que es aprofitar recursos oportuns.

- Es veu que l'hotel es troba en una urbanització de Salou anomenada "Donamar" - comentà en Mohamed Atta -, sembla ser que ETA ja havia fet diversos atemptats a Salou.

- Si, als anys noranta, el més fort fou a l'hotel Augustus - recordà en Jofré Vinaixa.

- Doncs ara volen fer esclatar una altra bomba demà al matí, sense que hi hagi cap víctima mortal-, afegí en Ramsi Binalshib amb veu pausada com si recités un compte als nens que no volen dormir -, i seran ells mateixos qui reivindicaran aquest atemptat terrorista. Així aprofitarem aquesta oportunitat caòtica per a liquidar a l'Ahmed Hussein.

- Entenc- afirmà l'Almogàver mentre escurava aquell deliciós mousse de llimona que havia demanat per postres -, voleu que parli amb ells també? - preguntà en sec -, encara conec a alguns dels seus membres si us interessa.

- No cal, no cal -respongué Atta movent la mà- aquest cop hem estat nosaltres qui hem fet

tractes amb ells. Ja sap que en el fons tots ens coneixem i uns fan favors als altres.

- És clar, no hi ha cap dubte que les coses encara funcionen així - afegí l'Almogàver recordant temps passats en el si de Terra Lliure.

- Els d'ETA trucaran a la recepció de l'hotel Negresco vora les

set i vint del matí-, prosseguí en Ramsi Binalshib-, amenaçant que hi ha un cotxe bomba estacionat al pàrquing a l'aire lliure, de manera que quan esclati l'explosiu, i tothom fugi espavorit de l'hotel, aprofitarem aquest moments de confusió per a liquidar al traïdor iraquí i aquí es quan vostè ha d'entrar en acció, senyor Almogàver.

- Executant al gos traïdor d'en Ahmed Hussein - afegí en Mohamed Atta amb veu freda.

- A bocaterrosa o a distància? - preguntà l'Almogàver com si oferís un menú turístic.

- Millor seria a distància, no? - preguntà en Mohamed Atta al seu company. L'altre afirmà amb el cap.

- Tinc una carabina automàtica amb òptica laser, feta per encàrrec personal amb peces de Kalashnikov, i no puc fallar a una distància de tres-cents metres -proposà l'Almogàver.

- El meu col•lega i jo hem reservat tres habitacions a l'hotel Punta Dorada Princess, una serà per a vostè. Aquest lloc dona enfront mateix de l'hotel Negresco. Allà tindrà una finestra amb vistes directes cap al carrer Replanells, on hi ha l'entrada principal de l'hotel Negresco. I serà el lloc per on el nostre objectiu sortirà al carrer acompanyat pels agents de la CIA.

- Això vol dir que a la hora de disparar estareu amb mi, doncs? - volia saber en Jofré Vinaixa.

- El nostre objectiu només pot fugir per la porta principal de l'hotel Negresco, segur que intentarà escapar enmig de la multitud, custodiat pels agents de la CIA. És llavors, enmig de la confusió quan l'eliminarem - afegí en Mohamed Atta-, confiem en la seva punteria i destresa com a franc tirador, però estigui tranquil Sr. Almogàver, nosaltres ja li anirem indicant quan s'haurà de disparar. Esperem que no falli.

- Sóc el millor d'Europa - afirmà aquest amb veu tèrbola -. Per cert, a quina hora m'heu dit que voldrieu liar el pollastre?

- A les set i vint en punt del matí els d'ETA trucaran a la Guardia Civil de Salou i faran petar el cotxe bomba mitja hora després - respongué en Mohamed Atta-, per això volem passar la nit en aquell hotel. Tindrem les dues habitacions contigües a la seva.

L'Almogàver estudià la situació observant-los atentament.

- Em sorprèn molt que els d'Al-Qaeda tingueu relacions bilaterals tan estretes amb ETA - comentà amb una veu que fingia sorpresa.

En Ramsi Binalshib trigà en respondre uns quants segons, observant-lo un xic inquiet.

- Bé, es que també tenim contactes amb un exmembre de Terra Lliure, ell ens ha ajudat a contactar amb els d'ETA. Un escamot operatiu de la Costa Daurada que s'allotja a la Pineda.

- És la mateixa persona que ens va ajudar a contactar amb vostè Sr. Almogàver - afegí en Mohamed Atta cobrint al seu company -, el seu nom clau es "Lo Carrasclat". No sabem res més d'ell. Segur que vostè el coneix millor que nosaltres.

- Sí ja sé de qui es tracta - digué l'Almogàver amb un somriure irònic, recordant un antic camarada de Terra Lliure que vivia a Reus, dirigint un diari digital, però que era nascut a Cambrils. Un tal Pere Llobet Vizcarro, al qual feia temps que no veia, però havia estat un dels artífex del nou exèrcit

d'Almogàvers Catalans. Un paio que encara tenia contactes amb les principals organitzacions terroristes de tot el món i que sempre havia estat amic d'en Jofré Vinaixa, gairebé des que anaven junts a l'Institut Gaudí de Reus.

- A quina hora ens haurem de trobar tots plegats? - preguntà l'Almogàver amb veu freda.
- Nosaltres farem cap a l'hotel a les nou del vespre- indicà en Mohamed Atta-, de totes maneres, ens hauríem de trobar una hora abans a l'hostal Montsant, que es el lloc on ens allotjarem a partir de demà mateix.
- A l'hostal Montsant del carrer Barcelona, on hi ha també la Caixa de Pensions?
- Exacte, allà tindrem una petita reunió logística abans de dirigir-nos al altre hotel de Salou.

L'Almogàver pagà el compte del dinar, fent un gest previ per tal que no ho fessin cap dels dos àrabs. I sortiren per separat del restaurant de l'hotel Casablanca.

Capítol 12

UNA VISITA INESPERADA

Quan tornà cap a Reus, en Jofré Vinaixa feu una petita becaina assegut al sofà mirant la televisió i es despertà a les cinc de la tarda.

Només aixecar-se es dutxà amb aigua freda i es raspallà les dents. Tornà a la seva habitació i es posà uns pantalons d'esport, una camisa de màniga curta i es cordà unes Nike per anar a córrer per la urbanització del Pinar.

Feia una calor insuportable, però li agradava fer footing un parell de quilòmetres. Finalment arribà fins a Castellvell i tornà cap a casa seva fent un esprint.

Després de prendre una nova dutxa, decidí que més tard aniria a donar un tomb pel centre de Reus. Potser fins i tot s'hi estaria una estoneta al seu despatx del carrer Llovera.

Tot just quan s'estava posant la roba per sortir de casa, algú trucà a la porta del seu xalet.

Anant amb molta cautela i amb una pistola a la mà, observà des de la finestra de la cuina que es trobava en planta baixa. A més d'uns barrots de ferro electrificats, tenia un vidre blindat i opac des de fora per si les mosques.

Davant de casa seva hi havia estacionada una furgoneta de l'empresa International Post United. Un missatger corpulent que duia un paquetet a la mà estava pitjant el timbre amb impaciència. Es podria tractar d'una d'aquelles trames que en sec es veuen a les pel·lícules de policies.

Quan el missatger que duia una gorra blau marí com a part del seu uniforme aixecà el cap, en Jofré Vinaixa feu un petit gest d'alegria al reconèixer el seu rostre, es tractava d'una noia molt alta i corpulenta, però de bones proporcions. Era la Gema van Dyck Pallarés, una antiga amiga d'en Jofré Vinaixa que temps enrera havia practicat arts marcial al mateix gimnàs que ell mentre treballava en una empresa de seguretat. Però de cop i volta estava fent de missatgera.

Al cap de pocs segons apretà el botó del porter automàtic i la porta metàl·lica del seu xalet s'obrí sola.

La repartidora empenyé els barrots de ferro i entrà a dins amb passes fermes, era una noia d'uns vint-i-cinc anys més alta i fornida del que era comú, filla d'una reusenca casada amb un immens holandès que tenia un xiringuito a Salou. La noia entrà dins del jardí amb un gest simpàtic.

- Hola xato, que tal...- saludà lleument sorpresa.

- Hola Gema, feia temps que no et veia per Reus...

- Jo tampoc... dos petonets si us plau - demanà amb cert gest de picardia mentre li apropava la galta als seus llavis.

En Jofré Vinaixa obeí les seves ordres mentre la contemplava totalment fascinat.

Aquella noia de 25 anys recent fets, mesurava més d'un metre noranta, era corpulenta i de constitució molt robusta degut a la seva genètica nòrdica. Era un veritable totxo de paia a dins d'un cos femení alhora que exhuberant. Una veritable "geganta" que et podia enviar a urgències amb un sol cop de puny si li queies malament. Però ho tenia tot molt ben posat i també tenia el seu morbo.

- No sabia que ara treballaves de missatgera - manifestà l'Almogàver observant-la millor de dalt

a baix. Aquella paia era més aviat com una amaçona amb el cabell ros tallat al u. Amb uns ulls blaus grans i rodons que irradiaven passió i bogeria per totes bandes, però era cinturó negre de karate i encara no havia conegut a cap home que l'hagués guanyat en una veritable baralla cos a cos. Ni tan sols fent polsos. Pocs mascles del món podien superar la força dels seus braços tan poderosos. La veritat es que aquella paiota era un veritable fenomen de la natura.

- He plegat de l'empresa de seguretat perquè m'anava molt malament pels seus horaris... la criatura que tinc, ja saps, - explicà referint-se a la seva filla petita de cinc anys. En sec sentí aquella mirada penetrant d'en Jofré Vinaixa i es roburitzà lleument-. Com que no trobo mai ningú que em cuidi la nena pel matí, m'he buscat una bona feina per les tardes.

- Doncs me n'alegro que les coses et vagin força bé - digué el seu amfitrió fent-la entrar a dins de casa. En sec notà una trempera increïble, al besar-li la galta havia roçat aquella generosa pitrera amb el seu colze.

- Et porto un paquet urgent des de Barcelona - anuncià la noia bambolejant el cul davant seu -, es d'una empresa que es diu Vision Expert.

- Son uns prismàtics de visió nocturna que he demanat - explicà l'altre tancant la porta darrera seu.

- A qui deus espiar per les nits paio? -, preguntà la missatgera fent-li l'ullet mentre arrancava el resguard perquè ho signés.

En Jofré observà el seu cap rapat. Cada cop es tallava el cabell més curt. Però aquell look tan andrògin la feia ser encara més atractiva. El seu aspecte com de dona amb trets masculins, constataba amb el seu caràcter suau i tendre a l'hora de parlar, fins que se li podia anar l'olla i mostrar la seva veritable agressivitat continguda. Sobretot quan bevia més del compte i li agradava estomacar-se amb païos quan sortia de marxa allà al Pineda Drink. Sempre ho feia quan encara era soltera i es divertia amb les amigues durant els caps de setmana.

El seu mètode consistia en "enganxar" a algun pesat de torn, borratxo i agressiu. Conduir-lo amablement totalment fora de la zona lúdica per tal que no fossin molestats per cap segurata del recinte. I allà mateix damunt del camp de gespa que hi havia enfront dels xiringuitos, els fotia una veritable estomacada fins deixar-los totalment inconscients, fora de combat o mig morts. De totes maneres la Gema sabia quan havia de parar i volava del lloc de la tunda abans que arribés la guàrdia urbana. De manera que mai l'havien enxampat de ple, i els pobres apallissats com que sempre anaven prou borratxos no se'n recordaven ben bé de les faccions de la noia. Sempre eren nois que anaven beguts, drogats i passats de volta i sempre molestaven a qualsevol noia sola que se'ls posés a tir. Ella els donava conversa, els feia entrar a dins de la trampa fins a altes hores de la matinada i quan no podia més, els guiava al lloc adient per a proporcionar-los una bona estomacada

En Jofré l'havia vist en acció diversos cops i sentí un petit calfred de lo perillosa que podia ser aquella paia experta en arts marcial si no li queies massa bé.

- Què tal la família? - preguntà signant el acús de rebut..

- Molt bé, gràcies. Ara tinc la mare que se n'encarrega del nen a les tardes, ja que treballa pels matins. I jo així em puc guanyar la vida treballant per les tardes. Millor impossible.

- I el teu marit? Segueix treballant de paleta?

- Sí, ara està amb una empresa de Tarragona, fent la nova urbanització del Camp del Nàstic - respongué la noia observant-lo amb suspicàcia -. I tu encara et dediques a lo "teu"?

- Sí, i com pots veure no em va gens malament, cada dia tinc més feina amb tot això de la informàtica, pàgines web, traduccions, ja saps - respongué l'Almogàver amb una brillantor irònica en els seus ulls - ara mateix haig d'anar al despatx que tinc al carrer Llovera.

- Vull dir si encara et dediques a lo "teu" de veritat, no pas a aquestes mariconades d'informàtic - insistí la noia amb un somriure maligne. Temps enrera l'Almogàver li havia fet un favor molt gran a la Gema, que estava casada amb un rus moscovita, però la màfia del seu país instal·lada a Miami Platja, havia segrestat a la seva filla petita quan anava al parvulari, degut a que el seu marit s'havia negat a pagar el que els devia.

Els de la màfia russa l'havien "colat" a Catalunya amb els papers arreglats i li havien trobat la feina de paleta. La noia que aleshores anava al mateix gimnàs que en Jofré i s'havien fet bastant col·legues, li explicà tota la seva situació familiar d'una manera confidencial. Era de les poques persones del món que coneixia l'altra faceta d'aquell "pijo vividor" reusenc qui presuntament es dedicava a la informàtica.

L'Almogàver li aconsellà que no avisés a la policia i que seguís les instruccions dels mafiosos russos per pagar el rescat de la seva filla. Mentre ell organitzava una operació de rescat pel seu compte. Ho feu en menys de 12 hores i a través dels seus contactes personals. D'un dia a l'altre localitzà aquell xalet apartat on s'amagaven els segrestadors russos i l'asaltà per la nit sense deixar-ne cap de viu, de manera que la filla del matrimoni extorsionat fou rescatada sana i estalvia no havent sofert cap dany. Aquell fet ajudà a que l'Europol prengués cartes en aquell afer i es dedicés a desmantellar una banda russa que importava immigrants il·legals procedents de l'Est, a canvi d'extorquir-los a base de pagaments de quantioses sumes de diners. Sort que en Vladimir, el marit de la Gema, havia aconseguit adquirir la nacionalitat espanyola perquè estava casat amb ella i així es pogué quedar a viure al seu país, sà i estalvi.

- Encara no sé com et puc pagar tot allò quen vas fer per la meva família -manifestà la noia amb un to ple de gratitud. L'Almogàver es roburitzà lleument quant els seus ulls blaus germànics, l'observaren directament amb certa emoció continguda. Feia menys d'una setmana que s'havia embolicat amb una holandesa, i en sec la providència en ficava una altra davant seu. Encara que la Gema era també mig catalana.

- Aquells païos tenien un bon arsenal d'armes i drogues que em vaig quedar - explicà recordant temps passats amb cert orgull -, però el que més et demano es la teva discreció. Tant a tu com al teu marit, si es que sospites realment al que em dedico de veritat.

- Sí, ja m'he fet a la idea des de fa temps... - manifestà la noia un xic emocionada -, mai no direm res a ningú, pots confiar plenament en nosaltres.

- Això espero - demanà l'Almogàver, mentre obria la nevera de la cuina per treure dues ampolles de cervesa -. En vols una? - preguntà amb veu seductora.

- Encara em queda una bona estona de feina - digué la Gema observant la furgoneta aparcada des de la finestra de la cuina.

- Suposo que uns deu minuts de kit-kat no es notaran gaire - comentà en Jofré amb la mirada seductora -, a més... què fa pel món una paia amb sang holandesa que no veu cervesa.

- Doncs vale -, afirmà la Gema treient-se la seva gorra i adoptant una postura més còmoda i relaxada.

En Jofré Vinaixa tancà la porta de la nevera amb un gest triomfal, un moment o altra se la faria petar de debò, n'estava segur. En sec tenia ganes de cardar amb una cosa tan prodigiosa i carnal com aquell tros de dona que tenia davant seu, aquella mateixa tarda.

- Vols que et prepari un còctel de la casa? - preguntà mentre l'acompanyava fins al menjador. La noia en sec es deixà agafar suaument per la cintura.

- Només vull cervesa. Res de mariconades! - digué asseient-se en un còmode i amplíssim sofà de tres places tapissat de verd i dissenyat amb bon gust.

En Jofré diposità dues ampolles de cervesses damunt d'una tauleta de vidre transparent que hi havia als seus peus.

- Només tinc Heineken...

- Ja m'està bé xato, cervesa holandesa com cal -, comentà la noia encenent un Ducados amb un gest seductor que no era típic d'ella. En Jofré observà els seus ulls ansiosos. En tenia tantes ganes com ell.

Tot just quan es disposava a destapar les ampolles amb un obridor amb forma de Bart Simpson, la Gema feu que no amb el cap i arrancà el tap de la seva cervesa mossegant-lo amb les dents.

L'Almogàver observà fascinat el seu gest enérgic.

- No guanyaràs per anar al dentista, xata...

- Dona'm la teva, paio... - demanà prenent-se-la de les mans. També l'obrí amb una sola mossegada.

- Xin-xin, Gema - brindà amb un to de sorna.

- Xin-xin, xato... - brindà ella abans de beure's l'ampolla d'un sol glop.

L'Almogàver l'observà més fascinat que mai. Aquella paia era totalment increïble.

- Què en vols una altra? - preguntà encetant la seva.

La noia feu un gest de negació mentre se li escapava un rot sonor.

- Gràcies, però he de conduir la furgo per dur uns quants recados més i ara mateix me n'haig d'anar - manifestà mentre començava a aixecar-se del sofà. Totes feien igual.

L'Almogàver s'ho impedí subjectant-la suaument pel darrera.

- No et pots quedar cinc minuts més? - preguntà amb la seva veu més seductora.

- Ei, ei, que estic casada! - exclamà ella amb una rialla nerviosa mentre s'apartava d'ell -, guaita l'anell que duc.

L'altre notà una certa indecisió en el seu gest i se li feu la boca aigua.

- No sóc gelós carinyo - digué apropant el seu rostre al de la noia.

La Gema mirà a dalt del sostre i en sec feu un bot com canviant d'actitud.

- Tots els homes sou iguals - manifestà apesant-lo amb els seus braços forts i gruixuts com troncs d'arbre i en Jofré besà ansiosament els seus llavis bulbuosos, mentre les seves llengües es cargolaren frenèticament durant un parell de minuts. En sec se'n recordà lleument de la Tània, però aquella paiota que s'estava traginant durant aquells instants, el ficava encara més calent. Mai seria la dona dels seus somnis, però tenia un bon "polvasu".

- M'ha sobtat el teu canvi d'actitud - comentà sorprès mentre ella es començava a desbotonar la part de dalt del seu uniforme de repartidora. Era una camisa blava amb el logo de l'empresa International post united brodat amb fil vermell.

- Un dia vas salvar la vida del meu marit i la de la meva nena, als quals estimo tant - comentà la

Gema amb la veu totalment emocionada-, simplement ho vas fer perquè era la teva companya de gimnàs i et queia bé. Llavors et vas apiadar de mi i no em vas demanar res a canvi- recordà mentre es despullava del tot sota la mirada de luxuriosa del seu amfitrió -, mai em vas acceptar els diners que et vaig oferir, ni tampoc vas voler el meu sexe i això que ja sé que et molo bastant, sé que t'agrada des que ens vam conèixer allà al gimnàs - afegí mostrant el seu cos totalment nu, fibrat i ple de corbes voluptuoses -, perquè sóc un tipus de dona gens habitual per aquesta zona.

- És veritat, em moles bastant - comentà en Jofré Vinaixa olorant els seus pits rodons i generosos, s'aguantaven rectes sense sostenidors. En un d'ells hi havia una calavera tatuada amb una serp sortint per les conques dels ulls. "Die Hard, Ride free", hi deia amb lletres gòtiques. Aquella paia també pertanyia al món dels motards xungos, hell angels i tot allò.

- La veritat es que des del dia que et vaig conèixer, sempre m'has donat bastant de morbo - li confesà xuclant els seus mugrons marrons i foscos com el cafè.

- Tingues en compte que faig això perquè em dóna la gana - murmurà la noia ajupint-se per abaixar-li la cremallera dels seus texans. Ho feu d'una manera lenta i suau.

- Ja ho entenc - digué en Jofré amb un subto irònic mentre sentia aquella trempera increïble.

- I que consti que jo sempre he estat fidel al meu marit, a diferència de tu, que et deus tirar tot el que es mou per aquí i per allà.

- És que encara sóc solter i sense compromís-, anuncià en Jofré Vinaixa mentre notava com uns llavis carnosos començaven a xuclar el seu virot enaltit com el pal del màstil major d'un vaixell, fins i tot ja tenia la punta humida.

- No em vull morir sense provar-ho, sense saber el que se sent fent l'amor amb un home tan perillós com tu-, comentà la noia-, perquè sé de sobres que ets un paio xungo que va pelant a la penya per aquests móns de Déu- afegí amb una rialla sinistra.

- Segur que tho passaràs millor que amb la persona amb la qual estàs casada- comentà en Jofré sentint uns espasmes lleus de plaer. La noia ja havia començat a succionar la seva titola amb boca experta. Era com una ventosa.

El seu cap rapat a l'u baixava i pujava sense parar, deixant anar sons guturals de desig sexual al mateix temps. Allò de tastar una una nova verga que no fos la del seu marit li proporcionava cert plaer morbós. La d'en Jofré Vinaixa era una mica més llarga. Li mesurava vint-i-dos centímetres quan anava trempat del tot. El doctor Guix Castellví li havia operat la fimosi quan era adolescent, fent una feina impecable. Donant-li una forma força atractiva per les dones i pels homes, que també n'hi havia uns quants que se la volien ficar a la boca. O directament pel cul.

L'Almogàver començà a sospirar amb espasmes de plaer. Aquella geganta li estava fent la mamada del segle. Segons com la contemplava, amb les seves amples esquenes i els seus braços tatuats, semblava que li estigués mamant un mariner garrulo del port d'Amsterdam, però en sec palpà aquelles natges tan rodones plenes d'una feminitat exuberant incontrolada que només podien pertanyer a un tros de dona com aquella i començà a posar-se catxondo de debò. La Gema van Dyck Pallarés li donava molt, molt de morbo.

- Va folla'm! - demanà la noia obrint-se de cames damunt seu.

- No tinc preservatius a mà...

La Gema mogué el cap molesta.

- Tens la sida o alguna malaltia venèrea encomanadissa? - preguntà amb impaciència.

- Doncs no...

- Jo tampoc... així que vinga... fica'm el teu rave a dins... fins al fons- afegí bruscament.

L'Almogàver deixà que aquella amaçona de trets holandesos li fiqués la seva verga empinada enmig d'unes cames força llargues i robustes. El seu cul grós i respingó començà a baixar i a pujar com les honcs del mar.

- Apreta més fill de puta! - cridà totalment extasiada mentre botava damunt seu. Segur que devia pesar més de noranta quilos, per no dir-ne cent.

En Jofré intentà moure's però allò era com estar sota d'un martell elèctric.

- Potser que no em maxaquessis tant oi? - preguntà sentint un dolor de pelvis increïble. Aquell tros de dona típica d'un quadre de Rubens però amb un look força andrògin l'estava aplanant de debò.

- Calla o et xafo la cara! Pallaso! -cridà a punt d'entrar en orgasme total. En Jofré intentà adquirir una postura més comode per no fer-se tant de mal, però els seus braços estaven immobilitzats per les grapes d'aquella geganta.

- Ah, ah... quina pitxa més grossa que tens fill de puta! - exclamà com una boja mentre botava damunt seu amb més impetu que mai. Ja estava trobant el seu orgasme, però la seva parella mai podria escorre's a dins de la seva vagina amb un ritme tan frenètic com aquell.

Era evident que la noia feia molt de temps que no cardava amb el seu marit. Potser la culpa de tot allò la tenien les prostitutes que recollia per la carretera quan tornava cap a casa. Els russos sempre han estat els mes puters d'Europa, per això es veu que n'hi ha tantes.

- Cagón Deu! - cridà l'Almogàver en sec, mentre rebia un cop de puny en plena cara. Allò li feu veure les estrelles durant uns segons.

La Gema udolà de plaer mentre li en propinava un altre en plena mandíbula. Els orgasmes salvatges com aquell la posaven molt violenta. Hi ha dones que es dediquen a esgarrapar les esques de les seves parelles, però a aquesta li agradava vapulejar el careto del seu follador quan entrava en orgasme, no ho podia evitar. El seu marit rus segur que havia rebut de valent, per això no s'atrevia a follar-la tan sovint com voldria ella. Era més segur fer-ho amb prostitutes de la carretera.

En Jofré intentà treure-se-la del damunt però sota aquella postura no podia fer res.

PLAS, li en donà un altre més i li feu saltar un queixal que ja tenia mig curcat, mentre notava el sabor de la sang tèbia a dins de la boca.

En sec escopí la dent amb un gest de ràbia i li dirigí un ganxo amb la mà dreta directe cap a la seva mandíbula com a resposta, però la noia ni ho notà. Seguia cridant com una boja deixant anar tot el flux vaginal que havia acumulat durant els darrers mesos.

- Gema... prou! -cridà en Jofré totalment espantat alhora que violent. La seva parella li estava aferrant el coll, intentant-lo escanyar i les seves grapes el subjectaven com si fossin de ferro. Seria home mort amb pocs segons si no es lliurava d'ella.

Però el millor de tot allò, es que no es tractava de cap intent d'homicidi, com podia sospitar al principi, l'actitud salvatge que havia adquirit la Gema, simplement obeïa als impulsos que li provocaven aquells plaers tan incontrolats on es deixava anar del tot. No podia evitar que li marxés l'olla mentre sentia aquells orgasmes que la posaven tan catxonda alhora que violenta. Era com estar fornicant amb una mantis humana.

En Jofré emeté un crit frenètic mentre feia petar els seus dos punys tancats contra les orelles de la seva parella. Allò era un bon punt vulnerable del crani humà i la noia deixà d'apretar en sec la seva gola, caient cap enrera totalment nua.

Aquell de xoc tan dolorós l'havia deixat totalment paralizada.

- M'has fet mal fill de puta! - insultà mentre intentava incorporar-se de nou.

- Tu m'has trencat un queixal amb els teus cops! - es queixà en Jofré apartant-se totalment d'ella amb un gest enfurismat-, i mira com m'has deixat la cara! - es queixà mentre la Gema reia histèricament -, segur que la tinc plena de blaus.

Ara ja entenia el veritable problema sexual d'aquella noia. S'havien de tenir molts collons i molta fortalesa física per cardar amb un exemplar com aquell. Inclòs el seu marit rus que era un paio alt i ceapat havia d'anar en compte amb aquell handicap de la seva dona.

La noia es llençà contra l'Almogàver i aquest caigué de nou sota el seu pes, sense poder aturar aquella envestida. Tots dos rodolaren pel terra totalment nus com si fos un combat de lluita lliure.

- Això no és res comparat amb el que et faré ara cabró - amenaçà la Gema col•locant-se damunt seu un altre cop. La seva veu histèrica com d'una psicopata posà la pell de gallina a en Jofré Vinaixa.

- Fuig d'aquí mala puta! - cridà llençant-li un cop de puny amb la mà dreta. Però el seu canell fou aturat per la seva grapa, tal com havia succeït amb l'altra mà. Aquella dona tenia els braços molt més gruixuts i musculosos que l'Almogàver, el qual en sec no es podia moure ni fer força cap endavant.

La noia es tornà a col•locar aquella verga lubricada entre les seves camotes i tornà a bombejar amb més força que mai. Volia sentir un altre orgasme com l'anterior. Era evident que la seva mirada perversa indicava que ella l'estava violant a ell i no pas al revés.

- VA APRETA CABRÓ! - cridà totalment enfuriscada per l'excitació. En Jofré estava totalment espantat, mai havia cardat amb una paiota com aquella que el superava amb tamany i força. Potser temps enrera havia trobat alguna nòrdica d'aquelles dimensions, però mai s'havia sentit tant en perill de mort com llavors.

En sec ejaculà amb dificultat, però la Gema es tornà boja del tot i quan es disposava a mosegar-li el coll, en Jofré fou ràpid i li propinà un fort cop de crani al front.

La noia emeté un crit horrible mentre es subjectava el rostre amb les dues mans. Allò li havia trencat la cella esquerra fent-li molt de mal.

L'Almogàver sortí d'ella amb més facilitat que abans i aprofità el moment de xoc del seu enemic per a propinar-li un bon cop de genoll sota la barbata. La noia caigué cap enrera plorant de dolor. Un impacte com aquell hagués deixat sense sentit o mig mort a un home normal i corrent, però la Gema només es queixava com si s'hagués picat el dit amb un martell.

- Ho sento carinyo - es disculpà en Jofré pujant-se els calçotets. La noia es trobava agenollada a terra amb les mans tapant-se el rostre, però en sec s'aixecà tranquil•lament deixant de plorar i observant a la seva parella amb certa dolçor.

- Porta'm una altra cervesa si us plau - demanà amb un bufec mentre es tapava la cella sagnant amb un mocador. El seu amfitrió obeí la seva ordre sense pensar.

- Ja veus que fer l'amor amb mi no es una cosa molt agraïda - afegí obrint l'ampolla amb les

dents. També tenia un parell de blaus en la cara. Però era una paia molt dura i sabia aguantar el dolor.

- No hi ha ningú perfecte carinyu - respongué en Jofré fent un brindis en honor seu. La noia buidà l'ampolla d'un sol glop.

- Tens un bon polvu xatu...

- Gràcies... a tu també - agrai l'Almogàver mentre obria la farmaciola del lavabo. En sec agafà aigua oxigenada, cotó, alcohol, mercromina, fil de seda i una agulla de punts de sutura. Aquella havia estat l'experiència sexual més salvatge i perillosa que havia tingut en sa vida.

- Deixa, ja ho faig jo! - increpà la Gema volent-li arrabassar de les mans el cotó amb l'aigua oxigenada. L'altre ho impedí amb un gest suau.

- Crec que el teu marit t'hauria de dur a un sexòleg - digué netejant-li la sang al voltant de la cella -, cardar amb tu es una veritable experiència mortífera. Una veritable combat de sexes.

- El meu marit ja passa de cardar amb mi - explicà la Gema escurant la cervesa d'en Jofré -, només s'atreveix a follar-me quan estic molt cansada o estic malalta. Fins i tot m'obliga a prendre vàliums abans de cardar... té por que el destrossi - afegí amb una rialla -, no és suficient home per a mi, però l'estimo molt igualment.

- És que la teva calibrada es molt excessiva per a un paio normal i corrent - manifestà l'Almogàver disposant-se a cosir-li la cella trencada. No volia anomenar l'increïble Hulk, Conan el Bàrbar o el propi Rambo per no ser més impertinent, però només éssers humans d'aquella calibrada podrien ser les seves veritables parelles. O lluitadors de pressing catch.

- Quants punts em posaràs?- preguntà la Gema.

- Tres o quatre... de moment per sortir del pas.

- Molt bé - digué la noia observant-lo fixament als ulls -, comença quan vulguis...

L'Almogàver cosí amb destresa quatre punts de sutura amb pols ferm. Havia fet diversos cursos de primers auxilis i tringà menys de cinc minuts en consumir la seva obra.

- Quan tornis a la feina hauràs de dir que has tingut un accident mentre reparties.

- Ara mateix trucarè des del mòbil i diré que he relliscat al pujar l'esglaó de l'entrada del teu xalet i tu m'has prestat els primers auxilis - comentà la noia apropant els seus llavis carnosos als d'en Jofré.

L'Almogàver besà la seva boca amb més passió que abans. En el fons li havia molat aquella experiència sexual tan extrema. Segur que tornaria a cardar amb ella més endavant malgrat els seus orgasmes tan salvatges i perillosos.

La Gema trucà a la seu de la seva empresa, que es trobava al polígon Agro Reus, explicant que havia relliscat al descarregar un paquet de la furgoneta i s'havia obert el front amb el paraxocs del darrera. Afegí que un veí li havia prestat els primers auxilis i que també havia anat directament a urgències.

- Tornarem a veure'ns? - preguntà en Jofré mentre obria la porta del seu xalet.

- De moment estaré fent aquesta zona de Reus durant el que queda d'estiu -explicà la Gema mentre pujava a dalt de la seva furgoneta -, a veure si a partir de setembre em renoven el contracte. De moment ja sé on vius i ja m'espavilaré en fer-te una nova visita -afegí fent-li l'ullet.

- Cura't també els blaus que tens a la cara -digué l'altre enviant-li un petó a l'aire.

La noia engegà el motor i s'allunyà del xalet on vivia en Jofré Vinaixa. Aquest la contemplà fascinat mentre es toquinejava els cops que també li havia fotut a la seva cara. Realment quelcom fora de sèrie.

A més aquella paia era bona fent arts marciais. Si no estigués casada i amb criatura, podria ser una bona col•laboradora seva. També tenia llicència d'armes i les sabia emprar bé.

Després d'escopir la sang que li quedava a dins de la boca, tornà a fer-se unes fregues doloroses amb alcohol damunt de la mandíbula. Aquella paia l'havia atonyinat a base de bé, però no tenia cap blau extern. Només un queixal curcat fora de la seva boca.

Al cap de cinc minuts es prengué un parell de clenxes d'aquella coca tan pura que li havia pispat al senyor Tarragó. Allò alleugeriria lleument el seu dolor. Fins es passà el dit per dins de les genives.

Tot just estava vestit del tot, amb un altre vestit de la sastreria Queralt, aquest cop de color negre, i una camisa rosa Massimo Dutti, es dirigí cap a un moble llibreter del menjador. Allà hi havia una estanteria on hi cabia tota l'enciclopèdia catalana. Després de treure uns quans volums, agafà un maletí d'ordinador de licra negra. El tenia camuflat al fons de l'estanteria, totalment tapat per aquells llibres tan voluminosos.

Era un minifusell-carabina fet amb peces d'un Kalasnikov model 2000, desmuntable en set peces, el qual l'havia adquirit al mercat negre mitjançant un traficant búlgar, que li havia fet uns quants retocs personals.

Aquella arma d'elit tan mortífera també constava d'una òptica telescòpica de tres-cents augments amb raigs infrarojos i disparava bales explosives amb càpsula de cianur de 18 mil•límetres de calibrada, i tot funcionava mitjançant un sistema de repetició automàtic i ultraràpid, el qual tenia un abast de tres-cents metres de distància.

Allò li havia costat una veritable fortuna a l'Almogàver que havia contactat amb aquell bulgar per Internet, un paio que venia i dissenyava armes especials per a "caçadors" d'elit de tot el món i que tenia el seu negoci ubicat en un xalet d'Altafulla. Era un bon proveïdor d'armes per a mercenaris, sicaris i assassins a sou de tot el món.

Dos anys enrera l'Almogàver havia visitat el taller secret que tenia camuflat a dins d'un garatge de cotxes i l'havia convençut per tal que li vengués aquell nou model de carabina desmuntable, un fusell experimental de l'exèrcit rus que estava prohibit en molts països del món, malgrat que s'havia emprat pels franc tiradors d'elit durant els darrers anys de la guerra de Bòsnia.

Era una arma totalment mortífera emprada en mans expertes. Però l'Almogàver s'havia fet fer uns quants retocs, sobretot quant al sistema de repetició automàtic, que funcionava amb un xip d'ultrasons i també s'havia fet canviar la molla impulsora de bales, que era inicialment d'acer inoxidable, per una de nova de titani.

Aquell armer búlgar que es deia Stojan Dimitrov també li havia fet uns quants arranjaments més, perquè les set peces desmuntables, cabessin totalment en un maletí d'ordinador portàtil i amb allò el seu propietari no despertaria sospitès caminant pel carrer.

Acte seguit, després de comprovar que tot funcionava perfectament com el primer dia, trucà des del seu mòbil i demanà un taxi per telèfon, que el dugué directament fins a Salou, arribant al carrer Barcelona deu minuts abans de l'hora concertada.

Capítol 13

UNA NIT DE PUTA MARE

Abans d'entrar a l'hostal Montsant observà als transeunts que hi havia al voltant, un xic temorós de que li preparaessin una nova trampa o que hi hagués algun agent de l'Europol a punt d'enxampar-lo, però aquella tarda d'estiu salouenc era tranquil•la i sense cap novetat.

L'Almogàver entrà a dins del pati del hostal Montsant quan al seu rellotge digital marcaren les cinc en punt de la tarda, segons el meridià de Greenwich. Els dos àrabs terroristes estaven esperant-lo asseguts en un velador bastant ben acompanyats.

Amb ells hi havia tres noies de molt bon veure. Eren prostitutes russes, com aquelles que treballaven al Vip's, pensà fent unes passes rítmiques cap a la taula on seien tots plegats. Allò l'agafà totalment per sorpresa. No s'esperava que aquells païos d'Al-Qaeda actuessin d'aquella manera tan frívola i tan poc discreta.

- Bona nit senyor Vinaixa... - saludà en Mohamed Atta dirigint-li una mirada freda mentre s'aixecava i li feia una breu reverència-, ja veieu que us tenim una sorpresa reservada.

En Jofré Vinaixa li estretà la mà observant amb desconfiança a les seves acompanyants.

- No sabia que això de les fulanes entrava a dins del pla d'aquesta nit - murmurà en llengua àrab perquè no l'entenguessin.

- És per camuflar-nos millor - respongué en Mohamed Atta -, ha estat tot idea d'en Ramsi, es veu que durant altres ocasions ja havia quedat amb elles. Son bones noies.

En Ramsi Binalshib també s'aixecà i li estretà la mà efusivament.

- Seu amb nosaltres que te les presentaré.

En Jofré agafà l'únic lloc lliure d'aquella taula rodona plena de consumicions sense alcohol i sentí com una mena de bot al cor al veure que una de les tres prostitutes era una jove adolescent, gairebé menor d'edat, encara que duia el maquillatge que li donava un aspecte més adult. Una veritable "Lolita", de quinze o setze anys com a molt, asseguda junt a les altres prostitutes. Tot allò en ple carrer Barcelona, semblava impossible.

- Em dic Nadia - saludà la noia amb un català perfecte mentre xuclava una piruleta de maduixa. La seva mirada perversa ruboritzà lleument a l'Almogàver.

- Jo em dic Jofré - digué aquest despullant-la amb la mirada. En sec s'atansà a donar-li dos petonets a la galta mentre la resta els observava en silenci.

- Vols xuclar la meva piruleta? - preguntà la noia amb gest innocent.

En Jofré mogué el cap, sentint-se totalment desarmat per aquella pregunta tan obscena. Tothom somrigué lleument. Ja s'imaginaven de sobres el que pensava aquell recent vingut vers aquella criatura que tenia davant seu.

- Mira Jofré... aquesta es la Georgina, que es de Moscou - presentà en Ramsi Binalshib-, i aquesta es la Priscil•la, que es de Vladivostok germana gran de la Nadia que ja has conegut tu mateix de manera anticipada - afegí amb una rialla.

En Jofré saludà millor a les altres dues. Inclosa la noia. No es podia creure que aquella nit pogués sorgir la possibilitat de cardar amb ella. Amb una cosa tan tendra i delicada alhora. Potser algun

àrab d'aquells també volien sol·licitar els seus serveis, però ja miraria de fer alguna cosa per aconseguir-la ell mateix. Un plat tendre i deliciós com aquell no era fàcil de trobar, encara que fos pagant.

Era evident que els terroristes d'Al-Qaeda es volien fer passar per turistes àrabs acabdalats, que estieujaven en plena capital de la Costa Daurada amb tots els seus luxes i privilegis.

- Al final hem reservat tres habitacions a l'hotel Salou Princess Punta Dorada - explicà en Mohamed Atta en àrab -, la teva es la del mig de tot. Anirem tots junts per a no despertar sospites, cadascun de nosaltres acompanyat amb la meuca de torn. El seu xulo les vindrà a buscar dues hores després que haguem cardat amb elles. Els de recepció ja estan acostumats a aquestes mogudes i a canvi d'una bona propineta no diuen res a la policia.

En Jofré Vinaixa mogué el cap negativament.

- Ho trobo poc discret...

En Ramsi Binalshib li respongué apropant el seu rostre fins a ell.

- Poc discret seria si dos àrabs com nosaltres, sense dones ni família estiguéssim sols en un hotel com aquell, tot just durant la matinada de l'atemptat...

- Tu faràs el paper de cicerone, de manera que seràs el nostre guia turístic per la costa daurada -proseguí en Mohamed Atta-, sobretot perquè parles bé el nostre idioma i tens pinta d'home de negocis, com nosaltres, que semblen yuppies àrabs estieujant tranquil·lament per Salou i els quals no s'estan de res... entens?

L'Almogàver restà uns quants segons pensatiu. Encara que semblés impossible, en el fons allò era una bona estratègia.

- D'acord... - digué dipositant el maletí damunt de taula.

- Tots sis anirem a sopar a l'hotel, hem encomanat una taula reservada amb el menú més car de tots... - proseguí en Mohamed Atta -, també hem llogat un mercedes model esportiu nou de trinca, d'aquells que costa cent mil pessetes per jornada... tindrem la pinta d'homes de negocis àrabs i deixarem unes propines increïbles als cambrers i a la recepció... després de dues hores de sopar i ballar a la discoteca, pujarem per separat a les nostres habitacions amb les fulanes. Ens ho farem amb elles, i a partir de les tres de la matinada ens deixaran sols tornant amb el seu xulo. Llavors en Ramsi i jo anirem a la teva habitació per a ultimar els preparatius de l'atemptat que es produirà a les vuit i tres minuts del matí.

- Ho trobo perfecte - manifestà l'Almogàver mentre feia un gest al cambrer que pul·lulava per la terrassa del Hostal Montsant. Era un jove argentí de vint i pocs anys que no podia evitar d'observar a les noies russes amb ulls libidinosos.

- ¿Qué desea el señor? - preguntà amb el seu accent característic de la Patagònia.

- Un Martini blanc amb molt de gel - demanà l'Almogàver aguantant-se el riure -, i una rodantxa de llimona si us plau.

- Sí señor... como vós deseéis.

- Y tres gintonics para las señoritas y dos Coca-Colas para nosotros los àrabes -demanà en Mohamed Atta amb un espanyol totalment macarrònic que feu riure lleument a tots plegats.

Aquell cambrer argentí del hostal Montsant prengué nota i s'allunyà cap a dins amb passes precipitades. Segur que aniria al lavabo a fer-se una palla per lo calent que anava, pensà l'Almogàver sense deixar d'observar-lo amb una mirada graciosa.

En sec cotemplà totalment fascinat com aquells dos àrabs parlaven fluidament amb aquelles tres prostitutes russes, sobretot en Ramsi Binalshib que s'havia entrenat durant molts anys en camps terroristes a l'Afganistan, d'allà coneixia als antics mujahidins excombatents contra l'exèrcit soviètic, que li havien donat unes bones lliçons de llengua russa. En Mohamed Atta també sabia parlar una mica de rus, que havia après a la universitat d'Hamburg, perquè estava fent planificacions per treballar d'arquitecte als antics països de la Unió Soviètica. Però era el propi Ramsi qui controlava la situació amb aquelles prostitutes russes.

Era evident que aquells mujahidins instructors dels camps d'entrenament de l'Afganistan que en Ramsi havia conegut temps enrera, havien lluitat al costat del seu líder Osama ben Laden, llavors eren escamots de l'exèrcit rebel finançats pels Estats Units, quan el mític terrorista era un gran col·laborador de la CIA. De manera que els Estats Units havien gastat uns dos mil milions de dòlars de llavors, per aconseguir la derrota de l'antiga Unió Soviètica.

Però ara la truita se'ls estava girant al revés, en contra pròpia dels ianquis. I no deixava de ser irònic que aquells terroristes àrabs al servei exclusiu d'en Bin Laden, estiguessin emprant els serveis d'aquelles fulanes, pensà l'Almogàver observant l'escena de manera divertida.

Quan s'acabaren la segona ronda de consumicions, tots sis abandonaren l'hostal Montsant del carrer Barcelona, dirigint-se cap a una àrea de zona blava que hi havia al costat de la via del tren, uns cent metres més avall. Allà els esperava un flamant Mercedes Benz descapotable color blanc estacionat sota l'ombra d'uns pins immensos. Era el luxós vehicle que havien llogat fent-se passar per turistes adinerats.

Al cap de mitja hora arribaren a l'hotel Salou Punta Dorada i soparen tots plegats un caríssim menú a base de llagosta, caviar i suquets de peix amb romesco, però els àrabs canviaren la llagosta per un cus-cus marroquí, perquè no podien menjar animals impurs.

Després del sopar en Jofré i els dos terroristes es dirigiren a les seves habitacions respectivament, eren tres cambres contínues, la 309, 310 i 311 respectivament. La d'en Jofré era la del mig. A les set en punt del matí de l'endemà començarien a actuar, trucant a la seva porta amb una contrasenya de dos cops seguits i tres d'apartats.

En Jofré s'acomiadà dels dos àrabs i obrí la porta de la seva habitació, li havia tocat fer-s'ho amb la Priscil·la, la germana gran d'aquella "lolita" de Vladivostock. Durant el sopar havia intentat quedar-se-la per a ell solet. Però en Atta seia al seu costat i no havia parat de xerrar amb ella. En Jofré es reprimí el gest de demanar-se-la per a ell, com a part del pagament pels seus serveis, però en sec s'ho repensà i ho deixà córrer perquè tingué el temor de que els àrabs ho trobarien molt poc professional si actuava d'aquella manera tan impulsiva. Al fi i a la cap podria "sol·licitar" els serveis d'aquella "lolita" russa més endavant.

En sec en Mohamed Atta s'acomiadà d'aquella floreta donant-li dos petons a la galta i es disposava a entrar totalment sol a dins de la seva habitació.

- Aleikum salam, bona nit - s'acomiadà vers la resta dels seus acompanyants tancant la porta amb un gest suau.

En Jofré observà a la prostituta russa fent una ganyota de sorpresa i incredulitat total. En sec s'havia quedat allà soleta al passadís de l'hotel.

- El meu company ha fet una promesa a Al·là, de mantenir-se verge fins a la mort - comentà en Ramsi Binalshib observant el rostre perplex de l'Almogàver -, per a ell totes les dones són impures.

- Doncs bé que ho ha sabut dissimular fins ara - comentà sense poder-s'ho creure.

- Si no us importa també us la podeu quedar -suggerí en Ramsi Binalshib fent-li l'ullet-, dos pel preu d'una. Cortesia de la casa.

- Ja ens esforçarem per la causa - s'acomiadà en Jofré Vinaixa obrint la porta de la seva cambra perquè entressin les dues prostitutes juntes. Només pensar que faria un ménage à trois amb elles ja se li feia la boca aigua.

- Molt bé senyor Almogàver, això també ho podrà afegir als seus honoraris - s'acomiadà en Ramsi Binalshib abans de tancar la porta, a dins ja tenia a la seva prostituta despullant-se. Era una russa voluptuosa ben entrada en carns, tal com els agradaven als àrabs.

En pic estigueren a dins, en Jofré Vinaixa observà a les dues prostitutes que deien que eren germanes i eren molt semblants físicament. La Priscil•la s'havia començat a despullar. Mentre que aquella "lolita" que es deia Nadia, estava asseguda al llit xuclant una nova piruleta, amb l'actitud de no acabar-se de decidir a fer el que havia de fer.

- Què li passa a la teva germana - volia saber l'Almogàver -, que em té por o què?

La Priscil•la li digué quelcom amb rus i la noia mogué el cap.

- És que es la primera vegada que ho ha de fer amb un senyor tan gran com vostè - explicà observant al seu client de manera un xic temerosa -, només ho ha fet amb nois de la seva edat i de cop i volta li fa vergonya despullar-se davant seu. La podeu tocar, donar-li uns quants petonets mentre us feu una palla, però us serà difícil penetrar-la sense traumatitzar-la - afegí la Priscil•la amb els ulls humits.

- Vaja, doncs mira que tinc ganes de fotre-li un bon clau...

- És la meva filla - implorà en sec la russa abraçant-la amb un gest protector -, no la volia deixar sola i per això l'he dut amb mi. No vull que se senti traumatitzada davant d'aquesta situació!

L'Almogàver mogué el cap pensatiu observant-les fixament a totes dues.

- Llavors per què es dedica a prostituir-se? - preguntà amb un gest enfadat -, més valdria que es quedés a casa jugant a nines si no pot fer sexe amb adults.

- Sí que pot fer sexe amb adults -corroborà sa mare-, però només amb nois de la seva edat. Nois que van a l'institut que han volgut perdre la virginitat amb ella, tot just quan celebraven el seu divuitè aniversari i els seus pares contractaven els serveis de la meva filla perquè els nois estessin més còmodes iniciant-se amb una noia de la seva edat - explicà amb veu plorosa-. També en aquest país havia treballat amb aquest tipus de clientela. No pas amb homes fets i drets com vostè. Un senyor que és més aviat de la meva edat i que gairebé podria ser son pare i això li fa una mica de por.

- Vale, entenc -comentà l'Almogàver amb un gest de resignació, per aquella situació que en sec s'havia tornat tan absurda-. Quant us han pagat els àrabs per follar amb mi? -volia saber.

- Deu mil pessetes, però no es suficient. Ella val molt més - anuncià la mare acaronent els cabells rossos de la seva filla amb actitud protectora, gairebé com si tingués entre les mans una mercaderia molt valuosa per vendre al millor postor -, a més ja ho han cobrat els nostres "protectors" -afegí referint-se als seus xulos.

En Jofré Vinaixa es tregué la cartera de la butxaca amb un gest impacient i l'obrí davant seu.

- Què tal si us pago vint-i-cinc mil peles directament a vosaltres? - preguntà amb una veu totalment excitada -, i m'ho faig amb les dues alhora. Algún cop ha de ser la primera vegada no? - preguntà treient-se la camisa amb un gest enèrgic -, tu pots estar al seu costat guiant-la perquè no prengui

mal - afegí amb un somriure tendre.

- Seran trenta mil o no hi ha tracte - regatejà la mare.

L'Almogàver tornà a obrir la seva cartera treient dos bitllets més de cinc mil pessetes. Encara li quedaven més quartos.

- Aquí teniu senyora i si m'ho fa bé, seran deu mil peles mes - comentà amb veu nerviosa. Ell mateix sabia que seria capaç de pagar fins a cent mil pessetes o més per fotre un polvo amb aquella "lolita" russa, amb sa mare o sense.

La prostituta recollí tots els diners del seu client guardant-se'ls a dins del seu moneder amb un gest satisfactori, mai havia tingut tants calers en les seves mans.

Acte seguit parlà amb la seva filla a cau d'orella i aquella noia de l'Est, s'apartà de sa mare asseient-se a la part esquerra del llit, començant a treure's la roba molt lentament, observant fixament els ulls del seu client com si l'intentés hipnotitzar.

Aquest se sentia fascinat amb la dolçor i delicadesa amb que ho feia, mentre sentia el seu membre dilatat entre les cames. En sec s'encengué un cigar i s'assegué enfront les prostitutes nues, com si estigués contemplant un espectacle increïble. La noia s'estirà tranquil·lament damunt del llit al costat de sa mare sense dir res.

- Ja podeu venir quan vulgueu - suggerí l'altra prostituta fent un gest de ganxo amb el dit.

"Sexe pur, aquesta paia es sexe pur a punt de caramel", pensà en Jofré Vinaixa treient-se el cinturó dels seus pantalons, sense apartar els ulls d'aquella prostituta tan joveneta. Era capaç de violar-la si era necessari.

Acte seguit es col·locà entre mare i filla, besant els llavis de la Priscil·la.

- Vull començar amb la vostra filla si no us importa -demanà amb la veu ofegada per la voluptuositat, mentre la mare li acaronava el seu paquet. Aquesta li ordenà quelcom amb rus a la seva filla com si fos un animal ensinistrat. I aquella "Lolita" russa, arrecerà el seu cos lentament al de l'Almogàver. Aquest agafà suaument la carona adolescent de la noia i besà els seus llavis de color vermell brillant. Aquella noia anava maquillada com una nena de col·legi durant la festa de fi de curs, en la qual decideix perdre la virginitat.

- Quants anys tens maca? -li preguntà amb un rus totalment moscovita.

- En tinc dinou, aviat en faré vint...- manifestà amb veu innocent. Allò també formava part del seu encant.

- No m'ho crec - digué l'Almogàver observant també a sa mare de manera incrèdula -, segur que en deus tenir molts menys. Segur que en tens quinze com a màxim.

- Si vols t' ensenyo el meu DNI - digué la Najdia observant a sa mare amb una mirada interrogativa.

- No cal que m'ho ensenyis... ja sé que és fals.

- Com ho saps? -preguntà aquella "lolita" totalment sorpresa.

- A mi no em pots enganyar... màxim quinze o setze...

- Acabo de complir-ne catorze encara que no ho sembli...

- Sí que ho sembla sí... -rigué l'Almogàver entredents-, a mi no em pots enganyar amb aquestes coses.

La noia es roburitzà lleument al sentir aquella mirava perversa que cada cop s'estava tornant més psicòpata que mai. En Jofré es deleità amb la combinació de tons que presentaven els seus ulls de color blau cel i el cabell castany brillant i fi com si fos de seda que li arribava fins per sota de les aixelles. Tot allò feia molt bona combinació amb la seva pell rosada cremada pel sol estiuenc.

De cop i volta entengué d'on venia tot allò de les "lolites". Aquelles nímfuls adolescents que semblaven ser més grans del que eren i que ficaven catxondos a tots els homes madurs i no tant madurs. Tot era fruit d'aquella novel·la que havia escrit un rus americanitzat que es deia Vladimir Nobokov. Una novel·la que es deia així "Lolita" i que narrava les peripècies d'un professor d'universitat austríac, en Humbert Humbert, que s'enamorava de la filla de la llogatera del seu pis. El paio no s'acabava de decidir en quedar-se la casa, fins que veu a la seva filla jugant al hula-hop al jardí del darrera i allò el posa tan catxondo que fins i tot li paga tres mesos seguits de lloguer per anticipat.

També hi havia aquella pel·lícula del Stanley Kubrick dels anys seixanta que havia aixecat tanta polèmica com la novel·la original escrita als anys cinquanta. La noia de la pel·lícula interpretada per una tal Sue Lyon, ja tenia els seu setze o disset anys. Però la "Lolita" original de la novel·la, era una nena de dotze anys que tenia relacions incestuoses amb el seu padrastre. Aquell professor universitari d'origen austríac com en Hitler, anomenat Humbert Humbert: que s'havia acabat casant amb sa mare, per no perdre de vista a la seva "fillola". Era evident que només Rússia o l'antiga Unió Soviètica podia ser proclamat com el autèntic país de les "lolites". Per això en Vladimir Nabokov era rus i segur que abans d'exiliar-se cap els Estats Units s'hauria fet petar a alguna russa adolescent d'aquelles característiques que en sec tenia l'Almogàver al seu costat. Per això només les russes adolescents de bon veure eren les "lolites" més autèntiques i amb denominació d'origen que podia haver-hi en tot el món sencer, pensà en Jofré Vinaixa gaudint de tots aquells instants tan perversos i luxuriosos.

- Et costarà una mica penetrar-la -indicà sa mare mentre li acaronava el seu membre viril. Era més llarg i gros del que es pensava-, encara no ha cardat amb homes que la tenen tan enorme com vostè -afegí amb un to de sorpresa en la seva veu-. La meva filla encara es una mica inexperta en les penetracions.

- Fins ara només ho he fet amb nois de la meva edat - manifestà aquella "lolita" russa enxarrancant-se damunt de l'Almogàver amb un gest ple de ternura adolescent -, no més grans de setze o divuit anys. Però no paguen tan bé com vostè - afegí amb un somriure ple de picardia.

En Jofré l'observà de manera irònica.

- Afortunats els qui hagin estat... pagant o sense pagar - promulgà abaixant el cap fins a les seves parts íntimes. Li volia llepar tot el cos com si fos un deliciós gelat de maduixa.

Aquella "Lolita" del Est, estava un xic petrificada per allò, però sa mare li donà unes quantes instruccions professionals amb rus per a tranquilitzar-la. Allò eren marranades típiques d'un adult.

En Jofré la feu girar d'esquena i començà a passar-li la llengua per aquell culet tan respingó de tendra adolescent. La noia potser no devia fer més d'un metre seixanta, però ho tenia tot molt ben col·locat. En Jofré suspirà de plaer mentre tastava el gust amarg com de tabac negre que tenia l'entorn del forat del cul. En sec aquella "lolita" russa es girà rient potes amunt i en Jofré ficà el seu rostre ben enmig de les seves cames. Aquell conyet tan deliciós li sabia a gloria i començà a treballar-lo amb boca experta. Era com tastar un dolç petit i exquisit d'aquells que venen en sortit en les millors pastisseries.

La prostituta adolescent en sec començà a gemegar de plaer mentre movia el seu cap per totes direccions. En Jofré era bò fent cunilingus experts. Només el podien igualar les prostitutes lesbianes. I mentre tastava aquells fluxes vaginals tan tendres començà a recordar aquella balada d'en Joan Manuel Serrat titulada "Conillet de vellut".

Tot just quan ja la tenia súper excitada, en Jofré s'apartà d'ella ficant-li els dits dins de la vagina. En aquells moments la tenia bastant ampla i humida.

Llavors s'estirà damunt del llit i la "lolita" russa es col·locà damunt seu, suaument seguint les instruccions de sa mare, aquella russa de Vladivostock que ja tenia preparat un preservatiu per aquell client adult. El primer que es feia petar de debò a la seva filleta.

Després de ficar-se'l, notà com la noia obria les cames totalment, mentre es lubricava amb saliva la seva cavitat femenina. Tenia els pels fins com la seda. Acte seguit començà a ficar-se-la poc a poc a dins de la vagina. Li costava, havia d'apretar més de lo habitual però ho estava aconseguint. La xiqueta mogué el cap per totes direccions queixant-se lleument. La verga d'aquell home de trenta quatre anys li feia mal de debò. Era més grossa i llarga de lo habitual. En Jofré tenia la sensació de ficar la seva cigala trempada pel coll d'una ampolla de conyac.

Al cap de trenta segons aquella "lolita" russa començà a gemegar i a bufar de plaer amb totes les seves forces com mai ho havia fet en sa vida. Ja la tenia ben ficada a dins del forat i començà a desenvolupar tot aquell espectacle sexual ple de salts i bots, bambolejant el seu cos de nimfa empalada amunt i avall amb espasmes de dolor i plaer alhora, mentre la llengua de l'Almogàver es cargolava frenèticament amb la de la seva mare, que durant aquella follada no havia cesat d'acaronar-li suaument el seu cos nu, excitant-lo encara més.

Al final aquell ménage à trois tan pervers i morbós alhora havia valgut la pena i aquella "Lolita" russa s'ho estava passant tant bé com ell i sa mare que ja portava molts anys exercint la prostitució. Sabia moure's com una colobra en zel i començà a gemegar de plaer totalment fora de si. Ja estava a punt de tenir un bon orgasme.

Allò era glòria total. El colmo de tots els morbos haguts i per haver pensà l'Almogàver al cap de mig minut, mentre començava a ejacular salvatgement a dins de la noia, la qual no parava d'emetre xiscles frenètics amb veu aguda. La seva veu adolescent els feia ser més obscens i morbosos.

En Jofré s'incorporà amb un gest salvatge, i aquest cop fou ell el qui començà a arremetre contra aquell cos ple de joventut immaculada i turgent. Ho feu sense pietat. En sec es sentia com un mascle cabró fornicant amb una nimfa del bosc, que no devia pesar més de cinquanta quilos. Després també s'ho faria amb sa mare que també estava prou bona i follable. Tenia sexe de sobres per a totes dues.

- AH, AH, AH, TÉ NENA, TÉ, PERQUÈ TE'N RECORDIS TOTA LA VIDA - exclamà amb una fúria semental mentre la seva víctima es retorçava per totes direccions com un animal ferit per un plaer mortífer que actuava com un veritable verí luxuriós.

Aquella nit descobrí el que era cardar amb un home de debò i es deixà anar totalment com mai ho havia fet en sa vida. Cridant i gemegant a ple pulmó com si estigués posseïda. La seva cara tendra i adolescent, estava totalment desfigurava per aquell plaer tan descomunal que sentia a dins seu. No semblava ser la mateixa de sempre, mentre movia el seu cap per totes direccions amb uns espasmes frenètics i observava a l'Almogàver amb els ulls totalment desorbitats.

Capítol 14

UN MAGNICIDI MATUTÍ

En Jofré Vinaixa només havia dormit cinc hores quan sonà el seu rellotge despertador. Eren les set en punt del matí i aquelles prostitutes russes ja havien fotut el camp unes hores abans, a través d'un taxi que el recepcionista de l'hotel havia demanat de manera discreta després de rebre una bona propineta d'en Ramsi Binalshib, qui acomiadà afectuosament a la seva prostituta russa entrada en carns.

En Jofré també s'havia acomiadat de mare i filla donant-los una bona propina de deu mil pessetes i un llarg petó als llavis d'aquella boqueta de maduixa de la "lolita" russa. A través de sa mare havia aconseguit les seves calces i les olorà intensament mentre obria l'aigua de la dutxa. Sortia molt més freda que mai. Així era com li agradava dutxar-se pel matí. Amb aigua ben freda. Durant aquella nit de folleteig tan morbosa i plaentera s'havia gastat un total de cinquanta mil peles, però havia valgut la pena. Al menys aquells calers eren directament per a elles, no pas pels "xulos" que ja havien cobrat la pasta abans de deixar-les anar amb els àrabs.

Després de rentar-se el seu cos, s'afaità ràpidament i vestit només amb calçotets començà a muntar la seva carabina de set peces amb òptica telescòpica de tres-cents augments. Ja la tenia llesta quan els àrabs trucaren a la porta de la seva habitació. Dos cops seguits i tres de separats.

En Jofré Vinaixa obrí el pany amb precaució encara que no calia. Eren en Mohamed Atta i en Ramsi Binalshib.

- Els d'ETA ja han avisat de lo del cotxe bomba, i el faran esclatar a les vuit en punt del matí - anuncià en Mohamed Atta, que s'havia aixecat fresc com una rosa.

- On són els d'ETA? - volia saber l'Almogàver.

- Ja han fotut el camp lluny d'aquí, de manera que ho faré esclatar jo mateix a través d'una trucada pel mòbil - anuncià en Ramsi amb veu nerviosa.

- Jo em quedaré amb tu a dins de l'habitació, cercant l'objectiu i indicant-te el moment en que hakis de disparar - ordenà en Mohamed Atta amb veu autoritària - tot serà una mica després de l'explosió del cotxe bomba.

L'Almogàver observà els prismàtics que duia a la mà esquerra. Eren de gran envergadura.

- Jo ja tinc el detonador preparat - digué l'altre àrab ensenyant el seu mòbil.

- Quin cotxe fareu esclatar? - preguntà l'Almogàver aixecant la persiana de la seva habitació. Els primers raigs solars d'aquell matí estiuenç del mes de juliol, il·luminaren aquell punt de la costa daurada.

- És aquell Renault 25 de color blanc que hi ha estacionat allà sota al pàrquing de l'hotel Cala Font - assenyala en Ramsi Binalshib amb veu excitada -, hi ha uns cinquanta quilos de titadine, una dinamita que els etarres van robar a França no fa massa. Em sembla que va ser a Grenoble - afegí totalment alterat per l'adrenalina d'aquells moments. Anaven a liar-ne una de grossa allà a Salou, la Capital de la Costa Daurada.

L'Almogàver observà fixament aquell vehicle aparcats a l'exterior, uns dos-cents metres més amunt d'aquella finestra. Ho feu a través de l'òptica telescòpica del seu fusell.

- Té matrícula de Córdoba - comentà entredents amb veu greu.

- M'han dit que l'han pispat a Ondarroa a una família que estava estiuejant a Guipúscoa - afegí en Ramsi Binalshib.

“Ben fet” pensà l'Almogàver adonant-se que allò podia ser més que un conveni puntual entre les dues milícies armades. Evidentment aquella explosió del cotxe bomba en aquell punt de la costa daurada, també seria reivindicat pel grup terrorista basc.

- Al tanto que ara bé la Guardia Civil - comentà en Mohamed Atta, veient com dos jeeps de patrulla de la benemèrita es dirigien cap a l'hotel que tenien davant seu. En sec s'havia produït un petit rebombori al seu interior. Segur que els seus directius ja havien rebut la trucada de desallotjament per amenaça de bomba.

- Vaig a prendre posició per fer esclatar la bomba - digué en Ramsi Binalshib -, a partir d'ara ens comunicarem per mòbil.

- Al tanto que no hi hagi víctimes humanes - indicà en Mohamed Atta observant amb els prismàtics cap a l'exterior -, els d'ETA han estat molt estrictes en aquest aspecte. No volen que hi hagi cap víctima mortal.

- Ens trobarem al punt zero d'aquí una hora - comunicà l'altre sortint de l'habitació de l'Almogàver. Aquest ja tenia la carabina totalment equipada a les seves mans.

- Millor que abaixis una mica la persiana - ordenà a l'àrab -, només dos pams...

En Mohamed Atta estirà una mica la corretja, mentre l'Almogàver es parapetava millor agenollant-se al terra emmoquetat de l'habitació. Recolzà els seus colzes damunt del coixí del seu llit que estava col•locat en el seient d'una cadira posada de costat.

- Es troba bé així? - preguntà l'àrab amb veu ferma i tranquil•la malgrat aquells moments tan tensos -, necessita quelcom més per a disparar?

L'Almogàver negà amb el cap. La seva òptica telescòpica agafava tota la perspectiva de la façana principal de l'hotel Negresco. La gent començava a sortir espaordida custodiada pels efectius de la Guardia Civil que estaven cordonant la zona. Poc sospitaven el que els cauria al damunt al cap de pocs instants.

En Mohamed Atta feu una trucada a través del seu mòbil.

- Tot és a punt? - preguntà al seu soci.

- Tot és a punt... no hi ha cap transeünt al voltant que pugui prendre mal. Quan vulguis la faig petar...

En Mohamed Atta s'agenollà al costat de l'Almogàver posant-se els prismàtics d'altra graduació als seus ulls.

- Compta fins a trenta i fes esclatar el cotxe bomba... els d'ETA ja reivindicaran aquest atemptat d'aquí a una hora.

Aquell Renault 25 blanc que hi havia estacionat en l'aparcament de l'hotel Negresco deixaria d'existir al cap de pocs segons.

- Tapa't les orelles i aparta't de la finestra - li ordenà en Mohamed Atta-, l'explosió farà petar tots els vidres del voltant.

L'Almogàver observà de reüll el seu cronòmetre, només quedaven cinc segons, 4, 3, 2, 1...
BANG!

El cotxe bomba esclatà pels aires amb un gran estrèpit i causant una gran fumerada. Els vehicles

que hi havia al voltant també quedaren destrossats. Allò fou una explosió del quinze que s'escoltà a deu quilòmetres a la rodona. Les alarmes i sirenes d'al voltant saltaren estrepitosament, fins i tot els vidres de moltes habitacions s'esmicolaren o quedaren esquerdats. Allò també havia passat en l'habitació on es trobaven, malgrat que era un dels punts més distants d'on es trobava el cotxe bomba, els vidres no havien petat del tot però tenien unes bones esquerdes.

Al cap de pocs segons tothom mirà espantat pel que havia succeït a través de les finestres de l'hotel Negresco que hi havia enfront. Moltes d'elles tenien els vidres destrossats per l'impacte de l'explosió. Però tal com ho havien calculat els d'ETA, no hi havia hagut cap víctima mortal.

Eren dos quarts de vuit del matí, aquell pet que s'escoltà a deu quilòmetres a la rodona havia estat com un veritable despertador per a tota la costa Daurada.

En sec començà a sortir gent de l'hotel Negresco de manera molt més precipitada que abans. Molts d'ells eren turistes amb roba interior. Alguns s'aturaven observant la cortina de fum i les restes del cotxe calcinat que hi havia enfront de l'entrada de l'hotel. Altres fugien corrent espordits per totes direccions, amb la por al cos que hi haguessin noves explosions.

Era una situació de terror i de pànic típica després d'haver-se perpetrat un acte terrorista com l'explosió d'un cotxe bomba.

- Ara surt, ara surt! - exclamà entusiasmat en Mohamed Atta. És aquell paio que vesteix unes bermudes verdes i una samarreta de color caqui.

L'Almogàver treié l'assegurança de la seva carabina amb la suor regalimant-li front avall. Duia guants de pell de gasela per tal que no li rellisqués el tacte de l'arma.

- És el paio que du un maletí a la mà esquerra? - preguntà amb la veu glaçada.

- Sí, aquell àrab del bigoti estil Saddam Hussein.

L'Almogàver observà millor el seu objectiu a través de l'òptica telescòpica. Era un iraquí d'uns quaranta anys que caminava de pressa obrint-se pas entre la multitud, custodiat per tres agents de la CIA, eren americans alts i rossos, amb un aspecte polit i molt semblant a la d'aquells mormons que venien bíblies a domicili. Però l'iraquí era més baixet i rodó.

- Mata'l ara, mata'l ara, que no s'escapi! - ordenà en Mohamed Atta totalment transvalsat.

L'Almogàver aguantà la respiració i apretà el gallet tres vegades seguides. "Despertaferro" digué entre dents. Era difícil encertar aquell objectiu que es movia tan de pressa. El primer tret errà per pocs centímetres ferint el coll d'un dels agents de la CIA, el segon encertà el braç esquerra de l'objectiu, deixant caure la maleta a terra i el tercer l'encertà en ple crani, penetrant la bala de perfil pel damunt de l'orella dreta.

Els de la CIA desenfundaren les seves armes cobrint aquell cos inert i sense vida, observant per totes direccions. L'Almogàver disparà quatre vegades més, anihilant als dos agents que miraven directament cap a la finestra de l'habitació des d'on es disparava i rematant al tercer agent que ja tenia una bala clavada al coll.

- Missió acomplerta! - anuncià començant a desmuntar la seva arma amb un gest ràpid-, ara hem de fotre el camp d'aquí, com més aviat millor.

- Realment ets el millor! - exclamà en Mohamed Atta amb veu triomfal mentre li donava uns copets a l'esquena. Seguia observant aquella escena totalment fascinat a través dels seus prismàtics -, no n'has deixat a cap de viu, els has eliminat a tots... tant a l'objectiu com als seus guardaespalles... tot en menys de cinc segons, es increïble...no han tingut ni temps de reaccionar ni de posar-se en guàrdia... ets una veritable màquina de matar.

Algun dels turistes que fugien havia començat a cridar víctima pel pànic al trobar-se en sec amb aquells quatre cossos morts estesos a terra, però el possible l'esclat d'un nou cotxe bomba, li restà importància al fet d'aquella múltiple execució obra d'un franc tirador expert. Al menys fins que les coses es calmessin una mica més.

La Guardia Civil, que estava desallotjant a les més de vuit-centes persones que s'allotjaven en aquell hotel, no s'adonaren de les noves víctimes fins al cap d'uns quants minuts.

- Bé ja es hora de separar-nos tots plegats -anuncià en Mohamed Atta baixant els prismàtics.
- No estaria gens malament que s'hagués fet petar un altre cotxe bomba -indicà l'Almogàver amb malícia, mentre acabava de desfer la seva carabina desmuntada amb set peces a dins d'aquell maletí d'ordinador portàtil.
- Segur que d'això en parlaran durant uns quants dies - comentà en Mohamed Atta disposant-se a sortir de l'habitació -, però ha estat una feina impecable per part nostra. Ara els hem esborrat totalment el rastre als fills de puta de la CIA, demostrant que els d'Al-Qaeda no tenim cap dubte en carregar-nos a un traïdor com l'Ahmed Hussein.
- Tot just que acabo de complir amb una part de la meva feina, què més he de fer per vosaltres? - volia saber en Jofré Vinaixa.
- De moment descansi uns quants dies... - comentà en Mohamed Atta passant-li un sobre gruixut - ja el trucarem quan el tornem a necessitar, serà d'aquí pocs dies, quan arribi "l'Emir" a visitar-nos...
- L'"Emir"? - volia saber en Jofré Vinaixa contant els diners de la paga addicional d'aquell magnicidi. Hi havia dos milions de les antigues pessetes amb feixos de bitllets de cinc i deu mil. De moment aquells terroristes àrabs pagaven bé i complien amb el seu tracte.
- És un membre de la Shura, o consellers personals d'en Bin Laden, el nostre cap de cèl•lula a Hamburg - explicà en Mohamed Atta amb veu ràpida -, amb aquest home volem acabar de polir l'operació dels Estats Units.

L'egipci obrí la porta de l'habitació de l'Almogàver disposant-se a sortir cap a l'exterior.

- Haurem d'abandonar per separat aquest hotel -ordenà amb veu ferma - i no ens tornarem a veure fins que en Ramsi el torni a trucar pel mòbil, serà d'aquí dos dies exactes, fins llavors a reveure i salam aleikum - afegí acomiadant-se fent una respectuosa reverència vers a l'Almogàver.

- Aleikum salam... - saludà aquest estretant les seves mans-, dóna-li records a en Ramsi, ho ha fet tot molt bé.

- Tots tres hem treballat molt bé - corroborà en Mohamed Atta abandonant l'habitació del l'Almogàver, mentre es disposava a sortir de l'hotel amb roba interior, ell també volia afegir-se al grup de turistes atemorits d'aquella zona, que encara estaven observant el cotxe bomba recent esclatat.

Els cossos morts dels agents de la CIA, junt als ferits lleus de l'atemptat, se'ls estaven emportant dues ambulàncies recent arribades a aquella zona de Salou.

Tothom es pensava que aquells païos havien estat morts per l'explosió dels atemptats, fins que algú de la Guardia Civil notà aquells impactes de bala. Descobrint totalment consternats que allò només podia ser obra d'un franc tirador molt expert que havia actuat una mica després de l'explosió del cotxe bomba.

Però aquells cadàvers ja els havien mogut massa com per poder calcular la procedència exacta

dels trets de bala.

Capítol 15

UN ANTIC COL·LEGA

La figura d'en Jofré Vinaixa, gairebé passava desapercebuda mentre caminava pel carrer Llovera de Reus durant aquell dijous dia tretze de juliol de l'any 2001.

Eren dos quarts d'una del migdia i la calor d'aquella jornada estiuenca era sufocant i molt humida, perquè el cel estava totalment ennuvolat per una boirina grisa i llefiscosa que filtrava i augmentava la potència calorosa dels raigs solars.

En Jofré Vinaixa havia quedat prèviament amb en Ramsi Binalshib a la cafeteria de l'hotel Gaudí de Reus. Tots dos havien pres un te amb uns croissantets en una taula totalment allunyada de la barra, en un racó d'aquella sala on no els podia escoltar ningú.

L'àrab iemení havia agafat l'autobús des de Salou perquè volia parlar personalment amb ell, ja que no se'n fiava de fer-ho pel mòbil. Durant la petita reunió que no havia durat més de vint minuts, li havia comunicat que la trobada amb "l'Emir" seria demà passat mateix dissabte dia 15 de juliol.

Aquest nouvingut, es veu que també era un altre peix gros d'Al-Qaeda, arribant prèviament a Reus en un vol turístic procedent d'Hamburg el passat dilluns dia 9 de juliol. Fins llavors havia estat ocult en algun punt secret de la Costa Daurada, però finalment els havia convocat per a tenir la reunió definitiva per a preparar l'atemptat d'en Jaffar Lamqadem, aquell mateix cap de setmana. Afegint-hi que també hi assistirien altres càrrecs elevats d'Al-Qaeda, per a acabar d'ultimar els preparatius de l'11-S, aquella operació denominada "Allah versus Amèrica" pel propi Bin Laden.

- Tenim ordres d'hostatjar-nos tots plegats i per separat a l'hostal Montsant i a l'hotel Casablanca de Salou per a no despertar sospites- explicà en Ramsi Binalshib - fins i tot hi haurà penya hospedada a l'hostal Sant Jordi de Tarragona - prosseguí amb la veu un xic nerviosa -. Però m'he adonat de que necessitem un lloc molt més discret, per a reunir-nos tots plegats de manera secreta vers la planificació definitiva de l'11-S i l'assassinat d'en Jaffar Lamqadem.

- Entenc - digué Almogàver veient que aquell paio el necessitava també per allò.

- El lloc on ens hem de trobar els d'Al-Qaeda, ha de ser un espai ultrasecret, de moment ni en Mohamed Atta ho ha de saber encara. Però ara mateix no sé quin emplaçament puc trobar a prop d'aquí, per tal que compleixi els requeriments necessaris -, prosseguí amb veu llastimosa, donant a entendre la gran importància i la veritable magnitud d'aquella nova reunió secreta dels membres d'Al-Qaeda..

- Jo tinc un lloc segur, si us voleu trobar sense que ningú no us molesti, sense que ningú us vegi entrar ni sortir - proposà l'Almogàver amb veu ferma -, ho podeu fer al meu mas familiar que tinc a la carretera de Cambrils. Un lloc totalment incomunicat de qualsevol mirada indiscreta. Tinc més de deu hectàrees de terreny i no hi ha cap altre veí a un quilòmetre a la rodona. I si en sec s'ha de fugir, hi ha un munt de camins rurals que ni la policia coneix.

- Ho diueu de debò? - preguntà en Ramsi Binalshib un xic alleugerit per l'oferta repentina del seu interlocutor.

- Sí, no hi haurà cap problema per part meva -afirmà l'Almogàver -, si voleu, veniu ara amb mi que us l'ensenyaré.

- No cal, no cal - digué l'altre movent el cap -, ja me'n fio de la vostra paraula. Un "mas" aquí a Reus pot ser el lloc més discret del món.

- És clar que sí home! - exclamà l'Almogàver donant-li un cop amistós a l'espatlla -, jo mateix ja m'encarregaré d'adequar-lo perquè hi estigueu còmodes i segurs.

- No sabeu com us ho agraeixo - digué en Ramsi Binalshib amb una reverència.

- A quina hora serà la reunió? - volia saber l'Almogàver.

- Ens hauríem de trobar tots plegats a les vuit del vespre, de demà passat dissabte. En un lloc ben cèntric i ple de gent de Salou per no despertar sospites.

- Podem quedar a Reus mateix - suggerí l'Almogàver amb veu penetrant -, ara a l'estiu no hi ha lloc més segur.

- Si vostè ho diu, així ho farem - digué en Ramsi Binalshib amb una brillantor de gratitud als ulls.

- Quanta gent serem a la reunió?

- Doncs unes set persones, incloent-hi a vostè.

- Vosaltres dos, l'"Emir" i jo...- calculà l'Almogàver -, me'n falten tres.

- Encara no puc dir qui són - manifestà en Ramsi Binalshib un xic esporuguit per l'emoció -, no hi cabrem tots en un cotxe, de manera que pujarem uns quants en autobús des de Salou.

- Doncs quedarem aquí mateix a l'estació d'autobusos - ordenà l'Almogàver -, un cop allà us recolliré i tirarem tots plegats cap al Mas dels Cirerers.

- El "Mas dels Cirerers"?

- És el nom del meu mas familiar - respongué l'Almogàver amb un somriure encomanadís - a quina hora quedarem tots plegats? - volia saber.

- Doncs a partir de les vuit del vespre al pàrquing de l'estació d'autobusos si li sembla bé.

- Perfecte. No hi ha lloc més discret com aquest en tot Reus.

- Doncs ja ens veurem llavors - digué en Ramsi Binalshib amb actitud d'acomiar-se -, demà per la tarda ens anirem a fer pràctiques de vol llogant un avió de l'aeroclub de Reus, si ens vol acompanyar, ja sap on trobar-nos - oferí amb veu humil.

- No cal que ens vegin massa a tots nosaltres junts- comentà en Jofré Vinaixa pagant aquelles consumicions de l'hotel Gaudí.

- Com vostè digui senyor Almogàver - digué en Ramsi Binalshib estretant-li la mà -, si canvia d'opinió ja sap on trucar-me. Salam aleikum.

- Aleikum salam - s'acomiadà l'Almogàver amb veu freda mentre el seu interlocutor sortí de la Cafeteria de l'hotel Gaudí. Acte seguit veié com es dirigia cap a l'estació d'autobusos amb passes ràpides baixant per l'avinguda del Carrilet i encengué un altre dels seus Chesterfields, recollí el canvi i al cap d'uns minuts, després d'acabar-se la seva cigarreta, sortí d'aquella cafeteria per dirigir-se de ple al carrer Llovera, passant pels ravals i la plaça del Prim. Volia anar al seu despatx però abans hauria de fer un encàrrec.

Durant aquell matí vestia de manera informal, amb uns pantalons texans marca Levi Strauss, importats directament dels Estats Units i un suèter Lacoste de color negre que havia comprat en aquella franquícia de jerseis ubicada als baixos d'on tenia el seu despatx. Una oficina que estava

més dies tancada que no pas oberta. No tenia cap cartell indicador, ni cap rètol. Només el nom a la bústia: E-dicions Inter-Reddis, disseny de pàgines web i traduccions digitals Jofré Vinaixa SL.

La presència d'aquell reusenc passejant pel centre de Reus, simplement indicava la de ser una mena de yuppie o pijo local, formant part del grup d'aquelles persones que de tant en tant et trobes caminant pels carrers de la ciutat, prenent alguna copa en els seus locals de moda, però que mai saps a què es dediquen exactament. Només se sap que pertanyen al grup dels RTV (Reus de tota la vida).

Durant aquells darrers anys, la gent ja tenia encasellat a en Jofré Vinaixa com un traductor d'elit, que també dissenyava pàgines web per a empreses estrangeres i que es guanyava la vida com autònom. S'ho feia tot sol, no tenia cap assalariat, cap ajudant ni cap secretària. Ni tan sols novia formal. Però molts cops se'l veia ben acompanyat per noies diferents, la majoria guiris estrangeres molt atractives.

Tampoc es que en "Jovi" tingués un amic íntim fidel o constant. Només coneguts amb qui anava a prendre alguna copeta de tant en tant. Allò de ser fill únic i de no tenir massa parents propers, li donava cert privilegi, perquè ningú pogués ensumar massa dins de la seva vida privada i descobrir alguna cosa inconvenient.

En Jofré Vinaixa només tractava amb antics companys d'estudis, molt d'ells casats i amb criatures, amb els quals feia alguna trobada esporàdica algun cop a l'any. El mateix succeïa amb la resta de la seva família. Sa mare adoptiva, la qual havia anat a veure aquell mateix matí, residia allà a l'edifici Kursaal en companyia de la seva tieta la Montserrat Mercader, era la poca família que tenia, més una quantitat limitada de cosins germans, tiets i tietes que només veia un parell o tres de cops a l'any i molts d'ells ja vivien fora de Reus.

Però definitivament en Jofré Vinaixa conegut com en "Jovi" sempre projectava aquella imatge de pijo local refinat, com de "Dandy" guaperes reusenc. I allò era una veritable disfressa amb la qual es sentia còmode i segur per ocultar la seva feina i la seva identitat secreta: l'Almogàver. Un dels sicaris i assassins a sous més perillosos d'Europa o el món sencer, equiparable al mític Chacal de França, sobre el qual fins i tot s'havien escrit novel·les i pel·lícules. Son pare biològic en Ramon Mercader, havia conegut a aquell assassí a sou de fama mundial, que es deia Jacques Albert "Jackal" o "Chacal", el qual també havia viscut molts anys a sudamèrica.

En Jofré s'aturà al número 25 del carrer Llovera i entrà dins de l'armeria Agustí. Un comerç de Reus de tota la vida, que els propietaris havien reformat recentment. Però que al mateix temps tenien problemes amb l'Ajuntament, que els volia expropiar tot l'edifici per fer un carrer nou, carregant-se i fent malbé aquells baixos i els dels discos "Quick".

- Hola nano -saludà en Jofré Vinaixa, mentre era atès pel fill del propietari, era un noi d'uns vint-i-cinc anys amb xolles a l'estil Ramones, que participava en un grup musical de punk-rock de Reus anomenat Torazinas- que no hi es ton pare? - preguntà amb accent marcadament reusenc.

- No ara no... -respongué el noi reconeixent-lo amb la mirada. En "Jovi" era un client habitual de l'armeria Agustí. La caça i el muntanyisme eren altres de les seves aficions de reusenc bon vivant. Moltes de les seves armes de foc les havia comprat en aquest lloc de Reus, abans de trucar-les per tal que no l'enganxés la policia.

- És que li havia encomanat una òptica telescòpica de visió nocturna deu fer quinze dies...

- Sí, ja ho sé...- replicà el membre de Torazinas -, em sembla que encara no ha arribat.

- Bé, no tinc massa pressa... ja passaré la setmana que vé...

- Quan vostè vulgui...- comentà el noi amb un somriure forçat.

L'Almogàver l'observà fixament abans de marxar. No hi havia ningú més a la botiga i podia parlar lliurement amb ell.

- Com et va amb el grup de música nano? - preguntà amb veu càlida -, encara foteu aquella canya de sempre?

- Sí, ara estem a punt de gravar el nostre primer disc... que ens el treurà un col·lega que vol muntar una discogràfica a Reus...

- Doncs ja me'n passaràs una còpia, ja saps que a mi també m'agrada molt el rock canyero...- digué l'Almogàver mentre l'altre l'observava incrèdul. El seu pentinat a l'estil romà amb la ratlla al costat, més aquell jersei Lacoste tan pijo que vestia, no acabava de quadrar amb les seves paraules.

- Sí senyor... ja li donaré a mon pare perquè la hi passi a vostè...

- Un cop us vaig veure a La Palma i em vau agradar molt... tindreu èxit - sentencià l'Almogàver abans d'abandonar la botiga -, i dona-li records a ton pare...

En pic sortí a l'exterior es dirigí directament al seu despatx ubicat uns quants portals més amunt. Tot just davant del frankfurt Viena. El tenia a l'entresol del número 41 del carrer Llovera on abans havia hagut el consultori d'un dentista que havia mort d'un atac de cor. La casa era molt gran, gairebé més de cent vint metres quadrats, però en Jofré només necessitava una quarta part. Si més endavant guanyés calers de debò i pogués tapar tots els seus deutes ja miraria d'ampliar el seu negoci contractant més gent. De moment només pagava quaranta mil pessetes de lloguer, perquè la propietaria del pis, era molt amiga dels seus pares adoptius i el fet de poder signar un contracte de lloguer per deu anys seguits sense cap interrupció, fou quelcom que facilità el fet de convèncer-la per llogar aquell pis tan ben situat al fill dels Vinaixa. A més en Jofré ja li havia pagat dos anys seguits per anticipat.

En pic entrà a dins després d'obrir aquella porta antiga de ferro forjat, obrí la bústia i trobà un parell de cartes. Era la factura de la llum i el telèfon. Acte seguit pujà les quinze escales que duïen fins l'entresol i entrà directament al seu despatx desconnectant prèviament la seva alarma. Feia més d'una setmana que no l'havia trepitjat. Allà hi tenia el fax amb telèfon, la impressora de l'ordinador i un parell d'aparells de gran potència. Un d'ells era un Macintosh d'alta gamma. L'encengué per mirar els correus electrònics. Hi havia un parell d'encàrrecs. Un d'ells era retocar una pàgina web encomenada per la Cambra de Comerç de Reus. Es tractava d'anunciar un certàmen de fruits secs en rus. Unes cinc pàgines que s'havien de traduir del català al rus. També s'havien de maquetar unes quantes fotografies digitals.

El segon encàrrec es tractava d'una comanda de l'empresa Valira. També havien de traduir unes quantes pàgines en anglès i maquetar-les per vendre els seus productes als Estats Units. En Jofré es posà a la feina mentre encenia el seu aparell de música amb el comandament a distància. Allà dins hi havia un CD dels Led Zeppelin titulat Phisical Graffiti. Un doble treball que deien que era el més esotèric i estrany del grup. El qual s'havia publicat l'any 1976 amb joies com "Kashmir" o "In the light". En Jofré l'havia descobert quan anava a l'institut, un col·lega seu a qui agradava molt el heavy metal s'ho havia gravat en cinta de cassette. Deu anys més tard s'ho comprà en CD.

Mentre treballava al seu despatx amb l'aire condicionat posat a tope, observà la finestra del balcó que tenia davant seu, amb vistes directes al carrer Llovera. Cada cop hi havia més gent deambulant per aquell lloc tan cèntric de Reus. Sobretot entrant i sortint del Viena. En aquell moment observà el seu rellotge digital i veié que gairebé ja eren quarts de dues del migdia. Ja

feia una hora que havia abandonat l'hotel Gaudí i sentia una fam increïble. Per tant ja era hora de jalar alguna cosa calenteta davant mateix del seu despatx.

Sense acabar la primera feina, que consistia en fer aquella traducció al rus per la cambra de comerç de Reus, tancà el seu ordinador i abandonà la seva oficina. Tot just descendre les escales i sortir al carrer Llovera, veié la silueta d'un antic conegut seu. Era en Pere Llobet, àlies en "Carrascllet", un antic camarada de Terra Lliure que estava a punt d'entrar al frankfurt Viena, acompanyat d'una paia molt atractiva. En Jofré Vinaixa creuà corrent el carrer amb ganes de saludar-lo.

- Ei Pere! - exclamà donant-li un copet a l'esquena.

L'altre es girà un xic sobresaltat sense acabar de reconèixer-lo del tot. Feia uns quatre o cinc anys com a mínim que no es veien.

- Sóc jo paio, en Jofré Vinaixa, en "Jovi", que no te'n recordes de mi? - preguntà mentre l'altre l'observava amb les celles arquejades.

- Ostres Jofré! - exclamà en sec ple d'alegria estretant-li la mà - quant de temps no? - afegí observant-lo millor de dalt a baix a través de les seves ulleretes rodones com aquelles que duia en John Lennon.

- Gairebé des de l'any noranta-sis que no ens vèiem.

- L'últim que sabia de tu, era que et dedicaves a fer pàgines web pel teu compte - comentà en Pere Llobet amb un subto de veu sospitos.

- Doncs sí, ara em dedico plenament a la informàtica com ja saps -, explicà en Jofré dirigint-li una mirada amistosa -, faig traduccions per Internet i dissenyo pàgines web, em va força bé. Tinc el despatx aquí davant mateix per si necessites alguna cosa. Ara mateix sortia per jalar una hamburguesa del Viena - afegí observant de reüll la noia que acompanyava al seu col·lega d'institut. Era una paia alta i rosa, força atractiva amb pinta total de ser de l'Est. També vestia una minifaldilla molt curta i perillosa amb aquelles calors de l'estiu.

- Et presento a la Isabella, la meva muller - assenyala en Pere Llobet mentre en Jofré la despullava amb la mirada -, es romanesa però parla el català força bé...

- Ja t'has casat paio? - preguntà amb un to incrèdul.

- I qui no ho faria? - somrigué en Pere Llobet agafant suaument a la seva dona per la cintureta.

- Molt de gust - comentà en Jofré donant-li dos petons a la galta.

Aquella noia alta i prima però amb unes corbes de vertígen era com un deliciós gelat de vainilla a punt de fondre's a la seva boca.

- Hola què tal - saludà la noia amb un fort accent de l'Est. Gairebé no tindria més de vint anys. En Jofré notà com els seus ulls blaus aquosos l'observaven amb cara de corder degollat. Gairebé era el mateix desig que sentia per ella.

- Perdona xato - s'excusà en Pere Llobet -, però es que al principi no t'havia reconegut del tot, sembles fins i tot més jove que l'últim cop que ens vam veure.

- Sempre m'ha agradat cuidar-me. Molt d'esport, bona alimentació... ja ho saps - indicà l fent un gest de satisfacció.

- Nosaltres també volíem jalar alguna cosa aquí al Viena... ens vols acompanyar? - preguntà en Pere Llobet atusant-se les seves ulleretes rodones, que coronaven aquell rostre tan prim i esquifit que el feien ser tan repelent.

- És clar, si no molesto...

- No molestes Jofré, no molestes... al contrari - digué l'altre -subjectant-lo per l'espatlla amb un gest cordial -, i com que fa temps que voldria parlar amb tu de varies coses, ara que ens hem trobat em va de perles.

Quan entraren a dins del Viena, a en Jofré en sec se li feu la boca aigua per diversos motius, en primer lloc l'oloreta que venia de la cuina d'aquell frankfurt que anava a tot drap li obrí del tot la seva panxa. També el seu aparell reproductor se li estava dil·latant de mala manera mentre observava a la romanesa de reull. Aquella paia estava força bona. Només hi havia una raó material perquè un monument com aquell s'hagués casat amb el seu antic col·lega, al qual li passava gairebé un pam i mig d'alçada.

En Pere Llobet no era un paio massa atractiu, més aviat tot el contrari. La seva figura prima i esquifida com si sempre estigués de perfil el feia ser bastant repelent per a les dones. Després també tenia aquella carota tan estreta i punxeguda amb un nas de ganxo que li sobresortia del rostre com si fos un bec de lloro, de manera que només li mancava aquell pentinat cap enrera amb el cabell engominat que duia des de feia més de deu anys. Des que anaven a l'institut no havia canviat el seu look repelent gens ni mica. Encara així, en Pere Llobet era un veritable coco i sempre havia tret molt bones notes i era un dels millors periodistes informàtics que hi havia per tota Catalunya. De manera que abans de muntar la seva pròpia empresa ja havia treballat per l'Avui i el Nou Diari.

De totes maneres, en Jofré Vinaixa tornà a observar el seu nas immens com aquella poesia d'en Quevedo, "érase un hombre a una nariz pegado, érase una nariz superlativa", que coronava la seva boca carnososa de gripau. També tenia aquella mirada dispersa, amb un ull a cada banda com la del guerxo geperut de Nôtre Dame. Realment s'havia de tenir valor per sentir desig sexual vers una piltrafa humana com aquella.

Malgrat tot en Pere Llobet s'havia casat amb aquella romanesa que tenia un look molt similar a la Vanesa Paradís, però molt més morbosa i exhuberant. Segur que era la típica exprostituta que es casava amb el primer palandengu amb quartos que li donava la nacionalitat espanyola i l'apartava de la màfia del seu país. I en Pere Llobet tenia tots els números de ser una persona d'aquest tipus.

Quan entraren a dins del Viena, la noia anava davant de tots tres, la seva presència despertava veritable expectació entre la concurrència. Aquella samarreta de tirants de color blau cel, que duia elaborada amb una tela fina semitransparent, més aquella minifaldilla tan generosa, on se li marcaven fins i tot les calces quan caminava movent el seu culet rodó com una pera tendra, augmentaven encara més la seva exhuberant bellesa felina.

- Aquí tenim un lloc! - indicà en Pere Llobet cap a tres tamburets recentment desocupats del final de la sala. L'Alcalde de Reus en Lluís Miquel Perez i la seva família els acabaven d'abandonar, vivien al final del carrer Llovera on hi ha la Casa Boule i eren clients molt asidus del Viena.

- Adéu nen, que vagi bé - s'acomiadà l'alcalde de Reus vers en Pere Llobet, darrerament també havia creat una prestigiosa agència de comunicació i allò li permetia conèixer a tots els polítics de la zona.

En Jofré Vinaixa l'observà de reull. En Lluís Miquel Perez sempre li havia semblat un personatge que fingeix ser poca cosa, però en realitat era un paio que valia molt per aconseguir els seus propòsits. Per acabar essent alcalde de Reus. En Jofré ja sabia de sobres que en el fons era una d'aquelles persones que diries a la "xita callando" o "uns tenen la fama i altres carden la llana". Era evident que aquell alcalde, era el clàssic polític buròcrata sense escrúpols capaç de ser batlle

d'una ciutat com Reus fins que es jubilàs. Tenia tots els números.

- Feia temps que no em trobava a l'alcalde en persona - comentà seient al costat d'en Pere Llobet.

- Ve molt pel Viena... viu aquí al costat en un pis de la casa Boule. Ja ho deus saber, no?

En Jofré assentí amb el cap, però amb cara de no parlar massa del tema. Igual que en Pere Llobet, d'adolescent havia estat militant de les Joventuts Socialistes de Reus, arran de que formava part d'un moviment pseudotrotskista que volia desmantellar la tendència socialdemòcrata en la qual es trobava immers el partit socialista a inicis dels anys vuitanta, per culpa d'en Felipe González. Allò devia ser per l'any 1984, quan tenia disset anys. Uns mesos abans de que els seus pares adoptius li comunicessin qui era en realitat son pare biològic.

En Jofré llavors també formava part d'un moviment anomenat Nueva Claridad, que era el nom d'un diari pamfletari que organitzaven estudiants revolucionaris amb tendències marxistes-leninistes-trotskistes de tot l'estat espanyol. I la cosa anava a funcionar en el cas de Reus que cada cop tenia més adeptes, sobretot gràcies a sindicat d'estudiants que començava a funcionar pels instituts de Reus, però per motius personals, en Jofré decidí traïr-los i delatar-los a l'executiva del partit local, que els expulsà de les Joventuts Socialistes de Reus.

Llavors era l'època en la qual l'Antón Borrell era alcalde de Reus i en Lluís Miquel Perez antic militant base, ja pul·lulava entre els socialistes d'aquell local que tenien allà al raval de Santa Anna. Un edifici que quinze anys més tard es va tirar a terra per fer tot allò dels nous blocs de pisos que allotgen la llibreria Abacus.

Al costat mateix de la seu socialista, hi havia un immens local buit que havia estat l'antic cinema que hi havia al raval de Santa Anna, que es deia Sala Reus i allà també hi havia els baixos de l'antic local de Ràdio Reus, la SER, on treballaven l'Andreu Buenafuente, el Carles Francino i altres prestigiosos periodistes reusencs.

A en Jofré li feia com una mena de nostàlgia recordar aquella època de la seva vida, tot just quan creia en el socialisme marxista pur i de tendències trotskistes, una mica abans de descobrir tot allò del seu pare biològic que havia pelat al propi Trotsky i de formar part de Terra Lliure.

Llavors havia traït als seus camarades per una qüestió d'amor no correspòs per part de l'Anna Bosquets, que només tenia ulls pel Pep Grau, el líder d'aquest moviment pseudotrotskista.

De manera que més endavant en pic aconseguí l'amor no correspòs de l'Anna Busquets i seguint amb la causa trotskista, en sec com si el destí li gastés una broma pesada, molt pesada, descobrí que el seu veritable progenitor era en Ramon Mercader, aquell paio qui havia pelat en Trotsky allà a Mèxic, en lloc de l'honorable Gerard Vinaixa, un botiguer de Reus de tota la vida. La cosa no deixava de ser surrealista.

Era com si tota la vida fossis un militant fanàtic d'esquerra republicana i en sec descobrissis que el teu pare veritable era el General Franco, o el sergent que va ordenar l'afusellament del President Companys.

- ¿Qué desean los señores? - preguntà un cambrer del Viena amb la veu típica de cambrer del Viena.

En Jofré fou el primer en demanar perquè els altres no ho feien.

- Una jardinera amb formatge i una aigua freda per beure.

- Jo també prendré el mateix - s'afegí en Pere Llobet.

- Yo quiero un frankfurt con mucha mostaza - demanà la romanesa que estava casada amb en Pere. Ho feu amb tota la subtileza del món i en Jofré Vinaixa es ruboritzà lleument quant els seus ulls es creuaren amb els de la noia durant un segon. Com es podia ser tan mala puta i tan descarada? Pensà mentre veia que no hi havia manera que la seva trempera li baixés del tot. En Pere Llobet feu veure que ignorava la subtileza sexual de la seva parella.

En sec la noia rebé una trucada del mòbil i es posà a parlar en romanès sortint fora del local.

En Jofré i l'altre l'observaren mentre algú xiulava al veure-la passar pel seu costat. Aquella noia sabia caminar movent el seu culet respingó de manera molt calenta, on les seves calcetes sempre es podien entreveure una mica mentre caminava movent la seva minifaldilla al vent. Les seves cames llargues i turgents coronades per aquelles corbes tan voluptuoses alhora que tendres, podien fer trempar fins i tot a un cadàver.

- Xeec! D'on ho has tret això, paio? - bufà en Jofré Vinaixa sense acabar de creure-s'ho, en pic la noia s'havia allunyat del tot.

En Pere Llobet trigà en respondre.

- Era una antiga prostituta d'elit del seu país. La vaig apartar de la màfia romanesa pagant el seu pes en or com qui diu. Em va costar molts quartos emportar-me-la fins a Reus i casar-me amb ella. Encara no té vint anys, saps?

- Xec com et cuides paio - indicà en Jofré Vinaixa donant-li un copet a la panxa amb gest suau.

En Pere Llobet es tragué les seves ulleres rodones i se les netejà amb un mocador blanc recent plegat i planxat. En Jofré observà el seu cabell negre pentinat cap enrera amb gomina.

- Vas acabar traspasant la botiga de sabates dels teus pares, oi? - preguntà posant-se les ulleres amb un gest nerviós.

- Sí, però abans vaig muntar un fast-food que em va anar molt malament i després vaig tenir allò altre de la galeria d'art que em va anar pitjor. Ara com ja saps em dedico a la informàtica, dissenyo pàgines web i les traduccions per Internet em van força bé. Tinc la meua oficina aquí davant mateix.

- És veritat, tu sempre has dominat diversos idiomes- se'n recordà l'altre.

- Més o menys em defenso - digué en Jofré fent un gest de modèstia -, no et podré traduir tot l'Ulisses d'en James Joyce, però puc fer textos publicitaris o amb llenguatge tècnic.

- És clar, és clar...- indicà l'altre fent veure que s'ho creia.

- També em dedico a fer pàgines web col·laborant amb empreses multinacionals, sobretot de l'Est.

- Sí, a l'Est d'Europa es on ara es començaran a remenar les castanyes, sobretot quan comencin a entrar a dins de la Unió Europea - sentencià en Pere Llobet amb un somriure irònic.

- I tu, a què et dediques ara? - preguntà en Jofré un xic intrigat -, feia uns quants anys que no ens vèiem el pèl, i ara et trobo en ple carrer Llovera, casat amb una paia que t'hi cagues i amb pinta que les coses et van força bé... millor que a mi potser. Encara tens aquell diari digital, Reus punt net? - volia saber.

- Doncs sí, ara tinc el local al viver d'empreses de Redessa, ara ens diem el Reus-virtual -, afegí passant-li una targeta de visita.

- Jo segueixo amb lo meu d'Inter-reddis -, manifestà en Jofré Vinaixa passant-li la seva- dissenyo pàgines web, faig traduccions per Internet, si convé alguna cosa ja saps.

- I el teu diari digital, no el vas poder remuntar? - volia saber en Pere Llobet.

- Si però allò se'n va anar a la merda. Era massa aviat perquè funcionés un diari digital aquí a Reus, no pas com ara, en ple segle XXI. De totes maneres vaig conservar el nom de Inter-reddis, perquè sempre m'ha agradat com sona. El tinc com a marca registrada per si de cas em dóna per tornar a fer un nou diari digital i fer-te la competència més endavant - afegí emetent una ganyota burlesca.

En Pere Llobet rigué entredents observant-lo de reull de manera un xic desconfiada.

- Prova-ho si vols, però millor que col·laboréssim junts - comentà treient-li importància a aquell comentari impertinent -, aviat penso ampliar la meva àrea d'influència. Fins i tot podríes ser soci de la meva empresa i ajuntar esforços. De moment ja som set socis i la cosa ens va força bé.

- Ara mateix no tinc temps per a dedicar-me al periodisme - comentà en Jofré Vinaixa -, només em faltaria això, vaig acabar molt cremat. Ara amb lo meu ja vaig tirant - afegí amb una rialla -, treballo sol com autònom i de moment no necessito contractar ningú ni ampliar el meu negoci, però gràcies per la teva oferta Pere.

- De res home - respongué aquest observant-lo de manera oblíqua.

- Deus estar fent la competència al Diari de Tarragona, que ara també publiquen coses per Internet - afegí en sec en Jofré Vinaixa.

- Els faig tota la que puc - indicà en Pere Llobet amb un to de veu un xic fanàtic -, el Diari de Tarragona que no deixa de ser el "Diari español". Putos pelacanyes!

L'altre rigué davant d'aquell comentari.

En Pere Llobet Vizcarro era fill de Cambrils, però s'havia traslladat a viure a Reus des de feia molts anys. Era molt col·lega d'en Jofré Vinaixa quan estudiaven junts a l'institut Gaudí. En Jofré ja li havia fet uns quants "favors" o "treballs" des de que eren adolescents, degut a que era el company de curs que treia més bones notes a classe. Però la seva aparença tan repelent, donava lloc a que els pijos que hi havia llavors al Gaudí la hi tinguessin jurada.

En Jofré als setze anys ja era cinturó negre de judo i expert en diverses arts marcial, sempre l'havia de defensar quan sortien de l'institut i en Pere Llobet li pagava els favors amb calers o ajudant-lo a fer els deures de gramàtica llatina.

De totes maneres més endavant, en Pere Llobet també havia adquirit aquella doble personalitat que el feia dedicar-se a afers totalment obscurs i políticament incorrectes ja des dels seus temps d'estudiant de periodisme a l'Autònoma.

De manera que gairebé a l'edat dels dinou anys, es convertí en un dels principals suports logístics de Terra Lliure quan actuava a la Costa Daurada a mitjans dels vuitanta. Degut a que tot just quan començà a estudiar la carrera es feu militant de Catalunya Lliure, la branca política de Terra Lliure gràcies a un cosí germà seu, que el convencé per a convertir-se en un defensor de la pàtria catalana. Així doncs, d'estar afiliat a les joventuts del PSC de Reus, des dels setze anys, passà ràpidament a formar part del moviment radical independentista català, que també era marxista i d'esquerres. I acabà sent el suport logístic de Terra Lliure a la província de Tarragona.

En Pere Llobet conegut també com lo "Carrasclet", en homenatge al mític bandoler Pere Joan Barceló Anguera, havia mantingut diversos contactes amb membres d'altres grups terroristes com ETA i GRAPO. I actualment es veu que també havia adquirit relacions directes amb la mateixa Al-Qaeda, pels quals ara estava treballant l'Almogàver.

Així doncs no hi havia dubte que en Pere Llobet encara se'n recordés de tot allò dels Nous

Almogàvers catalans i que el relacionés directament amb ell. Sobretot perquè amb el sobrenom de Carrasclat s'encarregava del seu suport logístic en la secció de l'ENAC que s'estava formant al Camp de Tarragona i també havia estat ell mateix qui havia reclutat al propi Jofré Vinaixa per incloure'l a dins del Exèrcit dels nous almogàvers catalans. Per tant era obvi que no li costaria gens ni mica deduir que el propi Jofré Vinaixa podia ser l'actual Almogàver un dels assessins a sou més buscats d'Europa.

Per això ja feia temps que en Pere Llobet, tenia sospites infundades de que sota l'actual aparença inofensiva del seu antic col·lega, que en sec s'havia transformat en un pijo vividor, es podia camuflar aquell personatge tan sinistre i obscur de fama internacional. Un "assassí" a sou que fins llavors encara no havia enxampat cap policia del món i ningú no coneixia la seva veritable identitat secreta.

Allò de la creació del ENAC havia succeït molt a principis dels anys noranta i en Jofré Vinaixa havia estat una de les darreres persones en ser reclutada per a formar part d'aquest cos d'elit de Terra Lliure, que inicialment constava d'una vintena de persones ubicades com a escamots a punt de ser activats arreu dels Països Catalans, ja que fins i tot n'hi havia per Castelló, Mallorca i València.

Però tot allò en sec finalitzà quan el senyor Angel Colom, que havia pujat al capdavant d'ERC l'any 1989, aconseguí aglutinar tot el moviment independentista català en un projecte únic i integrat dins de les institucions i amb la pràctica de política convencional. De manera, que obeint ordres secretes d'en Jordi Pujol s'encarregà de desmantellar Terra Lliure i tots els futurs braços armats i més mortífers que ja s'estaven creant, com allò de l'ENAC. El President de la Generalitat llavors ja havia pactat en secret amb Felipe González, per acabar amb tota l'organització de cara a les Olimpíades del 92. I ho feu evidentment gràcies a l'ajut d'Esquerra Republicana. A canvi de tot allò el President del Govern espanyol el recompensaria tapant-li aquell immens forat el Banca Catalana. Amb el qual també hi havia hagut indicis que el senyor Pujol podria haver anat a la presó i s'hagués liat una nova guerra civil a Catalunya. Perquè molta gent no permetria que un nou President de la Generalitat tingués una sort semblant a la del seu predecessor Lluís Companys.

Mitjançant una estratègia força diplomàtica, el líder d'Esquerra Republicana i el seu entorn actuant com a titelles d'en Pujol, van aconseguir convèncer un dels líders històrics de l'organització de Terra Lliure, un tal Pere Bascompte, d'abandonar la lluita armada i afegir-se a aquesta unió independentista catalana que pretenia ser l'Esquerra Republicana de llavors.

En Pere Bascompte que encapçalava el sector de Terra Lliure IV Assemblea, va acceptar les propostes d'en Angel Colom i Colom, conegut popularment com el "sis ales".

De manera que quan el mes de juny de 1991 es va publicar a la revista "Alerta", que era un butlletí pels membres i simpatitzants de Terra Lliure, un document titulat "Davant el procés d'unitat europea, l'opció democràtica cap a la independència", elaborat pel sector Pere Bascompte, on es proposaven les noves estratègies adequades per aconseguir els objectius polítics i veritables de Terra Lliure. I allò va provocar que tot just llavors s'anunciés l'esperada treva indefinida d'aquesta organització armada catalana.

Finalment, malgrat que es va dur a terme una roda de premsa encapçalada per Esquerra Republicana on s'anunciava el final del conflicte bèlic, allò va provocar unes quantes protestes per part del sector MDT-IPC (Moviment de Defensa de la Terra - Independentistes dels Països Catalans) i el sector Catalunya Lliure-PSAN (Partit Socialista d'Alliberament Nacional), on es donava a entendre que llavors Terra Lliure estava dividida i que gent dels dos sectors era contrària a la integració a ERC.

Terra Lliure IV Assamblea va dissoldre's el mateix any 1991, fet que l'Angel Colom interpretaria com un èxit polític. I tot això va conduir també que aquesta nova facció armada, sorgida en el sí de Terra Lliure anomenada ENAC (Exercit dels Nous Almogàvers Catalans), malgrat els seus preparatius previs, mai entrà plenament en funció i desaparegué totalment del mapa. Terra Lliure es va dissoldre definitivament en la IV assemblea, encara que la dissolució oficial i definitiva de l'organització fouth duta a terme el dia 11 de setembre del 1995 i els presos de l'organització acabaren essent alliberats, alguns fins i tot després de negar-se a tota mesura per obtenir qualsevol benefici penitenciari.

Per això quan en Jofré Vinaixa, per circumstàncies polítiques i vitals deixà la lluita armada enrera i començà a ficar-se de debò en el món de l'hampa, adoptà el pseudònim d'Almogàver corresponent als antics mercenaris catalans. Era com una mena de consol psicològic pel fet de que l'ENAC no hagués pogut actuar mai de manera oficial.

- Ves al tanto amb la gent que estàs tractant aquests dies - indicà en Pere Llobet observant-lo directament als ulls de manera penetrant. Era evident que tots dos pensaven el mateix. Recordant vells temps i velles experiències polítiques, tots els camins portaven al mateix lloc.

- Quina gent? - volia saber en Jofré Vinaixa encenent el seu segon Chesterfield del migdia.

- Aquests dos àrabs que estiuegen a Salou, en Mohamed Atta i en Ramsi Binalshib... un egipci i l'altre iemení... - anuncià "lo Carrascllet" amb el to de veu canviat.

- De què els coneixes? - preguntà en Jofré Vinaixa arquejant les celles fingint un gest sorprès.

- Jo mateix em vaig encarregar de passar-los l'e-mail secret de l'Almogàver - anuncià en Pere Llobet delatant-se ell mateix -. Un col·lega meu que és un alt càrrec dels GRAPO, que ara es troba ocult aquí a Reus, em va demanar aquest favor. Ja saps que tinc contactes com tu. I sé de sobres que aquests dos àrabs són d'una cèl·lula d'Al-Qaeda força important i molt perillosa, procedent d'Hamburg i que en volen liar una de grossa als Estats Units.

En Jofré l'observà directament als ulls. En Pere Llobet encara era de fiar. El seu instint no fallava mai.

- M'ham contractat per lliurar-los als de la CIA, que els hi segueixen les passes - explicà en Jofré Vinaixa, sense esmentar per a res allò de l'11 de setembre.

- Lo del cotxe bomba de Salou ha sortit bé però allunya't d'ells a partir d'ara - indicà l'altre amb veu freda -, es un consell d'amic que et dono.

- Tu els vas passar el meu contacte? - preguntà l'Almogàver amb veu acusadora - fent servir el teu pseudònim de "Carrascllet"?

- Sí amic meu i ara me'n penedeixo una mica - manifestà en Pere Llobet amb veu llastimosa -, potser t'ho hauria d'haver consultat abans, però es que llavors volia quedar bé amb ells per motius ideològics. Ja saps el què vull dir. Però també em veig en l'obligació moral d'advertir-te que vagis en compte amb ells.

En Jofré Vinaixa desvià la mirada cap a la barra i bufà un xic molest.

- Gràcies pels teus consells i gràcies també per ajudar-me a trobar feina - digué entredents amb un to de veu que denotava certa molèstia.

En Pere Llobet observà al voltant d'on es trobaven asseguts. El local cada cop estava més ple i aquella conversa tan confidencial, passava totalment desapercebuda en un lloc públic com aquell.

- La veritat es que encara no sé, si amb lo de l'Almogàver, treballes només tu sol o formés equip amb alguns aliats a l'ombra - volia saber en Pere Llobet -, vull dir que m'agradaria esbrinar si sou tots una banda organitzada que empreu aquest pseudònim com si fóssiu una sola persona -, comentà amb un somriure tort -, ja saps el que vull dir.

- Actualment sóc jo solet, i m'ho munto força bé - afirmà en Jofré Vinaixa amb un somriure forçat -, els altres no hi tenen res a veure, després de la dissolució de l'ENAC, ja no han volgut saber res més de tot això del Nou Exercit d'Almogàvers Catalans. Ni tan sols saben que sóc jo mateix qui fa servir aquest pseudònim.

- Vaja, ja m'ho imaginava - comentà en Pere Llobet amb veu triomfal -, no ho sabia ben del cert, però ho sospitava. Encara que no tenia clar del tot que fossis tu sol. Ho havia estat investigant, parlant amb en Pere Bescompte, sobre qui podia ser el tal Almogàver que perpetrava els seus actes per tota Europa, fins i tot vaig esbrinar-ho parlant-ho amb en Jaume Balsells i en Quimet Rabascall, que també havien estat membres de l'ENAC, però no eren tan versats en armes de foc ni tan professionals com tu. De manera que, a mesura que els anava eliminant de la llista del perfil d'actuacions de l'Almogàver, quelcom del meu instint em deia que aquesta persona només podies ser tu. Per això et volia comentar aquest tema, a veure si finalment podia descobrir qui era l'autèntic Almogàver. I per aquest motiu em vaig prendre la molèstia de passar la teva adreça de correu electrònic secret als senyors d'Al-Qaeda a veure que passava - concloué observant al seu interlocutor emetent un somriure triomfal amb la boca torta.

- D'on la vas treure? - volia saber el seu interlocutor.

- Ho vaig trobar a través d'aquell portal que tens allà a Mèxic, Almogaverdespertaferro.com, m'ha estat molt difícil trobar aquell enllaç, però ja saps que sempre he tingut molt bons contactes a nivell mundial, suposo que com tu- afegí en Pere Llobet amb veu suspicax.

- És la que tinc des de fa cinc anys -comentà en Jofré Vinaixa sentint-se enxampat pel seu col·lega -, i ara que ja ho saps, espero que no em delatis mai - afegí apagant el seu cigar damunt del cendrer amb un gest lent alhora que tens -, sobretot per l'amistat que encara ens uneix.

En Pere Llobet s'estremí lleument al sentir a aquella mirada glaçada del seu amic, malgrat que li ficava la mà a l'espatlla amb un posat amistós com si no pasés res de res. Malgrat allò que semblava ser tan cordial, mugué el cap un xic nerviós.

- La veritat és que respecto a tot això altre al que et dediques ara-, comentà en Pere Llobet amb veu greu -, treballant com a mercenari i assassí a sou, fent servir el nom clau d'Almogàver. Malgrat que les tasques que duus a terme avui en dia, no tenen res a veure políticament amb tot lo de l'ENAC - manifestà amb una cantarella impertinent -, però a partir d'ara amic meu, t'haig d'advertir que el nom Almogàver i tot el que ha implicat fins ara, comença a ser com una mena de mite molest entre els grups terroristes - afegí observant-lo fixament als ulls amb un gest imperatiu -, avui en dia tothom qui vol pot contractar els teus serveis com a pistoler professional, però segur que també et treuran del mig quan els convingui- advertí tancant el puny i girant el dit polze cap avall. La veu del periodista cambrilenc era suau i monòtona, com si estigués recitant una poesia -. Fes el que vulguis, Jofré, però jo et recomanaria que enterressis en nom d'Almogàver i fotessis el camp d'aquí Reus durant una bona temporada. I estigue't també uns quans mesos sense deixar-te veure per tot Catalunya. Perquè aquest cop els nostres amics àrabs en volen liar una de ben grossa als Estats Units i quan menys t'ho pensis tindrem a la policia de tot el món escorcollant per Reus i tot el Camp de Tarragona. Fes el que vulguis, però millor que la policia internacional no et relacioni amb Al-Qaeda a partir d'ara. Jo et puc buscar feines menys arriscades i a partir d'ara fes servir un altre nom clau que no sigui Almogàver si vols seguir vivint d'això.

En Jofré Vinaixa estigué uns quants segons observant al seu col·lega sense dir res. Aquella situació s'estava tornant incòmoda de debò. En sec se li escapà un somriure irònic alhora que nerviós. Aquell paio que tenia davant seu coneixia la seva veritable identitat secreta. Si algú ho havia de saber, només podia ser el seu amic i antic col·lega d'institut i d'activisme polític. En Pere Llobet Vizcarro de Cambrils. Ell era l'única persona de tot el món que podia relacionar el nom d'Almogàver amb el d'en Jofré Vinaixa Mercader, de Reus de tota la vida com el General Prim.

- Si les coses haguessin anat d'una altra manera podríem haver ressucitat lo de l'ENAC - comentà en Jofré Vinaixa amb la mirada nostàlgica -, però no ha pogut ser. Des del desmantellament de Terra Lliure, tothom ha seguit el seu camí. Ja saps el que vull dir.

L'altre trigà uns quants segons en respondre.

- És clar, no es poden canviar els esdeveniments històrics - promulgà en Pere Llobet amb la veu freda -, però ara això altre que fas com a Almogàver es molt més perillós i arriscat que lo de l'ENAC. I t'estàs ajuntant amb molt males companyies. Els d'Al-Qaeda no són Terra Lliure. Recorda-ho - afegí observant-lo de manera crítica.

- Ara estic a dalt del tobogan i he començat a descendir molt de pressa -, comentà l'altre amb un to esquerp -, de manera que no em puc aturar ni retrocedir enrera- afegí com si fos un repte-. Encara així m'agradaria que em fessis cinc cèntims sobret tot això que coneixes dels Estats Units - insistí.

- No sé tant com tu, només una data, onze de setembre - digué en Pere Llobet torçant la boca-, es veu serà quelcom molt "heavy".

- Sí que ho serà - corroborà l'Almogàver amb sorna -, per això m'han contractat.

- Fins ara no t'han caçat amic meu, però no temptis la sort - advertí en Pere Llobet amb veu suspicax.

En Jofré Vinaixa restà uns quants segons pensatiu, observant com el cambrer servia les cerveses damunt de la barra.

- Els nostres amics volen fer un atemptat força important contra l'administració Bush- prosseguí el "Carrasclet" amb aquella veu suau i monòtona, tan pringosa com la gomina que duia posada als cabells -,de manera que això serà una excusa raonable, perquè els Estats Units envaeixin als països àrabs rebels amb molt de petroli i gas natural com Irak o Afganistan, països que potencien el terrorisme integrista contra occident.

- Segons tinc entès en Saddam Hussein vol impedir que això succeeixi - digué en Jofré Vinaixa recordant allò del cosí d'en Saddam, al qual havia executat amb la seva carabina desmuntable.

- És clar, perquè els EUA se li tiraran a sobre i l'enderrocaran del seu tro. La Guerra del Golf Pèrsic ja porta massa anys paralitzada, i en George Bush fill acabarà, del tot, amb la feina que son pare va deixar a mitges. Tot lo bó i lo dolent passa de generació en generació, com els comerços de Reus...

A en Jofré Vinaixa se li escapà un somriure davant d'aquell comentari tan localista.

- És evident que els americans es volen guardar els seus recursos energètics i consumir els dels altres abans que els propis - afegí en Pere Llobet amb veu tèrbola-. I volen apoderar-se de tot el petroli d'Orient Mitjà, abans de que ho facin els russos o els xinesos, sobretot els xinesos, que són la veritable amenaça del segle XXI. I la família Bin Laden sempre ha tingut negocis amb les companyies petrolieres i militars del clan Bush.

- Costa molt de creure tot això que m'expliques - manifestà en Jofré Vinaixa qui havia conegut personalment al propi Bin Laden uns quants dies enrera.

- Doncs sí amic meu, amb el fet afegit de que diversos membres de la família Bush, són inversionistes del Carlyle Group, un contractista militar amb interessos a Orient Mitjà- prosseguí el periodista cambrilenc-, i també tenen bones accions a Microsoft i l'empresa Boeing. I un cosí germà d'en Bin Laden, un tal Salem Bin laden, fa cosa d'un parell d'anys va invertir uns quants milions de dòlars a una empresa anomenada Arbusto Energy, una companyia petroliera texana dirigida pel propi George Bush abans de ser president dels Estats Units.

- Ostres puta! - exclamà en Jofré Vinaixa totalment incrèdul - es com un culebrot tot això dels Bin Laden i els Bush. Els dos cognoms comencen amb la lletra B.

- Ja saps també que el propi Osama Bin Laden era col·laborador de la CIA durant la guerra de la independència d'Afganistan contra els russos- prosseguí en Pere Llobet - i ara fan veure que els ha sortit rana, però segur que hi ha un pacte secret entre ell i el propi George Bush - completà abans de fer un llarg glop d'aquella cervesa servida en una gerra del Viena.

En Jofré bufà pels aires. Tot allò semblava ser una història surrealista.

- En Bin Laden és el paio a qui li ha tocat ser el dolent d'aquesta pel·lícula-, afegí amb veu solemne-, però de vegades els actors que fan de dolents, cobren tant o més que els que fan de bons- completà posant-se millor les seves ulleretes rodones.

- I qui seria el director d'aquesta nova pel·lícula sobre el terrorisme mundial? - volia saber l'Almogàver.

- La pròpia banca internacional, xato, el club Bildeberg entre d'altres- respongué el periodista informàtic mentre començava a encetar una de les hamburgueses jardineres que una cambrera del Viena havia dipositat damunt de la barra uns quants segons abans.

- Realment estàs ficat dins del rovell de l'ou, paio - indicà en Jofré Vinaixa amb una rialla mentre es ficava salsa HP a dins del seu entrepà.

- Igual que tu nano, però des d'un altre punt de vista.

Els dos antics col·legues començaren a mastegar les seves hamburgueses silenciosament. En Pere Llobet movia la seva mandíbula rítmicament amb un gest tort, semblava un boví rumiant enmig de la pastura.

- Doncs sabies que vaig poder conèixer al propi Osama Bin Laden en persona? -, increpà l'Almogàver a veure com reaccionava el seu interlocutor.

L'altre l'observà directament als ulls amb un rictus de fascinació però va romandre en silenci.

- Fou quan em va encomanar aquesta darrera feina - afegí com si res.

- Bé, i que tal l'experiència? - preguntà en sec en Pere Llobet.

- Crec que es com haver conegut al propi Che Guevara en vida - digué en Jofré Vinaixa amb sinceritat.

- I on va ser?

- No t'ho puc dir.

- I n'estàs segur que era el propi Osamba Bin Laden, no era un doble o bé un impostor? - preguntà amb un cert subto d'enveja a la veu.

- Home Pere, que no vaig néixer ahir - respongué en Jofré ofegant un riure irònic.

L'altre seguí rumiant la seva hamburguesa observant a la barra.

- Jo també l'he conegut a l'Osama Bin Laden - digué amb la boca plena -, farà uns quatre anys, quan vaig viatjar a l'Afganistan amb uns periodistes americans que li volien fer una entrevista en un lloc totalment secret.

- Ah, veig doncs que no he estat l'únic paio de per aquí Reus que l'ha conegut - comentà en Jofré Vinaixa finalitzant la seva hamburguesa. Els dos amics també tenien aquella mateixa característica en comú.

- Sí, és un paio que fa molt de respecte - afegí en Pere Llobet amb una mirada més profunda que les anteriors.

- La teva dona encara no ha tornat - comentà l'Almogàver observant pel seu voltant, amb la intenció de voler canviar de conversa.

- Ara vindrà, que està parlant amb la seva família de Romania.

L'altre emeté un somriure irònic.

- Espero que estigui parlant amb la seva família de Romania.

En Pere Llobet l'observà directament als ulls un altre cop com abans. En Jofré Vinaixa sospità que a continuació li demanaria "un favor". Ja coneixia aquella mirada obliqua d'en Pere Llobet des que anaven junts a primer de BUP i havia algú esperant-lo a la sortida per molestar-lo o apallissar-lo. Era llavors quan sempre havia d'intervenir i liar-se a mastegots amb païos més grans que ell. De tercer de BUP o COU als que queia molt malament en Pere Llobet pel seu aspecte repelent, i es divertien fent-li bromes pesades o apallissar-lo només pel fet de divertir-se. En Jofré ja sabia arts marcial i sempre sortia vencedor. Enviava als agressors d'en Pere Llobet a urgències i ja no el tornaven a molestar mai més. L'altre sabia recompensar els serveis del seu col·lega protector pagant-li diners o ajudant-lo als deures de les assignatures difícils, com matemàtiques o física i química, perquè era un veritable coco i sempre treia excel·lents en totes les assignatures.

- Per cert - comentà en Pere Llobet després de respirar profundament -, a banda de passar-los la teva adreça electrònica als d'Al-Qaeda, pensava contactar directament amb tu o amb algú com tu, perquè estic buscant una persona adequada em faci una "feina" del tipus que comet l'Almogàver, ja saps el què vull dir - afegí amb veu suspicax. Aquest cop la seva veu semblava tenir una mica de malícia continguda.

L'Almogàver arquejà les celles quan escoltà el subto de veu de la paraula "feina".

- De què es tracta?

- Es tracta d'un afer familiar...

- Alguna herència polèmica? - preguntà amb un somriure irònic.

- Sí, una herència molt xunga - digué l'altre fent un gest cap a l'exterior-, aquesta romanesa que s'ha casat amb mi, ha deixat a deure molts calers a la màfia d'allà, que no paren d'extorquir a la seva família perquè torni.

- Sí típic... - afirmà l'Almogàver.

- Jo la vaig anar a buscar allà per encàrrec d'un amic meu romanès que trafica amb armes i té un bordell al centre de Reus, del qual sempre he estat client asidu - narrà amb veu suau-. Ell s'havia anunciat molts cops a través del meu Diari Digital, posant anuncis de contactes sexuals i pagant-los bé. Fins i tot em deixava "sucar" amb les belleses del seu lumpanar sense pagar gens ni mica, gairebé em deixava tastar de franc la nova mercaderia que rebia.

- Tot un bon col·lega aquell romanès - comentà l'Almogàver amb un somriure-, segur que volia alguna cosa a canvi.

- Doncs no fa massa em va demanar un favor per fer una escomesa o encàrrec. Com que jo no pertanyo a cap màfia romana, em va demanar que fes de "transportista" de la noia que actualment està casada amb mi - explicà referint-se a l'origen de la seva muller-. De pas em va pagar el viatge i unes bones vacances turístiques pel país dels Càrpats a canvi de que dugués a aquesta prostituta fins a Reus sana i estalvia. Ho vaig fer directament amb el meu cotxe anant-me'n fins allà a Romania per a recollir-la i després la vaig dur directament fins a Reus sense cap problema.

- Entenc, s'han d'aprofitar aquestes ocasions.

- Però quan vaig tornar amb la seva "mercaderia", el molt fill de puta es va escaquejar de pagar tot el "preu" de la noia que devia a la màfia romana, de manera que només els en va donar la meitat, l'altra meitat l'havia d'entregar quan la noia arribés sana i estalvia a Reus. Però no ho va fer, és clar...

- I que ha succeït doncs?

- Doncs que el paio ha xapat el seu bordell i ha fotut el camp, està totalment desaparegut i m'ha deixat el marrón a mi.

- Però no t'has casat amb ella? - preguntà en Jofré Vinaixa totalment escandalitzat per aquella història -, evidentment et deus haver enamorat massa de la "mercaderia" que transportaves des de Romania i ara no et pots desempallegar d'ella. Per motius romàntics obvis - afegí amb una expressió burleta.

En Pere Llobet mogué el cap totalment nerviós.

- Mira Jofré, jo he estat tota la vida solter, mai m'he menjat un rosco com aquest si no és pagant, i la noia s'ha enamorat de mi perquè l'he tret d'aquell mundillo de la prostitució a canvi del seu amor - explicà amb vehemència-. A banda de que tot el nostre romanç ha estat molt ràpid, m'he casat amb ella pel civil tot just quan només feia una setmana que la tenia vivint amb mi a casa meua. Ja veus que no sóc tan agraciad físicament com tu. Tothom fa el que pot. Ja saps el que vull dir.

- El físic no ho és tot...

- És igual, la qüestió es que no vull que la meua dona hagi de tornar al seu país perquè comenci a ser una prostituta de luxe un altre cop, ni vull que torni a fer de puta en general, ara es la meua dona... ho entens?

- Fins aquí molt bé...

- I com que els romanesos la busquen a ella, automàticament també em busquen a mi i demanen la part que queda per pagar...

- Doncs els hi pagues la part que falta i en paus...

- Sí però ells em volen fer la pirula perquè no sóc membre de la seva màfia, i m'obliguen a fer un pagament de l'import total que val la noia un altre cop. Deu milions de peles, cinc dels quals ja estaven pagats pel proxeneta romanès desaparegut.

En Jofré somrigué irònicament. Allò eren quartos de debò i no es podia ser tan pardillo.

- Demana un préstec al banc o desfes-te'n de la teua "muller".

- No sé d'on puc treure ara deu milions de peles. Aviat se m'acaba el termini d'entrega. Només

tinc quaranta-vuit hores... per això vull que algú em faci la “feina” de desempallegar-me’n d’ells - implorà en Pere Llobet.

- Darrere seu en vindran més, ja ho saps - comentà l’altre amb veu freda -, i ho pagaran igualment amb la seva família. A més veig que tu també hauràs de fotre el camp de Reus durant una bona temporada. Les nostres vides també segueixen paral·leles en aquest aspecte.

- De moment hi ha tres païos a Reus que van arribar la setmana passada a l’aeroport de Reus, des d’un vol directe procedent de Bucarest i es veu que m’estan buscant per cobrar una cosa o l’altra, si algú me’ls treïés del mig, tindria un bon marge de temps per fotre el camp ben lluny i no deixar cap rastre per tal que em puguin seguir, fins que amaini la boira. Ja saps el que vull dir.

- És clar, és clar - afirmà en Jofré Vinaixa.

- Puc trobar bones feines com a periodista informàtic en qualsevol lloc del món, ja saps. Tinc contactes amb periodistes de sudamèrica, i em puc instal·lar en països com Argentina o Mèxic.

- I què passaria amb la família de la teva “muller”?

- Només té una mare i un germà petit... també hem preparat un pla d’evasió... perquè no prenguin mal fugint del seu país.

- Sí, ja m’ho imagino - comentà en Jofré rumiant-se la jugada.

- Saps d’algú que em podria fer aquesta “feina”? - preguntà en Pere Llobet un xic nerviós.

- Quina “feina”?

- La de liquidar els tres romanesos que m’estan buscant per Reus...

- Quant pagaries?

- Fins a dos quilos... no puc oferir més...

- Dos quilos al comptat i en metàl·lic?

- Sí, sí... no em queda més remei...

- Doncs ja et faré la feina jo mateix...

- Tu mateix? - preguntà en Pere Llobet amb un gest d’agraïment, com si no s’ho acabés de creure -, em pensava que només et movies per les altes esferes com qui diu.

- Tu ets un amic de les altes esferes - comentà l’Almogàver subjectant-lo per la seva espatlla prima i esquifida -, mira, t’ho deixaré per la meitat... per un quilet just i me’ls carrego quan tu vulguis i on vulguis...

- Jo ja m’havia fet una mena de pla per l’operació - explicà en Pere Llobet després d’eixugar-se la seva boca amb un gest alleugerit.

- Diga’m...

- He pensat quedar amb ells demà mateix, divendres a les quatre en punt de la tarda, en plena plaça del Mercadal, a la mateixa terrassa de cal Coder -, explicà amb veu lenta -. Aniré allà a donar-los els calers. Llavors un franc tirador professional com tu, podria disparar-los des d’un balconet d’un pis buit que tinc damunt mateix de l’agència de Viatges Wagons-Express. És el pis d’uns tiets meus que vaig heretar no fa massa i ara encara no hi viu ningú. Allà dalt del balcò hi ha una persiana de cànem d’aquelles velles que surten per damunt de la barana. És un bon amagatall. Així doncs t’els carregues a trets i fots el camp d’allà lo més ràpid possible... jo també és clar.

- Sembla bona idea - comentà l’Almogàver acaronent-se la barbata - però no sospitaran de que

allò pot ser una trampa?, poden pensar que has avisat a la policia perquè els enxampin durant l'acte d'entrega dels calers.

- Segur que un d'ells no vindrà a la trobada, vigilant que a la zona no hi ha "moros a la costa"...

- Sí, "moros a la costa", ja, ja...- rigué l'Almogàver recordant-se dels seus amics d'Al-Qaeda que estaven estiuejant a Salou.

- Aquest païos són molt prepotents i es pensen que em tenen súper acollonit - afegí en Pere Llobet amb nerviosisme -, aquest es el seu punt feble, no s'esperen cap emboscada ni cap atac com el que tinc planejat.

- I en pic fugis amb la noia? ja saps el que passarà no? - preguntà l'Almogàver amb veu impertinent -, em refereixo al que succeeix en la majoria de casos com aquests. La noia et donarà pel sac i fotrà el camp ben lluny de tu, per tornar a fer de prostituta o caçar un peix més gros que la mantingui "en gran". No vull ser malpensat Pere, però: ho tens clar tot això que penses fer per la teva "dona"? - preguntà amb veu severa -, pensa que no t'has casat amb cap "pubilla" de Reus i rodalies...

- Ella m'estima molt, estem fets l'un per l'altre - afirmà en Pere Llobet amb un gest molest -, de totes maneres he pres les meves precaucions perquè això que dius no succeeixi. Perquè tal com dius tu, jo tampoc vaig néixer ahir.

- No es assumepte meu saber-ho, però m'agradaria que m'ho expliquessis això de les "precaucions".

- En primer lloc la seva família fotrà el camp de Romania escoltat per un amic meu de Barcelona, que es membre de l'organització benèfica "Ajudem al poble de Romania", ell els durà a viure en un lloc determinat, on jo mateix li ordeni. Els tindrà custodiats i vigilats de prop - afegí amb una brillantor assassina als seus ulls -, de manera que si a la meva dona se li acut fotre el camp de casa pel motiu que sigui els liquidarà i semblarà com si tot plegat fos un accident. Ja m'encarregaré jo mateix que ho paguin car si la meva Isabella m'abandona un dia o altre.

- Ella ho sap tot això? - preguntà l'Almogàver totalment sorprès per les precaucions del seu amic. Allò era amor de veritat, la resta eren punyetes.

- No, però aviat ho sabrà. De manera que si no es porta bé amb mi, la seva família també patirà les conseqüències - afirmà amb veu ferma-. A més li he regalat un luxós rellotge suís Cartier que porta tot el dia damunt seu, on hi ha implantat un xip localitzador que emet un senyal constant al GPS que tinc instal·lat a dins del meu mòbil. En tots els moments sé on puc localitzar-la - afegí torçant la boca amb un somriure cruel.

En Jofré Vinaixa rigué entredents. Aquell paio també era un veritable fill de puta.

- Lo vostre es amor sense límits.

- Sí amic meu, l'amor no té fronteres.

- Doncs bé parlant de la "feina", tinc una carabina d'alta precisió que pot fer blanc des d'una distància de tres-cents vuitanta metres - indicà l'Almogàver com si estigués oferint un catàleg de productes.

- És perfecte, n'hi haurà de sobres - comentà en Pere Llobet amb la mirada animada-, si vols que et pagui els calers avui mateix, t'ensenyaré l'amagatall des d'on has d'actuar.

- No cal, ja m'ho donaràs tot quan finalitzi la feina - indicà l'Almogàver amb veu amistosa -,

si vols m'ho pots entregar a terminis, mitjançant ingressos de cent mil cuques, però sobretot quan et vagi bé. M'ho fiques tot en un compte que tinc a la Caixa Tarragona, pagant una factura d'Internet que t'enviaré amb el número de compte corrent per fer l'ingrés, de manera que tot plegat semblarà com si la meva empresa informàtica d'E-dicions Inter-Reddis, t'hagués fet unes quantes traduccions pel teu diari digital.

- Gràcies Jofré, tu si que ets un amic - digué en Pere Llobet estretant-li la mà.

- Els amics de sempre són per les ocasions de sempre - comentà l'altre amb un somriure ferm i nostàlgic.

Justament en aquells moments arribà la muller d'en Pere Llobet procedent de l'exterior, durant tot aquell temps havia estat parlant amb la seva mare i li havia explicat tot el tràfec que el seu "marit" volia organitzar per apartar-la totalment de la màfia del seu país d'origen.

En Jofré admirà el seu cos jovenet tan esplèndid. Realment valia la pena jugar-se-la del tot per una cosa tan bella com aquella. Era com una veritable reencarnació eslava d'aquella cantant francesa dels anys noranta que es deia Vanessa Paradís, però molt més voluptuosa i carnal. Podria ser també una bona top model si el seu marit li deixés desenvolupar l'esmentada feina.

Era evident que aquella romanesa tan bufona que es deia Isabella, sí que tenia tota la pinta d'haver estat una bona prostituta de luxe en el seu país d'origen, desitjada per tots plegats. Una valuosa mercaderia que la màfia del seu país no volia deixar perdre així com així. I el pobre d'en Pere Llobet, un paio que malgrat el seu alt coeficient intel·lectual mai havia estat físicament agraciats, es veia obligat a romandre solter total durant tota la vida. I de cop i volta s'havia casat amb una exprostituta que es movia per un entorn molt perillós i aquella causa amorosa l'havia ficat de ple en un marró del quinze.

Era evident que la pobra noia havia estat víctima de l'explotació sexual del seu país, tot havia començat de la mà del seu primer noví que tenia a l'institut, el qual ja tenia un peu ficat a dins de la màfia romanesa i deixant-la tastar als seus "amics" i, a canvi de regals i joies, la noia fou ràpidament abduïda per aquell ambient. Més endavant el seu xicot aparegué apallissat i mort pel centre de Bucarest quan intentà treure'n més benefici de la Isabella. Però s'ho mereixia. Ara potser li tocaria el torn a en Pere Llobet, per fer tot lo contrari.

Capítol 16

EL CAÇADOR CAÇAT

Ja eren gairebé les quatre de la tarda d'aquell divendres dia 14 de juliol l'any 2001. Aquella jornada no era tan calorosa com els dies anteriors. Però encara així el sol queia de ple enmig del terra de lloses de la plaça Mercadal, on cada any es fa petar la tronada per Sant Pere.

En Jofré Vinaixa ja portava gairebé tres quarts d'hora tancat a dins d'aquell pis que estava situat damunt mateix de cal Coder, però al que s'accedia a través del carrer Carnisseries Velles que es trobava al seu costat dret. La persiana de cànem verd estava abaixada del tot per fora de la barana de ferro forjat, com la resta de balcons d'aquella casa, que ja devia de tenir més de cent anys.

Durant aquella jornada tan estiuenca, en Jofré Vinaixa havia tingut temps d'anar a visitar a la seva mare adoptiva la Rosita Mercader que estiuvejava en un apartament de Salou, propietat de la seva germana menor la Misericòrdia. Totes dues sempre passaven soles el mes de juliol i agost allà a la platja dels Capellans. Així doncs en Jofré no s'havia privat de dinar amb elles en aquella terrassa que donava directament damunt dels penya-segats, amb vistes directes al mar. Un lloc de la Costa Daurada totalment formidable. Aquella ensaladilla russa casolana i els sant jacsos fets totalment a mà acompanyats amb patates fregides l'hi havien deixat bon gust de boca. Ell mateix s'havia encarregat de comprar una tarta de whisky com a postres i a sobre havia rebut una propineta de la tieta Cori. Un bitllet de cinc mil pesetones que la parenta li havia donat amb tota la bona voluntat de món al seu "nebot" tan bufó i tan bon xiquet.

Cap de les dues iaies sabien la que s'estava a punt de liar aquella mateixa tarda pel centre de Reus, on es mou el veritable "món de Reus".

Cinc minuts abans l'Almogàver ja s'havia parapetat dins del seu amagatall col·locant-se de genolls darrere del balcó del menjador i recolzant l'escopeta desmuntable damunt d'una cadira de fusta posada de costat. Llavors observava amb l'òptica telescòpica per l'angle esquerre de la persiana abaixada, tot i presenciant els veladors buits que hi havia a sota seu.

Malgrat la calor d'aquell dia, s'havia vestit totalment de negre com si fos un ninja, ja que portava un passamuntanyes de licra negra perquè no el reconeguessin si anaven mal dades. La seva cara resultava totalment invisible dins de les penombres d'aquell balcó obert per la calor. Per no deixar cap empremta digital també s'havia ficat els seus guants de pell de cèrvol tenyits de negre. Potser si algú l'identificava el confondria amb algú altre.

Quan el rellotge de l'Ajuntament de Reus marcà les quatre en punt de la tarda i sonaren les campanes de la Prioral de Sant Pere, se'n recordà que a l'endemà mateix tindria una nova reunió secreta amb aquells terroristes d'Al-Qaeda, i aquest cop seria al seu mas familiar ubicat en la carretera de Cambrils. En Ramsi li havia enviat un missatge per a confirmar que tot anava OK, i que durant aquella tarda estarien fent pràctiques de vol amb una avioneta llogada a l'aeroclub de Reus. Es veu que durant el dia 11 de setembre volien segrestar un Boeing dels Estats Units, per cobrir la seva retirada vers l'assassinat que ell havia de fer del propi Jaffar Lamqadem. Aquella també era una història una mica estranya. No li acabava de quadrar, però aquells païos d'Al-Qaeda pagaven bé. Per això volia ignorar els consells del seu antic col·lega en Pere Llobet al qual es disposava a ajudar durant aquella mateixa jornada.

En sec el veié creuant la plaça del Mercadal amb passes rítmiques i nervioses observant per tots els costats. Havia entrat pel carrer Jesús i duia un maletí de cuir negre a la mà esquerra. A dins

segur que hi havia els deu milions de les antigues pessetes en metàl·lic i agrupades en vint feixos de bitllets cinc mil, perquè així ho volien els romanesos que l'estaven extorquant.

La terrassa de Cal Coder estava totalment buida quan aquest s'assegué en un velador. En sec observà directament cap a la finestra del tercer pis durant un parell de segons, comprovant que el seu col·lega es trobava totalment camuflat al seu amagatall.

Amb un gest natural despleguà el seu Diari de Tarragona i començà a fullejar-lo intentant dissimular la seva impaciència barrejada amb nerviosisme davant la tardança dels romanesos.

Al cap de vint segons arribà una jove cambrera de cal Coder per prendre-li nota. En Pere Llobet demanà un granissat de llimona.

Quan la cambrera tornà cap a dins del local, un Mercedes Benz de color gris metàl·lic penetrà sigilosament dins de la plaça Mercadal. Havia pujat pel carrer de La Mar. Aquell vehicle era un model nou de trinca típic de la fastuositat mafiosa de l'Est.

El cotxe s'aturà a deu passes d'on estava assegut en Pere Llobet i del seu interior baixaren dos individus amb pinta sospitosa. El conductor estacionà el vehicle en marxa gairebé en doble fila, al costat mateix del parterre enllosat de la plaça Mercadal.

En Pere Llobet plegà el Diari de Tarragona tranquil·lament observant-los amb un lleu gest d'alarma i alleugiment al mateix temps, per fi havien arribat. Els dos romanesos feren una breu salutació i s'assegueren davant d'en Pere Llobet. Eren dos païos alts i cepats gairebé de trenta i pocs anys, però que ja tenien una pinta molt xunga, pensà l'Almogàver. Tots dos duïen ulleres de sol i vestien d'una manera força informal i gens cridanera.

Aquest pogué estudiar millor els seus rostres cruels a través de l'òptica del seu fusell i s'adonà de que també eren els típics pistolers de l'Est amb els quals ja estava acostumat a enfrontar-se. Dos romanesos d'etnia zíngara que podien liquidar a una persona amb sang freda per menys de deu mil pessetes i que també duïen armes de foc damunt seu i les sabien disparar força bé.

L'Almogàver sempre endevinava quan algú duïa una pistola oculta entre la seva roba. Era una barreja de psicologia intuïtiva que havia adquirit amb els anys que portava fent d'assassí a sou. Així doncs veié que s'hauria d'anar amb molt de compte amb aquesta nova "feina".

Mentre dialogaven observà com aquells sicaris somreïen satisfets amb la cara de pensar que els diners poden solucionar qualsevol tipus de problema. El jove periodista cambrilenc acabà passant-los el maletí negre amb els deu milions de pessetones, fent-lo lliscar dissimuladament per damunt de la taula del velador.

En Pere Llobet gairebé havia hagut d'afanyar-se en demanar un nou crèdit per ampliar el seu negoci a la Caixa Tarragona, perquè si hagués dit la veritat no li haguessin donat. Però així eren les coses.

Un dels dos romanesos mig obrí el maletí i examinà amb la mirada els feixos de bitllets de cinc mil sense treure'ls de dins. El seu gest d'assentiment demostrava que eren autèntics, el seu col·lega feu el mateix, donant-li la raó. Finalment el maletí fou tancat amb un cop sec i els dos romanesos es quedaren somrient totalment satisfets com si no hagués passat res.

Acte seguit arribà la cambrera amb el granissat de llimona, i quan vulgué prendre nota als dos romanesos recent vinguts, aquests negaren amb el cap, fent-li entendre que duïen molta pressa al damunt i de que havien de marxar aviat. La cambrera observà el cotxe estacionat amb el motor engegat i tornà cap a dins de Cal Coder.

El romanès que duïa els calerons al damunt s'aixecà tornant cap al cotxe observant per totes

direccions. Era evident que anava a comptar millor els diners i a comprovar millor que no fossin falsos.

En Pere Llobet l'observà amb una suor freda com entrava per la porta del darrera. Mentre tenia a l'altre romanès assegut davant seu i encanonant-lo per sota la taula amb una pistola amb silenciador. En sec estigué totalment paralitzat pel pànic que sentia durant aquells instants. Eren moments de paroxisme total. Aleshores el preocupava que la seva muller tornés a caure a les mans d'aquells mafiosos. El fet que hagués “desaparegut” el primer pagament no era culpa seva, i així ho intentava explicar a aquell romanès que tenia encanonant-lo assegut davant seu. Mirava de fer-li entendre de que ell jugava net, de que no pertanyia a cap màfia i que no els volia fer cap pirula. Explicant-li amb pèls i senyals de que el seu amor per la Isabella era una cosa pura i natural i que per això ja s'havien casat.

Aquell romanès somrigué de manera maligna al adonar-se de lo “tonto” i “pardillo” que era aquell “espanyol” tan lleig i esquitit, que es volia compartir la resta de la seva vida amb aquella prostituta romanesa, que ja triomfava pels bordells de Bucarest quan era menor d'edat, i evidentment la noia encara tenia un bon pervindre com a prostituta d'alt standing. Allò donava molts calerons cada nit i era una llàstima que una joia de tants quirats com la Isabella, es deixés perdre casant-se amb un paio tan estúpid com aquell, que la volia apartar del món de la prostitució així per les bones. Simplement perquè s'havia enxonat d'ella com un pardillo. I a sobre pagava costes que no havia de pagar.

En Pere Llobet llegí en sec aquell missatge dibuixat en el rostre cruel d'aquell romanès assegut davant seu i començà a tremolar desesperadament.

L'altre mafiós sortí del cotxe brandant una automàtica amb silenciador, ja havia comptat els diners i havia comprovat tot el seu import exacte. Els bitllets amb la cara del Rei d'Espanya eren autèntics.

L'altre mafiós l'obligà a aixecar-se per tal que entrés a dins del cotxe. Allò era un segrest en tota regla. Aquells païos de l'Est no en tenien prou amb els deu milions de cuques que els hi acabava de pagar, també volien recuperar a la prostituta i donar-li una bona lliçó abans de tornar-se-la a endur cap al seu lloc d'origen. Només aquell paio sabia on estava amagada i on la podien recuperar, perquè era el seu marit.

Just en el moment en que els dos romanesos trincaven al Pere Llobet i el conduïen forçosament cap dins del Mercedes, l'Almogàver decidí passar de ple a l'acció. Els plans del seu col·lega s'havien torçat del tot malgrat que en Jofré Vinaixa ja sospitava de quasevol pirula per part d'aquells païos de l'Est. Sempre jugaven brut per sortir-se'n amb la seva.

Acte seguit aguantà la respiració i premé el gallet de la seva carabina dos cops seguits. “Despertaferro!” exclamà entredents. El romanès de la dreta, el que havia comptat els diners caigué mort a terra amb el front foradat. L'altre mafiós disparà l'arma contra en Pere Llobet que s'havia llençat a terra tapant-se les mans amb el cap i també fou liquidat per l'Almogàver amb dos trets més al crani.

Encara així un tret perdut del romanès havia encertat al periodista cambrilenc entre les costelles.

L'Almogàver lamentà no haver estat una mica més ràpid. El conductor del Mercedes Benz arrancà totalment esporuguit, potser devia pensar que al menys tenia els calerons a dins del vehicle.

Aquell paio sabia de sobres que la mort dels seus companys era produïda per un franc tirador expert. En Jofré també intentà liquidar-lo com als altres, però l'angle de tir lateral era impossible.

Disparà quatre cops seguits contra el costat esquerre del seient capdavanter, però el vehicle aconseguí fugir a tota velocitat pel carrer Metge Fortuny, on hi ha el Cafè de Reus.

En Jofré veié com en Pere Llobet estava retorçant-se de dolor pel terra de llambordes de la plaça Mercadal, i al seu costat jeien els dos cadàvers. No hi havia temps per auxiliar-lo i amagar-lo en un lloc segur. A més aquell paio sabia la identitat secreta de l'Almogàver i allò en sec podia trencar la seva carrera criminal d'altres esferes.

En Jofré Vinaixa tornà a aguantar la respiració mentre apuntava per la creu de la mireta telescòpica, veient el rostre dolgut del seu antic col·lega retorçant-se per les lloses de la plaça Mercadal, aquest li estava demanant auxili amb veu aguda. L'Almogàver premé el gallet dos cops més, liquidant al periodista cambrent de la mateixa manera que als dos romanesos. Ho feu tancant els ulls per la vergonya i dolor que sentia en cometre un acte tan aberrant com aquell. En Pere Llobet era dels pocs amics de l'insti amb els qui mantenia una relació, encara que fos un xic intermitent.

En aquelles circumstàncies era el millor que podia fer.

“Sabia massa coses sobre l'Almogàver”, s'intentà consolar a si mateix, mentre observava el cos sense vida del seu “amic” dessagnant-se en plena plaça Mercadal durant aquella tarda d'estiu. Son pare adoptiu, el senyor Gerard Vinaixa també havia mort sota les seves mans uns setze anys enrera, perquè estava a punt de delatar-lo. En Pere Llobet també molestava molt, sobretot quan li havia confessat allà al Viena, tot el que sabia sobre l'Almogàver i la nova feina de cara a l'11 de setembre.

I amb tot allò d'intentar alliberar a la seva dona de la màfia dels seus paisans, en Pere Llobet havia volgut jugar brut amb els romanesos i li havia sortit el tret per la culata. L'Almogàver ja l'havia advertit de que el seu pla tan estúpid no podia funcionar. Però mai no es pot enraonar amb un paio “enxonat” de la seva parella, sobretot quan la seva parella era un exemplar tan increïble com la Isabella aquella. Més endavant ja miraria de localitzar-la i fer-se-la petar d'una manera o altra, en honor al seu “marit” que acabava de liquidar. Segur que tindria un enterrament digne i tothom parlaria de la seva mort tan horrible. Tot per culpa d'un amor sense “fronteres”. La gent de Reus estaria molt de temps tractant i debatent aquell tema tan escabrós.

L'Almogàver es disposava a desmuntar el seu fusell de set peces mentre escoltava el cant llunyà de les sirenes de policia que es dirigien cap al centre de Reus. Segur que els de cal Coder ja havien avisat a la policia de tot aquell enrenou.

Però en sec un soroll greu i rítmic procedent de dins de l'escala l'alertaren de ple, immobilitzant-lo totalment. Eren com unes passes precipitades d'algú que pujava els graons fins aquell tercer pis, però en sec s'havien aturat. Potser la policia ja havia localitzat l'origen dels trets que havia comès com a franc tirador.

L'Almogàver es dirigí de ple cap a la porta del pis observant per la seva òptica. Era una d'aquelles grans i antigues que tenien un passador metàl·lic.

Malgrat que no veié a ningú esperant-lo a fora, el seu instint l'avisava de que aquelles passes havien sonat entre el primer i el segon pis d'aquell vell edifici ubicat en plena plaça Mercadal.

Potser era un veí de sota que entrava a casa seva. Però era estrany perquè en Pere Llobet li havia dit que el primer pis eren oficines i el segon pertanyia a un matrimoni jubilat que estiuejaven a Salou amb els seus fills. I aquelles no eren hores de tornar de la platja en un dia tan càlid i estiuenc com aquell.

Així doncs si el seu instint no li fallava, qui l'estava esperant amagat fora de l'escala? pensà amb

una suor freda regalimant-li per dins del front.

La policia encara no havia arribat a la plaça Mercadal, malgrat que les sirenes cada cop sonaven més fortes i ningú no l'havia vist disparant des d'aquell lloc.

L'Almogàver retrocedí cap a la seva dreta, en direcció cap a la finestra de la cuina. Allò donava de ple al carrer Carnisseries Velles on hi havia el Bar Reus. També podien ser els romanesos. Segur que n'hi havia més cobrint el radi d'actuació dels primers que havien anat a recollir la pasta. Però no fou així. Els romanesos no estaven tan ben organitzats.

Tal com s'esperava l'Almogàver llavors trobà una resposta exacta.

Allà baix hi havia un cotxe estacionat en filera doble. Tenia els quatre llums intermitents en marxa i es tractava d'un Volvo de grans dimensions color gris metal·litzat.

L'Almogàver en sec recordà el Volvo del mateix tipus que duien els agents de la CIA a Amsterdam i els de Salou que protegien al familiar d'en Saddam Hussein. Era d'aquell prototip blindat color gris metal·litzat, un model luxós fabricat l'any 2000.

Era evident que estaven a punt d'enxampar-lo amb les mans a la massa. Segur que el propi Pere Llobet li havia preparat aquella trampa i llavors s'adonà de que realment havia valgut la pena liquidar-lo com a una rata, mentre agonitzava allà al parterre del Mercadal..

Així doncs el paio finalment havia decidit vendre l'Almogàver a la CIA, a canvi de poder seguir amb els seus xanxullos il·legals i paral·lels a la seva feina de periodista digital.

Si la policia l'havia d'atrapar de ple, amb les mans a la massa, aquell podia ser el moment idoni a dins d'un pis vell i mig desmuntat del centre de Reus.

L'Almogàver sentí més soroll a fora de l'escala mentre tornava a carregar la seva carabina en menys de cinc segons. No duia cap altra arma al damunt i havia d'aprofitar aquells instants d'incertesa per part dels seus captors que no s'acabaven de decidir a assaltar aquell pis, perquè el seu objectiu tenia fama de ser un paio ultraperillós.

Segur que esperarien que sortís directament cap a l'escala per trincar-lo totalment desprevingut.

En Jofré Vinaixa aguantà la respiració mentre obria el pany de la porta molt a poc a poc, era un d'aquells antics que s'estiraven des d'un extrem.

Acte seguit fugí corrent escales amunt, pujant-les de tres en tres.

Els quatre agents de la CIA que s'havien mantingut invisibles al replà de sota, cridaren ordres per detenir-lo mentre pujaven les escales darrere seu.

Després de pujar setze esglaons l'Almogàver aconseguí obrir la porta del terrat estirant una balda i sortí a l'exterior, llençant-se per terra rodolant sobre ell mateix mentre es parapetava darrera d'un grup de torretes, grosses i antigues, amb plantes seques que es trobaven a prop de la barana d'aquell terrat.

Les sirenes de la policia ja sonaven en plena plaça Mercadal i les tenia allà a sota mateix a cal Coder. En Jofré calculà que havien arribat dos vehicles de la policia nacional i un de la guàrdia urbana.

Un d'aquells agents de la CIA saltà també cap a l'exterior i l'Almogàver li disparà directament a bocaterrosa. Les dues primeres bales no aconseguiren foradar la seva armilla antibales.

- OOUGH! MY GOD! - cridà aquell ianqui de mitjana edat. Aquell home brandà la seva automàtica contra el fugitiu que es movia ràpid com una ombra sinistra, però aquell s'ajupí a temps per

esquivar dues bales mal direccionades que foradaren la paret del terrat. Aquell sol de la tarda enlluernava al seu atacant i l'Almogàver premé el fusell amb més punteria foradant-li el crani.

- Despertaferro, ianqui fill de puta! - crida fora de si, mentre els altres tres agents no s'atrevien a sortir cap a l'exterior. Aquell paio tenia molt bona punteria.

En sec s'aixecà amb un bot sense deixar de disparar contra la porta del terrat i corrent cap a l'esquerra, i saltant la barana que donava directament cap al sostre de cal Coder, la travessà corrent fent un esprint. Evidentment aviat es congregaria tota la policia de Reus en aquell punt de la ciutat. Potser en Pere Llobet no l'havia delatat del tot. Potser l'estaven investigant a ell i de retruc havien topat amb l'Almogàver, no pas amb en Jofré Vinaixa.

Quan arribà fins al terrat que era l'edifici de Casa Pinyol, que albergava la seu de Convergència, el qual també tenia la façana orientada al carrer Galanes. Els tres agents de la CIA dispararen contra ell des de vint metres de distància, i trigaren encara uns quants segons en atrevir-se a sortir cap a l'exterior per a empaitar-lo de ple.

L'Almogàver s'ajupí i caminà a quatre potes pel terra del sostre d'aquell edifici modernista, només així el seu cos es podia fer invisible darrera de la barana de maons sòlids que li feia d'escut, comptà fins a cinc i en sec s'aixecà disparant a bocaterrosa contra els dos agents que ja havien saltat directament al terrat del costat.

Un d'ells caigué a terra amb el crani foradat per una bala i l'altre s'estirà a terra sorprès per aquell contraatac tan inesperat. Acte seguit també rebé diversos impactes de bala en cames i braços.

L'Almogàver volia rematar aquell bòfio americà, però també havien aparegut cinc policies nacionals en aquell terrat ubicat al costat de cal Coder. Aquests començaren a disparar contra ell cridant "¡suelte el arma!".

En Jofré Vinaixa s'escudà un altre cop sota la tàpia de maons. Potser l'única solució era saltar pel damunt del carrer de les Galanes, i anar a parar al terrat de l'Ajuntament que es trobava davant seu. Però d'allà dins aparegueren cinc policies municipals que sortiren a l'exterior amb precaució. També l'havien vist i també volien actuar contra ell.

Aguantant la respiració disparà quatre trets directes, contra la porta tancada del terrat que hi havia davant seu. El pany quedà totalment destrossat, però encara li quedaven deu bales a dins del seu carregador de trenta. Era tota la munició que tenia per sortir d'aquell tràngol.

L'Almogàver feu un esprint totalment ajupit i aconseguí obrir aquella porta del terrat de la seu de Convergència Democràtica, fugint d'un foc creuat de la policia nacional i la guàrdia urbana, que disparava des del terrat de l'Ajuntament.

Des d'aquella distància només el veien com una ombra negra que es movia molt de pressa. Acte seguit tancà la porta darrera seu amb una puntada de peu i es va desfer ràpidament la corriola del seu cinturó. Havia vist una maneta de ferro a la part interior del batent d'aquell terrat i lligà el seu cinturó de cuir entre allò i els barrots de ferro de la barana de l'escala interior, que es trobaven a pocs pams de l'estirador de la porta.

L'Almogàver ho feu passant la corriola de cuir negre quatre vegades i tancà la sivella al darrer forat. Aquella porta del terrat de la seu de Convergència de Reus costaria molt d'obrir des de fora malgrat que tingués el pany destrossat. Allò aturaria durant uns vint o trenta segons la persecució que es portava a terme des dels terrats.

Acte seguit baixà ràpidament les deu escales fins a la tercera planta d'aquell edifici on veié una

magnífica bombona de butà totalment plena. Algú l'havia deixat allà fora no feia gaire temps.

En sec l'alçà en vil i la col•locà darrera mateix de la porta del terrat, mentre la policia intentava obrir-la estirant-la des de fora.

Allò, que semblava ser una bogeria, valdria la pena portar-ho a terme. La seva captura els sortiria molt cara.

Aquella única vivenda del tercer pis també era buida per culpa de les vacances d'estiu. En sec disparà diversos trets contra el seu pany fins que la porta s'obrí de bat a bat i entrà a dins d'aquell pis vell, però totalment reformat per un matrimoni reusenc que hi residia des de feia un parell d'anys. Segur que tenien un apartament a la costa on passar aquell estiu tan calorós.

La policia encara colpejava la porta del terrat amb fúria sense poder-la obrir, mentre el seu fugitiu arrastrava ràpidament la nevera de la cuina fins a l'entrada mig oberta de la vivenda.

En sec calculà que hi hauria més de mitja dotzena d'agents policials intentant enderrocar la porta del terrat amb totes les seves forces, però la corriola de cuir del cinturó encara oferia bona resistència.

L'Almogàver aguantà la respiració i disparà amb la seva carabina directament contra la bombona de gas que tenia a cinc metres en diagonal per damunt seu. La explosió fou increïble mentre saltava cap a l'altre extrem del pis. Aquella bombona de gas butà esclatà pels aires com una bomba mortífera.

L'explosió agafà totalment desprevinguts als set agents de la policia nacional que intentaven enderrocar aquella porta de fusta contraxapada amb empentes i patacades. I quatre d'ells trobaren la mort instantània, deixant a la resta totalment fora de combat i amb ferides greus.

En Jofré Vinaixa es tragué els dits de les orelles mentre estava ajupit a terra del menjador que s'ubicava a l'altre extrem de la casa i que tenia vistes en plena plaça del Mercadal.

La nevera de la cuina posada davant de la porta del pis, havia ofert una bona protecció, per tal que la metralla de l'explosió no arribés fins a ell, però l'ona expansiva procedent de dalt del terrat havia fet un immens forat al sostre del pis, deixant un munt de runa per terra. Aquella nevera que havia fet d'escut protector, també s'havia desplaçat dos metres pels aires.

En sec espià pels balcons i veié com un dels tres policies municipals que s'esperaven a baix demanava ajut per ràdio. Els altres dos observaven totalment espantats en direcció al lloc on hi havia hagut aquella explosió de gas. Potser encara no sabien ben bé del que es tractava.

Just llavors apretà el gallet amagat darrera de les cortines del menjador i la primera bala de la seva carabina, travessà el vidre del balcó tancat incrustant-se de ple en l'agent que parlava per ràdio semiajupit darrera del seu vehicle, fruit d'un gest temorós. Aquell paio encara no sabia ben bé el que s'estava liant allà dalt. L'impacte el feu retrocedir cap enrera amb un bot enèrgic mentre emetia un crit ofegat. Els altres dos agents de la policia municipal es tombaren a terra totalment espantats amb les mans damunt del cap. Però aquell franc tirador expert tornà a disparar de ple contra ells, ataforant-li dues bales a la columna vertebral al primer i matant al segon amb un tret al cap. La pressió de la bala travessà una de les mans amb la qual es protegia el crani.

En sec veié que ja no quedava cap policia viu allà baix i decidí fugir d'aquell pis, sortint cap a l'exterior. Amb un gest enèrgic saltà per damunt de la nevera que s'havia desplomat pel passadís de la casa i travessant les restes esberlades d'aquella porta del pis començà a baixar les escales de tres en tres.

Tot just arribant a la segona planta, es trobà de sobte amb un home molt vell que hi residia des de temps de la guerra, era el senyor Magrané, un home vidu d'uns 85 anys que vivia totalment sol en aquell casalot del centre de Reus.

Aquell senyor era pare de dos fills, una filla i avi de sis nets preciosos. L'home havia sortit a l'exterior totalment espantat per l'enrenou que s'havia produït a dalt de tot. I quan veié aquell emmascarat que fugia corrent escales avall, intentà barrar-li el pas obeïnt a un gest de valentia instintiva.

- ¡Deixi'm passar mestre!- exclamà el fugitiu, mentre l'altre intentava retenir-lo agafant-lo pel canell.

- Qui és vostè? Què ha passat a dalt del terrat? - preguntà amb veu tremolosa. En sec havia vist el forat que hi havia a dalt del sostre de l'edifici. Era com si hagués tornat a caure una bomba de l'any 1936.

- ¡Deixi'm passar mestre! - insistí l'Almogàver al veure que l'altre aixecava el bastó de manera amenaçant. Aquell home li volia fotre una bona garrotada. En sec es veié obligat a esquivar aquella investida feta amb un gest tremolós i reaccionà aixecant a l'home totalment en vil i llençant-lo pel buit de l'escala. El senyor Magrané cridà ple de pànic mentre queia dos pisos per sota. El seu cos caigué per terra com un sac de patates. Quan el seu homicida arribà corrent a la planta baixa, encara respirava agonitzant. Amb aquella caiguda potser s'havia trencat un munt d'ossos. Els ulls del senyor Magrané restaren quietos i vitrificats observant fixament a l'Almogàver des de les penombres.

“Devia ser un bon home” pensà aquest totalment dolgut mentre li regirava les butxaques. En sec sonaren més sirenes de la policia que arribaven en plena plaça Mercadal, l'alarma s'havia extès per tots els carrers del centre de la ciutat. Ara si que l'havien enxampat de bo de bo.

En Jofré Vinaixa treí les claus de la butxaca dreta dels pantalons del difunt amb un gest nerviós, hi havia la clau de casa i la de la porta del carrer que estava totalment tancada. Evidentment no podia gastar més bales del seu fusell disparant contra panys tancats de portes velles i sòlides.

Amb un gest enèrgic, trigà sis segons en obrir aquella gran porta de fusta massissa que es trobava a sota mateix de la seu de Convergència de Reus i sortí corrent en direcció al carrer de les Galanes.

De reüll veié com dos cotxes patrulla de la policia nacional entraven també pel carrer Monterols i pel carrer Major cordonant la plaça Mercadal. Després aparegueren tres vehicles més de la urbana entrant pel carrer Jesús, la plaça del Castell i el carrer del Vidre. Allà, en ple centre de Reus, se n'estava liant una de grossa pensà mentre feia l'esprint més frenètic de la seva vida pel mateix carrer de les Galanes. Al fons veié un altre vehicle de la policia nacional que acabava d'entrar per la plaça Catalunya.

L'Almogàver en sec girà cap a la dreta, baixant pel carrer de la Presó travessant-lo en menys de deu segons. A l'altre costat hi havia les tanques d'al·lumini de l'empresa Nuñez i Navarro que estaven fent les obres del Pallol, les quals no feia gaire temps que havien començat.

Tot just quan es trobava davant de la pastisseria de cal Padreny, la sirena d'un altre cotxe patrulla de la policia nacional l'alertà des del fons del carrer Hospital, estava entrant per la plaça de la Sang, però aquell tram del carrer per on volien circular estava tallat per les obres urbanístiques del futur centre comercial del Pallol, i els dos agents de la policia baixaren del seu vehicle disposant-se a perseguir-lo a peu.

Davant seu tenia l'edifici del Campanar de Reus i en sec se'n recordà que els dos àrabs que

estiuejaven a Salou feien pràctiques de vol amb una avioneta llogada a l'aeroport. Allò era una idea descabellada, però podia funcionar, les idees més descabellades del món havien salvat la vida de l'Almogàver en moltes ocasions com aquella.

Capítol 17

PER DINS DEL CAMPANAR

Els dos agents que el perseguien corrent des del carrer Hospital dispararen contra ell però no tenien la suficient punteria com per encertar-lo a una distància de gairebé dos-cents metres.

En sec un altre cotxe de la policia nacional començava a pujar pel carrer Fosal Vell, fent udolar la seva sirena a tota pastilla. No hi havia escapatòria per dins del Tomb de Ravals.

El fugitiu disparà les darreres bales explosives que li quedaven contra el pany de la porta per la qual s'accedia a la torre del campanar de Reus. Foren dos trets seguits i aquella porta antiga s'obrí cap a fora, caient pel seu propi pes. En sec començà a pujar aquelles escales de pedra amb forma de cargol de dos en dos. Malgrat que estaven prou fosques i podia ensopegar, ho feu amb una destresa increïble. Com a bon reusenc, cada any per Sant Pere pujava a dalt de la torre gòtica, perquè era l'únic dia de l'any que s'obria la porta i es permetia l'entrada lliure a tots els ciutadans que ho desitgessin. Formava part dels actes de la Festa Major de Reus. Per tant en Jofré Vinaixa ja coneixia molt bé aquelles escales fosques per on pujava fugint de tota la policia de Reus.

Les veus dels agents que el perseguïen corrent des del carrer Hospital ressonaven per sota seu mentre aconseguia arribar fins a la primera planta del Campanar. Ja havia pujat setanta esglaons d'aquella pedra tan antiga. Els darrers trams de la seva torre gòtica de planta hexagonal ja estaven il·luminats pels grans finestrals d'arcs apuntats del primer pis.

L'Almogàver entrà corrent per posar en marxa el seu darrer pla.

Mentre contemplava el meravellós paisatge que es veia des d'aquell punt de Reus tan estratègic, es treié el mòbil de la butxaca dreta dels seus texans negres i feu una trucada perduda als seus col·legues d'Al-Qaeda.

En menys de trenta segons els dos policies nacionals arribaren també fins al primer pis del campanar de Sant Pere i es trobaren a aquell fugitiu tan perillós agenollat a terra amb les mans aixecades amb actitud teatral. La seva carabina estava dipositada als seus peus.

- ¡No disparen, que me rindo coño! - exclamà amb veu suplicant. Aquells dos agents de la policia nacional no s'ho podien creure mentre l'apuntaven amb les seves armes.

- ¡Si mueves un pelo te matamos aquí mismo hijoputa! - exclamà el que havia entrat primer amb un to ple de rabia. L'altre el cobria pel darrera amb molta precaució i amb el polze tremolós.

- ¿Por qué no esperamos a que lleguen refuerzos? - preguntà el segon policia totalment insegur.

L'altre mogué el cap amb un gest triomfal.

- No, no... este cerdo es una buena pieza, de manera que lo detenemos nosotros y fuera, el mérito será solo nuestro. De nadie más.

El fugitiu seguia quiet i agenollat, observant-los fixament. El seu gest tan tranquil i indefens era molt sospitós.

- ¡Piénsalo bien leches! - exclamà el segon agent totalment nerviós -, que este gacho es muy peligroso...

- Ahora es nuestro coño, aquí mismo se nos entrega porque se le acabó la munición y a tomar por el culo.

L'Almogàver assentí movent el cap afirmativament.

- ¡Manos a la cabeza y de cara a la pared hijoputa! - ordenà aquell agent que volia emportar-se tots els mèrits, mentre apartava el fusell desmuntable amb un cop de peu. Era un paio de la vella escola, d'uns cinquanta i escaig d'anys. Segur que en temps de Franco havia estat un dels grisos. En ple 2001 es voldria retirar amb tots els mèrits possibles. Encara conservava aquell espès mostatxo amb canes, de trenta anys enrera quan havia entrat al cos de la policia nacional, aprovant unes oposicions de l'Estat. Segurament ho havia fet complint el servei militar.

El recent detingut obeí les seves ordres amb un gest de resignació i l'altre l'encanonà a un pam del crani.

- Espósallo ya mismo... -ordenà el policia veterà al seu company amb veu triomfal.

- ¿Por qué no le quitas el pasamontañas que lleva?- preguntà l'altre agent -, así sabremos quién es.

L'altre mogué el cap nerviós.

- Átalo primero leches! - ordenà amb veu nerviosa. Tenia un accent castellà molt fort. Com de Valladolid o Palencia.

Aquell segon agent de la nacional, que era més jove i inexpert s'ajupí darrera de l'Almogàver i tot just quan estava a punt de posar-li les manilles, sonà el timbre estrident d'un mòbil posat al màxim volum. Era un so de trets de metralladora Kalashnikov que en Jofré Vinaixa s'havia descarregat pel mòbil a través d'Internet. Petaven fort i amb molt bona qualitat.

Aquell so estrident que procedia d'un lloc ocult d'aquell pis del campanar aconseguí espantar lleument als dos policies que es giraren cap enrera veient que hi havia un mòbil dipositat a terra. Estava fora del seu angle de visió quan havien entrat a detenir a l'Almogàver.

Aquest aprofità la seva lleu distracció per actuar ràpid, i movent-se com un llampec, li propinà un fort cop de colçe als testicles d'aquell policia veterà que l'estava apuntant.

- ¡Ostias joputa! - exclamà aquest disparant a bocaterrosa contra la paret de pedra que hi havia enfront seu.

L'Almogàver saltà de genolls cap enrera com si fos impulsat per un ressort mecànic i caigué damunt de l'altre agent que s'havia agenollat per emmanillar-lo. Aquell jove policia nacional totalment esporuguit davant de la presència del mític Almogàver, perdé l'equilibri sota el seu pes. El seu crit de sorpresa fou ignorat per l'altre agent nacional que es trobava rebolcant-se pel terra presa del dolor, de manera que fins i tot havia deixat anar la seva arma per tapar-se els testicles amb les les dues mans.

Aquell segon agent mentre es trobava sota el pes de l'Almogàver, deixà anar les manilles per desenfundar la seva pistola, però l'altre havia estat més ràpid prenent-la-hi un segon abans.

- Desperta ferro! - clamà disparant-li dos trets al front. Acte seguit rodolà pel terra del campanar i crivellà de ple l'agent veterà que encara es rebolcava pel terra pres pel dolor. Es deia Vicente Martínez Blanco.

L'Almogàver s'incorporà observant als dos policies morts. El seu mòbil encara seguia emetent el seu so estrident de ràfegues de fusell Kalashnikov.

Després de fer unes dotze passes en direcció a la porta d'entrada, el recollí amb un gest ple d'esperança malgrat que tota la policia de Reus s'estava congregant al voltant de la torre del Campanar, fins i tot havia arribat la Guardia Civil i els GEOS.

- Ei què passa? - preguntà en Ramsi Binalshib amb veu aspra -, què m'heu trucat abans?.
- Tinc problemes - manifestà en Jofré Vinaixa amb veu nerviosa mentre observava tota la moguda a través del finestral gòtic que donava al carrer Fossar Vell.
- Fa dos minuts he rebut una trucada perduda teva... i he decidit contestar-te malgrat el risc que implica això per a la nostra organització...
- Mira xato... m'he ficat en un gran embolic, per fer un favor a un col•lega i ara tinc a un centenar de policies assetjant-me.

En Ramsi Binalshib trigà uns segons a parlar de nou. Segur que ho estava comentant a en Mohamed Atta que pilotava aquella avioneta de vol turístic.

- Ja sento les sirenes de la policia a través del teu mòbil... on et trobes exactament?...
- Al primer pis de la torre del Campanar de Reus... vaig armat, ho tindran difícil capturar-me, però finalment ho aconseguiran si algú no em fot un cop de mà... encara esteu volant amb l'avioneta?
- Sí... ens trobem volant entre Cambrils i Salou, segur que podem fer alguna cosa per tu.
- Doncs sí... em podrieu fer el petit favor de que em vinguessiu a rescatar amb la vostra avioneta, aquí mateix a dalt del Campanar de Reus... es inconfusible...
- A quina altura et trobes?- volia saber en Ramsi Binalshib.
- Seixanta metres sobre terra si arribo a dalt del sostre...- respongué en Jofré Vinaixa recollint l'automàtica del segon agent mort. Les veus dels nous policies recent arribats començaven a resonar per dins de les escales de la torre del Campanar.
- Procura ser a dalt de tot en menys de deu minuts... ara mateix virarem cap a Reus i farem alguna cosa per tu, malgrat el risc que pugui implicar per a tots plegats.

En sec hagué que tallar la conversa amb aquell àrab perquè un nou policia nacional intentava assaltar aquell lloc on es trobava parapetat.

Duia un fusell metrallador i una armilla antibales, però l'altre ja s'havia col•locat en una part lateral de la porta d'accés i disparà directament contra les seves cames.

L'agent caigué ferit cap enrera i l'Almogàver li ataforà una bona patacada al cap fent-lo caure per aquella estreta i entortolligada escala de cargol.

En sec començà a enfilat cap amunt, pujant els esglaons més de pressa que mai. Potser havia guanyat deu segons als policies de sota, però havia de parapetar-se en el darrer pis de la torre del Campanar com més aviat millor. Encara li devien quedar més de dues-centes escales per arribar fins a dalt de tot, on hi havia la teulada amb el seu passadís exterior, que duia directament a la seva coberta piramidal.

Quan arribà a la segona planta de la torre gòtica, veié com una dotzena de bombes de gas lacrimògen acabaven d'esclatar a terra. Eren els GEOS que les devien llençar des de fora i les feien entrar per dins dels finestrals gòtics. L'Almogàver aguantà la respiració i en recollí una que hi havia a prop seu, llençant-la també escales avall. Allò donaria bastant pel cul als nacionals que encara el perseguien per dins del Campanar.

Quan arribà al tercer pis d'aquell edifici medieval tam simbòlic per a Reus, havia pujat gairebé uns tres-cents setanta esglaons de pedra antiga i solemne treta de les canteres de Vila-seca. I al sostre de la cabina que duia a la terrassa exterior hi havia un escut de Reus gravat a la pedra amb la data d'acabament de l'edifici religiós. Any 1566.

- Merda! - exclamà l'Almogàver sortint cap a fora. Una infinitat de garfis dels GEOS escaladors, s'estaven clavant a la barana de pedra que reseguia tot el perímetre hexagonal de la torre gòtica.

Gairebé una trentena d'aquells agents especialitzats de les Forces Armades espanyoles, havien arribat als terrats dels edificis de les Peixateries Velles de Reus i també n'hi havia uns quants damunt mateix de la coberta de la nau de l'església gòtica, que estava trenta metres per sota.

Des d'allà havien disparat els canons dels seus garfis disposant-se a ascendir amb politges automàtiques. En menys de vint segons arribarien fins allà dalt. Malgrat que aquella torre del Campanar sempre havia estat un lloc inexpugnable durant la història bèl·lica de Reus, l'Almogàver no donaria abast intentant cobrir els sis costats d'aquell edifici punxegut com si fos un llapis gegant.

A més, el fet de disparar a bocaterrosa contra els escaladors, podia donar lloc a convertir-se en blanc per algun franc tirador que també es trobaria parapetat als terrats de sota.

- Aquest cop he begut oli, s'ha acabat l'Almogàver - es digué entredents.

Era evident que tot allò era obra d'en Pere Llobet, segur que hauria rebut una recompensa per entregar-lo a les autoritats. Només calia esperar que no hagués revelat el seu nom veritable Jofré Vinaixa Mercader. Si era així, encara tindria una bona oportunitat de fugir si aconseguia sortir de tot aquell mal tràngol.

També hi havia la possibilitat de que en Pere Llobet l'hagués delatat només a mitges. Sense revelar el seu nom autèntic, perquè així no el relacionarien directament amb ell, perquè no li interessava gens ni mica que tornessin a remanar el seu passat de Terra Lliure. Segur que solsament els havia donat un nom: Almogàver, parlant d'una persona totalment desconeguda per a ell. Era la seva manera d'actuar. Si no hagués estat així, la policia l'hagués detingut directament al seu domicili particular. Havien tingut gairebé més de vint-i-quatre hores per a fer-ho. Perquè si després d'aquella conversa que s'havia dut a terme allà al Viena durant el dia anterior, on el Pere Llobet havia descobert que en Jofré Vinaixa era l'autèntic Almogàver, si hagués donat també el seu nom particular a la policia, ja l'haguessin anat a buscar directament a casa seva, en lloc d'anar allà en aquell pis vell de damunt de cal Coder. De manera que si aconseguia fugir de tot allò, l'Almogàver tornaria a conservar la seva identitat secreta. Era tota una esperança que revitalitzà els ànims d'en Jofré Vinaixa. Els seus darrers pensaments l'havien animat durant aquelles circumstàncies tan extremes, gràcies sobretot a la bona posició de què gaudia en Pere Llobet, i per això només el delatà a mitges.

En sec tornaren a sonar les passes dels policies pujant les escales del Campanar. Algú encara tosia per culpa del gas lacrimògen que havien ensumat minuts enrera.

Obeint a un gest de valentia suïcida, l'Almogàver disparà diversos trets contra dos GEOS que pujaven per un costat de l'edifici. Es trobaven gairebé a dotze metres del seu destí. El primer agent de les forces especials aconseguí cobrir-se sota una gàrgola de pedra, mentre que el segon, totalment cosit a trets caigué a rapel, fins que s'estampà damunt mateix de la Capella del Santíssim, el seu cos inert continuà relliscant per la seva teulada de ceràmica verda i caigué de ple al carrer com una titella a la qual se li hagués trencat el fil.

L'Almogàver ajupit a terra encanonà la seva pistola directament la punta d'un altre garfi que hi havia clavat en un tram de la barana que donava a la plaça de Sant Pere. Apretà el gallet dos cops i el ganxo d'acer inoxidable s'esberlà en dos trossos. El GEO que pujava per aquell lloc i que es trobava a cinc metres a punt d'arribar al tercer pis del Campanar, feu una caiguda lliure de cinquanta metres d'alçada i el seu cos esclatà en plena plaça de Sant Pere com si fos una síndria

esclafada per un mall gegant, per l'uniforme verd que duia posat.

Al primer GEO que arribà a dalt de tot, que havia pujat per la façana del campanar que donava a la Plaça del Castell, l'Almogàver l'inxampà de ple a través d'aquelles finestres rodones paraleles, que hi havia al buit de la torre del campanar on s'albergaven les campanes al segon pis.

En realitat aquella tercera planta de la torre gòtica, era com una mena de mirador al aire lliure que donava la volta a tot el seu perímetre hexagonal. Quan l'agent de les forces especialitzades de l'exèrcit espanyol es dirigia cap al costat que donava a la plaça de Sant Pere fou cosit per l'esquena. L'Almogàver havia estat més ràpid que ell donant el tomb sencer a la torre gòtica fins caçar-lo per darrera.

Aquell home duia un armilla antibales que li cobria només la part del davant i un casc de protecció amb careta antigàs. En Jofré Vinaixa recollí la seva metralladora de llarg abast. No sabia quan de temps aguantaria aquella situació. En sec veié com en les teulades de diversos edificis al voltant del Campanar s'estaven emplaçant diverses bateries de canons de gas lacrimògen. Ràpidament arrencà el casc del GEO abatut i es col·locà la careta tapant-se el nas i la boca mentre una infinitat de granades fumejants començaren a rebotar pel terra d'aquella terrassa del Campanar.

En pocs segons tota la planta es trobava inundada d'una infinitat de boles que desprenien aquell fum espès tan molest amb un xiulet sinistre. Potser n'hi havia mig centenar.

L'Almogàver disparà contra un altre GEO que s'atrevia a escalar pel costat de les Peixateries Velles. Una bona ràfega de metralladora fou suficient perquè el seu cos crivellat caigués fent rapel fins a terra. Malgrat que també duia armilla antibales els nous projectils de l'Almogàver havien foradat les seves extremitats i el seu casc de kevlar.

En sec algú es trobava a punt d'arribar al tercer pis pujant per dins de l'escala de cargol, de manera que no tingué més remei que recollir les dues bombes de fum del terra i llençar-les per dins de l'escala. Al cap de pocs segons se sentí una infinitat de sons de tos seca. Eren els policies nacionals que el perseguien des del principi de tot i que encara no duien posades caretes antigàs.

L'Almogàver es col·locà de genolls a cinc metres en línia recta de la porta d'accés de la terrassa i dispara diverses ràfegues amb la seva metralladora. Els dos agents que havien arribat a dalt de tot sense parar de tossir, saltaren crivellats fent diversos bots com si fosin ninots de goma.

Els altres es retiraren escales avall. Allò de sortir a l'exterior era un veritable suïcidi. A més des de dins de l'escala no hi havia angle suficient per disparar directament contra l'objectiu. Era una ombra negra que es movia de manera mortífera enmig d'aquella tarda estiuenca. Acte seguit els llençà tres bombes més de gas lacrimògen que rodolaren per l'interior de l'escala de cargol. Allò els faria recular encara més avall.

Mentre observava com els GEOS ja no s'atrevien a pujar fins dalt del Campanar, el soroll llunyà de dos helicòpters l'alertà totalment. Al cap de pocs segons veié aquelles libèl·lules gegants pintades de color verd donant tombs uns vint metres per damunt seu. Eren helicòpters americans Black Hawk del cos de l'aire de la Guardia Civil i procedien del Camp d'Aviació.

L'Almogàver contemplà els franc-tiradors asseguts al costat del pilot. Un segon o altre començarien a disparar, pensà mentre reculava de genolls cap a dins de les escales del Campanar.

En sec diversos impactes de bala de metralladora esclataren contra les parets de pedra a pocs centímetres del seu cap. Ja no podia enfrontar-se contra allò. Era evident que mentre els helicòpters el tenien a ratlla des de l'aire, els GEOS podrien ocupar el tercer pis del Campanar i tenir-lo acorralat allà dins de les escales fins que es rendís del tot.

Aquell desplegament era totalment desorbitat per detenir a una sola persona, malgrat de que es tractés de l'Almogàver, o del propi Bin Laden.

Quan es parapetà a dins de l'entrada d'aquella planta observà preocupat el cadàvers dels dos policies nacionals. Mai havia liquidat a tants homes com en aquella mateixa tarda de juliol. Segur que n'hi cauria una de ben grossa quan l'enxampessin.

Potser el millor era acabar entregant-se per les bones sense oferir resistència i posar fi a la seva carrera com assassí a sou professional. No tenia collons per a fotre's un tret a la boca, perquè no estava tan sonat. Al fi i al cap, a la presó el tractarien bé, seria un presoner d'elit. I si es portava bé li treurien anys de condemna, pensà observant els dos helicòpters de la Guardia Civil.

En sec es disposà a sortir un altre cop cap a l'exterior amb les mans en l'aire, emetent senyals de rendició perquè el veiessin bé els seus ocupants. Tenia com una mena de pressentiment instintiu que alguna cosa sobtada el faria sortir d'aquell tràngol, per difícil que semblés i allò tenia quelcom a veure amb aquella avioneta que procedia de la costa i que cada cop volava més baix.

En sec un projectil amb una cua de fum negre sortí disparat de la nau aèria que només s'enlairava uns quants metres més amunt dels helicòpters de la Guardia Civil. Allò esclatà contra la cabina d'un d'ells. Era un minimíssil disparat per un bazooka. L'aparell esclatà pels aires com una bola de foc i les seves restes calcinades caigueren pels terrats de les Peixateries Velles.

Si aquella arma podia encertar i destrossar un caça-bombarder rus de l'Afganistan, més fàcilment ho podia fer amb un helicòpter de la benemèrita de Reus.

En Ramsi Binalshib havia participat en els camps d'entrenament que l'Al-Qaeda tenia dispersos en diversos països àrabs i els antic mujahidins que havien combatut contra l'exèrcit soviètic li havien ensenyat a manegar armes com aquella que tenia entre les seves mans, capaç de destruir tancs i avions supersònics soviètics. Era un minibazooka desmuntable que sempre duia damunt seu per si les mosques. I l'aprofità plenament durant aquella acasió.

El següent projectil també encertà de ple el segon helicòpter de la Guardia Civil, esclatant pels aires i les seves restes flamejants caigueren en plena plaça del Mercadal. Allà al centre de Reus semblava com si hagués esclatat la Tercera Guerra Mundial.

L'Almogàver feu diversos senyals enérgics vers aquella avioneta llogada pels àrabs d'Al-Qaeda. Havien complert la seva paraula de venir-lo a rescatar fos com fos i els n'hi devia una de bona.

Després d'observar com els GEOS havien tornat a reemprendre l'escalada de la torre del Campanar, recollí la metralladora del terra i disparà diverses ràfegues per sota de la barana, gairebé fins que buidà el seu carregador. Tres homes més caigueren cosits a trets mentre estaven arribant al segon pis del Campanar.

Aquella avioneta pilotada per les mans expertes del propi Mohamed Atta, descendí el seu vol planejant pel voltant del Campanar. En Ramsi Binalshib disparà diversos cops més amb el seu minibazooka fins que se li acabaren les municions. Aquest cop ho feu contra els terrats d'alguns edificis propers al campanar, infestats de GEOS i altres efectius de la policia nacional. Aquells francitiradors que apuntaven contra l'Almogàver i que en sec també volien disparar contra l'avioneta moriren a l'instant.

Aquest comprovà que llavors tindria un minut per actuar amb impunitat, en sec es dirigí cap al cable d'escalada dels GEO que tenia un garfi enganxat al parallamps de la torre del campanar, i sense pensar-s'ho dues vegades decidí arribar fins a dalt de tot de la torre punxeguda. De manera que s'enfilà pels arcbotants de la darrera planta del campanar, i amb l'ajut d'aquell cable escalà fins a dalt de la seva coberta piramidal, arrapant-se a les estries amb forma de caps de peix.

En sec es trobava a dalt de la torre del campanar, on es penjava la bandera de Reus durant la festa Major de Sant Pere. I on es deia que antigament algun campaner s'hi enfilava dalt de tot a fer el pi, perquè Sant Pere havia estat crucificat cara avall, mitjançant una creu invertida. De manera que el Campanar de Reus podia representar indirectament el "símbol de l'anticrist" pensà en Jofré Vinaixa amb ironia reusenca.

Just quan l'aparell aeri tornava a aixecar el seu vol rasant a uns vint metres pel damunt de la torre gòtica, l'Almogàver aixecà els seus braços, era o ara o mai, pensà mentre algun dels seus ocupants desplegava una escaleta de rescat que feia uns dotze metres de llarg. El pilot en sec desconnectà del tot el seu motor mentre planejava fent cercles petits. Realment en Mohamed Atta podia ser un aviador increïble. No hi havia cap altra opció per portar a terme el seu rescat in situ des de la torre del Campanar de Reus.

En Jofré Vinaixa errà el primer intent de recollir el darrer tram de l'escala per pocs centímetres de la seva mà, amb el perill de relliscar i fotre's de lloros cap a baix al carrer.

Però a la segona fou la vençuda. Deixant anar tot el que duia entre mans, s'arrapà a la barra metàl·lica del penúltim tram de l'escala, amb totes les seves forces i fou enlairat pel damunt de la torre del Campanar. Semblava mentida però aquells païos de l'Al-Qaeda l'havien rescatat d'aquell tràngol. Acte seguit sentí com l'aparell es tornava a posar en marxa fent girar les hèlices reemprènent el seu vol rasant sobre els terrats i teulades de Reus.

En Mohamed Atta virà l'aparell aeri en direcció a la costa i l'Almogàver començà a pujar cap amunt de manera desesperada. El vent de les hèlices dificultava una mica el seu ascens, però les pràctiques d'escalada que havia fet temps enrera l'ajudaren a arribar a dalt de l'avioneta amb pols ferm, sense sentir cap mena de vertigen.

Al cap d'un parell de minuts, els braços d'en Ramsi Binalshib l'ajudaren a entrar de ple a dins de la cabina, que tenia la porta lateral oberta.

- Us en dec una de molt grossa - manifestà agraït treient-se aquell passamuntanyes de licra negra. Tenia el rostre totalment xop per la suor.

- Ens heu d'explicar moltes coses senyor Almogàver- demanà en Mohamed Atta girant-se lleument des del seient de pilot.

- Sí, moltes coses - afegí en Ramsi Binalshib amb veu severa.

En Jofré Vinaixa feu una ganyota irònica.

- Son coses que passen amb la gent de Reus.

Capítol 18

ALLAH VERSUS AMERICA

Tal com havia quedat prèviament amb en Ramsi Binalshib, l'Almogàver s'esperà en aquella area de zona blava que hi havia habilitada al costat de l'estació d'autobusos de Reus, per on s'accedia a través de l'Avinguda President Macià procedent de Salou, però ell havia baixat des de l'Avinguda Sant Bernat Calvó després de creuar el santuari de Misericòrdia, entrant a Reus a través de l'antiga carretera de Cambrils, on tenia el Mas dels Cirerers.

Allà mateix tot i seguint les instruccions dels d'Al-Qaeda, ho havia preparat tot perquè s'hi portés a terme una reunió de set persones i que hauria de durar fins a altes hores de la matinada. Una reunió ben llarga que començaria a les vuit de la tarda i que s'acabaria quan Allah vulgués. Tot allò de liquidar a en Jaffar Lamqadem durant el matí del proper onze de setembre era més complicat i entortolligat del que semblava.

Durant aquella tarda en Jofré Vinaixa, vestit impecablement amb un vestit de cal Queralt de color crema i amb camisa blau cel, s'havia afanyat en anar a comprar les viandes i fruites que volien jalar aquells àrabs, segons el llistat que en Ramsi Binalshib li havia enviat per Internet des de l'hotel Casablanca de Salou.

“Aigua mineral, sucs naturals de diverses fruites, dàtils, prunes i figues seques, mitja dotzena de pans àrabs, d'aquells que venen a les botigues de queviures, carn fumada de be i pollastre preparada amb cus-cus i raim d'Egipte, un detall per a Mohamed Atta, que era d'allà”, segons deia la missiva. En Jofré havia comprat tot allò en diversos establiments magribins que hi havia en la zona del carrer Muralla de Reus, gairebé en la cantonada del carrer Dom Bosco, a prop del bar Tobogán de la Riera Miró. S'havia gastat unes quinze mil pessetes i havia hagut de portar-ho tot al seu mas i preparar-ho en vaixella àrab barata, que també havia comprat en un d'aquells basars, perquè els païos se sentissin com a casa. A més, s'havia posat aquella corbata de seda verda amb sanefes arabesques, per no desentonar en res.

També volien “poder-se reunir en una habitació orientada a l'est, en direcció a la Meca” completava aquell correu electrònic d'en Ramsi. El menjador del Mas dels Cirerers rehabilitat feia un parell d'anys, complia aquells requisits de sobres. Pensà satisfet l'Almogàver mentre deixava encès aquell immens ventilador d'aspes de fusta de palosanto vermell, col·locat al sostre mateix del menjador.

Per sort els dos homes d'Al-Qaeda havien entès la història d'en Pere Llobet i donaren gràcies a Allah al poder llogar aquella avioneta de l'aeroport de Reus mitjançant documentació falsa. Si la policia hagués agafat a l'Almogàver tots plegats haurien begut oli i la missió de l'11-S s'hauria d'haver anul·lat. Sort que en Ramsi havia agafat aquell bazooka per si les mosques. Si en sec algú feia massa preguntes o la policia espanyola els volia enxampar, ja tenia la resposta preparada.

Tant els diaris com els mitjans informatius locals no parlaven de massa cosa sobre tot el que havia succeït a la plaça Mercadal durant la tarda anterior, simplement s'anomenava un petit tiroteig entre bandes mafioses de l'Est amb intervenció immediata de la policia nacional i la guàrdia urbana de Reus. No es deia res més. No es parlava de l'assalt al campanar per part dels GEOS ni de les restes calcinades dels dos helicòpters Black Hawk de la Guardia Civil que havien estat encertats i gairebé desintegrats pels minimíssils del bazooka del iemení.

Malgrat que tot allò havia succeït durant gairebé tres quarts d'hora de rellotge i de que hi havien hagut uns quants testimonis presents, no s'esmentava gens ni mica. Es parlava només d'un tiroteig

entre bandes romaneses i de l'explosió de gas d'un pis de la plaça Mercadal. Tampoc s'esmentava la mort d'en Pere Llobet ni de les restes d'aquells helicòpters que havien caigut al voltant del campanar. La veritat es que havien quedat totalment fets miques i ningú sabia a què pertanyien exactament aquells trossos metàl·lics que en sec havien aparegut totalment dispersos pels terrats de diversos edificis de les Peixateries Velles i de la zona de la plaça del Castell. Res més.

Tot allò havia succeït durant una hora en que no hi havia gairebé ningú pels carrers del centre de Reus, i els pisos del voltant del campanar estaven gairebé buits durant aquella tarda tan estiuenca i tan calorosa quan tot quisqui es trobava a la platja. De totes maneres, els mitjans de comunicació havien censurat totalment aquella notícia.

Abans de tornar al seu domicili particular, en Jofré Vinaixa prengué precaucions que no el tinguessin fixat i anessin a escorcollar directament el seu domicili particular. Però no fou així. Tampoc ningú no havia preguntat per ell ni s'havia vist cap rastre de policia per allà al Pinar. El seu despatx del carrer Llovera també estava segur. De manera que potser en Pere Llobet només havia ajudat a preparar una trampa a l'Almogàver, no pas a en Jofré Vinaixa, o això semblava. De totes maneres havia triat passar la nit al Mas dels Cirerers, perquè era un lloc molt més segur que el seu confortable xalet del Pinar. Fins i tot tenia un petit "zulo" amb armes i provisions on es podia ocultar durant una bona temporada per si anaven mal dades del tot.

Mentre estacionava el seu vehicle a la zona blava de l'estació d'autobusos veié com un Hyundai model Accent, de color gris clar metàl·lic, procedent de Salou també entrava a dins de l'aparcament col·locant-se tot just al seu costat. Aquell vehicle era conduït pel propi Mohamed Atta, el qual l'havia llogat a Madrid uns dies enrera i amb el qual havia arribat fins a Salou per l'autopista. L'Almogàver veié també els tres àrabs que l'acompanyaven, als quals no coneixia de res. Anaven també vestits de manera totalment occidental, donant l'aspecte de ser inofensius turistes àrabs acabdalats que estiuegen a la Costa Daurada.

En sec en Mohamed Atta veient que no hi havia ningú més pel voltant abaixà el vidre de la finestreta del vehicle dirigint-se directament cap a l'Almogàver.

- En Ramsi arribarà ara mateix en autobús acompanyat de l'"Emir" i la seva muller - anuncia sense mirar-lo -, de manera que els duràs tu mateix en el teu vehicle.

- Molt bé - digué en Jofré Vinaixa veient com un autobús procedent de Salou acabava d'entrar a dins de l'estació -, ara mateix el vaig a buscar i em seguïu tots plegats.

- OK Senyor Almogàver - digué en Atta amb un català perfecte. En Jofré l'observà amb un somriure tort. Aquell paio tenia algo xungo molt profund. Molt més del que semblava al principi de tot.

Acte seguit sortí del seu vehicle dirigint-se cap a l'andana a la qual descendia gent de l'autobús. Era la primera parada que feia dins de Reus. A continuació veié en Ramsi Binalshib, acompanyat d'una parella d'àrabs. Un d'ells era una dona que duia un burka posat i no se li veia el rostre. El que semblava ser el seu marit, era un paio alt i cepat amb una barbota negra el qual vestia d'una manera totalment àrab amb xil·laba i tot.

Aquell parell que acompanyaven el iemení, tenien pinta de ser àrabs amb calers per la roba luxosa que vestien. Però l'Almogàver sentí compassió de la dona que portava aquell immens burca color crema amb fils daurats, en consonància amb el seu vestit de seda. "Quina calor que deu passar la pobra senyora" pensà veient com caminava corba, agafant-se a l'espatlla del seu marit. Era una dona molt alta, potser d'un metre noranta.

En Ramsi somrigué al reconèixer el rostre d'en Jofré Vinaixa entre la multitud de transeünts que hi havia en aquella estació d'autobusos a les vuit del vespre. Havia arribat puntual tal com havien

quedat.

- Com us trobeu senyor Almogàver? - preguntà estretant-li la mà.
- Sà i estalvi gràcies a vosaltres - respongué aquest amb un somriure encomanadís.

Acte seguit observà a la parella d'àrabs que l'acompanyaven.

- Us presento a Abu Musa al Suri, el nostre "Emir" i la seva dona la Soraya al Suri - comentà mentre es dirigien cap al pàrquing de l'estació d'autobusos.

- Salam aleikum - saludà l'Almogàver fent una reverència a tots dos.
- Aleikum salam - respongueren aquell matrimoni a l'uníson.
- Els amics d'en Ramsi són els meus amics - digué l'Almogàver estretant-los la mà.
- Els amics d'en Ramsi també són els meus amics - digué aquell àrab amb veu greu.

En Jofré Vinaixa, encara no sabia ben bé qui era aquell paio alt i enorme que tenia davant seu, el qual potser devia pesar vora els cent vint quilos. Només coneixia el seu nom clau de l'Emir, un paio que des de la seva arribada a Reus procedent d'Hamburg, havia estat amagat en diverses localitats de la Costa Daurada. De manera que encara no sabia que aquell paio era el veritable cervell de tota l'operació de l'11 de setembre del 2001, anomenada "Allah versus America" motiu pel qual s'havia contractat a l'Almogàver.

De manera que aquell àrab anomenat Abu Musa Al Suri, d'origen siri i conegut amb el sobrenom de l'Emir, era un veritable peix gros a dins de l'organització terrorista, un veritable cap d'Al-Qaeda a Europa Occidental, i per llavors s'havia reunit amb els altres terroristes per planificar millor tota l'estratègia de l'atemptat. Ell també havia pensat en emprar els serveis de l'Almogàver, i com que formava part de la "shura" o grup de Consellers d'Osama Bin Laden, l'havia convençut dues setmanes enrera perquè l'organització terrorista contractés el servei d'un dels assassins a sou més professionals alhora que més perillosos del món.

L'Emir havia obtingut la nacionalitat espanyola a principis dels anys noranta i, residint entre Madrid i Granada, es dedicava al comerç d'alfombres i queviures mentre muntava les principals cèl·lules d'Al-Qaeda per tot occident. Aquest home també havia residit al Regne Unit i des d'allà recolzà la creació de grups extremistes islàmics al Nord d'Àfrica i Itàlia. I més endavant es traslladà a Afganistan per ensinistrar a nous mujahidins.

Mentre saludava a l'Almogàver, l'Emir l'observà directament als ulls intentant escrutar la seva ànima. Era una mirada sobrenatural com la del propi Bin Laden. Els seus ulls negres com la nit del desert sense estrelles podien hipnotitzar qualsevol persona que no estigués a la seva alçada. Però els germànics ulls grisos de l'Almogàver eren freds com l'acer. La seva mirada assassina, era encara més poderosa que la Fe del Emir.

- Puedo hablar tu idioma si lo prefieres - indicà amb accent àrab.

En Jofré Vinaixa negà amb el cap, donant a entendre que l'àrab de Damasc que emprarien tots plegats ja li estava bé.

- Tinc el cotxe aparcad allà - digué assenyalant el seu BMW color blau marí. Al costat encara hi havia el Hyundai amb l'Atta i els altres àrabs.

Quan entraren a dins, ni tan sols se'l miraren.

- La meva dona anirà amb mi al darrere -comentà l'Emir al veure que l'Almogàver li obria la porta de copilot amb un gest de galanteria.

- Jo aniré davant - digué en Ramsi amb un somriure.

En Jofré observà la mirada inexpresiva d'en Atta estacionat al seu costat.

- Ja em podeu seguir, anem en direcció a Cambrils - ordenà mirant a terra.

- OK senyor Almogàver - respongué l'egipci amb un somriure irònic. Els altres àrabs que hi havia a dins del seu cotxe tenien la mirada perduda en algun lloc indeterminat de l'exterior.

El BMW blau marí sortí lentament del pàrquing de l'estació d'autobusos prenent la direcció de l'Avinguda de Sant Bernat Calvó, on hi havia el santuari de Misericòrdia.

- A Reus teniu mesquita oi? - preguntà en sec l'Emir assegut al darrera junt amb la seva dona.

- Si, funciona força bé - digué l'Almogàver.

- Doncs jo he sentit dir que els nostres germans tenen problemes amb l'Ajuntament - increpà en Ramsi Binalshib.

- No res, uns quants veïns que es queixen - digué en Jofré Vinaixa -, ara des de fa poc temps es troben en un polígon industrial i no passa res.

- Tenen minaret? - volia saber l'Emir.

- Doncs em sembla que no. És una simple nau que fan servir de mesquita.

- Els porcs infidels d'aquest país no els deixen que en tinguin! - comentà en Ramsi amb una ràbia continguda.

- Hi ha molts llocs d'Europa, que fan servir naus industrials o qualsevol edifici sense minaret com a temples religiosos - anuncià l'Emir amb veu lenta -, però les coses canviaran aviat.

- A veure si es veritat - afegí en Ramsi amb un cert fanatisme en la seva veu.

En Jofré observà a la dona que anava amb el burka, no se'l treia per a res del món. Era evident que era la muller d'un musulmà integrista de debò, que fins i tot havia estat a l'Afganistan mobilitzant i ensinistrant als talibans.

- Vostè què en pensa Sr Almogàver? - preguntà amb la seva veu greu i fosca.

- Què penso de què?

- Del fet que les mesquites dels nostres germans no tinguin minaret, com el cas de Reus.

- Miri, jo respecto la vostra creença, malgrat que sóc infidel - digué amb ironia -, si voleu mesquites amb minarets, n'hi haurien d'haver. És com els campanars de les esglésies cristianes. No s'entén una església sense un bon campanar al costat. El mateix penso de les mesquites, és clar.

- És que a aquí a Reus els nostres germans fidels, són musulmans salafistes i les autoritats tenen por - explicà en Ramsi que havia estat diversos cops de visita a la capital del Baix Camp -, es pensen que som massa radicals.

- Em sembla que no n'hi ha per tant - bufà l'Almogàver disposant-se a canviar de conversa.

- Ja m'ho sembla a mi - digué l'Emir -, l'altre dia vaig anar amb la meva dona a visitar la comunitat reusenca i he vist que són molt bona gent. humils germans seguidors de la Fe.

En Jofré observà aquell rostre tapat amb burka un altre cop.

- Us va agradar la mesquita de Reus, senyora? - preguntà amb veu sonora.

Aquella dona va assentir amb el cap. Fins al moment no l'havia sentit parlar. A més era estranya

la presència femenina en aquella reunió que s'havia de portar a terme a dins del seu mas, per planificar tot allò de l'Onze de Setembre. Una reunió que semblava ser tan elitista amb tots aquells alts càrrecs d'Al-Qaeda, uns païos que devien ser més masculistes que ningú i mai havien anomenat la presència de cap dona en tot allò. I en Ramsi Binalshib només li havia parlat de set persones en aquella reunió. "Set persones més la muller de l'Emir, es clar" pensà l'Almogàver amb un somriure irònic.

"Sort que he posat en marxa l'aire condicionat del cotxe, pobra dona" tornà a pensar mentre arribaven a la rotonda del Santuari de Misericòrdia. Després de comprovar que en Mohamed Atta encara el seguia amb el seu Hyundai, agafà de ple la carretera comarcal que duia cap a Cambrils.

Després de fer un parell de quilòmetres, traspasant el Club de Tennis Monterols i la urbanització Blancafort, ubicades en ple terme municipal de Reus, es desvià cap a un camí sense asfaltar que hi havia a la dreta. Era el típic camí de masos que tenia una infinitat de bifurcacions, en sec reduí la seva velocitat a vint quilòmetres per hora per la immensa pols que aixecava darrera seu. L'Atta encara el seguia perfectament. Després de prendre un senderó a l'esquerra, girà un altre cop a la dreta, fent una corba a l'esquerra i després d'un llarg tram recte d'un quilòmetre, tornà a girar cap a la dreta i arribà de ple al Mas dels Cirerers, el Mas que havia heretat de la seva família. Deu bones hectàrees de terrenys cultivables amb cirerers, oliveres i avellaners. També hi tenia tomàquets i una bona plantació de calçots que venia per encàrrecs particulars. La casa era el típic mas casolà remodelat amb un espai habitable d'uns cent metres quadrats. Al costat mateix hi havia una gran bassa i un pou d'aigua de mina. En Jofré Vinaixa també havia fet restaurar aquell immens rellotge de sol que estava ubicat damunt de la façana principal. Una ornamentació de la que els Vinaixa havien fet uns cent cinquanta anys enrera, malgrat que deien que aquell mas, tenia més de dos-cents anys. Tot aquell espai estava envoltat per una tanca metàl·lica que feia els seus tres metres d'altura i estava electricada, segons deien els cartells amb el raig d'electre que hi havia penjats en cada tram.

- És un lloc ben maco aquest - comentà en Ramsi contemplant-ho tot meravellat.
- Ja us ho deia que no us defraudaria - afegí l'Almogàver aturant el vehicle -, aquí ho podem preparar tot millor. És un bon amagatall.
- Si costa molt de trobar aixó - afegí observant el vehicle del darrera conduït per en Mohamed Atta.

L'Almogàver sortí del cotxe i obrí la porta enreixada del Mas amb una clau antiga que duia al damunt.

- No teniu gossos que el vigilin? - preguntà en Ramsi quan en Jofré tornà a dins del cotxe.
- No m'han agradat mai els gossos - digué aquest amb una ganyota repulsiva -, no hi tinc res de valor al Mas, excepte les poques collites que faig al cap de l'any i el meu petit estudi de pintura.
- Pinteu quadres també, senyor Almogàver?
- Quan tinc temps, abans més que ara, però quan puc m'hi poso.

El BMW entrà a dins del mas, seguit del Hyundai i estacionaren davant mateix de l'entrada principal del mas, on també hi havia un placa de pedra on indicava el nom del lloc. "Mas dels Cirerers"

En Mohamed Atta baixà del seu vehicle amb un gest enèrgic, acompanyat dels altres àrabs.

- Bona tarda senyors - digué fent una reverència a en Ramsi i companyia, que també sortien del cotxe de l'Almogàver.

Acte seguit, recollint un ordinador portàtil que duia darrera del cotxe, s'adreçà al seu amfitrió.

- Us presento als nous companys que tindrem aquest vespre amb nosaltres - digué assenyalant-los un per un -, aquest es en Abu Zubaidah, un palestí, cap d'operacions especials d'Al-Qaeda - afegí mentre en Jofré Vinaixa li estretava la mà.

- Encantat de conèixer-lo en persona Sr Almogàver - digué aquest amb un entusiasme un xic reprimit. Era un paio amb la pell clara, cabell curt i un espès bigoti negre com el seu cabell. Duia unes ulleres de montura metàl·lica que li donaven un cert aspecte d'àrab intel·lectualoide. Com si fos un científic o quelcom versemblant.

- El mateix dic senyor Zubaidah - saludà en Jofré Vinaixa ignorant que aquell paio, era un dels membres més buscats d'Al-Qaeda després del propi Bin Laden.

- Aquest es en Khalid Sheij Mohamed es el nostre estratega itinerant, ve directe de Kuwait - presentà en Mohamed Atta.

- Encantat de poder-lo saludar senyor Almogàver -, digué aquest amb el mateix to de veu que el seu company.

- Igualment. És de Kuwait mateix vostè? - volia saber en Jofré Vinaixa. Mai havia conegut a algú d'allà. Un país tan llunyà, tan petit i tan pròsper.

- Sí, de Kuwait mateix - respongué l'àrab fent una reverència plena d'humilitat. Era un paio bastant alt, d'un metre vuitanta, duia una poblada barba negra i unes ulleres de montura ampla. Tenia quelcom d'il·luminat fanàtic a la mirada, i a l'Almogàver li recordà trobar-se davant d'en Francis Ford Coppola, el director de cinema italoamericà quan era més jove. Potser era el més viu i espavilat de tots plegats. Tenia un somriure esquerp alhora que irònic que amb el fons denotava ser un paio amb complexes de superioritat.

- I aquí tenim el nostre veritable ambaixador d'Al-Qaeda - indicà en Mohamed Atta amb aire triomfant -, en Mohamed Atef, comandant en cap de la nostra organització, ell és qui supervisarà tots els preparatius finals de cara a l'operació 11-S. És àrab, d'Aràbia Saudita mateix.

- Sóc el cap d'operació d'Allah versus America - digué saludant a l'Almogàver amb un gest enèrgic.

- Molt bé -, digué aquest fent una reverència a tots plegats -, quan vulgueu podeu entrar tots a dins del Mas, es casa vostra.

En Mohamed Atta dirigí una mirada neguitosa a en Ramsi i mogué el cap un xic nerviós.

- La dona no pot entrar, es un ésser impur, no es digne de trobar-se entre nosaltres en un moment tan sublim com aquest - ordenà amb una veu plena de fanatisme -, no sé ni com l'heu deixat entrar aquí dins.

L'Emir feu un gest molest mentre la seva muller amb el cap acotat per la vergonya seguia agafant-lo del braç sense dir res.

- La meva senyora va on vaig jo - bramà amb veu desafiant -, es la meva millor consellera, i gràcies a les seves idees, la nostra organització ha arribat a adquirir fites increïbles.

- Però estem en una missió d'Allah! - increpà en Mohamed Atta -, i penso que hem de ser només homes, mujahidins guerrers del Senyor, presents en aquesta reunió. No pas cap dona.

L'Emir anava a respondre un altre cop però acotà el cap vers a ella que li deia quelcom a l'orella

a través del burka.

- Diu que pot quedar-se a dins de la cuina fent-nos el sopar. Allà no ens molestarà, després li explicaré tot el que s'hagi decidit en la reunió.

L'Almogàver intercedí a favor de l'Emir fent un gest amistós vers en Mohamed Atta.

- No em sembla mala idea - recolzà amb veu ferma -, mentre nosaltres xerrem, ella es pot quedar a la cuina, allà hi estarà còmoda.

En Atta mogué el cap amb un gest dubtós mentre observava al matrimoni que tenia davant.

- Cuina molt bé, ens pot preparar un bon cus-cus a la manera síria, que us agradarà força - afegí l'Emir tocant-se la seva immensa panxa -, segur que després de la reunió tindrem gana.

- Sí, cuina molt bé, sap fer els millors cus-cus del món - digué en Ramsi donant un copet a l'espatlla del seu company.

- A la cuina hi tinc de tot per fer àpats àrabs -, afegí l'Almogàver amb veu ferma -, ho he comprat tot aquesta tarda mateix, en els millors basars de Reus. En Ramsi mateix m'havia enviat la llista per Internet.

En Mohamed Atta emeté en sec un somriure irònic. Malgrat que la seva actitud havia canviat degut als nervis de dirigir tot aquell cotarro, en sec tornava a ser el d'abans.

- Molt bé - digué -, entrem tots a dins i reunim-nos com a germans,

per ultimar els preparatius del proper 11 de setembre. ALLAH VERSUS AMERICA! - exclamà cridant a tot pulmó amb veu fanàtica.

- ALLAH VERSUS AMERICA! - respongueren els seus companys fent una reverència.

Tot just en aquell moment arribà un altre vehicle a la porta del Mas, era una furgoneta Renault, de color vermell d'aquelles típiques que fan servir els transportistes. El vehicle estava pilotat per un altre àrab que tocà el claxon dos cops seguits i tres de separats. Era la mateixa contrasenya que empraven els d'Al-Qaeda.

- Quí són aquests que arriben ara? - preguntà l'Almogàver amb un to alarmista -, us han estat seguint a vosaltres?

- Son germans nostres - anuncià Atta amb veu solemne -, són l'escorta que necessitem, vigilaran el Mas mentre ens reunim a dins.

- Son mujahidins d'aquesta zona. Molts viuen a Reus mateix i van a resar a la mesquita cada diumenge - indicà en Ramsi Binalshib saludant-los amb la mà-, però provenen del Marroc i d'Argèlia.

Acte seguit aquella furgoneta vermella també entrà dins del Mas dels Cirerers. El conductor sortí sense dir res i obrí la porta lateral. Allà dins hi havia mitja dotzena de guerrers islamistes amb armes de foc a les seves mans. Tot duien un llaç vermell lligat al cap i gairebé cap d'ells superava la trentena d'edat.

- Salam aleikum -saludaren tots alhora acotant el cap amb actitud servicial. L'Almogàver veié com algú d'ells fins i tot tenia minibazookes com aquell que havia emprat en Ramsi des de dalt de l'avioneta.

- Aleikum salam, mujahidins de Reus - saludà en Mohamed Atta amb un to solemne.

- Sóc en Mohamed Salem, els meus homes i jo vigilarem bé aquesta zona-, anuncià el qui conduïa el vehicle-, així tindreu una bona reunió contra l'enemic, de manera que no us molestarà ningú.

nosaltres us protegirem - afegí donant-se un fort cop de puny al pit esquerre, gairebé a l'alçada del cor.

- Gràcies, Mohamed Salem, Allah estigui amb vosaltres -digué Atta.

- I amb la vostra fe -respongué el cabdill dels mujahidins que acabaven d'arribar al mas de l'Almogàver.

A continuació aquell petit pelotó de protecció es desperdigà per diverses zones del Mas dels Cirerers, també duien prismàtics i walki-talkies com si fossin les veritables forces militars defensores de la Fe islàmica al Camp de Tarragona.

- Algú de nosaltres necessitarà poder-se enfilat a dalt del terrat del vostre mas per controlar millor el perímetre, senyor Almogàver -demanà en Mohamed Salem.

- No hi ha cap problema, a dins hi trobareu una escala que du directe al sostre, se surt per la torre on tinc l'estudi de pintura - explicà -, allà tindreu unes vistes magnífiques de tot el panorama del voltant.

Acte seguit en Jofré Vinaixa obrí la porta del mas i tots plegats entraren dins en filera índia.

- No cal que us descalceu - indicà al veure com tots es treien les seves sabates al llindar d'aquella casa remodelada -, no tinc massa catifes per trepitjar, només aquest sol de parquet, que ja està una mica fet malbé.

- Ens treiem les sabates com a símbol de pau i puresa interior, així abandonem les immundícies del camí - indicà en Mohamed Atta.

- Bé doncs anem al menjador a parlar de feina oi? - preguntà mentre assenyalava l'escala interior a en Mohamed Salem que duia uns immensos prismàtics al damunt, fins i tot de visió nocturna.

Acte seguit els sis àrabs acompanyats de l'Almogàver entraren al menjador del Mas, una ampla estança d'uns trenta metres quadrats, on hi havia també les persianes abaixades i el ventilador del sostre funcionant a tot drap. L'Emir s'acomiadà de la seva muller acompanyant-la fins a la cuina i fou l'últim en entrar.

Enmig d'aquell lloc hi havia una immensa taula rodona, de tipus pairal, feta de fusta massissa de roure on potser hi cabien més de deu persones. L'Almogàver havia preparat les set cadires, malgrat que n'hi havien més. Enfront de la taula, a sota mateix de la finestra s'hi ubicava un moble bar amb totes les viandes i begudes per prendre en pla self-service, tal com li havia indicat en Ramsi.

Davant de tot allò els àrabs emeteren un clam de satisfacció a l'uníson mentre se sentien com a casa seva. Fins i tot hi havia un immens cubell amb glaçons de gel per refrescar les begudes.

Mentre en Jofré Vinaixa servia te als seus convidats amb un recipient amb ornamentacions orientals que havia comprat en un d'aquells basars de Reus, en Mohamed Atta s'encarregà d'encendre directament l'ordinador portàtil damunt de la taula, ignorant totalment els plaers mundans. En sec semblava tenir molta pressa perquè es portés a terme aquella reunió i exposar tot allò planificat de manera directa i sense preàmbuls.

Aquella era una trobada integrada pels principals cervells del projecte 6 Kandahar, ultimant uns preparatius que s'havien dissenyat gairebé des de l'any 1995.

En Ramsi Binalshib qui prèviament havia sortit fora, tornà a dins del mas després d'haver recollit una pantalla gegant de televisió de plasma que en Atta duia al maleter del seu Hyundai llogat i l'ajudà a connectar-la a l'ordinador, perquè les seves imatges es poguessin veure més grans entre

tots plegats.

- Ja ho tenim tot planificat al detall - anuncià en Mohamed Atta indicant als seus companys que prenguessin lloc en aquella taula al voltant de la pantalla, com si tots plegats estiguessin al cinema. En sec començà a pampalluguejar una fotografia de les torres bessones del World Trade Center, on hi havia el títol de "11-S, ALLAH VERSUS AMERICA", escrit i rotul•lat amb lletres àrabs.

- Primer que tot, en Ramsi i jo us anirem exposant la planificació definitiva de l'atemptat, com es durà a terme i el paper determinant que tindrà el senyor Almogàver, el qual hem contractat per menester els seus serveis - prosseguí amb entusiasme observant al seu amfitrió -, la veritat es que mentre el senyor Almogàver assassina al nostre objectiu, els d'Al-Qaeda segrestarem un avió de la línia 11 de Boston-Nova York, per a crear confusió i cobrir la seva retirada - indicà fent passar altres imatges del World Trade Center amb el seu comandament a distància -, l'operació 11-S, començarà doncs el mateix dia 11 de setembre d'enguany -, afegí amb veu solemne.

Els altres es mantingueren en silenci, mentre apareixien diverses fotografies de l'empresari àrab a la pantalla de l'ordinador.

- En Jaffar Lamqadem és l'actual president del l'Arabian Oil Holding Company, pertanyent en un cent per cent a l'administració Bush - prosseguí l'arquitecte egipci mentre tothom observava la seva fotografia amb la mirada furiosa-. Actualment es l'home més important del petroli americà a Orient Mitjà.

- Si el líquides serà un exemple de que el terrorisme Islàmic no té fronteres - indicà l'Emir després d'emetre un reneç.

En Jofré Vinaixa observà la fotografia en color d'en Jaffar Lamqadem i uns quants retalls de premsa americana escanejats que apareixien per la pantalla de l'ordinador.

- Vaja, es veu que es un bon peix gros - indicà memoritzant les seves faccions.

- En Jaffar Lamqadem es l'actual assessor d'en George W. Bush en els afers petrolers americans a Orient Mitjà - prosseguí en Mohamed Atta -, és l'home que monopolitzarà tot el petroli iraquia quan s'enderroqui el règim d'en Saddam Hussein.

- Nosaltres et cobrirem segrestant un avió que fa la línia Boston-Los Angeles, i el farem aterrar a l'aeroport JFK- prosseguí en Ramsi Binalshib amb el to de la veu un xic exaltat -. Demanarem l'alliberament de sis companys nostres que es troben empresonats als Estats Units. Mentre tu líquides a en Jaffar Lamqadem, que aquell matí es trobarà en ple procés d'inauguració de les oficines de la nova seu que té a la planta 79 de la Torre Nord del World Trade Center.

- Tot això es produirà a dos quarts de nou del matí en punt - afegí en Mohamed Atta -, mentre nosaltres aterrem a l'aeroport amb l'avió segrestat, sol•licitant l'alliberament dels nostres homes d'Al-Qaeda, tota la policia i l'exèrcit de Nova York es centrarà en nosaltres, de manera que tot això et donarà via lliure per penetrar a dins del World Trade Center, i infiltrar-te enmig de la conferència-reunió que organitzarà en Jaffar Lamqadem junt al centenar de socis accionistes que té a Estats Units. Per tant, serà evident que les 8.30 hores del matí del dia 11 de setembre, serà la hora clau en la qual l'hauràs de liquidar i fugir impunement enmig de tot aquell caos i confusió que provocarem.

L'Almogàver estudià atentament tota la informació que acompanyava a les fotografies i retalls de premsa escanejats sobre en Jaffar Lamqadem, les quals anaven desfilant per la pantalla de l'ordinador.

- El seu nom sencer es Jaffar Lamqadem Taibi -, prosseguí en Mohamed Atta recitant la seva

biografia de memòria -, nascut a Ryad l'any 1963, en el si d'una família acabdalada de sheiks àrabs. En sec a l'edat dels 21 anys, després d'estudiar l'Alcorà en una Madrassa, com tots nosaltres va sentir la veu d'Al·là per fer la Guerra Santa contra els soviètics que estaven envaint Afganistan. De cop i volta invertí tota la fortuna que havia heretat de la seva família per a reforçar els armaments talibans contra els russos. Tal com havia succeït amb el nostre líder Osama Bin Laden, en Jaffar Lamqadem, també formà part dels escamots ensinistrats per la CIA i més tard fou un dels membres fundadors de les primeres guerrilles d'Al- Qaeda.

- Fins aquí, sembla tot molt correcte - comentà en Jofré Vinaixa mentre l'altre feia una petita pausa per beure un glop de te.

- Si, però les coses van canviar per malament, quan els russos van abandonar l'Afganistan -, prosseguí en Atta -, i en Jaffar Lamqadem com altres germans nostres, van visitar els Estats Units per a rebre els honors i les recompenses de la CIA, de la mà del recent escollit President George Bush pare. I malauradament, fou llavors quan començà a anar pel mal camí, pel sender equivocat, enganxant-se totalment a la trampa de Sheitan, provocada per la falsa brillantor del dòlar -, es lamentà en Mohamed Atta- i al sentir-se fascinat per les ofertes del clan Bush en el camp de les altes finances petrolieres, renuncià de sobte als seus principis ideològics i religiosos del mon àrab i després d'aconseguir la nacionalitat americana, fundà la seva companyia petroliera pròpia, traint a tots els seus antics companys d'Al-Qaeda que va poder.

“També va ajudar a desmantellar les primeres cèl·lules de la nostra organització que s'estaven creant tant a Estats Units com a Europa a principis dels anys noranta, mitjançant informació valuosa al FBI i a la CIA. En Jaffar Lamqadem, considerava que després de l'alliberament d'Afganistan de les tropes, la nostra Al-Qaeda ja no tenia raó d'existir i sempre havia donat públicament les gràcies a Allah, que els Estats Units l'haguessin ajudat a combatre i guanyar la Guerra Santa contra els soviètics i a crear més riquesa personal a través del petroli”.

“D'aquesta manera el nostre honorable líder, Osama Bin Laden, el considerà com un traïdor infidel a la Fe islàmica i el condemnà a mort, malgrat que deu anys enrera havien lluitat colze amb colze contra els russos d'Afganistan i posà preu al seu cap a partir de l'any 1996. Però els seus intents d'assassinat foren impossibles degut a l'alta protecció que duia sempre al voltant”.

- Quan pagàveu per la mort de l'àrab? - volia saber l'Almogàver escurant la seva tassa de te sense sucre, mentre observava unes fotografies d'en Jaffar Lamqadem vestit de mujahidí al costat d'en Bin Laden als anys vuitanta.

- Havíem posat un preu d'un milió de dòlars, però fins ara no hi ha hagut manera - respongué en Mohamed Atta.

- Les darreres dades que coneixem d'en Jaffar Lamqadem, és que sembla ser que fins i tot ha renegat de la nostra Fe - afegí en Ramsi Binalshib amb certa ràbia continguda.

- Sí, es veu que després de finançar gran part de la campanya electoral d'en George Bush fill a l'any 2000, recentment s'ha casat d'amb una cosina germana seva, una tal Jessica Mac Faden Bush, mitjançant el ritual catòlic - explicà en Atta acotant el cap amb els ulls humits. Tothom bufà d'indignació a l'escoltar aquesta darrera dada sobre la vida d'en Lamqadem, semblava ser un paio totalment fixat i odiat pels d'Al-Qaeda.

- Algú de vosaltres l'ha conegut personalment? - preguntà l'Almogàver amb un gest greu. Realment la seva biografia era força interessant, per acabar-se convertint en l'objectiu civil d'un atemptat terrorista.

- Jo no, però en Ramsi i l'Emir si - comentà en Atta observant als seus companys amb la mirada

interrogativa.

- Va ser la mà dreta d'en Bin Laden durant molts anys - afegí en Ramsi Binalshib -, gairebé quan Al-Qaeda era només el nom d'un fitxer engruixit i poca cosa més.

- Ningú no pensava llavors que acabés convertint-se en un traïdor de la nostra Fe -, comentà l'Emir que el coneixia personalment des de feia gairebé vint anys.

- Avui en dia només conserva el seu nom àrab - prosseguí en Ramsi Binalshib amb tristor -, el seu nom àrab i res més.

- Ara mateix es troba a punt d'obrir una nova seu mercantil a la Torre Nord del World Trade Center-, continuà en Mohamed Atta-, amb una inauguració que es produirà durant el proper 11 de setembre, a través d'un esmorzar amb els seus principals accionistes que es portarà a terme a dos quarts de nou del matí, abans de fer una conferència. Concretament a la planta 79.

- És bon lloc el World Trade Center per obrir un garito - comentà l'Almogàver amb ironia -, com és que aquest paio ha anat a parar a aquest indret de Nova York?

- Ell s'ha interessat en obrir un local en ple Manhattan, gairebé al rovell de l'ou, quan l'empresa jueva Silverstein Properties ha adquirit el contracte d'arrendament de tots els edificis que integren el complex del World Trade Center -, prosseguí en Mohamed Atta movent el comandament un altre cop-, pagant una quantitat tres mil milions de dòlars per un contracte de 99 anys.

- Vaja, que interessant - comentà en Jofré Vinaixa observant noves fotografies de les Torres Bessones per la pantalla de l'ordinador.

- L'any 1998, l'Autoritat Portuària de Nova York, propietària i promotora del complex, havia decidit privatitzar-lo arrendant-lo a una entitat privada - continuà en Mohamed Atta recitant-ho de memòria, com si expliqués la lliçó a uns alumnes aplicats -. Durant la subasta de licitació havien participat diverses empreses com Vornado Realty Trust, que actuava en nom de la representació conjunta entre Brookfield Properties Corporation i Boston Properties. Empreses de les altes finances que competien amb Silverstein Properties i Vestfield Group.

- No sabia que les autoritats portuàries de Nova York fossin les veritables propietàries del World Trade Center - comentà en Kalid Sheij Mohamed, que fins llavors havia esta en silenci escoltant atentament tota l'explicació del cap d'operacions de l'11-S.

- Es veu que el contracte d'arrendament de les Torres Besones, era destinat a recaptar fons per a altres projectes de l'Autoritat portuària de Nova York, propietària de tot l'inmoble- explicà en Mohamed Atta adreçant-se directament al kuwaití.

- I quan es va començar a edificar tot això del World Trade Center? - preguntà en Jofré Vinaixa, donant a conèixer el seu interès històric per Nova York.

- Sembla ser que va ser pel març de 1965-, explicà en Mohamed Atta- començant els seus treballs de demolició l'any següent al març de 1966, per obrir un solar de 13 illes. I la Torre Nord fou la primera en edificar-se de tot el World Trade Center, el mateix 5 d'agost de 1966 - afegí l'arquitecte egipci el qual havia visitat el aquest lloc una infinitat de vegades amb bons ulls de coneixement tècnic- finalment durant el 15 de febrer d'enguany, l'Autoritat Portuària de Nova York ha anunciat públicament que l'empresa Vornado Realty havia aconseguit el contracte d'arrendament del World Trade Center, pagant un import de tres mil vint-i-cinc milions de dòlars. Molts calers -, afegí mentre algú xiulava pels aires -, tota aquesta quantitat per a un contracte d'arrendament de noranta-nou anys. De totes maneres, per raons desconegudes, aquesta empresa volia incloure uns canvis en el seu contracte, reduint el temps d'arrendament, només fins a 39 anys, en lloc dels

99, que demanaven els propietaris del World Trade Center.

- Un contracte d'arrendament per un segle, mare meva! - exclamà en Jofré Vinaixa totalment ple d'angoixa - i quins preus! - bufà recordant situacions viscudes durant la seva epoca de comerciant reusenc.

- Doncs els americans fan coses d'aquestes -, afegí en Mohamed Atta prosseguint amb aquella història de lloguers i finances americanes -, de manera que l'Autoritat Portuària, propietària del World Trade Center s'hi va negar en rodó i l'empresa Vornado Realty va rebutjar signar el contracte de lloguer. Automàticament, els seus rivals de Silverstein, van passar a ser els nous inquilins de tot el complex a partir del contracte d'arrendament que es va acceptar el 26 d'abril d'enguany i que s'ha d'acabar de tancar durant el proper 24 de juliol.

- I el nostre objectiu, es troba enmig de tot això - completà en Jofré Vinaixa, tornant a observar fotografies de l'àrab que tornaven a aparèixer per la pantalla de l'ordinador. Eren les més recents de totes.

- En Jaffar Lamqadem també es un gran accionista d'aquesta empresa de jueus nordamericans, actual llogatera del World Trade Center - prosseguí en Mohamed Atta -, així ha aconseguit obtenir tota la planta setanta-nou de la Torre Nord, per albergar les noves oficines de la seva empresa Arabian Oil Holding Company a Nova York mateix. Allà es on hi ha una immensa sala de recepció on es farà el petit refrigeri d'inauguració i una conferència a dins de la sala d'actes amb els cent accionistes de la seva empresa.

- Diuen que també té més plantes de la seva propietat al World Trade Center - digué l'Emir observant la pantalla atentament -, gairebé les seves oficines van de la planta setanta-set a la vuitanta-tres. Es veu que s'ha gastat més de cent milions de dòlars en aquesta operació.

- Si, però tal com he dit abans, l'esdeveniment es produirà a la planta setanta-nou - recalçà en Mohamed Atta movent les mans amb un tic nerviós -, aquí mateix on hi ha el vestíbul de recepció i la sala de conferències. A dos quarts de nou en punt del matí - reiterà mostrant unes fotografies on apareixien les dependències interiors d'aquest pis de la Torre Nord.

- I lo de l'avió que voleu segrestar, com anirà? - volia saber en sec el palestí Abu Zubaidah, qui fins llavors tampoc havia dit res durant aquell discurs d'en Mohamed Atta.

- Pensem segrestar un Boeing de línia a l'aeroport de Logan a Boston - indicà en Atta mentre per la pantalla apareixia una aeronau de grans dimensions -, es tracta d'un Boeing model 767, amb una capacitat de 158 passatgers i 11 membres de la tripulació. Que cada dia fa el vol Boston-Los Angeles. Despega puntualment a les 7.45 del matí, de manera que sobre les nou en punt l'haurem de segrestar i fer-lo virar directament cap a Nova York - prosseguí mostrant un mapa de la costa oest americana, on es resseguia la trajectòria del vol 11 d'American Air-lines - quatre mujahidins ensinistrats en segrestaments i jo mateix el farem sobrevolar pel damunt dels gratacels de Nova York, sobretot de la illa de Manhattan i el farem aterrar a l'aeroport JFK, gairebé després de sembrar el caos i el pànic en aquesta zona tan cèntrica de la ciutat.

- Segur que els pilots s'hi negaran - indicà en Mohamed Atef, aquell àrab comandant en cap d'Al-Qaeda, qui en sec també volia participar en el debat de l'operació 11-S -, els ianquis són molt patriotes i es pensaran que si el feu volar per damunt dels gratacels de Nova York, sereu bombardejats per l'exèrcit americà.

- Si ells es neguen a pilotar-lo, ho farem nosaltres mateixos -, respongué en Atta amb veu enèrgica -, jo he fet moltes classes de vol i només necessitaré un auxiliar a la cabina, mentre els altres retindran als passatgers.

- I com el segrestareu l'avió? - volia saber aquell àrab, que havia participat en els atemptats de les ambaixades americanes de Kènia i Tanzània uns anys enrera -, segur que no podreu passar armes pel detector de metalls.

En Mohamed Atta mogué el cap negativament.

- He agafat aquest vol diversos cops seguits, són simples trajectes domèstics que van de costa a costa per l'interior del país - explicà amb veu experta -. No s'intensifica tant la vigilància com si haguessis d'anar a l'estranger, a un país veí com Mèxic, Colòmbia, Canadà... ja sabeu el que vull dir -, prosseguí mostrant noves fotos de l'avió que volien segrestar -. Jo ja he provat d'introduir diversos objectes metàl·lics en l'equipatge de mà, cutters amb un pam de fulla, gasos lacrimògens camuflats en esprais de desodorant, fins i tot una porra elèctrica d'autodefensa. Sense cap problema. Encara no ho he provat amb una arma de foc, però segur que fins i tot podria colar una pistola descarregada, si tingués la llicència d'armes al damunt.

- Millor que no ho provis - digué en Mohamed Attef amb un somriure irònic.

- I qui sereu els que segrestareu l'avió? - preguntà en Kalid Sheij Mohamed, aquell kuwaití que era un oficial estratègia itinerant d'Al-Qaeda.

- Seran en Abdulaziz Alomari, Satam Alomari i els germans Wail i Waleed Alsheri - explicà en Atta mostrant les seves fotografies per l'ordinador -, experts en arts marçials, defensa personal i mujahidins capaços de pelar a qualsevol infidel quan sigui necessari. Veritables guerrers i defensors de la Fe, com els que tenim aquí mateix vigilant la nostra reunió.

- Perfecte, no podies haver escollit ningú millor! - exclamà el Kuwaití amb satisfacció.

- Han estat molt de temps entrenant-se en els nostres camps que tenim a Afganistan - completà en Ramsi Binalshib.

- Els cinc segrestadors ens trobarem a dins del vol, situant-nos en seients de primera classe, davant de tot de l'avió, el més a prop possible de la cabina de pilots. Quan arribi l'hora prevista, gairebé després de vint minuts de vol, tot just quan l'ambient s'ha relaxat, demanarem tots alhora els serveis de les hostatges de vol. Llavors les agafarem i les farem servir d'hostatges. Si convé en ferirem alguna, perquè obrin la cabina de control. Un cop allà, fent servir la força, atacarem als tres pilots que hi haurà a dins de la cabina. Mentre retenim a la resta dels passatgers llençant gas lacrimògen. Tot just llavors anunciarem que es tracta d'un segrest d'Al-Qaeda i que tenim una bomba a dins de l'avió, la qual farem esclatar si no obeeixen les nostres ordres. Després virarem per damunt de Masachussets i ens dirigirem directes cap a Nova York, donant un quants tombs pel damunt del centre de Manhattan, volarem a una alçada màxima d'uns dos-cents metres, així, els radars de l'exèrcit que tenen per l'interior del país no ens podran localitzar, de manera que quan el tiet Sam vulgui enviar a caçabombarders per interceptar-nos, ja estarem aterrant damunt de les pistes de l'aeroport JFK com si res.

- Si molt bé, i llavors què? - volia saber Khalid Seij, aquell kuwaiti que en sec semblava portar la veu crítica de l'operació.

- Aterrarem, demanarem que ens acabin d'omplir el dipòsit de querosè i donarem tres hores de temps per tal que alliberin els nostres germans presoners - respongué en Mohamed Atta, fent passar noves fotografies per la pantalla de l'ordinador -, direm que els extraditin directament a Cuba amb els seus helicòpters i quan ho hagin fet, deixarem anar a tots els hostatges sans i estalvis, amb excepció de la tripulació, que ens acompanyarà també fins a la Havana amb el nostre avió.

- I si els ianquis es neguen a negociar amb vosaltres? - insistí aquell kuwaití observant-lo a través

de les seves ulleres de científic amb un posat un xic incrèdul.

- En pic tinguem notícies de la mort d'en Jaffar Lamqadem, despegarem directament cap a Cuba amb tots els hostatges vius. Els caçabombarders ianquis no s'atreviran a atacar-nos durant el trajecte. Un cop arribats a Cuba desembarcarem i cadascú que campí com pugui. La operació 11-S, haurà estat un èxit i en Jaffar Lamqadem mort.

- Així serà - digueren tots a l'uníson, aplaudint el discurs d'en Mohamed Atta.

- Millor si aconseguim els hostatges . Però la fita principal d'aquesta missió, es la de liquidar a en Jaffar Lamqadem allà mateix dins del World Trade Center, la resta es pura decoració per a la nostra estratègia - afegí amb veu solemne.

L'Almogàver, després d'escoltar tota aquella explicació de l'àrab mogué el cap amb un posat dubtós, com asimilant tot el que s'havia de portar a terme durant aquella jornada del proper 11 de setembre, i semblava ser que es liaria bastant grossa als Estats Units, com ja l'havia avisat el pobre d'en Pere Llobet.

- Així doncs, m'hauré de carregar al vostre home, mentre s'inaugura la nova seu de l'Arabian Oil Holding Company - resumí encenent un Chesterfield amb un gest elegant - a partir de dos quarts de nou en punt del matí, mentre vosaltres feu rular l'avió segrestat per damunt nostre. Queda doncs així la cosa? - preguntà arquejant les celles mentre treia una immensa glopada de fum bufant sonorament.

- Sí, ara explicaré tot el que li pertocarà a vostè, senyor Almogàver - continuà en Mohamed Atta després d'una breu pausa -, i el motiu pel qual la nostra organització ha contractat els seus serveis.

- Sóc tot oïdes - digué aquest amb la boca torta mentre observava un altre cop a la seva víctima a través de la pantalla de l'ordinador. En aquest punt de l'explicació havien afegit la creu d'una òptica telescòpica damunt del rostre d'en Jaffar Lamqadem, que s'anava movent per la pantalla de l'ordinador. Un detallet dels serveis logístics d'Al-Qaeda.

- Hem pensat, que vostè, s'haurà de fer passar per un dels seus socis i accionistes principals -, ordenà en Mohamed Atta observant-lo amb una expressió burleta -, així podrà saltar-se tots els controls de seguretat i assassinar a en Jaffar Lamqadem enmig d'aquella trobada multitudinària, que també estarà plena de periodistes i agents de seguretat per tots els racons.

- Voleu dir que haig de suplantar la identitat d'algun peix gros d'aquests que envolten a en Lamqadem? - preguntà l'Almogàver observant els nous rostres que apareixien per la pantalla de l'ordinador.

- Nosaltres hem pensat que podeu de fingir que sou en Helmuth Ramírez junior -, anuncià Atta mentre apareixia la fotografia d'un jove empresari sudamericà, amb l'aspecte de tenir una edat màxima de trenta anys-. En Helmuth Ramírez junior, es un jove accionista mexicà que assistirà per primer cop a aquella trobada de socis de les altes finances petrolieres que es porta a terme un cop a l'any. El seu pare en Helmuth Ramírez Senior ha mort no fa massa i tota l'herència ha passat al seu fill. Un paio que sempre ha portat una vida llibertina i lleugera de cascos típiques de la decadència occidental-, prosseguí en Mohamed Atta que ja l'havia conegut personalment a las Vegas, on havia estat unes setmanes enrera abans d'arribar a Madrid-. De manera que segons he esbrinat, en Helmuth Ramírez Junior ha estat totalment al marge del món de les finances de son pare. I no s'hi ha incorporat fins ara mateix, després d'heretar a cuita corrent tot el seu imperi petrolier. Així doncs es dona la probabilitat de que cap dels socis que assistiran a la reunió amb en Jaffar Lamqadem l'hagin tractat mai en persona fins avui en dia. Vull dir que encara no

l'han pogut conèixer-lo personalment, i això us donarà una gran avantatge per tal que us pugueu introduir sense que cap dels assistents descobreixi la vostra impostura - afegí passant diverses fotografies del jove empresari mexicà jugant a daus al Casino Little Arabian de las Vegas.

- De manera que vostè també l'haurà d'eliminar durant aquell mateix matí del 11 de setembre, i suplantar la seva identitat emprant qualsevol tipus de disfressa o caracterització - afegí en Atta. El jove empresari s'allotjarà a l'hotel Sheraton de Nova York de manera discreta amb els seus escortes de seguretat. I pel dia onze de setembre, mitjançant una limusina llogada, es dirigirà cap a l'esdeveniment que es durà a terme a la planta 79 del World Trade Center.

- Tinc una tirada semblant al paio aquest - comentà l'Almogàver observant les fotografies d'en Helmuth Ramírez Jr. -, no és que sigui clavat, però tinc un aire semblant. Fins i tot l'alçada i la seva estructura corporal - afegí un xic satisfet - segur que deu fer el mateix pes que jo.

- És per això que l'hem triat a vostè per a complir aquesta feina "amigo" - indicà en Mohamed Atta imitant l'accent mexicà -, però esperem que aconseguixi una bona interpretació per complir la seva missió. I tingui clar que vostè serà una persona totalment desconeguda en aquesta reunió de socis de l'Arabian Oil Holding Company. Ells coneixien a son pare difunt de sobres, però mai han tingut contacte directe amb el seu fill en persona, vull dir que saben qui és, però mai han gaudit directament del seu encontre físic, i tal com he dit abans, això us proporcionarà un bon marge d'avantatge per dur perfectament la vostra operació - conclogué l'arquitecte egipci amb un gest de satisfacció.

L'Almogàver observa aquelles fotografies d'en Helmuth Ramírez Junior. La cosa semblava fàcil.

- Es veu que el senyor Helmuth Ramírez passarà tota la nit tancat en l'habitació del seu hotel amb una prostituta i custodiat per dos o tres gorilles dels seus - afegí l'Emir, qui també havia ajudat a preparar l'operació a dins del World Trade Center -, tindrà l'ajut de dos sicaris colombians col·laboradors nostres per a liquidar-los a tots plegats i després els colombians es convertiran en els teus "guardaespatlles" per a custodiar-te fins a les dependències de l'Arabian Oil Holding Company al pis 79 de la Torre Nord del World Trade Center.

- Què farem amb els cadàvers?-, volia saber en Jofré Vinaixa, observant les fotografies dels pistolers que l'havien d'ajudar. Tenien una pinta més xunga que qualsevol dels pitjors latin kings que havia conegut temps enrera.

- Tenim un lloc per amagar-los quaranta-vuit hores seguides a dins de l'hotel fins que els trobin a faltar - respongué l'Emir - i el teu procés de metamorfosi començarà a les set en punt del matí, tot just quan hi hagi el canvi de torn de la recepció, els operaris recent arribats no sospitaran de la teva impostura quan paguis el compte de l'hotel i demanis una reserva de vol directe cap a Ciutat de Mèxic per la tarda següent.

- Això es el que pensarà la policia de Nova York quan hagi fugit del World Trade Center després de liquidar a en Jaffar Lamqaddem, sense que descobreixin la teva impostura- afegí en Mohamed Atta.

L'Emir prosseguí amb les instruccions vers l'Almogàver.

-Llavors, quan hagueu ocultat els tres cadàvers en un lloc que tenen preparat els pistolers colombians, abandonareu l'hotel Sheraton a les vuit en punt del matí i te n'aniràs directament cap al World Trade Center amb la limusina del Mexicà. I com que també tindrà la seva documentació, et podràs saltar tots els controls de seguretat.

- Suposo que no em faran cap control d'ADN.

- No, per una trobada d'aquest tipus encara no...

L'Almogàver s'imaginà tota l'escena, de moment aquella nova "feina" semblava prou fàcil.

- Quina arma em suggeriu que haig d'emprar per liquidar al vostre objectiu?

- Disposaràs d'un maletí amb diversos bolígrafs, un d'ells serà un llençador de dards verinosos amb cianur. Tot de plàstic. Res de metall - explicà en Ramsi Binalshib, qui també era el principal provisionador d'armes entre tots els membre d'Al-Qaeda.

- Interessant...- comentà l'Almogàver observant atentament la fotografia on apareixien aquells artil·lugis fabricats al Regne Unit, per encàrrec d'Al-Qaeda.

- El paio sempre es troba custodiat per guardaespalles, com si fos una veritable autoritat americana amenaçada de mort per nosaltres - prosseguí l'Emir amb veu nerviosa-, però com que abans de la reunió organitzarà un esmorzar bufet pels comensals, tu hauràs d'aprofitar aquells moments de confusió que provocarà la seva presència per saludar-lo, estretant-li la mà i disparar-li el dard de cianur a bocaterrosa. Aquell verí trigarà set segons en fer efecte i ningú s'adonarà de la seva mort fins que es desplomi allà mateix, com si fos un simple desmai o una sobtada indisposició.

- Llavors m'hauré d'espavilar per fugir d'allà dins en el moment de la confusió...- comentà l'Almogàver pensant en aquella situació.

- Cosa que succeirà cap a dos quarts de nou del matí, quan la notícia del segrest de l'avió que sobrevola Nova York s'haurà propagat per tots els canals de comunicació. nosaltres ja haurem fet pública la nostra acció terrorista, tot just quan aterri a l'aeroport JFK - increpà nerviosament en Mohamed Atta -, el farem sobrevolar per tota Nova York, a escassa alçada dels gratacels i per això serem el centre d'atenció per a tota la policia de la ciutat, i aquesta gran confusió els distreurà mentre tu l'elimines i t'escapes ben lluny del centre de Manhattan.

- El més difícil serà fugir del World Trade Center després de liquidar a en Jaffar Lamqadem.

- Això ho deixem un altre cop a la vostra experiència professional, senyor Almogàver - increpà en Mohamed Atta fent-li l'ullet-. Quan acabeu aquesta feina us haureu guanyat dos milions de dòlars i potser us trucarem més endavant per si us tornem a necessitar.

- Perfecte, així de senzill - comentà l'Almogàver amb veu freda -, i com ho cobraré tot plegat? - preguntà amb certa suspicàcia.

- El dia 10 de setembre li deixarem tres-cents mil dòlars en efectiu, tal i com havieu quedat amb el propi Bin Laden, en una guixeta de l'estació de trens Central City de Nova York -explicà en Ramsi Binalshib - i l'altre milió i mig de dòlars restant l'ingressarem al compte bancari que vostè té a Suïssa el mateix 11 de setembre, en pic vostè hagi finalitzat la seva feina. La guixeta és la número 911 i aquesta que li dono serà la clau amb la que la podrà obrir- afegí passant-li una clau petita on hi havia l'esmentada numeració.

- Nou-cents onze, nou de l'onze, o sigui onze de setembre - deduí l'Almogàver amb un somriure irònic -, un detall molt ben aconseguit.

- També tindreu la resta de la paga, un milió i mig de dòlars, si compliu correctament amb la vostra feina - sentencià en Mohamed Atta.

- Ho tindreu al vostre compte de la Banca Internacional de Ginebra a partir de les 10 en punt del matí si heu aconseguit el vostre objectiu - afegí en Ramsi Binalshib -, cosa que passarà, perquè veste no falla mai - concloué amb satisfacció mentre li donava un copet a l'espatlla.

- Espero que vostés tampoc fallin en pagar-me tot el que hem acordat - comentà l'Almogàver amb la veu un xic amenaçant.

- Nosaltres sempre complim, tal com fa vostè - digué en Mohamed Atta - És un pacte entre caballers.

- Doncs se'n parli més, així serà tot plegat - conclogué donant-li la mà de manera occidental.

Després d'aquella discussió sobre els detalls econòmics aquell grup de terroristes àrabs prosseguiren amb els preparatius de l'operació 11-S. I en Mohamed Atta reemprengué l'explicació sobre com s'hauria de planificar la fugida de l'Almogàver en pic hagués liquidat al seu objectiu.

- També he pensat que vostè, amb les bones nocions que té d'escalada, podria escapar de la planta setanta-nou del World Trade Center saltant directament per la finestra i descendre a rapel per tota la façana oest de la Torre Nord - anuncià mostrant noves fotografies d'aquell lloc retratat per diversos angles.

- Son gairebé vuitanta pisos d'alçada, segur que tot allò mesura més de dos-cents cinquanta metres, potser tres-cents - comentà en Jofré Vinaixa amb un gest de dubte.

- Dos-cents vuitanta exactes - corroborà en Atta - i penso que es la millor manera de fugir de l'escena del crim, no pas a través dels ascensors o corrent per les escales -, insistí amb un gest enèrgic -, en Ramsi m'ha parlat d'aquests cinturons amb un arnès camuflat que feien servir els agents del Mosad israelià durant la Guerra Freda - afegí mostrant noves fotos amb l'ordinador -, duen una corda de niló caragolada a dins del seu perímetre en un compartiment secret, i a dins de la sivella metàl·lica, duen un garfi ultraresistent imantat, que clavat a la barana de qualsevol finestra metàl·lica pot suportar un pes com el seu.

- Jo us puc aconseguir un parell de models d'aquests cinturons per tal que els proveu i us pugueu entrenar abans del 11 de setembre - afegí en Ramsi Binalshib amb veu servicial -, són com aquells que algun cop han sortit a les pel·lícules d'espies d'en James Bond - afegí amb un somriure. Acte seguit xiulà la clàssica melodia de les seves bandes sonores.

- Sí, ja n'he sentit parlar d'aquestes andròmines, on sembla ser que hi caben molts centenars de metres de fil - comentà l'Almogàver donant a conèixer que era capaç de cometre fugides com aquella -, simplement s'ha de calcular la distància des de la qual et vols llençar. La idea no es tan descabellada com sembla. És la millor opció per fugir ràpidament de l'escena del crim sense que t'atrapin, llençant-te directament per la finestra. Jo he fugit molts cops saltant amb parapent en situacions similars - recordà referint-se a aquell crim que va perpetrar en un creuer que anava pel Mediterrani. Era un capo de la màfia russa i després de liquidar-lo va aconseguir fugir llençant-se en parapent, quan el vaixell estava atracat al port d'Istanbul des d'un desè pis.

- És massa aparatós - negà en Ramsi Binalshib -, lo del cinturó es millor. Si durant els moments de confusió, vostè col·loca un garfi al marc metàl·lic de qualsevol de les seves finestres, té una bona amplada perquè s'enganxi - afegí mostrant fotografies detallades d'unes quantes finestres de la Torre Nord.

- Uns quinze centímetres de gruix metàl·lic d'acer inoxidable - manifestà en Mohamed Atta amb veu experta -, he mesurat l'amplada dels seus marcs un per un. Es veu que l'arquitecte que va dissenyar les Torres Besones tenia molt de vertigen i volia que les finestres fossin altes, gruixudes i segures. Amb una amplada màxima de 85 centímetres.

- L'arquitecte del World Trade Center era japonès oi? - preguntà l'Almogàver.

- Es deia Minoru Yamasaki, un paio que va emprar un marc de tub pel disseny estructural de les

torres bessones, ho tinc molt estudiat - completà l'egipci amb veu experta -, les torres bessones tenen 110 plantes cadascuna i entre 1972 i 1973, van ser els edificis més alts del món fins a la contrucció de la Willis Tower de Chicago. El paio tenia tanta por a les grans altures, que durant la seva inauguració no va tenir pebrots de pujar fins al terrat per inaugurar la Torre Nord. És curiós.

- Crec que amb vint segons en tindria prou per descendre a rapel, desd'aquest lloc- anuncia l'Almogàver estudiant millor les fotografies de la Torre Nord que anaven passant per l'ordinador.

- Els colombians l'estaran esperant a baix i tindran un vehicle preparat per fugir - afegí Atta mostrant nous detalls de l'operació -, llogaran aquest sedan de color vermell, que ja estarà estacionat en aquesta cantonada del World Trade Center, a partir de tres quarts de nou del matí. Encara que sigui en doble filera. Vostè es dirigirà directament cap a ells i fugiran de Manhattan, en direcció nord, prenent l'autopista que duu a Canadà.

- Evidentment no fotrem el camp amb la limusina del mexicà mort - rigué l'Almogàver encenent un altre Chesterfield amb un gest ansiós -, però trobo que Canadà es molt lluny de Nova York.

- El vehicle tindrà el dipòsit ple, trigareu deu hores en creuar la frontera canadenca, la menys vigilada de totes - completà en Mohamed Atta ensenyant el trajecte per l'autopista A-34 dels Estats Units, com si fos una artèria principal en la comunicació vial d'aquest país.

- Molt bé, em sembla perfecte - manifestà l'Almogàver, esperant que arribés el dia onze de setembre el més aviat millor -, el que passa es que tampoc estaria malament poder fugir pel sostre de l'edifici, a través d'un helicòpter llogat per vosaltres. Potser seria més ràpid.

- És una probabilitat descartada - ressenyà en Mohamed Atta movent el cap -, vostè, en pic liquidat a en Jaffar Lamqadem, ha de desaparèixer de la Torre Nord de la manera més ràpida possible. Res de quedar-se a dins de l'edifici. Ni ascensors, ni escales, ni pujar a dalt del terrat. Vostè salta per la finestra, fent rapel i ja està. Serà una cosa ràpida i neta que agafarà per sorpresa a tots plegats. Però volem que deixi ben mort a en Jaffar Lamqadem.

- Així serà, no cal que patiu - digué l'Almogàver segur de sí mateix mentre tornava a observar la fotografia de l'àrab.

Tots els assistents romangueren uns segons en silenci.

- Alguna pregunta? - demanà en Mohamed Atta.

- La operació sembla ser molt bona - digué l'Emir amb un somriure triomfal.

- Si, no pot fallar, segons totes les referències que tenim de l'Almogàver - digué en Khalid Sheij Mohamed, aquell kuwaití que semblava esceptic al principi.

- La cosa fa molt de respecte, però Allah inspira tots els nostres moviments. És la seva voluntat-afegí en Mohamed Atef, aquell àrab comandant en cap d'Al-Qaeda que havia participat en els atemptats de Kènia i Tanzània.

- Vosaltres encara no heu vist treballar a l'Almogàver, es increïble - elogià en Ramsi Binalshib com si fos el seu heroi -, no hi ha ningú més com ell en tot el món.

- A més, el fet que és un infidel occidental, de fora de l'organització i totalment desconegut, que encara no ha estat fitxat per cap policia ni autoritat del món, ens anirà de perles per complir la nostra missió - completà en Mohamed Atta.

L'Almogàver recollí totes les instruccions amb les fotografies pertinents de les seves futures víctimes i les col·locà a dins d'una carpeta de plàstic que li passà en Ramsi Binalshib.

Just en aquells moments la muller de l'Emir, que encara duia el burka tapant el seu rostre entrà a dins del menjador del Mas dels Cirerers. Duia una immensa safata amb el cus-cus fumejant, recent cuinat. L'Almogàver calculà que aquella dona mesurava gairebé un metre noranta, molt plana i corpulenta, gairebé sense cap corba femenina, era estrany, pensà un xic alarmat.

- Potser que mengem quelcom sòlid oi? - preguntà el seu marit a la resta dels assistens.

En Mohamed Atta mogué el cap nerviosament.

- No hauríem de parlar d'alguna cosa més sobre l'operació del 11 de setembre? - preguntà amb veu molesta per aquella sobtada interrupció, mentre observava com aquella dona caminava doblegant l'esquena i duia el cuscus fumejant damunt de la immensa taula.

- Voleu dir que no està tot parlat ja? - preguntà en Mohamed Atef flairant aquell menjar que semblava ser tan exquisit i saborós.

- Potser la reunió encara no s'ha acabat del tot -, manifestà en sec aquella dona des de dins del seu burka, mentre s'encarava a tots els assistents d'aquella reunió. La seva veu masculina tan greu i solemne els espantà lleument. Sobretot quan dreçà la seva posició corba i es començà a treure's el seu burka a poc a poc. Fou llavors, quan tothom descobrí que allà sota hi havia un rostre barbat que els fitava amb una mirada digna d'un profeta.

Tothom emmudí sorprès, menys l'Emir quan veieren el rostre del propi Osama Bin Laden, observant-los un per un de manera penetrant.

En sec havia aparegut enmig de la reunió, a la qual havia accedit d'aquella manera tan camuflada.

- Ostia puta, en Bin Laden un altre cop! - escopí l'Almogàver sentint un bot al cor, ja el tornava a tenir davant seu. Tots els àrabs presents inclinaren els seus caps fent una profunda reverència. Fins i tot algú s'agenollà davant del seu messies.

En Bin Laden havia aparegut a dins del seu propi mas familiar, al terme municipal de Reus. La cosa encara era més increïble que la reunió d'Amsterdam. I a sobre l'havia dut personalment amb el seu cotxe fins allà mateix, sense adonar-se'n gens ni mica.

L'Osama Bin Laden s'acabà de treure aquell vestit femení que l'havia camuflat durant tota l'estona, mostrant una fina túnica blanca de lli. Fins i tot havia dut el seu turbant característic sota l'immens burka que ocultava el seu rostre.

- Salam aleikum - saludà amb aquella veu tan solemne que semblava sobrenatural.

- Aleikum salam - digueren tots a l'uníson. En Mohamed Atta estava de genolls davant seu, plorant totalment ple d'emoció. Per fi podia conèixer al seu líder en persona. Tot just enmig d'aquella reunió tant important pel futur de l'Islam.

- Volia ser present en aquest encontre amb tots volsaltres per a donar-vos la meva darrera benedicció d'aquesta missió d'Al•là versus America - manifestà amb veu solemne aixecant el dit índex de la seva mà dreta, mentre tots els assistents besaven els seus peus postrant-se de genolls.

Mitjançant un gest de gentiliesa i germanor, indicà a tots els presents que prenguessin lloc a taula per començar a sopar aquell cus-cus que havia preparat ell mateix a la cuina del Mas dels Cirerers.

En Ramsi Binalshib apagà aquell ordinador i s'endugué la pantalla de televisió fora de taula, perquè tothom hi cabés millor. En Bin Laden, saludà millor als altres membres de la reunió, explicant com

havia arribat camuflat des d'un vol procedent d'Hamburg directament cap a l'aeroport de Reus i havia decidit acudir a aquella reunió per donar el vist i plau definitiu a tots plegats. L'endemà mateix partiria cap al Iemen, des d'un vaixell mercant ancorat al port de Tarragona.

Acte seguit en Bin Laden, començà a resar amb veu ferma, donant les gràcies a Allah per poder prendre aquells aliments que tenia a taula, afegint que només ells, els germans mujahidins d'Al-Qaeda, serien capaços d'expulsar al Gran Seitan de les seves pàtries, gràcies a aquella operació anomenada Allah Versus America.

Capítol 19

ASASSINAT MÚLTIPLE AL NEW YORK SHERATON

L'Almogàver arribà als Estats Units la tarda del 10 de setembre del 2001. Havia agafat un vol directe de París a Nova York que durava vint hores seguides.

Quan el seu avió de la Companyia Air France aterrà a l'aeroport John Fitzgerald Kennedy, a vint quilòmetres a l'Est de l'illa de Manhattan, en Jofré Vinaixa ja tenia tot el pla elaborat.

Aquell era el sisè cop en sa vida que trepitjava la ciutat americana, motiu pel qual ja estava acostumat a observar els seus gratacels des de l'aire, a diferència de la majoria dels passatgers francesos que volaven amb ell. Tots ells eren turistes novells que visitaven The Big Apple primer cop en sa vida.

Quaranta-vuit hores abans d'agafar l'avió des de la capital francesa, havia fet una comanda urgent a l'hotel Sheraton de Nova York, fent-se passar per un empresari francès anomenat Pierre Dupond. Els seus contactes amb la màfia corsa li havien permès obtenir aquell passaport i DNI fals, degut a que el ministeri de l'interior francès també estava ple de funcionaris corruptes.

Al cap de tres quarts d'hora, l'Almogàver passà el control de duanes sense cap problema i recollí la seva maleta de viatge marca Samsonite amb roba de tardor i estris de disfressa abans de sortir de l'aeroport. Acte seguit agafà un taxi de color groc que el deixà directament a les escales del Sheraton al cap d'una hora i mitja, degut a la gran afluència de trànsit viari que hi havia pel centre de Nova York.

Pel camí, feu aturar el taxi un moment a l'estació de trens, per recollir un maletí amb tres-cents mil dòlars que Al-Qaeda li havia deixat a la guixeta 911. En va agafar dos mil per a despeses personals i va desar la resta en una altra consigna, per si de cas, i va pensar que ja ho recolliria més endavant. Va triar la 311.

I quan arribà al gran complex hotelier, veié estava ubicat en el número 790 de la setena avinguda, en plena frontera entre West Side i East Side i era un majestuós edifici d'un total de vint-i-dues plantes, amb habitacions senzilles, dobles i fins i tot triples. I allò es trobava a unes 1.675 iardes del Madison Square Garden i l'habitació més barata costava 200 dòlars la nit.

L'Almogàver s'acomodà dins de la seva cambra totalment satisfet, sabent que els d'Al-Qaeda li havien deixat el total de dòlars acordat. La resta la cobriria mitjançant transferència bancària el dia següent, després d'efectuar la seva darrera feina, que podia ser la més important alhora que perillosa de la seva vida.

La finestra de la suite de luxe que havia encomanat des de París, tenia vistes directes al pont de George Washington i les Torres Besones. Era la 514, ubicada al cinquè pis, mentre que la d'en Helmuth Ramírez Jr, era la 560, gairebé a l'altre extrem del passadís. Ell havia arribat amb el seu sèquit procedent d'Acapulco dotze hores abans.

En Jofré Vinaixa havia passat dues setmanes de vacances a Mèxic, per investigar millor a la seva propera víctima.

Segons havia pogut esbrinar, en Helmuth Ramírez Junior era un veritable playboy mexicà vividor que ja portava molt de temps malbaratant l'herència de son pare, una immensa fortuna de milers de milions de dòlars en efectiu que havia guanyat a través de les finances petrolieres.

En Helmuth Ramírez junior era fill únic de son pare, un terratinent de Juárez, en Helmuth Ramírez

García, que en sec als anys cinquanta havia heretat unes terres desertes plenes de petroli, el paio era astut i va entrar directament en l'expansió americana vers Sudamèrica i quan es casà amb aquella atractiva alemanya, filla de banquers alemanys jueus exiliats en temps de Hitler, la Erica von Rosenbaum, ja tenia un noranta per cent del petroli mexicà sota el seu poder. Però els contactes bancaris d'aquella família alemanya l'ajudaren a fer grans inversions per tot el món. Fins i tot va acabar entrant a formar part d'aquella immensa companyia petrolera americana sorgida als anys vuitanta que s'expandia cap a l'orient anomenada l'Arabian Oil Holding Company.

En Jofré esbrinà també que a l'edat dels trenta-cinc anys, el fill del milionari petrolier mexicà, era un veritable playboy d'ascendència germànica que vivia en una immensa mansió d'Acapulco, que només es dedicava a viatjar amb el seu iot, on es portaven a terme veritables orgies sexuals plenes d'alcohol i drogues, mentre visitava els principals casinos i puticlubs de tot el món. Tenia preferència en visitar Las Vegas al menys un cop a la setmana amb el seu jet privat, perdent diners en lloc de guanyar-los.

Sa mare s'havia mort quan ell només tenia tretze anys, perquè no podia suportar les infidelitats i els maltractaments psicològics del seu marit, la qual cosa provocava que aquella pobra dona anés tot el dia drogada de barbitúrics i calmants en aquella fastuosa mansió d'Acapulco, mentre el seu marit es dedicava als negocis viatjant per tot el món i tenint un amor en cada port.

De manera que quan el petit Helmuth es va quedar orfe, les amants i fulanes de luxe de son pare el van acabar de malcriar, convertint-lo en un playboy d'alt standing sense ofici ni benefici, que sabia parlar diversos idiomes, fins i tot l'alemany matern. Per això, malgrat que imperéssin els forts trets llatins mexicans de son pare, hi havia aquella expressió germànica en la seva mirada, una cosa que també tenia en Jofré Vinxia qui, al cap i a la fi, se sentia una mica identificat amb la seva propera víctima i allò li produïa una mica de tristor. En Helmuth Ramírez almenys havia pogut conèixer a la seva mare biològica tretze anys de la seva vida, ell no.

Finalment, el fastuós empresari mexicà havia mort a principis de maig d'aquell mateix 2001, a l'edat de setanta-tres anys, en teoria per culpa d'una trombosi cerebral, pel mal estil de vida que portava, però les males llengües deien que havia mort d'una sífilis totalment incurable.

La gran fortuna que acabava d'heretar son fill, per culpa de la mort repentina del seu progenitor, l'havia retingut a Mèxic durant tot aquell estiu, per acabar de parlar amb els advocats i administradors de la seva herència.

En Jofré Vinxia va poder localitzar-lo i observar-lo directament allà al "Casino Principal" d'Acapulco. De manera que es dedicà a estudiar millor els seus moviments, gestos, to de veu, expressions de la cara, etc. Ho gravava tot en la seva memòria i en una mini càmera de vídeo d'alta precisió que tenia camuflada entre els botons de la seva americana, així podia estudiar millor les seves faccions, els seus gestos i to de veu quan parlava.

El clímax d'aquell espionatge va arribar amb la sensació morbosa de compartir taula amb ell, deleitant-se jugant a la ruleta o al Black Jack colze per colze durant unes quantes ocasions. Fins i tot havia intercanviat algunes paraules amb ell i l'havia ajudat a guanyar alguna partida.

Aquell paio sempre anava custodiat per un parell de prostitutes d'alt standing i de mitja dotzena de guardaespalles mexicans, que eren veritables armaris humans. Però ningú es va adonar que en Helmuth Ramírez Junior era espïat pel seu futur assassí alhora que suplantador.

Després d'haver observat a la seva víctima de manera minuciosa, l'Almogàver agafà un vol directe de Cancún a Nova York per visitar les Torres Bessones en pla turista i estudiar-les amb més detall, fou llavors quan es fixà veritablement en tots els controls de seguretat que hi havia. Llavors s'allotjà al mateix hotel que hi havia al World Trade Center, ubicat entre les dues torres bessones,

que es deia New York Vista, i que tenia una alçada de 20 pisos. En Jofré s'allotjà un parell de nits a la planta dinou, fent servir la seva identitat falsa d'un tal Miguel Sánchez Ortiz, un turista madrileny que viatjava sense cap companyia a Nova York.

Fins llavors només havia conegut aquell immens complex urbanístic en pla turístic, hi havia estat un cop a l'any 1991 observant les magnífiques vistes de Manhattan, des d'una alçada de 410 metres. Però durant aquella visita es fixà millor en les característiques tècniques del lloc on havia de portar a terme la propera feina, potser la més important de la seva vida.

El complex del World Trade Center tenia un total de 190 ascensors, 16 restaurants que generaven 50 tones de brossa al dia. Al mateix temps eren els tercers gratacels del planeta amb més altura.

Allà hi treballaven de manera permanent uns 55.000 empleats de 600 companyies multinacionals, bancs, empreses d'exportació i importació, firmes del Wall Street i oficines del Govern, entre altres institucions nordamericanes.

El World Trade Center era un dels símbols més coneguts de la Big Apple, de manera que també havia estat escenari i decorat per a cineastes de tot el món. No feia massa que havia vist el tràiler d'aquella pel·lícula d'Spiderman, on atrapava un helicòpter entre les Torres Bessones mitjançant una teranyina gegant. Una escena que fou posteriorment censurada a l'estrena final de la pel·lícula.

L'any 1976, el seu arquitecte el nipó Minoru Yamasaki, havia col·locat la seva primera pedra i allò tenia un pressupost original de 126.000 milions de pessetes de llavors. Un gran exemple de malbaratament per part del Govern americà dels anys setanta del segle XX quan encara es feia tot en gran, a l'estil americà.

Recentment l'Autoritat Portuària de Nova York i Nova Jersey, havia llogat aquell edifici de les Torres bessones, amb un contracta de 99 anys per un preu de 585.000 milions de pessetes, a una companyia immobiliària que pretenia introduir molts canvis en el sí d'aquests edificis, com la inclusió d'apartaments amb les millor vistes de la ciutat.

De manera que quan es va crear l'any 1970, el World Trade Center, era un edifici per allotjar negocis relacionats amb el comerç internacional i recentment s'havia convertit en una de les zones immobiliàries més riques del món i amb gran probabilitat d'expansió i creixement, per això en Jaffar Lamqadem havia posat la seva seu en la planta setanta-nou.

- "El One World Trade Center" - llegí en aquella guia turística que havia trobat al vestíbul de l'hotel, la qual estava traduïda en castellà-, "es una de las direcciones más apetecibles para los inquilinos internacionales. Bancos Japoneses, europeos, latinoamericanos y canadiense, más las compañías del Wall Street han ido sustituyendo poco a poco a las compañías navieras y de comercio internacional que se instalaron en las torres, des de que comenzaron a ocupar sus primeras oficinas al comienzo de los 70. Docenas de tiendas, una sastrería, floristería, tres librerías, 16 restaurantes de comida rápida, siete cafés y pastelerías y establecimientos para regalos, viajes y turistas jalonan su entrada".

"El Two World Trade Center, conocida como la Torre Sur es sede del servicio de Aduanas, alberga las oficinas del FBI y de los Servicios Secretos del Ayuntamiento de Nueva York, además de departamentos municipales que supervisan el tráfico, el medio ambiente y la oficina de acción inmediata contra terremotos y atentados con armas tóxicas" - llegí mentre emetia un somriure irònic, l'Al-Qaeda ja havia perpetrat aquell atemptat amb un cotxe bomba l'any 1993 i ara volien pelar al propi Jaffar Lamqadem. El repte era interessant, pensà abans de prosseguir amb la lectura del text informatiu.

“El hermano pequeño es el Three World Trade Center, es desde el hotel New York Vista, con 20 pisos de altura y 821 habitaciones, siete restaurantes y 10 salas de conferencias”.

“Son el almacén del jardín más caro de Manhattan, a 643.000 pesetas el metro cuadrado, las torres están mejor cotizadas que el Rockefeller Center, que en pleno centro de la isla, en el corazón de la Quinta Avenida, se paga a 542.000 pesetas el metro cuadrado”.

“Pero es que las Torres Gemelas, con su elegante figura que se eleva sobre la zona del Battery Park neoyorquino a 410 metros de altura del suelo, son las terceras más altas del mundo, por detrás de la Torre Sears de Chicago que mide 442 metros y por detrás también de las Torres Petronas de Kuala Lumpur en Malasia, las cual miden 452 metros”.

“De forma que el complejo del WTC constituye con una ciudad dentro de la metrópoli de New York que consta de 13 millones de habitantes. Este complejo de dos torres y cuatro edificios que forman la plaza del World Trade, tienen su propio código postal, una comisaría, una imprenta, un enfermería con equipo de cuidados intensivos, cuatro líneas de metro, dos rutas de autobuses que llegan hasta sus inmediaciones y genera por día la electricidad d’una ciudad d’unos 40.000 habitantes”.

“También tienen su propio sistema de seguridad, desde que el atentado d’un grupo de integristas islámicos en 1993, costó la vida de seis personas y dejó a más de 1500 heridos. A raíz de ese hecho tan doloroso, el complejo del World Trade Center está fortificado como un castillo del siglo XXI” - llegí l’Almogàver sentint com una mena de calfred interior, mentre observava aquelles maravoloses vistes que es veien des de l’habitació de l’hotel.

“Para acceder a uno de los 190 ascensores que tienen entre las dos torres, alguno de ellos controlado por un panel con 600 interruptores y capaces de subir ocho metros por segundo, es necesario un pase especial y cada día, desde las ocho de la mañana hasta las seis de la tarde unas 5000 personas tienen que hacer cola para poder entrar”.

“Los visitantes son fotografiados, con su nombre revisado por un ordenador conectado con el FBI, para saber si está fichado en un banco de datos de terroristas internacionales y se les da un pase que tienen que lucir en todo momento. A partir de las seis de la tarde, ningún visitante puede pasear por el edificio sin la escolta de un guardia de seguridad que le acompaña a la oficina a donde quiera dirigirse”.

“En el garaje del segundo subsuelo con capacidad para 2000 coches, hay detectores de metales, de explosivos, medidores de peso que calculan la carga que lleva el automóvil y hacen saltar l’alarma si hay sospecha de que el vehículo tiene un doble fondo”.

“Todos los días, las 90.000 personas que entran en sus tiendas, en el observatorio, en los restaurantes y en el hotel, se unen a los 55.000 empleados que trabajan en el complejo”.

“Las torres necesitan 8`5 millones de agua al día, generan 50 toneladas de basura y con el aluminio que enfunda su delgada silueta, se podrían construir unas 9000 casas”.

“Pero estos no son los únicos datos espectaculares,. La vida en las torres es muy diferente si se ve desde el piso 110, el más alto, que si se trabaja en el sexto subsuelo, donde están las cavernas de este inmenso edificio que ocupa 1`1 millones de metros cuadrados de espacio”.

“Los operadores de carga, más lentos que los demás, pueden tardar una hora de reloj, en subir desde los subsuelos hasta la torre de la antena que avisa a los aviones de su presencia”.

“En el tejado, los empleados que se encargan de limpiar las 21.800 ventanas que tienen una de las vistas más conocidas y deseadas del mundo. El edificio tiene también un collarín exterior

de vías de tren horizontales por el que ruedan unos pequeños coches similares a los trenes en miniatura y que llevan de lado a lado de las torres a los limpiadores de cristales”.

“Desde el piso 107, donde se encuentra el observatorio y está emplazado el restaurante Windows of the World, se ve el puerto de Brooklyn, Verrazano Bridge, Staten Island, la Estatua de la Libertad, Ellis Island y el Estado de Nueva Jersey. La misma vista que a principios del siglo XX daba la bienvenida a los miles de emigrantes europeos en busca de tantas veces del truncado sueño americano”.

“A pesar de tan premonitoria panorámica, difícilment imaginó el arquitecto Yamasaki que su obra iba a convertir-se en canon de construcción de torres de oficinas en todo el mundo. Ya que este arquitecto nipón tenía miedo a las alturas y sufría de vertigo. Tanto que nunca quiso ver su creación desde el piso de arriba y mirar abajo”.

L'Almogàver també havia trobat informació addicional xatejant per Internet i prengué bona nota de tot el que havia descobert sobre les Torres Besones. També hi havia les anècdotes que un equilibrista francès les havia creuat penjat dalt d'un filferro i un alpinista les havia escalat als anys setanta. Fins i tot un empleat ofès pel seu acomiadament s'havia llençat amb paracaigudes des del seu terrat després de realitzar una multitudinària roda de premsa. La realitat sempre superava a la ficció.

Durant aquells dies tornà a visitar el terrat mirador dels gratacels, dinà diversos cops en aquell restaurant anomenat Windows of the World i observà aquelles finestres per les quals havia de fugir saltant a rapel amb aquell garfi. També intentà visitar la planta setanta-nou, on hi havia les oficines de l'Arabian Oil Holding Company, que llavors romania tancada al públic general i només tenia un accés restringit als empleats de l'esmentada companyia.

Després de romandre una setmana com a simple turista a Nova York, l'Almogàver agafà un vol directe a París i decidí canviar de personalitat un altre cop, deixant de ser en Miguel Sánchez Ortiz.

Allà obtingué la documentació falsa que li faltava per fer-se passar per un tal Pierre Dupond, un empresari francès que viatjaria a Canadà fent escala a Nova York on passaria una sola nit, de manera que també havia reservat d'antuvi aquell vol directe cap a Ciutat de Mèxic, el qual sortiria a les dotze del mig dia també des de l'aeroport JFK de Nova York. Un vol que mai no agafaria, perquè fugiria per terra cap al Canadà.

De manera que quan els terroristes d'Al-Qaeda tinguessin segrestat aquell avió procedent de Boston, negociant el rescat dels seus presoners, ell es dirigiria cap al nord per carretera.

L'Almogàver en pic hagués adoptat la personalitat d'en Helmuth Ramírez Junior, assassina a en Jaffar Lamqadem, disparant-li un parell de dards verinosos a l'alçada del cor. Prèviament havia comprovat la calibrada d'aquells projectils de fusta punxeguda molt esmolada. No sabia ben bé d'on havien tret els d'Al-Qaeda aquella arma secreta, però era una obra de pura artesanía, que durant el passat havien emprat els espies britànics durant la Guerra Freda. La molla del bolígraf percutor tenia una petita càmera d'aire comprimit que disparava els seus projectils de manera tant potent com una arma de foc normal i corrent. Només calia apuntar dissimuladament el bolígraf a l'alçada del cor i apretar l'interruptor. I clack, adéu víctima.

Prèviament ho havia provat amb una síndria, allà mateix al seu mas i el projectil l'havia travessat de costat a costat, prement la boca del bolígraf directament damunt de la seva escorça.

En pic liquidés a la seva víctima, el problema seria fugir enmig de la confusió. Si disparava bé els dards verinosos, els seu objectiu trigaria uns set segons en caure a terra, amb una mort

instantània. Seria un temps que hauria d'aprofitar per allunyar-se del lloc del cadàver, saltar per la finestra de la façana oest, fent servir el seu cinturó amb un arnès ocult, i descendre a rapel per tota aquella alçària de dos-cents vuitanta metres amb menys de vint segons.

El garfi imantat ajustava bé en el marc metàl·lic de qualsevol finestra, i la resta d'aquell invent dels espies israelians funcionava a la perfecció. Era quelcom idoni per passar el control del detector de metalls, ja que quedava camuflada en forma de sivella de cinturó. També havia tingut temps de provar-ho diversos cops, saltant des d'un edifici similar que hi havia a Ciudad de México. Era la torre de Don Ignacio Quesada. Un edifici de 80 plantes que hi havia a la capital mexicana. Era un altre centre de negocis, un lloc no tan conegut ni tan vigilat com el World Trade Center. Ho havia fet des de la sala d'espera d'una entitat bancària que estava ubicada a la planta setanta-nou. Simplement havia col·locat el garfi del cinturó ajustat a la finestra, deixant anar el cable de niló un parell de metres i saltant al buit agafant-se a la corda que sortia del cinturó amb les dues mans enguantades. Així doncs, descendí fent rapel, amb vint segons justos fins a terra. Fent una distància de dos-cents setanta metres d'alçària. Allò fou durant la nit i ningú no el va veure. Només el dia següent havien aparegut els cadàvers d'un conserge i dos agents de seguretat que custodiaven aquell edifici durant les hores nocturnes, cosits per uns dards verinosos d'origen desconegut que els havien provocat una mort instantània. Però ningú no sabia el què havia passat, exactament. Era com si una mena de fantasma hagués entrat i sortit d'aquell edifici de manera totalment misteriosa. Però no s'havia comès cap robatori, malgrat que havien saltat unes quantes alarmes.

Quan en Jofré Vinaixa arribà a la recepció de l'hotel Sheraton demanà que el despertessin a les cinc en punt del matí, perquè necessitaria gairebé un parell d'hores per obtenir una caracterització perfecta del mexicà. Després a les set el passarien a buscar els sicaris colombians contractats per Al-Qaeda disfressats de cambrers.

Mentre demanava que li duguessin el sopar directament a l'habitació pagà el compte per adelantat, dient que l'endemà mateix hauria de marxar escopetejat abans de les set, per agafar un nou avió cap a Mèxic. Era evident que el canvi de torn de la recepció també podria afavorir la seva metamorfosi, sense que la policia relacionés que el senyor Pierre Dupond era el fals Helmuth Ramírez.

Després de sopar llagosta amb salsa d'ostres i un soufflé de poma, l'Almogàver sortí a la terrassa de la seva habitació per a contemplar el gran paisatge que tenia davant seu. Nova York il·luminada de nit era realment esplèndida. Gairebé era com un gran decorat de cinema al natural, amb el firmament ple d'estrelles i la lluna brillant en ple creixement. Allò volia dir que l'endemà 11 de setembre, seria un dia assoleiat i clar.

Després de fumar-se un parell de cigars Chesterfield, es prengué un somnífer perquè encara no eren les deu de la nit i ja havia de tancar el llum. Volia dormir set hores seguides de cop i només ho podia aconseguir d'aquella manera.

Quan el telèfon sonà a les cinc en punt del matí l'Almogàver trigà més de vint segons en despenjar-lo. Només aixecar-se agafà el termo de cafè que hi havia a la barra de l'habitació i en begué dues tasses sense llet ni sucre. Aquell cafè que els americans feien tan aigualit li provocà una angúnia lleugera. Era molt dur fotre's allò només aixecar-se del llit. Però l'Almogàver era així quan s'havia d'anar per feina.

Acte seguit anà al lavabo de l'habitació i es va dutxar amb aigua molt freda que el feu reviscolar totalment. Després d'eixugar-se del tot, obrí la cremallera del seu estoig amb els estris de maquillatge i perruqueria i desplegà la dotzena de fotografies que tenia d'en Helmuth Ramírez,

realitzades des de tots els costats i tots els angles.

En primer lloc el bronzejat que duia damunt seu era suficient per tenir la pell fosca com ell. Acte seguit es col·locà aquell perruquí de cabell autèntic arrissat i negre. I després de ficar-se unes lentilles marrons per ocultar els seus ulls grisos com l'acer, començà a espessir les seves celles amb pelam negre autoadherent.

La part més difícil de la seva caracterització, fou la metamorfosi del seu nas xato posant-li un pont de ganxo amb silicona especial per atrezzo, era un producte professional que empraven els actors de teatre i cinema. Finalment quan es col·locà l'espès bigoti mexicà tapant-li tot el llavi superior, la transformació fou perfecta. Evidentment si hi havia algú d'aquella reunió que el conegués en persona, encara que només fos de vista, seria una veritable putada. Però encara així, en Jofré Vinaixa podia confiar en les seves dots interpretatives. De jove també havia estat un gran actor amateur, quan formava part del col·lectiu de teatre La Vitxeta de Reus. Finalment, es vestí amb aquell esmòquing fet a mida a la sastreria Queralt que s'havia portat de Reus, de color negre opac, i aquella camisa de color violat clar, amb coll d'aletes vermell granat. Aquella era la indumentària habitual d'en Helmuth Ramírez quan anava a jugar al Casino, amb la seva pinta característica de playboy americà.

Quan sortí del lavabo i començà a recollir la maleta amb els seus estris personals, algú trucà a la porta de la seva habitació. Dos cops seguits i tres més de separats, era la contrasenya.

Ja eren les set en punt del matí i aquell sicari colombià contractat també per Al-Qaeda havia arribat a la seva habitació disfressat de cambrer. Empenyia un carretó on hi havia l'esmorzar.

- Su desayuno señor - indicà entrant a dins de l'habitació. Aquell home observà a l'Almogàver amb admiració, la semblança que havia aconseguit era increïble.

- Soy el "Clon" - digué estretant-li la mà amb un somriure maliciós.

- Walter Fernández, encantado señor - saludà el colombià. No tenia la pinta tan xunga com s'esperava l'Almogàver. Realment semblava un cambrer de veritat -, su desayuno señor "Clon"- insistí aquest aixecant una d'aquelles plàteres de l'esmorzar. L'Almogàver observà meravellat aquella Smith and Wesson model 2000 semiautomàtica i amb silenciador. L'havia vist per catàleg a Internet, però era molt difícil obtenir-la en el mercat negre europeu. Era l'arma que li proporcionava l'Al-Qaeda per tal que assassinés a en Helmuth Ramírez. En sec l'aixecà amb delicadesa i la brandà pels aires amb ulls experts, també tenia un carregador de vint bales d'acer inoxidable amb punta cromàtica.

- De aquí tres minutos iniciaremos el ataque señor "Clon" - indagà el cambrer colombià assenyalant un bony sospitós que duia a sota de la jaqueta.

- Es la habitación 565 - digué l'Almogàver.

- Ya lo sé compadre...

L'Almogàver tancà amb silenci la porta de la seva cambra i corrent pel damunt de la catifa vermella que hi havia en aquell passadís, feu un silenciós esprint fins a l'altre costat, parapetant-se a la paret de l'escala interior de l'hotel, que donava justament davant de la porta on s'allotjava el playboy mexicà.

Acte seguit arribà un altre cambrer colombià amb un carro amb safata semblant a l'anterior. Aquell altre sicari semblava com si fos el germà gran de l'altre colombià. Tots dos es dirigiren tranquil·lament cap a l'objectiu.

- Me llamo Jonathan, Jonathan Fernández - saludà estretant-li la mà.

- Es mi hermano mayor - indicà l'altre Colombià.
- Encantado de conocerlo - digué l'Almogàver a punt d'entrar en acció.

Un dels dos colombians trucà a la porta de l'habitació amb energia. Gairebé trigaren mig minut en obrir-la. El rostre d'un negre endormiscat amb el cap rapat, aparegué enmig de la porta entreoberta.

- ¿Qué desean? - preguntà amb accent cubà.
- El desayuno de ustedes señor - comunicà el colombià. Ell i el seu company duien cada matí l'esmorzar del senyor Ramírez des de que s'allotjava en aquell hotel de Nova York.
- Creo que hoy no lo había pedido tan pronto - indagà amb veu inquisitiva.
- A las siete y diez nos dijeron en recepción...
- Vale pero hoy no pueden entrar - indicà aturant-los amb la mà -, el señor Ramírez ha recibido un soplo de que alguien quiere asesinarlo aquí en Nueva York. Hoy mismo.

Els cambrers feren un gest de resignació.

- Cuando acaben avísennos para recoger el carro vacío.

Aquell negre alt i cepat com un armari arrossegà l'esmorzar a dins de l'habitació tancant la porta darrera seu.

L'Almogàver saltà del seu amagatall col·locant-se al costat dels dos colombians. Tots tres es ficaren les caretes antigàs lacrimògen mentre se sentia un greu PUF a dins de l'habitació 565. Una d'aquelles safates de l'esmorzar duia una bomba de fum que esclatà quan algú d'allà dins aixecà la tapa platejada.

En sec tothom començà a tossir per dins de la cambra mentre se sentien crits d'alarma. La porta es tornà a obrir de nou. Era aquell guardaespalles negre que volia sortir cap a l'exterior per respirar aire pur. L'Almogàver li disparà dos trets directes al front i caigué mort al instant. L'altre guardaespalles era un mexicà també de gran envergadura que cridà un insult enfuriscat mentre brandava l'arma contra el seu atacant, però fou cosit pels colombians que cobrien a l'Almogàver.

Aquest saltà directament a dins de la luxosa suite d'en Helmuth Ramírez tota plena de fum, i tant el mexicà com les dues prostitutes amb les quals havia passat la nit es revolcaven nus pel terra sense deixar de tossir sonorament.

L'Almogàver s'encarregà de disparar a bocaterrosa contra el seu objectiu, fins que l'assassinà del tot i els dos colombians feren el mateix amb les prostitutes abans de que féssin massa xivarri. Tot allò havia succeït en menys de cinc segons.

En sec tancà la porta de l'habitació mentre els colombians obrien les finestres de bat a bat.

- Nos ha salido puta madre - digué aquell colombià que li havia portat l'arma a l'habitació mentre es treia la careta antigàs.
- No tenemos tiempo que perder - indicà l'Almogàver mentre observava amb més atenció el cadàver d'en Helmuth Ramírez Junior. Realment havia aconseguit una caracterització força notable. Acte seguit recollí la seva cartera on hi havia tota la documentació personal, que es trobava damunt de la tauleta de nit.
- Es usted un profesional señor "Clon" - comentà l'altre colombià totalment meravellat.
- Ahora colocaremos los cadaveres en estos armarios tan grandes y nuestros compadres de la

limpieza de habitaciones los harán desaparecer - explicà en Walter Fernández.

L'Almogàver ajudà als dos colombians a ficar-los a dins d'uns armaris empotrats que hi havia en aquella grandiosa suite de luxe. El del guardaespalles negre era el que pesava més. Acte seguit rentaren les restes de sang de l'habitació el més de pressa que pogueren i l'Almogàver recollí el maletí del playboy mexicà, allà dins hi havia les claus per accedir al garatge de l'hotel i de la limusina que tenien llogada.

- Yo iré a mi habitación a recoger mi cosas- indicà amb veu frenètica-, no tardaré ni cinco minutos.

- Muy bien señor, nos esperaremos aquí - digué en Walter Fernandes.

- Ha sido un trabajo muy limpio señor "Clon"- afegí en Jonathan Fernández.

L'Almogàver sortí d'aquella habitació corrent cap a la seva. No volia deixar cap pista a la policia quan investigués aquell crim massiu. Per això havia de recollir l'equipatge amb el qual havia arribat en Pierre Dupond i netejar totes les empremtes digitals de la seva cambra.

Capítol 20

LA HORA 0

En Jofré Vinaixa caracteritzat totalment d'en Helmuth Ramírez anava assegut en el seient del darrera d'aquella fastuosa limusina DE color blanc platejat. Davant seu hi seien els dos colombians, en Walter Fernández era qui conduïa aquell vehicle tan luxós. La veritat es que no li faltava res. Televisió amb canals per satèl·lit, DVD, línia telefònica fixa i nevera amb tota aquella varietat de begudes i sucs de fruita.

Mentre la limusina baixava per la cinquena avinguda de Nova York en direcció al World Trade Center, en Jofré Vinaixa descobrí com aquell mirallet ubicat a la part de baix de la nevera, era totalment extraïble i en sec a dins d'aquell compartiment secret veié aquella capseta d'argent que semblava com una mena de petit joier.

L'obrí amb molta cura i veié aquells deu grams de cocaïna amuntegada allà dins, junt amb dos inhaladors d'or polit. Aquell mexicà se sabia cuidar bé, pensà mentre la repartia pel damunt del mirall extraïble de la nevera. Al cap de dos minuts ja tenia preparades una dotzena de ratlles d'aquella coca mexicana tan pura com la de Colòmbia.

- Si ustedes gustan - preguntà oferint-la als altres.

El conductor negà amb el cap, mentre l'altre feu un gest d'assentiment.

- ¿Por qué no hermano? Al fin y al cabo ya es la hora del café - comentà amb sorna mentre agafava un d'aquells inhaladors.

L'Almogàver veié fascinat com esnifava cinc ratlles seguides amb una velocitat increïble.

- SSSNNNUURRRPFFG, SNNUUURRPFFG, SNUURRFFFG -, feu el seu nas mentre movia el seu cap amb satisfacció -, GRACIAS AMIGO, ESTÁ DE MADRE- cridà en Jonathan Fernández donant cops de puny al sostre de la limusina.

El conductor feu un gest inquiet vers a l'altre.

- Tranquílcese amigo, que ya llegamos a nuestro destino ahora mismito.

L'Almogàver s'afanyà en fotre's les ratlles que quedaven mentre arribaven a l'edifici del World Trade Center.

- UAGH! - exclamà amb els ulls desorbitats després d'aspirar pel nas maquillat totes aquelles clenxes. Era una farina mexicana bastant bona, gairebé sense adulterar. Aquell pistolero colombià que fingia ser el seu guardaespalles tenia tota la raó del món.

Acte seguit tancà aquella capseta i tornà a deixar-la en aquell amagatall de la nevera del vehicle. El seu rostre es reflectí damunt del mirallet un altre cop. La seva caracterització fent-se passar per l'empresari mexicà romania intacta.

Al cap de cinc minuts la fastuosa limusina ja es trobava en plena cinquena avinguda, on es veia aquella panoràmica tan característica del complex del World Trade Center, en Jofré Vinaixa tornà a recordar aquell tràiler d'una pel·lícula de Sam Raimi, Spiderman 3, que encara no s'havia estrenat per a tot el món, on un helicòpter tripulat per uns atracadors que fugien de la policia, quedava atrapat en una immensa taranyina que el superheroi de la Marvel havia ataforat entre les Torres Bessones.

En sec se'n tornà a recordar d'aquelles anècdotes que havia que havia llegit a través d'Internet,

com allò de l'equilibrista francès, un tal Philippe Petit havia passat caminant d'una torre a l'altra amb un cable tivat i allò altre d'aquell paio, que es llençà amb paracaigudes, com a acte de protesta perquè l'havien fotut fora de la seva feina. Però lo més increïble de les anècdotes sobre aquestes torres bessones, també era allò altre d'aquell escalador que trigà més de tres hores en pujar fins al terrat, escalant per la façana principal de la Torre Nord, pensà sentint un petit calfred mentre contemplava aquella immensa altura que es perfilava des d'aquell punt de la cinquena avinguda a través de la finestreta de la limusina. Allò era realment impressionant, eren els dos monòlits gegants que també havien al·lucinat al propi King Kong, a la pel·lícula-remake dels anys setanta que va dirigir John Guillermin.

Al cap de deu minuts, aquell fastuós vehicle de luxe entrà de ple al pàrquing soterrani de la Torre Nord. El conductor ensenyà l'acreditació als guardies de seguretat que el deixaren passar sense cap problema. Davant seu hi havia altres vehicles d'aquelles característiques tan fastuoses.

Només en arribar a la primera planta del pàrquing soterrani, el vehicle fou obligat a circular per dins d'una cabina gegant per ser escanejat a través de raigs X. Al voltant seu hi havia una dotzena de vigilants de l'edifici armats fins a les dents. El propi Osama Bin Laden ja havia col·locat una furgoneta bomba en aquell pàrquing l'any 1993, i per tal que la història no es tornés a repetir, les mesures de seguretat per entrar o sortir amb vehicles eren increïbles, fruit del zel d'en Rick Rescorla, el cap de seguretat de Morgan Stanley al WTC.

Allò havia succeït durant el 26 de febrer de 1993, un greu atemptat al cor de Manhattan produït per una camioneta carregada d'explosius, que va provocar un enorme forat de 18 metres quadrats a la primera planta del pàrquing soterrani, que va afectar a cinc pisos dels edificis. Considerat llavors com el pitjor acte terrorista que havien patit els Estats Units, va causar la mort de sis persones i va deixar més de mil ferits. Aquell atemptat, que fou reivindicat pel propi Bin Laden, provocà la detenció d'un tal Ramsi Ahmed Youssef, un jove membre d'Al-Qaeda de 29 anys, detingut a Paquistàn l'any 1995 i condemnat a 240 anys de presó per les autoritats nordamericanes.

En pic aquell vehicle fou obligat a estacionar en un plaça lliure de la tercera planta soterrània, un d'aquells agents de seguretat obligà el conductor a obrir el maletí del darrere, mentre feia baixar a la resta dels seus ocupants per a registrar-lo a fons.

En sec dos gossos policies que havien entrat a flairar la part del darrera de la limusina, començaren a bordar desesperats en direcció a la nevera.

- Merda, la coca! - recordà l'Almogàver totalment esglaïat. Allò podia desfer els seus plans.

Un d'aquells agents de seguretat apartà el pastor alemany obrint la porta de la nevera.

- No se preocupen es un poco de vicio - indicà rasant-se el nas amb el dit índex -, lo tengo escondido aquí abajo, amigo - afegí amb un fort accent mexicà.

El guàrdia de seguretat del pàrquing del World Trade Center, que era un hispà amb una pinta xunga, observà la capseta de plata que hi havia a sota del mirall de la nevera després de destapar-ho. En sec ho tornà a amagar i feu un somriure irònic mentre el fals Helmuth Ramírez li ensenyava un bitllet de cent dòlars dissimuladament.

- Solo deben quedar un par de gramitos para uso personal, es todo lo que me queda de la noche pasada.

- De acuerdo señor Ramírez - digué aquell segurata, recollint la propina amb un gest ràpid sense que ho veiessin les càmeres de seguretat del recinte ni els seus companys que regiraven el motor i les rodes del cotxe. Era evident que aquell agent d'origen portorriqueny estava acostumat a recollir suborns com aquell.

Finalment l'Almogàver i els seus escortes tornaren a entrar a dins de la limusina i acompanyats per dos agents a peu, l'aparcaren a la tercera planta soterrània del World Trade Center.

- Suerte que nos hemos librado de la mandanga- indicà un dels colombians.

- Son muchos años de práctica - comentà l'Almogàver mentre es dirigia cap al centenar d'ascensors que hi havia a la paret d'enfront. Cada cabina també estava custodiada pels vigilants de seguretat de les Torres Bessones.

Tant el fals Helmuth Ramírez com els dos colombians ensenyaren les acreditacions a una parella d'agents que estaven plantats davant d'una de les portes obertes. Allà dins ja hi havia més de quinze persones, esperant que la cabina s'acabés d'omplir per pujar cap a dalt. Gairebé tot eren homes de negocis que entraven a treballar a les vuit del matí.

- Us haureu d'esperar una mica fins que estigui ple del tot - indicà un d'aquells vigilants després d'observar minuciosament tota la documentació. Els dos guardaespalles del fals Helmuth Ramírez foren registrat a fons amb un detector de metalls.

- Tenim llicència d'armes per custodiar al nostre "patrón" - indicà un d'aquells colombians.

- Les heu de deixar aquí mateix - demanà el guàrdia de seguretat amb un to amable - us les tornarem quan torneu al pàrquing.

El colombià mogué el cap negativament observant l'uniforme gris d'aquell agent i diposità la seva Magnum automàtica amb el recanvi de bales damunt del mostrador. L'altre feu igual. A canvi d'allò reberen uns tiquets de plàstic amb un número determinat. El guàrdia de seguretat les diposità a dins d'un armari blindat que hi havia al costat de la porta de l'ascensor, el qual ja era ple d'armes penjades amb la seva numeració pertinent. Acte seguit tancà amb clau aquella mena de consigna per a armes de foc i els deixà entrar a tots tres a dins de la cabina de l'ascensor.

Després d'entrar cinc oficinistes més, el grum premé el botó de planta baixa ubicada vint metres més amunt mentre les portes metàl·liques es tancaven a dos pams del nas de l'Almogàver.

Gairebé al cap de deu minuts, després de fer escala en altres pisos, l'ascensor s'aturà a la planta 79 de la Torre Nord del World Trade Center, on hi havia diverses oficines i la sala de juntes de l'empresa Arabian Oil Holding Company d'en Jaffar Lamqaddem. Als pisos inferiors d'aquell edifici hi havia altres empreses com AT&T Communications, Lehman Brothers, Marsh Usa Agències, Cantor Securities, i les cadenes de Televisió Channel Four i CNN, que ocupaven les plantes 107 i 110 respectivament.

Només sortir de l'ascensor, l'Almogàver comprovà com encara duia aquell bolígraf de plàstic Pelikan Pilot model G-2-07 a la butxaca interior de la seva americana. Allò era una arma sofisticadíssima fabricada al Regne Unit, que llençava dards verinosos de cianur, un artilleria emprat pels antics agents de l'MI6 durant els darrers anys de la Guerra Freda. Només n'hi cabien dos. O sigui que encara tindria una segona oportunitat per si errava el primer tret.

Capítol 21

A DINS DE LA REUNIÓ

Tal com havia estudiat en els plànols d'aquella planta del World Trade Center, la sala de reunions es trobava a la dreta del vestíbul on hi havia el passadís d'ascensors. Allà només s'hi aturaven els ascensors que anaven fins aquelles dependències empresarials, mentre que n'hi havia que feien només el trajecte directe fins al mirador a dalt de tot, els quals només eren emprats per a usos turístics.

De totes maneres, des d'aquella planta del World Trade Centre, es podia admirar la increïble vista que es veia des de les seves finestres. Unes finestres de 22 polzades d'amplada, perquè el seu autor, l'arquitecte nipó Minoru Yamasaki, pensava "que si l'amplada de les finestres era menor a la de les espatlles d'una persona, aquesta se sentia més segura reduint la seva sensació de vertigen", recordà l'Almogàver mentre es passava la mà per la sivella del cinturó, la qual hauria d'emprar com a garfi. En sec es veuria obligat de saltar a ràpel per fugir d'allà dins. De totes maneres, les vistes de Nova York des d'aquella alçada tan impressionant, deixava meravellat a tothom.

The Big Apple es trobava sota els seus peus i tan el riu Hudson com les seves rodalies, que envoltaven aquell punt de l'illa de Manhattan, estaven il·luminats per un dia clar amb uns núvols llunyans de color blanc que semblaven de cotó.

Era un dimarts 11 de setembre rutilant i esplèndid. Tranquil i especial durant aquelles primeres hores diurnes, sense cap màcula en la seva atmosfera. A en Jofré Vinaixa li sabia greu no poder celebrar la Diada a la seva Terra. Era molt fidel en aquest aspecte i sempre ho celebrava a Reus, acompanyat d'amics o família. Ja no anava a les manifestacions populars i reivindicatives com temps enrera, malgrat per a ell l'Onze de Setembre era una data tan sagrada com el dia de Nadal. Però la feina era la feina.

En sec s'endinsà de ple en els passadissos d'aquella planta de la Torre Nord topant-se amb una infinitat d'oficinistes i alts executius que pul·lulaven per totes direccions. Al cap de fer unes cent passes guiats per un agent de seguretat, l'Almogàver i els seus dos guardaespalles, arribaren al cor de l'Arabian Oil Holding Company. Allà havien de passar un altre control de seguretat.

- Els seus acompanyants s'hauran de quedar a la sala d'espera Sr. Ramírez - ordenà un agent de seguretat de color, al comprovar les acreditacions de tots tres - hi ha servei de cafeteria i bufet restaurant.

- No hay ningún problema - indicà l'Almogàver amb accent mexicà mentre la despallava amb la mirada. Aquella negota tenia un polvo salvatge amb uniforme inclòs, pensà posant-se immediatament com una moto. Els dos colombians pensaren el mateix.

La vigilant somrigué amb picardia mentre els indicava que l'esperessin en un passadís que hi havia al fons a la dreta.

- Espere un momento antes de entrar señor Ramírez - ordenà en perfecte espanyol, polsant un timbre que hi havia al costat d'una porta d'accés de fusta blindada plena de luxoses ornamentacions.

L'Almogàver no podia apartar els seus ulls de la seva pitrera i del seu cul. Allò era un monument de la natura. En sec se'n recordà d'aquella cançó de Santana "Black Magic Woman" imaginant-se

fent l'amor amb aquella negota, que amb el seu cabell arrissat estil afro no deixava de tenir un aspecte força funky com si fos dels anys setanta.

Al cap de pocs segons s'obrí la porta de fusta blindada impulsada per un ressort automàtic. Allà hi dins hi havia dos agents de seguretat que el registraren a fons abans d'entrar, amb ells hi havia com una mena d'encarregat vestit impecablement de dalt a baix.

- Bon dia senyor Ramírez sóc en Taylor Halford - saludà estretant-li

la mà -, sóc el cap de seguretat d'aquest esdeveniment. La trobada amb el senyor Lamqaddem començarà d'aquí a trenta minuts. Mentrestrant s'ha preparat un còctel especial de benvinguda pels assistents a la reunió.

L'Almogàver observà millor aquell paio d'uns cinquanta anys, prim i estirat com un pal d'escombra, però pentinat impecablement amb la ratlla al costat. Els seus ulls blaus que semblaven emetre llum pròpia l'observaren a través de les seves ulleres de montura metàl·lica i sentí una mena de calfred en la seva medul·la espinal. El seu sisè sentit l'avisava de que allò era un bofió d'elit, un peix gros de la CIA o de l'FBI que durant les celebracions com aquella, feien la funció de coordinar la seguretat d'aquella planta de l'edifici, sobretot en actes que tenien una determinada magnitud, encara que actuéssin com a simples recepcionistes.

A les plantes inferiors del World Trade Center hi havia petites seus d'aquestes entitats policials tan dignes dels Estats Units.

- Em sap greu això de la mort súbita del seu pare - afegí aquell home amb veu suau.

- És el primer cop que vinc a una reunió d'aquest tipus, procuraré

adaptar-me el millor possible - s'excusà el fals Helmuth Ramírez amb la veu un xic nerviosa. En aquells moments només volia treure's aquell home del damunt.

- Ja mirarem que se senti còmode, senyor Ramírez - comentà aquell agent -, tal com vostè sabrà aquestes reunions es realitzen anualment, gairebé per repassar els comptes de les finances de l'empresa - afegí observant-lo detingudament. Era evident que l'estava estudiant, semblava que hi havia quelcom d'aquell convidat que no li quadrava.

- Sí, més o menys m'he posat al dia, malgrat lo atrafegat que he anat amb el tema de l'herència del meu pare.

- Vingui i acompanyi'm fins a la sala del còctel.

L'Almogàver seguí les seves passes un xic alleugerit i al cap de vint segons entrà a dins d'una àmplia sala recepcions on ja hi havia un centenar d'assistents procedents de tots els racons del món, servint-se aperitius i begudes en una taula rodona que hi havia enmig d'aquella estança il·luminada pels primers raigs solars del matí del dia 11 de setembre de l'any 2001. Allò semblava l'ONU en miniatura.

Al fons hi havia la porta de la sala d'actes on es portaria a terme aquella reunió multitudinària. Era l'espai on hi hauria la inauguració, amb una cinta a punt de ser tallada que duia els colors de la bandera americana.

L'Almogàver sentí com més d'un d'aquells socis l'observava de cap a peus, de manera que fins i tot es dirigien a ell per donar-li el condol per la mort del seu "pare". Era evident que aquells altres membres de la multinacional petrolera, només havien tractat amb el senyor Helmuth Ramírez Senior en aquelles reunions de negocis i encara no coneixien al seu fill en persona, el qual sempre havia estat com una mena de bala perduda, una ovella negra de la família, el qual no mantenia massa relacions directes amb el seu progenitor ni amb els seus amics o socis feina.

Però en sec havia arribat la seva mort repentina, i de cop i volta havia heretat totes aquelles finances, de les quals s'havia de fer càrrec. Per tant en Jofré Vinaixa comprovà alleugerit com cap d'aquells homes de negocis coneixien personalment al paio que suplantava, potser només l'havien vist a través de fotografies i poca cosa més.

- El deixo aquí senyor Ramírez - indicà en Taylor Halford disposant-se a marxar -, el senyor Lamqaddem arribarà d'aquí deu minuts i ja està al corrent de la seva presència, quan arribi també li donarà el seu condol.

L'Almogàver el retingué agafant-lo en sec pel canell dirigint-li una mirada intranquil•La. En sec havien entrat dos socis més en aquell vestíbul. Un d'ells era un pelroig d'uns trenta anys, que l'Almogàver havia vist a Acapulco en companyia de l'autèntic Helmuth Ramírez jugant a la ruleta del casino. Un col•lega seu que podia ser l'únic de tots aquells assistents que podia delatar la seva impostura si se'l trobava de cara. Era quelcom inesperat i ningú l'havia advertit de que també podia ser membre d'aquella junta d'accionistes de la companyia petroliera. Els d'Al-Qaeda no havien filat prou prim en aquell aspecte.

- Em podria dir on són els lavabos? - li preguntà al seu guia amb veu nerviosa -, en sec he notat uns espasmes a l'estòmac. No he passat molt bona nit, sap?

En Taylor Halford l'observà un xic intrigat sospitant alguna cosa estranya vers a ell.

- Son allà a l'esquerra - indicà vers un passadís que hi havia al costat de la sala de reunions.

- Gràcies senyor Halford...

- Si no es troba bé avisarè un metge, o bé acompanyi'm a l'Infermeria de l'edifici - sugGerí el cap de seguretat d'aquell esdeveniment.

- Deuen ser els nervis previs d'assistir a una reunió com aquesta - es justificà el fals Helmuth Ramírez donant-se copets al seu estòmac -, ja m'ha succeït altres cops, sobretot pels matins.

- Molt bé senyor Ramírez si em necessita estic a recepció. Marxo que tinc feina.

El senyor Taylor Halford s'allunyà per on havia vingut.

El fals Helmuth Ramírez decidí atravesar aquell vestíbul amb passes ràpides dirigint-se als lavabos. Esperaria una estona allà dins fins que arribés el propi Jaffar Lamqadem. Quan li estretés la mà per donar-li el condol li dispararia aquell parell de dards enverinats, però havia de ser abans de que el desemmascaressin.

Tot just penetrà a dins d'aquell lavabo annex al vestíbul que també tenia vistes a l'exterior, començà a sonar el seu mòbil. Era el propi Mohamed Atta a través d'una trucada totalment inesperada.

- Com va tot senyor Almogàver? - preguntà en àrab.

- Estic aquí dins, esperant que arribi l'objectiu - respongué amb un murmur greu. Els lavabos estaven buits durant aquells moments, però no podia mantenir aquella conversa durant massa estona -, i vosaltres que feu?

- Acabem de segrestar l'avió - li comunicà en Mohamed Atta amb veu triomfal -, es el vol 11 de l'American Airlines tal i com teniem planejat. d'aquí vint minuts arribarem directament a Nova York. Vostè haurà d'actuar durant els moments de confusió que provocarem -insistí.

- Ara són les vuit i vint-i-sis minuts - comentà l'Almogàver observant el seu Rolex d'or -, voleu dir que l'hauré de liquidar més o menys a tres quarts de nou.

- Exactament senyor Almogàver... volarem sobre uns quatre-cents metres per damunt del terra -

li comunicà en Atta-. Això provocarà un terrabastall increïble. Tot just quan tothom estigui distret pel perill que podem provocar a la ciutat, vostè executarà al nostre objectiu i podrà fugir.

- Molt bé, estaré preparat per a tot plegat - comentà l'Almogàver observant a l'exterior amb impaciència.

- Però hi ha un petit canvi de plans senyor Almogàver - indicà en sec la veu d'en Atta.

“Vaja” - pensà - “ ja m’ho esperava”.

- Digui'm, quins canvis són? - volia saber.

L'altre trigà uns quants segons en respondre.

- En Bin Laden ens acaba de comunicar que el propi George Bush, el President dels Estats Units d'Amèrica també estarà present en aquesta cerimònia d'inauguració de l'Arabian Oil Holding Company - anuncià amb veu lenta mentre en Jofré Vinaixa sentia un bot al cor.

- En George Bush? El President dels Estats Units?

- Si, es veu que hi assisteix d'incògnit durant aquesta inauguració, farà un breu discurs a la sala d'actes, saludarà als assistents i tornarà a marxar.

- Això vol dir que augmentaran les mesures de seguretat. Fins ara no he notat res estrany - comentà l'Almogàver.

- En Bin Laden vol que l'executi. Per això hi ha canvi de plans. Canvi d'objectiu.

- Al President dels Estats Units? - preguntà en sec l'Almogàver totalment espantat, no s'ho podia creure.

- S'ha d'aprofitar aquesta ocasió com mai a la vida senyor Almogàver - ordenà en Mohamed Atta -, el propi Bin Laden li pagarà deu milions de dòlars si ho aconsegueix.

- Ostres, però això és impossible - respongué en Jofré Vinaixa observant-se al mirall dels lavabos d'aquella planta 79 de la Torre Nord del World Trade Center. Encara duia el seu maquillatge en perfecte estat.

- Faci el mateix que havia de fer amb en Jaffar, el saluda i li dispara un parell de dards verinosos.

En Jofré Vinaixa bufà fent un gest molest.

- Ho podem intentar.

- Li asseguro que farem volar l'avió amb el màxim escàndol possible pel damunt dels gratacels de Manhattan, allò provocarà un estat d'alarma i de pànic increïble - prosseguí aquell àrab -, jo mateix m'encarrego de pilotar-lo. I ja sap com navego pels aires, vostè coneix la meva perícia -insistí amb una rialla seca.

- Bé, doncs ja ho faré - anuncià l'Almogàver -, però com ho cobraré tot això? Aquest cop vull que em paguin molt més -insistí amb nerviosisme.

- Aquest cop li donaran deu milions -oferí en Mohamed Atta -, ho ingressaran al seu compte suís. El canvi val la pena oi? - preguntà l'arquitecte egipci amb veu irònica.

L'Almogàver rigué entre dents. Tot allò en sec semblava una broma pesada.

- I si no ho aconsegueixo? Que succeirà? - volia saber en mentre li regalimava la suor al front. Allò de liquidar al actual president dels Estats Units ja era jugar en primeríssima divisió. El final de la Champions League.

- Vostè ho aconseguirà, és l'Almogàver - recità en Mohamed Atta amb veu fanàtica -, mai ha fallat el seu objectiu, encara que sigui el President dels Estats Units.

- Com sé que de cop i volta no m'esteu enganyant? - preguntà totalment nerviós.

- Confii en nosaltres com nosaltres confiem en vostè senyor Almogàver, no li queda més remei.

- Vull garanties que se'm pagarà l'esmentada quantitat, si ara també em carrego al propi George Bush - demanà totalment nerviós.

- Confii en nosaltres senyor Almogàver - repetí en Mohamed Atta abans de penjar el telèfon.

En Jofré Vinaixa restà uns segons quiet, palpant-se la seva americana negra amb un gest preocupat. Hi havia hagut una modificació de la seva feina. En sec la peça que havia de caçar era molt més grossa i important que l'anterior. Ara de cop i volta en Bin Laden desitjava totalment que pelés en George Bush fill, que de manera inesperada acudiria també a aquella inauguració. Allò si que podia ser un bon cop d'efecte per enaltir els dividends de la companyia petrolera.

Es tractava d'en George Walker Bush, fill de l'antic president George Bush, aquell qui havia declarat la guerra oberta a en Saddam Hussein als anys noranta. I ara en ple segle XXI, aquell paio qui prèviament havia estat governador de Texas era l'actual President dels Estats Units, des del 20 de gener del mateix 2001, arran d'unes eleccions generals polèmiques on havia guanyat al seu rival el demòcrata Al Gore per 573 vots, gràcies a l'Estat de Florida.

I ara de cop i volta, gairebé als nou mesos del seu mandat, el senyor Bin Laden també el volia pelar. Era més important liquidar al propi President dels Estats Units que no pas en Jaffar Lamqadem, seria com una repetició d'allò de Kennedy. Un President americà assassinat per un "almogàver" català.

La cosa no podia semblar més surrealista que perillosa.

En sec algú també entrà allà dins als lavabos deserts.

- Hey Helmuth! - cridà una veu amigable darrera seu mentre empenyia la porta amb un gest impacient.

L'Almogàver encara amb el mòbil a la mà dreta, entrà ràpidament a dins d'una cabina amb wc, tancant-se amb balda. Era un col•lega de l'autèntic Helmuth Ramírez, un americà pelroig d'ascendència irlandesa que es deia Richard Mac Owens, a qui sort que en Jofré havia donat l'esquena tota l'estona.

Al cap de pocs segons tornà a sentir la mateixa veu, mentre una mà picava la porta.

- Què et passa Helmuth no et trobes bé?

L'Almogàver trigà uns segons en respondre. Aquest cop s'havia d'esforçar del tot en imitar la veu del mexicà qui suplantava.

- Estic fet una merda xec, tanta perica em passa factura als budells...- anuncià amb veu gutural per a dissimular millor.

- Quina festa t'hauràs fotut aquesta nit allà al Sheraton, cabró... - insultà l'altre amb veu amistosa.

- Nova York és Nova York...

- És que ara acabo d'entrar i t'he vist de lluny parlant amb en Taylor Halford, al principi gairebé no t'he reconegut... t'he vist canviat...

- Estic fet un cromó... dispensa'm però ara sortiré.

L'altre trigà un moment en tornar a parlar

- Escolta Helmuth, abans de que comenci la reunió t'he portat allò que em vas demanar...

L'Almogàver trigà uns segons a parlar.

- Doncs dóna-m'ho ara quan surti...

- Ho he deixat al vestíbul, ara mateix t'ho porto, no et moguis d'aquí...

Aquell americà pelroig sortí dels lavabos amb passes rítmiques. Era evident que no s'havia adonat del frau. En Jofré Vinaixa respirà alleugerit autofelicitant-se de com podia ser de bon actor si s'ho plantejava. Però aquell neguit que li suposava haver de matar al president dels Estats Units, li feia tremolar lleument el pols. Realment seria una veritable proesa si ho aconseguís. Realment sortiria als annals de la història del crim mundial. Hi hauria un abans i un després en la història, fins i tot allò podria superar la mort de Kennedy. Però ell no es deixaria atrapar com en Lee Harvey Oswald. Sabia que ho podia aconseguir, pensà respirant profundament. Aquest cop sí que s'hauria d'esforçar i filar ben prim. Era anar per la medalla d'or. La Copa del món i establir una fita gairebé insuperable.

Quan sortí de la cabina del WC feu veure que es rentava les mans. No li quedava més opció que tornés a entrar aquell col•lega de l'autèntic Helmuth Ramírez i millor que reconegués la seva impostura allà dins que no pas a fora. Sobretot en aquells moments que els lavabos encara eren deserts i tothom es trobava al vestíbul esperant l'arribada d'en Jaffar Lamqadem mentre es jalaven els canapés d'aquella recepció.

Però de cop i volta es trobarien amb la sorpresa majúscula que el propi President dels Estats Units, també acudiria a aquell esdeveniment arribant totalment d'incògnit.

Al cap de deu segons tornà a entrar aquell americà pelroig amb pigues per tota la cara, duia com una mena de funda cilíndrica a la mà esquerra. El seu gest era ple d'entusiasme. L'Almogàver l'observà pel mirall donant-li l'esquena mentre fingia que es rentava les mans amb el cap cot imitant el gest greu d'en Helmuth Ramírez Junior.

- Mira nano, mira nano! - exclamà aquell pelroig desenfundant allò que semblava ser la part inferior d'una pesada canya per a pescar tonyines -, recent feta per encàrrec a Carolina del Nord, tal com em vas demanar el darrer cop que ens vam veure a Acapulco.

L'Almogàver s'eixugà les mans mentre encara li donava l'esquena.

- No trobaràs res de semblant a Mèxic - prosseguí mentre muntava el rodet i el feia girar amb precisió experta -, ja ho tens preparat per quan vinguis a pescar amb mi la setmana vinent. És una canya de pescar desmuntable amb tres peces i el seu rodet té més de tres-cents metres de fil. El més fort i resistent que et puguis trobar per anar a pescar tonyines a dalt del meu iot -insistí brandant aquella canya mig muntada -. ¡Toma amigo, pruébala!

El fals Helmuth Ramírez es girà ràpidament vers a ell, empenyent-lo cap a dins d'una cabina de vàter buida. Els ulls de l'americà pelroig brillaren plens de pànic, al descobrir que aquell home era en realitat un impostor, intentà cridar però en Jofré Vinaixa li tapà la boca ràpidament mentre li estirava la seva corbata de seda vermella amb un gest enérgic. Aquell home morí escanyat en pocs segons.

L'Almogàver observà el cap totalment inert de la seva víctima amb la nou del coll trencada. Aquell cadàver també tenia la boca oberta amb la llengua fora amb els ulls vidiriosos i desorbitats per l'asfíxia.

Abans de tancar la porta de la cabina del lavabo, recollí aquella canya del terra i la deixà també

allà dins de la cabina, desada a l'interior del seu estoig. Acte seguit passà la balda interior i saltà pel damunt de la porta.

Durant tot aquell temps ningú més havia entrat a dins dels lavabos. Realment havia tingut sort, però la seva impostura podia tornar a perillar un moment o altre. De totes maneres el motiu principal de que tothom estigués concetrat en el vestíbul de recepció, era degut a l'arribada inesperada d'en Jaffar Lamqadem, el President de l'Empresa, acompanyat per el propi George Walker Bush, el President dels Estats Units, el qual també tenia accions en l'esmentada companyia petroliera.

Aquell centenar de comensals que hi havia allà dins, començà a aplaudir enèrgicament mentre els vitorejaven enmig d'una gran alegria generalitzada.

Allò de convidar personalment al propi líder de la Casa Blanca havia agafat per sorpresa a molta gent. Era una cosa totalment inesperada.

El fals Helmuth Ramírez respirà alleugerit al veure que el recent vingut era el centre de totes les atencions i ningú més es fixava en ell ni en la seva impostura. Duïa una escorta de seguretat mínima. Sis païos al seu voltant, però que no impedièn que els socis de l'empresa li estretessin les mans un per un, mentre en Jaffar Lamqadem els anava presentant.

“Ara és el moment” - pensà l'Almogàver ficant-se la mà dreta a dins de la seva americana de cotó negre de cal Queralt. Tot just quan li donés la mà li dispararia directament a bocaterrosa des de l'alçada del cinturó. Però per arribar fins a ell s'hauria d'obrir pas entre quaranta persones que hi havia davant seu, envoltant als nouvinguts.

En sec també havien aparegut uns quants periodistes fent fotografies i filmant aquell esdeveniment. No es podien creure tot allò que estava passant en la planta setanta-nou de la Torre Nord del World Trade center.

L'Almogàver es dirigí directament cap al George Bush fill, sentint com l'adrenalina envaïa tot el seu cos. Aquells moments de nervis, barrejats amb aquella sensació d'alt risc, li provocaren en sec un plaer inimaginable, com mai havia sentit abans. Estava a punt de carregar-se al darrer president dels Estats Units, el que feia quaranta-tres. Allò era una fita increïble, estava a punt d'escalar l'Everest o trepitjar la Lluna per primer cop, cap assassí a sou com ell aconseguiria aquella proesa. El màxim líder mundial, a punt de caure mort sota les seves mans. I ho feia un català, un català que antigament havia estat membre de Terra Lliure i que, per més inri, era fill il·legítim d'en Ramon Mercader, aquell qui havia pelat en Trotsky, un altre líder polític mundial, el 1940, gairebé seixanta un anys enrera. I per més inri realitzaria aquell magnifici en ple onze de setembre.

Aquest cop en Jofré Vinaixa, realment superaria la proesa del seu pare, pensà totalment orgullós amb els ulls humits per l'emoció que sentia en aquells moments de triomf imminent, mentre treïa l'assegurança de la seva arma seva tancada a dins del puny dret. En sec l'aixecà lleument en diagonal a l'alçada de la seva cintura. Li dispararia directament al cor. L'home cauria mort al cap de set segons i ningú no sabia el que li hauria succeït, de manera que quan es descobrí la seva mort instantània i tothom s'abalancés damunt del cadàver del màxim líder mundial, l'Almogàver fugiria enmig d'aquell tumult saltant per la finestra fent rapel. La millor opció era escapar pels lavabos deserts, enganxar el garfi amb ventosa i saltar per la façana est de la planta setanta-nou de la Torre Nord del World Trade Center, així de senzill. I a canvi cobraria els 10 milions de dòlars que li havia promès l'Osama Bin Laden a través d'en Mohamed Atta, qui conduïa l'avió segrestat des de Boston. Els de la banca suïssa fliparien pepinillos, i amb aquella quantitat es podria comprar una illa per a ell sol.

En sec observà el seu rellotge de polsera. Encara no eren tres quarts de nou del matí. Quedaven més de set minuts perquè els d'Al-Qaeda fessin volar l'aparell en mode rasant pel damunt dels gratacels de Manhattan. No es podia esperar. Ara estava a menys de cinc metres del President dels Estats Units, només hi havia deu persones entre ell i en George Bush fill que anava estretant la mà de manera amistosa a tothom qui li presentava en Jaffar Lamqadem.

Sis guardaespalles corpulents com armaris i pertanyents a la seva escorta personal l'envoltaven cos a cos, cobrint-li les espatlles i els seus costats, només la part frontal estava desprotegida mentre saludava un per un als socis de la companyia petroliera. Ara només hi havia set persones entre ell i la seva víctima. En sec decidí abaixar la mà. Hauria d'apuntar directament a les cames perquè no el veiessin des de dalt. La figura del propi George Walker Bush, nascut a Nova Haven el 6 de juliol de 1946, només es trobava a tres metres davant seu. Durant una fracció de segon els seus ulls es trobaren amb els del seu assassí i somrigué mentre estretava la mà a un altre dels comensals d'aquell acte.

Capítol 22

DESENLLAÇ INESPERAT

- Senyor Ramírez! - exclamà en sec la veu d'en Taylor Halford agafant-lo enèrgicament per l'espatlla. L'Almogàver es girà amb un gest alarmat. Aquell oficial de l'FBI anava custodiat per dos homes més alts i cepats que l'observaren fixament.

- Sento molestar-lo senyor Ramírez - s'excusà educadament sense perdre de vista aquell bolígraf que l'Almogàver es guardava dissimuladament a dins de la butxaca de la seva americana -, és que acaben d'arribar dos agents meus de la oficina de l'FBI que tenim a la planta vint-i-cinc de la torre sud del World Trade Center i que volen parlar amb vostè ara mateix.

- Sóc l'agent Mathew - saludà un d'ells ensenyant-li una placa.

- Agent Gordon - digué l'altre fent el mateix.

El fals Helmuth Ramírez els observà millor mentre el seu objectiu variava el seu radi de salutacions, allunyant-se d'aquell punt del vestíbul on es trobava.

- De què volen parlar amb mi? - preguntà fent-se el longuis. En sec ja s'havia adonat que l'havien enxampat de ple malgrat que intentava dissimular-ho. Hauria de fer alguna cosa per fugir d'allà mateix, però en aquells moments sentí com l'encanonaven dissimuladament a l'alçada de les costelles, pel costat esquerra.

- Acompanyi'ns un moment fora del vestíbul si us plau - ordenà l'agent Matthew, que era qui havia tret l'arma.

L'Almogàver negà amb el cap emetent un somriure irònic.

- Dispensin però la reunió és punt de començar i m'agradaria saludar al propi President dels Estats Units, tal com han fet els meus companys d'empresa- digué mentre els assistents encapçalats per la comitiva presidencial s'allunyaven d'aquell lloc de la trobada. Era evident que quan acabessin de saludar a tots els assistents i de fer-se les fotos amb ells, començarien l'acte de tallar la cinta inaugural a l'entrada de la sala d'actes que hi havia allà al final del vestíbul de recepció.

- Vostè no cal que hi vagi encara - li ordenà en Taylor Halford retenint-lo enèrgicament. L'Almogàver intentà propinar-li un fort cop de genoll al seu entrecreix per treure-se'l del damunt, però l'altre fou prou hàbil en esquivar-lo. En sec notà com l'agent Gordon l'encanonava per les costelles del costat dret, d'una manera tan dissimulada com l'agent Mathew qui també li premia la punta de l'arma contra la seva esquena. Era evident que els de seguretat no volien que es liés allà dins i esclatés el pànic enmig d'aquella jornada tan històrica per a la companyia petroliera. L'acte s'havia dut a terme amb una discreció absoluta i no volien que cap sospitós de cometre qualsevol atemptat terrorista el destorbés, per tal de no perjudicar la bona imatge de la companyia petroliera.

En Jofré Vinaixa fou conduït en sec fins a l'entrada del vestíbul, on hi havia un raconet on el podien escorcollar de debò, totalment fora de mirades indiscretes per tal que no hi hagués una alarma general entre els assistents de l'acte d'inauguració.

- Ensenyi'ns la seva documentació "senyor Ramírez" - demanà l'Agent Gordon amb un to de veu acusador.

- Però això què vol dir? - es queixà l'impostor -, amb les vostres mesures de seguretat tan estrictes esteu comentent una fal·làcia, un atropellament, us denunciaré a tots plegats - afegí enfurismat

fent ús de les seves dots interpretatives, malgrat que ja era una feina totalment inútil.

En Taylor Halford li dirigí una mirada glaçada. Era evident que ja l'havia enxampat des del principi de tot.

- Vostè mai ha estat en Helmuth Ramírez Junior... és un impostor, un assassí a sou contractat pel propi Osama Bin Laden per liquidar a en George Bush, malgrat que en Jaffar Lamqadem també havia rebut diverses amenaces de mort- acusà en Taylor Halford arrancant-li el bigoti i la protesi nasal amb un gest enèrgic.

L'Almogàver es llençà contra ell, però els dos homes de l'FBI l'inmobilitzaren empenyent-lo contra el mur emmoquetat. Eren uns païos quadrats, tot fibra i múscul, exmariners de l'exèrcit nordamericà reciclats a agents federals. Cadascun d'ells mesurava metre noranta i pesava més de cent vint quilos. Eren veritables armaris humans.

- Posi's de cara a la paret amb les mans al cap - ordenà l'agent Gordon encanonant-lo descaradament amb la típica Magnum que duïen els de l'FBI. Els dos agents li palpaven millor la roba de dalt a baix.

- Vostè ha suplantat la identitat d'en Helmuth Ramírez Junior assassinant-lo a l'hotel Sheraton -afegí en Taylor Halford examinant la seva pluma estil•logràfica-, aquí tenim una arma camuflada que dispara dards verinosos, fabricada a Bristol per encàrrec del MI6 a mitjans dels vuitanta, un enginy modificat que ara fan servir els d'Al-Qaeda quan contracten assassins a sou com vostè - anuncià ensenyant-la als seus agents abans de guardar-se-la a la butxaca frontal de la seva americana.

- No sé de què em parla! - exclamà en Jofré Vinaixa totalment fora de si. Encara no podia creure's que l'haguessin enxampat d'aquella manera tan estúpida. Era evident que algú l'havia traït, sinó tot allò no s'entenia.

- El cadàver d'en Helmuth Ramírez i els seus dos guardaespalles han aparegut assassinats a l'habitació de l'hotel Sheraton on s'hostatjaven - indicà l'agent Gordon mentre es treia unes manilles de la seva americana.

- Acabem de capturar un dels assassins a sou més buscats d'Europa i potser del món actual - indicà en Taylor Halford amb veu triomfal, treient-li també el perruquí negre de cabells arrissats-, ens haurà d'explicar moltes coses quan el tinguem tancat a Guantánamo, senyor Almogàver.

- Fills de puta! - cridà aquest totalment fora de si llençant-se contra ells. Aquell podia ser el final de tota la seva carrera si no aconseguia escapar.

- Fill de puta vostè! - cridà l'agent Mathew propinant-li un enèrgic cop de puny a la mandíbula. L'Almogàver retrocedí veient les estrelles.

- No es pot maltractar a un detingut fins que se'l jutgi - increpà en Taylor Halford.

- El molt fill de puta, es disposava a assassinar al nostre President per ordre d'en Bin Laden - exclamà l'agent Mathew totalment furiós i fora de si -, i ara també acaba de liquidar al senyor Richard Mac Owens, fill del senador de Nord Caroline, allà mateix als lavabos. Ho hem vist per les càmeres ocultes, per això l'hem enxampat de ple - afegí amb veu acusadora -, i a sobre encara té la barra de sentir-se ofès.

- Acabem de detenir a l'Almogàver, un dels païos més buscats per l'Europol i la CIA - anuncià en Taylor Halford amb veu lenta, com si estigués assaborint les paraules, mentre l'observava detingudament.

En Jofré Vinaixa s'incorporà movent el cap amb gest aturdit. Tenia un blau a la galta esquerra.

Era evident que als lavabos hi havia càmeres de seguretat. De totes maneres en sec se'n recordà dels colombians, segur que ja havien desaparegut del mapa totalment, pensà mentre aquells agents de l'FBI el feien girar de cara a la paret per a emmanillar-lo i endur-se'l detingut com un gran trofeu de caça.

Tot just llavors s'escoltaren uns crits sobtats d'espant i de pànic entre els assistents d'aquell esdeveniment. Uns vint metres més enllà s'estava produint un tumulte totalment insospitat, un d'aquell àrabs acabdalats, membres de l'Arabian Oil Holding Company brandava una magnum platejada espantant a tothom. Havia sorgit com del no res.

- ALLAH ÉS GRAN I MAHOMA EL SEU PROFETA! - cridà totalment fora de si mentre començava a disparar a bocaterrosa, contra el propi President dels Estats Units que ja es disposava a tallar la cinta inaugural que hi havia a l'entrada de la sala d'actes. Era en Ramsi Binalshib qui també s'havia colat a dins d'aquella reunió. Allò havia passat desapercebut per a l'Almogàver. Els agents de seguretat protegiren al seu President enmig d'aquell intent de magnicidi, mentre dos dels seus homes queien a terra fregits, fins i tot el propi Jaffar Lamqadem fou abatut a trets mentre intentava separar-se d'en George Bush que havia sortit il·lès d'aquella ràfega. El magnicida fou totalment immobilitzat per les forces de seguretat americanes mentre cridava com un posseït ple de fúria un munt de frases en àrab.

Tot allò va transcórrer en menys de tres segons i l'Almogàver aprofità l'ocasió per propinar un fortíssim cop de colze a l'estòmac de l'agent Gordon que es disposava a emmanillar-lo. En sec s'havia distret per aquella escena alarmant i el feu caure cap enrera a través d'una traveta. L'agent Mathew reaccionà violentament apuntant l'arma contra ell, però l'Almogàver aconseguí crivellar-lo abans movent el canell del policia caigut qui havia apretat el gallet dos cops seguits durant una fracció de segon prèvia a la reacció del seu company. Els trets de l'agent Mathew es clavaren contra la paret enmoquetada mentre queia a terra crivellat de manera involuntària pel seu company, sorprès per la ràpida maniobra d'aquell captiu.

- Deixa l'arma imbècil - insultà l'Almogàver propinant-li una forta patacada al cap que el deixà mig estabornit.

En Taylor Halford desenfundà apresuradament la seva arma de foc, un Colt de canó retallat que duia penjat a l'aixella sota de l'americana, però en Jofré Vinaixa li propinà un fort cop de genoll als testicles desprotegits i caigué gemegant a terra. Aquest cop sí que ho havia aconseguit. Realment no era tan fàcil capturar l'Almogàver tal i com pensaven tots plegats al principi.

Acte seguit recuperà aquella ploma de la butxaca frontal de l'americana d'en Taylor Halford. I es dirigí a complir la darrera feina, tal com els havia promès als d'Al-Qaeda. No volia perdre els deu milions de dòlars d'una manera tan estúpida.

Mentre la gent fugia enmig de tot aquell enrenou, en Jofré Vinaixa es topà de ple amb el President George Bush, que corria totalment espantat i acompanyat per la seva escorta de quatre homes, perquè els altres dos havien caigut morts per en Ramsi Binalshib. Encara es movia amb la seva part frontal desprotegida enmig de la multitud que avacuava aquell espai del WTC.

- "Ara o mai!" - pensà l'Almogàver brandant aquella arma secreta amb els dos projectils verinosos a dins -. "Desperta ferro"- proclamà entre dents mentre disparava els dos dards contra el President mitjançant un gest disimulat, un d'ells es clavà en ple coll del seu objectiu, per sota mateix de la barbata. L'altre foradà l'ull d'un dels seus guardaespalles que l'havia vist actuar. El seu cos es doblegà pel terra. Però la comitiva presidencial seguí corrent enmig de la confusió. Al cap de pocs segons veié com el President també es desplomava totalment mort tot just abans de sortir del vestíbul. Els seus agents intentaren arrossegar el seu cadàver, però ja fou massa tard.

Havia mort assassinat per aquell dard verinós.

- Ho he aconseguit, ho he aconseguit! - proclamà l'Almogàver amb veu triomfal mentre es disposava a fugir pels lavabos de la planta setanta-nou.

- Atrapeu-lo, ha estat ell! - cridà en Taylor Halford agenollat a terra tocant-se els genitals -, és l'Almogàver que se'ns ha escapat.

En sec una dotzena de membres dels cossos de seguretat que hi havia a la sala, cobrint el perímetre aconseguiren immobilitzar-lo de nou. Fou un placatge total on més de deu persones es ficaren damunt seu. Tal com havia passat abans amb en Ramsi, que també el duïen detingut i emmanillat de cap a peus cap a l'exterior de la sala.

- Ha fet servir aquella estil•logràfica que du a la mà - acusà en Taylor Halford amb el rostre vermell per l'immens dolor que sentia a l'entrecoix -. dispara dards verinosos.

En Jofré Vinaixa notà com l'agent Gordon li tornava a posar les manilles. Tenia la mirada aturdida però s'havia aixecat del terra amb un bufec. Mentre una dotzena de persones l'envoltaven amb la mirada enfurismada, tots ells eren agents secrets del President. Els qui controlaven el perímetre del seu desplaçament a través de tota la planta setanta-nou del World Trade Center.

L'agent Mathew també s'aixecà del terra gemegant de dolor, duïa una armilla antibales, però tenia el pit dolgut pels impactes.

- El President ha mort, era un dard verinós clavat al coll - exclamà un d'aquells policies secrets que l'envoltaven - el molt fill de puta l'ha mort! - cridà propinant un cop de puny al rostre d'en Jofré Vinaixa. Aquest tornà a veure les estrelles durant uns quants segons mentre reia sonorament. Ho havia aconseguit, però tal com havia succeït amb en Lee Harvey Oswald també l'havien atrapat.

- No es pot maltractar al presoner abans d'un judici! - tornà a ordenar en Taylor Halford.

- L'hauríem de matar aquí mateix, fill de puta! - bramà aquell policia que es deia Norman Johnson, pertanyent a l'elit dels vigilants de la Casa Blanca.

En sec, mentre intentaven incorporar el cadàver del President, uns deu metres davant seu, l'Almogàver observà com el rostre d'en George Bush estava totalment desfigurat. Semblava dur una careta, amb una immensa quantitat de maquillatge i faccions postisses fetes a base de silicona que tenia enganxades al seu rostre. També era un impostor.

- No és l'autèntic President dels Estat Units a qui acabes d'anihil•lar senyor Almogàver - sentencià en Taylor Halford amb veu triomfal.

- Heu fet servir un doble? - preguntà en Jofré Vinaixa totalment incrèdul.

- Si, era un doble, tan bo com vostè - respongué l'Agent Gordon amb una rialla impertinent - un bon ham per capturar-lo de ple, senyor Almogàver.

- No és el President, no és el President, és un doble seu! - començà a cridar en Taylor Halford movent els braços emetent un gest de calma a tots els presents. Tothom observà aquell cadàver incrèdul. Els seus trets postissos fets a base de silicona s'estaven despegant del seu rostre. Aquell inspector de l'FBI els arrancà del tot amb un parell de gestos fermes, fins i tot duïa una perruca postissa deixant sorprès a tot el cos de seguretat que el custodiava.

- Aquest cadàver que tenim aquí davant, és de l'actor de teatre Raymond Burrows, que fou contractat per fer de doble del nostre President fa cosa d'un parell de mesos -, explicà un negre alt i cepat que era qui dirigia tota l'escorta presidencial-, l'autèntic George Bush es troba fent una conferència en una escola de Pensylvània ben lluny d'aquí, el nostre President es troba

---

fora de perill - anuncià amb veu ferma mentre aquella vintena de policies i agents de seguretat començaren a aplaudir enèrgicament amb un gest de patriotisme americà. També havien estat víctimes d'un engany planificat per les altes esferes, però tot allò s'havia fet per salvar la vida de l'autèntic President dels Estats Units en George W. Bush, fill de l'antic President George Bush.

- Esteu tranquils, tot plegat ha estat un muntatge per atrapar a l'Almogàver, un assassí a sou d'elit contractat per Al-Qaeda, - explicà en Taylor Halford ensenyant la seva placa de l'FBI -, sóc inspector i encarregat de la seguretat del World Trade Center. Sabiem que es volia perpetrar un atemptat contra en George Bush per part dels integristes islàmics i hem urdit aquesta trampa fent servir un doble durant aquest acte inaugural. Així hem pogut atrapar els seus autors. I gràcies a tot això el nostre President es troba totalment fora de perill.

- Però ha mort en Jaffar Lamqadem - afegí l'agent Mathew amb veu dolguda.

- No està del tot mort, només atordit pels impactes de bala, perquè duia una armilla antibales com la seva - explicà aquell negre alt i cepat encarregat de la seguretat de la Casa Blanca que es deia Jason Smith -, aquí mateix el teniu - anuncià mentre dos dels seus homes acompanyaven a en Jaffar Lamqadem cap a l'exterior. Aquest caminava tossint amb el tors inclinat pels impactes de bala. Però havia sortit il·lès del magnicidi.

- Estic bé, la trampa ha valgut la pena - afegí observant a l'Almogàver amb una rialla irònica.

- També hem atrapat a en Ramsi Binalshib - anuncià en Norman Johnson aquell altre agent de l'FBI qui prèviament havia propinat un cop de puny a l'Almogàver -, el durem directament a la nostra base militar de Guantánamo Bay, a Cuba. El mateix farem amb el vostre home - afegí estretant la mà a en Taylor Halford.

- Sí, aquest paio no sap el que li espera - digué aquest observant el rostre consternat d'en Jofré Vinaixa, el qual no podia creure's que havia estat víctima d'un engany tan sofisticat com aquell. Havia liquidat un simple doble del George Bush. La seva alegria havia durat molt poca estona. Però el fet no deixava de ser surrealista, els titulars dels diaris ho podrien anomenar com: "un doble d'un jove empresari mexicà aconsegueix assassinar al doble del President dels Estats Units".

Capítol 23

11-S, UNA JORNADA HISTÒRICA

Amb amb el cos tens i sense dir res, l'Almogàver fou conduït pels passadissos de la planta 79 de la Torre Nord, sortint del vestíbul en direcció als ascensors. Durant aquells moments s'havia quedat sol amb els tres agents que l'havien detingut al principi de tot. Els altres havien marxat per cordonar millor el perímetre de seguretat. Gairebé totes les dependències de l'Arabian Oil Holding Company s'havien quedat buides del tot excepte els efectius de seguretat.

En Jofré Vinaixa en sec se sentia dolgut per no haver aconseguit realitzar la feina, per la qual havia estat contractat per aquells àrabs integristes. Mai cobraria els deu milions de dòlars que li havia promès en Mohamed Atta.

Però de totes maneres, aquella història de liquidar a en Jaffar Lamqadem i després al propi President dels Estats Units durant un 11 de setembre semblava com una farsa i el que potser realment havien fet els de l'Al-Qaeda, era vendre'l a les autoritats americanes. Semblava com si les dues parts s'haguessin posat d'acord, però no en sabia el motiu exacte.

Segur que a en Ramsi també l'havien enganyat. Tot eren conxorxes entre altes esferes, que manipulaven a la gent pagant bé per assassinar o per fer coses pitjors. Però encara no coneixia el motiu exacte del perquè tot allò de l'11-S. Si era veritat que en Atta havia segrestat una avió per cobrir la seva fugida, no semblava que fos per sobrevolar simplement el cel de Nova York.

- Diuen que és un paio molt perillós però al final l'hem atrapat com si res - indicà l'agent Gordon amb una rialla.

- És possible que els de l'Europol ens donin alguna recompensa per aquest exemplar - comentà l'Agent Mathew emetent un somriure triomfal, com si hagués pescat una bona peça.

- Però avui han mort uns quants homes, un d'ells el doble del President i tres dels seus escortes - corroborà en Taylor Halford amb veu reprovadora -, encara que hagi estat també l'altre terrorista d'Al-Qaeda, un tal Ramsi Binalshib.

- Tot això han estat només danys col·laterals - comentà l'Agent Gordon amb un somriure -, segur que l'Almogàver devia conèixer al paio aquest d'Al-Qaeda.

- Segur -, afirmà l'agent Mathew en veure que l'altre no deia res. El detingut tenia la mirada perduda en algun lloc de la seva ment totalment il·localitzable. Si no fos per tota aquella moguda, estaria durant aquell matí de l'11 de setembre fent l'ofrena floral a Rafael de Casanova a la plaça del Baluard de Reus. Temps enrera sempre anava a cantar Els Segadors davant del Parlament Català, però darrerament sempre es quedava a Reus. De manera inesperada durant aquell any 2001 es trobava a Nova York, detingut pels agents de l'FBI en ple World Trade Center. Era estrany tot allò, molt estrany.

En pic tots plegats arribaren als ascensors, cinc agents de seguretat de la planta 79 els estaven esperant. Amb ells hi havia una camilla amb un cadàver tapat, l'havien tret dissimuladament dels lavabos de les dependències de l'Arabian Oil Holding Company.

- Mort per asfíxia - anuncià aquella agent de seguretat negra que l'havia rebut abans, brandant la canya de pescar tonyines del difunt -, el molt fill de puta li ha apretat la corbata fins trencar-li la nou - afegí aixecant lleument la mortalla mentre observava a en Jofré Vinaixa de manera repelent.

Els agents de l'FBI emeteren un bufec d'angoixa quan veieren l'expressió del rostre asfixiat del cadàver.

- Pagaràs molt car tot això que has fet - amenaçà en Taylor Halford amb veu severa, mentre la cap de seguretat li passava aquella canya de pescar tonyines desmuntada a dins de la funda cilíndrica. Aquest la donà al seu ajudant l'agent Mathew.

- Es veu que era un regal que havia de rebre l'autèntic Helmuth Ramírez per part del seu col·lega - comentà amb un to de veu desagradable.

Mentre esperaven que arribés un dels seixanta ascensors que hi havia en aquella secció de la planta setanta-nou, l'Almogàver observà resignat aquell mati de Nova York que es perfilava a través de les estretes finestres d'al·lumini que hi havia enfront seu.

Allò era una vista magnífica malgrat que el dia s'havia ennuvolat una mica. El riu Hudson fluïa sota els seus peus com un doll de plata i la resta dels gratacels que l'envoltaven eren polits i perfectes com maquetes d'un escenari cinematogràfic. En sec se sentia com si estigués a dins d'un d'aquells telefilms policíacs que veia per la televisió quan era petit.

“Un decorat perfecte per a un film de cinema negre” pensà amb nostàlgia, recordant també aquelles mítiques series de televisió ambientades a Nova York com Kojak, Shaft, Starky & Hutch o les aventures del detectiu Baretta.

Mentre s'obria la porta d'un ascensor i els camillers introduïen el cadàver d'en Richard Mac Owens, l'Almogàver observà aquell avió llunyà que volava seguint la trajectòria del pont George Washington. Allò també era un bon afegit pel decorat d'aquells telefilms. En sec observà el seu rellotge, ja eren tres quarts de nou en punt del matí. Segur que aquell era l'avió segrestat que pilotava en Mohamed Atta per a “cobrir” la seva fugida i realment volava més baix de lo habitual. Tenia el mateix estil de conduir que quan l'havia rescatat a dalt de tot del Campanar de Reus.

Durant una fracció de segon se sentí transportat a determinats moments de la seva infantesa i joventut, i en sec recordà també films mítics com Aeropuerto, el Coloso en llamas o La Jungla de Cristal, tornant a recordar aquella dita que deia “la realitat sempre supera la ficció”.

Quan els agents de l'FBI es disposaven a conduir el seu detingut a dins de la cabina de l'ascensor que s'obrí davant seu, la veu de l'Almogàver els aturà en sec.

- Ei! Mireu aquell avió!, sembla que voli directament cap a nosaltres... havieu vist quelcom semblant? - preguntà amb veu sonora.

Tots plegats retrocediren enrera mentre les portes automàtiques de la cabina es tancaven de nou. El soroll estrident d'aquella nau era massa alarmant i perillosament proper.

En Taylor Halford mogué el cap un xic estranyat per aquella escena que havia comentat el seu presoner.

- Vola massa baix, gairebé a ras dels edificis - indicà un xic nerviós - ni els helicòpters poden volar a tan poca altura. És totalment antireglamentari.

- És una alçada molt més inferior a l'habitual que li pertoca - indicà l'agent Gordon totalment incrèdul.

- Potser ha tingut una avaria - comentà l'agent Mathew.

L'Almogàver rigué entredents amb un gest burleta.

- No és cap avaria senyors de l'FBI. Son els meus amics d'Al-Qaeda que l'han segrestat - sentencià amb veu sonora -, es tracta d'en Mohamed Atta i els seus mujahidins, que havien de cobrir la meua

retirada mentre liquidava al vostre President - afegí amb veu irònica -, però no ha pogut ser. De totes maneres es veu que han aconseguit segrestar aquest avió que feia la línia de Boston a los Angeles. Un avió autèntic, no pas una falsificació, com podreu comprovar ara mateix - afegí amb un to burleta que alarmà definitivament a tots plegats.

Els altres tres l'observaren totalment esglaiats. En sec s'estava girant la truita.

- En Mohamed Atta d'Hamburg està pilotant l'avió de la línia de Boston a los Angeles? - preguntà en Taylor Halford totalment espantat. La seva veu freda havia canviat del tot. Ara semblava un xic esporuguida.

- Sí, em vaig reunir amb ell a Salou fa un parell de mesos. Prenent el sol i planejant aquesta operació que es deia ALLAH VERSUS AMERICA. Que el coneixeu d'alguna cosa? - volia saber.

En Taylor Halford començà a tremolar involuntàriament. Si era veritat allò que escoltava, era un factor totalment imprevist.

- Potser en el fons només m'han contractat per ser com una mena de fals ham, per a realitzar la seva proesa - indicà l'Almogàver amb certa brillantor als ulls, mentre la silueta del Boeing segrestat ja volava directament cap a la Torre Nord..

- Quina proesa? - preguntà cridant en Taylor Halford amb el rostre totalment desencaixat.

- Doncs la de ser veritables mujaidins màrtirs d'Al•là! - completà l'Almogàver exclamant a tot pulmó pel soroll intens que produïa aquell avió -, d'això anava la veritable operació Allah versus America. El Profeta va conquerir la Meca durant un onze de setembre de l'any 611...

En sec els Agents que l'havien detingut començaren a cridar totalment presos del pànic, la col·lisió d'aquell avió contra l'edifici on eren ells, seria imminent en menys de cinc segons. Tots moririen allà dins si no començaven a fugir.

- SON KAMIKAZES, PILOTS SUÏCIDES! - cridà l'agent Gordon recordant algun cas d'aquelles característiques.

- SI NO FUGIM ESCALES AVALL MORIREM SEGUR - cridà l'agent Mathew.

- FOTEM EL CAMP D'AQUÍ, VINGA... - cridà en Taylord Halford movent els braços i perdent totalment la compostura.

Els seus crits restaren ofegats per l'immens bram ensordidor que emetia el motor del Boeing 767 pilotat per en Mohamed Atta. En sec tothom sentí l'impacte contra la façana est d'aquell edifici, gairebé sis plantes més amunt, i l'estructura de la Torre Nord trontollà durant uns segons. L'infern esclatà allà dins i tothom començà a córrer en totes direccions.

L'Almogàver sense deixar de riure sonorament durant tota l'estona, començà a córrer empès pels agents de l'FBI direcció a les escales d'emergència que hi havia a l'altre extrem de l'edifici. Tot just començaren a descendir enmig de la confusió, feu una traveta a l'agent Gordon que corria darrera seu. Cap d'ells l'estava encanonant, fins i tot en Taylor Halford baixava les escales cridant totalment espaordit davant de tots.

L'agent Gordon caigué damunt del seu presoner i tots dos rodolaren pel tram que hi havia entre les plantes 67 i 66.

- Ei, que s'escapa! - cridà l'agent Gordon intentant immobilitzar a l'Almogàver. Però els altres no van poder escoltar el seu crit d'alerta, seguien corrent escales avall empesos per la multitud que fugia totalment espaordida procedent dels pisos inferiors.

Enmig de tot aquell rebombori l'Almogàver li propinà un fort cop de cap al front deixant-lo mig

estabornit i amb les mans emmanillades a l'esquena s'arrapà totalment a la paret, per a no ser atropellat per aquella massa de gent que baixava darrere seu totalment embogida i presa del pànic.

L'Agent de l'FBI s'intentà incorporar mig estabornit però fou esclafat per una allau humana, més d'un centenar de persones que baixaven corrent per salvar les seves vides. Tot era fum i cendres barrejats amb l'olor àcid del querosè que incendiava les plantes superiors d'aquell edifici. Realment els àrabs havien estampat aquell avió en ple rovell de l'ou. Segur que els americans no havien rebut mai un atac d'aquella magnitud des de temps de Pearl Harbur. Era el pitjor atemptat terrorista en tota la història de la humanitat.

Tot just es trobà sol en aquella part de l'edifici que estava a punt d'entrar en flames, veié el cos inert i ple de blaus de l'Agent Gordon quinze graons per sota seu. L'Almogàver se sentí lliure malgrat que els grillets li apretaven els canells de mala manera.

Durant aquells moments sentí com els darrers fugitius cridaven totalment espaordits escales avall mentre començava a caure runa del sostre. Tot eren vidres i trossos de metall calents, mentre la temperatura en sec havia augmentat més de quaranta graus.

Gràcies a la seva elasticitat corporal, l'Almogàver s'ajupí i feu un gest acrobàtic aconseguint passar les seves cames pel mig dels braços emmanillats, col·locant-los davant seu. Acte seguit recollí del terra la Magnum de l'agent Gordon i escorcollà la seva americana, trobant la clau de les manilles.

- Hey! You! - cridà en Taylor Halford obrint-se pas entre els últims fugitius que baixaven les escales, mentre brandava aquell Colt de canó retallat. En sec s'havia adonat de que el seu captiu podria fugir enmig de tot aquell infern i retrocedí escales amunt.

L'Almogàver veié com havia perdut les seves ulleres per culpa de les mil empentes que havia rebut al pujar contracorrent i decidí disparar directament a bocaterrosa mig segon més tard de que ho fes ell.

El tret passà xiulant per l'orella de l'Almogàver, però el front d'en Taylor Hackford fou foradat per la bala d'aquella magnum que havia pres a l'agent de l'FBI. Sense les seves lents graduades no havia pogut apuntar massa bé.

Algú dels qui fugien d'aquell caos, començà a xisclar presa del pànic quan veieren com el cos cosit d'aquell home es desplomava enmig dels esglaons. Enmig d'aquella situació tan caòtica, també s'hi havia afegit aquell tiroteig en les escales d'un dels edificis més alts del món, que també s'estava a punt de desplomar per culpa de l'incendi.

L'Almogàver descendí els vint esglaons que el separaven i el rematà amb un altre tret. Aquell bòfio l'havia detingut d'aquella manera tan estúpida i el volia dur directament cap a Guantánamo. I segurament també havia urdit tot allò del fals President per tal d'atrapar-lo d'una vegada per totes. Finalment li buidà tot el seu carregador ple de ràbia i recollí el seu Colt de canó retallat per si havia de tornar a fer servir una arma de foc.

Fou llavors quan tocà de peus a terra i s'adonà de que s'havia quedat totalment sol allà dalt. Darrere seu ja no corria ningú més i l'edifici s'estava enfonsant per segons. Tota la gent que hi havia a les plantes superiors i que havien sobreviscut a l'impacte de la colissió, ja havia fotut el camp escales avall. La resta no podia fugir.

Mentre s'alliberava de les manilles amb la clau de l'agent mort, l'Almogàver calculà que trigaria més de mitja hora en arribar fins a la planta baixa per aquelles escales d'emergència i segur que aquell edifici del World Trade Center no aguantaria tant de temps.

La calor i el fum incandescent començaren a descendir des de la part de dalt i en Jofré Vinaixa començà a córrer escales avall cridant com un posseït, mentre cada cop queia més runa fumejant del sostre i notava com vibrava l'estructura de l'edifici, com si s'hagués produït un terratrèmol provocat per noves explosions.

Durant aquells moments tingué també l'estranya sensació com si un grapat de minibombes esclatessin per dins de l'estructura de la Torre Nord, com si hagués estat un enderrocament projectat, d'aquells que es fan amb explosius de manera planificada per tal que no causin danys col·laterals, com si allò de l'avió hagués estat una simple excusa.

Allò començaria a ensorrar-se del tot un moment o altre. Cada cop queia més runa i per les finestres laterals veié com el segon avió segrestat pels d'Al-Qaeda s'incrustava de ple contra la Torre Sud del World Trade Center. Allò era una veritable massacre contra els americans.

Era evident que en Mohamed Atta se n'havia sortit amb la seva fossin quins fossin els seus plans finals. A ell l'havien emprat com un simple ham per despistar als de l'FBI i tot allò d'assassinar al fals George Bush els havia anat totalment de perles.

En sec se'n recordà que encara duia posat el cinturó amb la sivella que es podia transformar en un minigarfi, albergant un cable de niló resistent que li podia salvar la vida. Aquells bòfios no li havien trobat al regirar-lo a fons. Era el moment de saltar cap a l'exterior o no arribaria viu fins a les plantes inferiors. Sense pensar-s'ho dos cops travessà corrent el vestíbul d'una planta que hi havia davant seu. Era la seixanta-cinc. Allà hi havien aquelles finestres que donaven a l'est. Seguia caient cendra i partícules incandescentes al seu voltant. Embolicant-se la mà amb la seva americana, esberlà el vidre amb dos cops de punys, trencant-lo del tot amb una forta patacada. Acte seguit clavà el garfi a la mampara. Allò anava com sempre. Mentre el sostre ple de flames d'aquella planta començava a caure damunt seu, en Jofré Vinaixa, àlies l'Almogàver, es llençà en picat contra l'exterior, cridant a ple pulmó com si fes ponting, sense plantejar-se el fet d'emprar la tècnica del rapel. El seu cos descendí com si anés a volar, però el terra cada cop estava més a prop dels seus ulls. En sec notà aquella sotregada familiar, abans de temps.

- "Merda" - pensà mentre el seu cos restava inert pels aires. Encara li quedaven uns seixanta metres per arribar sà i estalvi fins a terra. Aquell aparell s'havia encallat en sec i l'havia deixat penjat a mig camí. Eren coses que passaven. Ho havia provat sense problemes, però a l'hora de la veritat el mecanisme havia fallat. Havia petat una molla o quelcom semblant. Havia rebut diversos cops durant aquell mati.

En sec contemplà l'altra torre incendiada davant seu. El impacte del segon avió segrestat pels d'Al-Qaeda havia estat potser més brutal que el primer. També hi havia un munt de gent observant des de baix. Gairebé sentia que la seva vida penjava d'un fil. En sec decidí tornar a entrar a dins de l'edifici i acabar de baixar per les escales d'emergència. Perquè sabia de sobres que ni els bombers ni la creu roja el podrien rescatar des d'aquell lloc. I millor que fos així, perquè el detindrien immediatament.

Tot just quan es disposava a prendre impuls per balancejar-se i trencar els vidres d'una finestra que tenia davant seu, veié com un home queia volant des de dalt, descendint a pocs metres d'on es trobava ell. S'havia tirat al buit sense cap mena de protecció, perquè formava part del col·lectiu que s'havien quedat atrapat als pisos de més amunt on hi havia hagut l'impacte de l'avió segrestat per en Mohamed Atta.

Aquell crit ple d'adrenalina se li clavà al cervell. Acte seguit sentí com el seu cos esclatava contra el terra com si fos un tomàquet podrit. Era millor trobar aquella mort instantània que ser combustible de les flames.

- DESPERTA FERRO! - cridà l'Almogàver ple de ràbia mentre disparava a bocaterrosa contra el vidre de la finestra que tenia davant seu. Ho feu amb aquell Colt de canó retallat que havia recollit del cadàver d'en Taylor Halford. Aixecant les seves cames en posició de L aconseguí entrar allà dins. Encara es trobava en la planta vint-i-nou de la Torre Nord del World Trade Center. Després de treure's aquell cinturó amb l'arnès espatllat, començà a córrer per dins de la cendra i el fum que no paraven de brollar per tots els costats de l'edifici, aconseguint arribar fins a l'escala d'emergència. Encara hi havia gent corrent, fugint i cridant com a desesperats. Havia guanyat a la mort per uns quants segons, però encara no havia arribat fins a la línia de la meta.

Mentre tornava a descendir les escales totalment pres del pànic, notà com un cos inert i ple de cendra l'agafava per la cama, fent-lo caure damunt seu, era l'agent Mathew, aquell tercer membre de l'FBI que l'havia detingut. Es veu que durant la fugida s'havia percatat que els seus companys encara no havien arribat amb el presoner i havia decidit pujar a buscar-los, fins que unes bigues metàl·liques fumejants havien caigut damunt-seu aixafant-lo i deixant-lo totalment malferit a terra.

- Help me! - implorà totalment moribund.

- Ta puta mare, cabró! - cridà l'Almogàver totalment espantat per allò, aquell paio alt i gros com un talòs, amb el típic aspecte sà i fort d'un agent de l'FBI ianqui, jeia sota seu convertit en una veritable piltrafa humana. El seu cos era tot sang i cendra, com si fos una mena de zombi d'ultratomba. Sentint una gran repugnància vers aquell paio, li propinà una patacada en plena cara per apartar-se totalment d'ell.

- I a sobre m'heu fet perdre deu milions de dòlars, que ja no cobraré per pelar al vostre president!
- cridà totalment pres de fúria mentre el rematava amb diverses patacades damunt de la seva boca oberta, fins deixar-lo totalment mort. Mai havia actuat amb tanta ràbia.

Es trobava en la planta vint-i-dos i cada cop queia més runa davant seu. En sec veié aquell estoig negre enmig de les cendres. Era la funda d'aquella canya de pescar que li havia regalat en Richad Mac Owens. Aquell bòfio la duia damunt seu quan li havia caigut tota aquella runa al damunt. Allò podia ser la seva salvació definitiva, pensà l'Almogàver mentre obria l'estoig d'aquella canya de pescar tonyines. Allà també hi havia el rodet ficat al tram principal. Una vara d'un metre i mig. Allò ja era suficient, pensà alleugerit mentre cargolava l'ham fins lligar-lo en una columna d'aquella barana d'acer inoxidable. El rodet funcionava perfectament. Aquell fil tenia una autonomia de més tres-cents metres. Sense muntar la canya del tot, agafà el seu mànec amb totes les seves forces i es llençà d'esquena pel buit d'aquella escala que conduïa directament a la planta baixa de la Torre Nord, totalment envoltada de flames i a punt d'ensorrar-se en un moment o altre.

Només tenia una possibilitat per sobreviure vers aquella catàstrofe.

La sensació de caure per aquell forat ple de fum i pols mentre el rodet començava a descaragolar el fil de pescar amb fúria, era semblant a la que havia sentit fent ponting amb els ulls embenats. Si havia pogut fer-ho abans, ara també ho podria repetir. La seva vida tornava a penjar d'un fil. Un fil que el duria de ple a la salvació. O no...

Aquelles partícules de runa barrejades amb l'aire calent l'obligaren a tancar els ulls mentre cridava amb totes les seves forces fruit de l'adrenalina. En sec el fil de la canya s'enredà deixant de rodar i el cos de l'Almogàver restà penjat pels aires totalment oscil·lant mentre la seva esquena xocava contra la barana metàl·lica de l'escala interior de la Torre Nord. El cop fou enorme, però al menys encara se sentia viu i sencer. No havia deixat anar en cap moment la canya de pescar i encara la subjectava amb totes les seves forces.

En obrir els ulls veié que es trobava a tres metres de la planta baixa de tot el World Trade Center.

Gairebé a l'entrada del vestíbul principal, on s'acabava aquella escala.

Els caps de la gent seguien corrent per sota seu amb els cossos enfarinats per la cendra, totalment presos pel pànic. Segur que en Jaffar Lamqadem havia pogut fugir de tot aquell enrenou. De totes maneres si el veia no el podria reconèixer-lo de bones a primeres, perquè tothom anava calcinat de dalt a baix.

L'ham de la canya encara resistia lligat molt més amunt. Realment amb allò es podien pescar tonyines de gran calibrada pensà l'Almogàver mentre sentia una mena de satisfacció un xic amarga.

En sec cridà a la gent de sota per tal que s'apartés, deixà anar la canya i saltà amb tot el cos cobert per la pols de la cendra. Un bomber de color apartà a unes quantes persones, fent lloc perquè aquell paio penjant d'un fil caigués directament a terra. Aquest s'incorporà ràpidament i començà a córrer enmig d'aquell allau humà, sortint directament cap al carrer per respirar aire pur, sense deixar de tossir sonorament.

La policia i els bombers obrien pas per tal que la gent pogués desallotjar l'edifici amb més fluïdesa. En sec un membre de la Creu Roja li passà una mascareta d'oxigen. L'Almogàver mogué el cap negativament donant a entendre que es trobava bé i que no necessitava un auxili d'aquell tipus.

L'únic que volia llavors era fotre el camp ben lluny d'aquell indret de Nova York, més temorós de les autoritats americanes que havia deixat enrera, que no pas que la Torre Nord del World Center se li ensorrés damunt seu.

La veritat es que se n'havia lliurat d'una de bona. Les càmeres de televisió pul•lulaven per tots els carrers del voltant sota el so d'una infinitat de sirenes de la policia, bombers i serveis sanitaris. Tal com pretenien els d'Al-Qaeda, s'havia provocat un caos total. Havien mort sacrificant-se com a veritables màrtirs d'Al•là. Ningú no ho havia sospitat. Ni ell mateix que coneixia tota l'operació al detall. Però no s'esperava que fessin esclatar aquells avions segrestats contra les Torres Besones del World Trade Center. Allò era massa "heavy" totalment impensable. Però aquells terroristes havien fet allò totalment impensable, agafant desprevingut i propinant una bona puntada de peu als collons del Tiet Sam, que sempre semblava ser tan invencible. Realment aquell dia canviaria tota la història de la humanitat a partir de llavors. Tota la política del segle XXI estaria determinada per aquell atemptat de l'11 de setembre de 2001. Una operació anomenada "Allah versus America". I ell, vet aquí, havia anat a parar al mig de tot allò. Simplement perquè era en Jofré Vinaixa, el darrer almogàver català. En Pere Llobet ja l'havia advertit que anés en compte amb tot allò, i a sobre havia preparat la trobada d'Al-Qaeda al seu mas particular, al Mas dels Cirerers. No s'ho podia creure, però era evident que li havien passat per alt uns quants detalls de l'operació Allah Versus America, o potser eren simples canvis de darrera hora, però mai no ho sabia.

En Jofré Vinaixa seguí corrent amb totes les seves forces com un desesperat, ja que era evident que les línies de metro de tota Manhattan estarien tallades davant d'aquella catàstrofe. Per tant hauria d'agafar un taxi o un autobús de línia i fotre el camp d'aquella zona de Nova York com més aviat millor.

En sec sentí un bram terrible i el terra començà a vibrar com el pitjor dels terratrèmols. La Torre Sud, on havia impactat el segon avió segrestat pels terroristes, s'estava ensorrant darrera seu i en Jofré Vinaixa començà a córrer més de pressa que mai, malgrat que ja es trobava fora de perill.

FINAL